

БРЕНДА ДЖОЙС

ОБЕЩАНИЕТО НА РОЗАТА

Превод от английски: Антон Даскалов, —

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ
ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО НА РОЗАТА

ПРОЛОГ

Уинчестър, 1076

Той пак не успя да заспи. Лежеше на кревата, притиснал буза към сламата, вслушваше се в хъркането на рицарите около себе си... и в пиянския смях и разговорите, които се носеха от дневната на горния етаж.

Намираше се в двореца на краля едва от три седмици, но така и не забрави родния си дом и не престана да тъгува за пустите полета на Нортъмбърланд, нито за приятната топлина в големия замък на Елфгар.

Момченцето потрепери, защото беше зима и му беше студено. Помъчи се да се сгуши още повече в сламата и в тънкото вълнено одеяло, което му бяха дали. Не искаше да си спомня за Елфгар, тъй като знаеше, че ще си спомни и за братята и родителите си. Колко му липсваха! Майка му беше все пред очите. Все си спомняше кога я видя за последен път. Лейди Сеидре му махаше с ръка, а той яздеше сред хората на краля. Тя се усмихваше, за да му вдъхне смелост. Усмивката ѝ бе коствала големи усилия на волята. По лицето ѝ се стичаха сълзи и тя ридаеше беззвучно.

Стивън преглътна с усилие. И тогава, както сега, неотлъчно преследващата го сцена заплашваше да го сломи.

— Мъжете не плачат — изрече строго баща му, след като го отведе настрана в деня преди заминаването му за Уинчестър. — Голяма чест е да отраснеш при краля, Стивън, голяма чест. Сигурен съм, че ще се справиш като мъж и ще ме накараш да се гордея с теб.

— Обещавам ви, господарю — каза Стивън, а сърцето му беше изпълнено с решителност.

Баща му се усмихна и стисна рамото му, но яркосините му очи необяснимо защо гледаха тъжно.

Но Стивън не беше подозирал за съществуването на самотата. Не бе предполагал какво в действителност ще означава за него раздялата с дома и семейството. Не знаеше, че скришом ще тъгува точкова много за родния дом. Идеше му да се разплаче, но нямаше да го направи,

защото мъжете не плачеха. Един ден щеше да се върне, за да поиска наследството си, вече пораснал, рицар с шпори, а майка му и баща му щяха да се гордеят с него.

— Събуди се, паленце.

Стивън настръхна. Дънкан се наведе над него. Той беше друго момче, дадено за възпитание в кралския двор. Беше няколко години по-голям и се намираще в много по-тежко положение, защото не само растеше заедно с крал Уилям, но беше и заложник. Дънкан бе син на шотландския крал от първия му брак. Поне на теория от краля на Шотландия, Малкълм, се очакваше да прекрати наглата си война срещу Англия сега, когато крал Уилям държеше сина му.

Стивън съжаляваше Дънкан, но момчето беше толкова неприятно, че не бе по силите му да го харесва. Неясно защо и Дънкан го мразеше.

Стивън седна уморено и махна една сламка от бузата си.

— Принцът те вика — каза Дънкан. — Плачеше ли? — запита той подигравателно.

Стивън настръхна отново.

— Вече съм голям и не плача — изрече той хладно и стана. Беше на шест години. — Какво иска принцът?

— Отде да знам? — отвърна Дънкан, но самодоволната усмивка и тонът противоречаха на думите му.

Лека тревога обзе Стивън, въпреки че нямаше основание за това. Не се безпокоеше от поканата при принца. Руфъс се беше държал дружелюбно при запознаването им, което стана скоро след пристигането му. Той беше единственият му приятел сред всичките момчета в двора. Тъй като беше най-млад и беше пристигнал последен, другите момчета или го пренебрегваха, или го тормозеха и му се присмиваха. Стивън бързо беше научил кога да отвърща на удара и кога да отстъпва. Обаче сега беше смутен. Никога досега не го бяха викали при Руфъс посред нощ. Стивън забърза, за да не изостава от Дънкан, докато двамата се измъкваха неусетно от двореца.

Стивън се запита къде отиват, но не каза нищо. Преди тръгването баща му го бе предупредил да си отваря очите, да внимава и да не разкрива мислите и чувствата си. Посъветва го да не вярва на никой друг освен на себе си. През последните няколко седмици той успя да оцени по достойнство съветите на баща си.

Стивън застина на прага на обора. Руфъс не беше сам. Намираше се в компанията на няколко приятели, младежи почти на възрастта на принца, който беше шестнадесетгодишен. Всички бяха пияни. Едно от момчетата пееше мръсна песен. При тях имаше една слугиня. Двама от младежите я прегръщаха. Туниката ѝ беше скъсана и се виждаха пищните ѝ гърди. За миг Стивън се втренчи в нея, а след това се изчерви силно и отмести поглед, когато един от младежите я замилва.

Принцът гледаше вторачено шестгодишното момче. Неясно защо първоначалната неловкост на Стивън се усили. Руфъс беше почервенял от напитките и очите му блестяха силно. Той сви пръста си и го повика с тих глас: „Ела, скъпи Стивън.“

Стивън не помръдна. Очите на принца блестяха ярко. Той беше обвил ръката си доста интимно около едно по-малко момче. Стивън не го познаваше. Дрехите му бяха скъсани и парцаливи като на селянин. Явно не беше син на влиятелен лорд и не го бяха изпратили да отрасне в кралския двор. Стивън изпита прилив на внезапна симпатия към момчето, когато погледите им се срещнаха.

Баща му го беше предупредил, че в двора има мъже, които харесват момченца и че трябва да внимава и да стои далеч от такива. Стивън почти не бе разбрал за какво му се говори. Той беше виждал прояви на похотта в повечето ѝ форми, макар и да не разбираше точно какво се разиграва пред очите му. Сега осъзна всичко мигновено и с плашеща яснота.

Но сигурно бъркаше! Та това беше Руфъс. Синът на краля.

Принцът забрави за младото момче и се приближи.

— Добър вечер, Стивън — изрече той с усмивка. Докато се усмихваше, изглеждаше твърде хубав въпреки буйната си яркочервена коса. Обви ръката си около крехкото рамо на Стивън и го притисна близо до себе си. — Пийни от моето вино. То е много хубаво, от Бургундия е.

„Принцът ми е приятел“, каза си Стивън, а сърцето му заби учестено. Руфъс се бе държал любезно с него още от първата му поява в Уинчестър. Беше единственото момче, което постъпи така. Но на Стивън не му хареса страстният поглед на принца, нито предвкушването на ново забавление, което се четеше по лицата на всичките му приятели, нито видимото облекчение, с което го гледаше младото селянче. Стивън усещаше, че не само е станал прицел на

всеобща насмешка, но го и грози голяма опасност. Стори му се, че е попаднал в капан. Изтръгна се от прегръдката на принца.

— Не, благодаря, господарю.

Руфъс затърка гърба му.

— Защо се държиш толкова студено, момко? Ела, седни тук и ми кажи защо се изплаши изведнъж от мен.

Стивън не искаше да разбере какво става. Но разбра. Усети, че намерението на принца не е да бъдат само приятели. Долови противоестествената страст на владетеля си.

Стоеше вцепенен и раздиран от противоречиви чувства. Не желаше да повярва в най-лошото. Не искаше да се откаже от единствения си приятел, обаче съзнаваше, че се намира в опасност и трябва да избяга незабавно. Внезапно отекна един непознат глас: „Остави го на мира, Уил. Пусни го!“

Стивън се стресна, когато едно непознато момче ги блъсна и застана между тях. На вид не изглеждаше по-стар от самия Стивън, но в гласа му се долавяше сила и властност. Приликата му с Руфъс беше очевидна, въпреки че лицето му имаше по-правилни черти, а косата му не беше толкова ярък цвят. Значи това беше най-младият син на краля, Хенри.

— Защо се месиш, където не ти е работата? — сопна му се Руфъс. Усмивката на Хенри беше не по-малко неприветлива.

— Ти с всичкия ли си? Нима ще изнасилиш момчето, което един ден ще стане владетел на Нортъмбърланд? Кой ще ти бъде най-довереният съюзник?

Стивън потрепери, когато най-накрая разбра всичко. Сърцето му заби от ужас и гняв. Интересът на принца към него тази вечер нямаше нищо общо с приятелството. Стивън се почувства предаден. Обзе го разочарование.

— Ще ми платиш скъпо за това — извика Руфъс.

Изведнъж той се нахвърли върху брат си, може би за да го удуши. Лицето му беше почервеняло от гняв. Хенри се наведе бързо и двамата със Стивън хукнаха да бягат едновременно. Излязоха стремително от обора и се озоваха в двора.

— Оттук! — извика Хенри и Стивън последва малкия принц, който тичаше към главната кула. Миг по-късно се намериха в безопасност в голямата зала сред спящите мъже.

Заедно се стовариха върху сламеника на Стивън. Дишаха тежко, не можеха да се успокоят. За ужас на Стивън той усети, че по лицето му се стичат сълзи. Същите сълзи, които бе потискал с мъка, откакто бе пристигнал в замъка. Искаше да се прибере вкъщи.

Но реши, че по-скоро ще умре, отколкото да позволи на Хенри да го види. Затова извърна настрана лицето си и се овладя. Когато успя най-сетне да отвори уста, той каза:

— Благодаря ти.

— Няма защо — изрече непринудено Хенри. Сламата прошумоля, когато той седна на нея. — Никой ли не те предупреди да внимаваш с брат ми? На него момчетата му харесват много повече от момичетата.

— Не — Стивън се взираше в ръцете си. — Той се държа учтиво с мен. Смятах го за приятел. — Сърцето го заболя. Нямаше никакви приятели. Не и тук, в двора. Намираше се далеч от къщи и беше сам. След това погледна неловко Хенри, който му се беше притекъл на помощ по своя воля. — Защо ми помогна?

Хенри се разсмя.

— Защото не съм като брат си. Защото някой ден ще станеш владетел на Нортъмбърланд и... ще бъдем съюзници.

За пръв път в живота си Стивън долови силата на властта, която някой ден ще бъде негова.

— А ако не бях наследник на Нортъмбърланд?

Хенри го изгледа, вече без да се усмихва. Най-накрая каза:

— Ще изляза голям глупак, ако се противопоставям на брат си без причина.

Стивън не успя да сдържи разочарованието си. Уилям Руфъс не му беше приятел, същото важеше и за Хенри. Хенри му се беше притекъл на помощ не от приятелски чувства, а по политически причини.

Хенри кръстоса ръце.

— Такова дете си! Никога няма да оцелееш и да станеш Нортъмбърланд, ако не пораснеш.

Стивън се ядоса.

— Не си по-голям от мен.

— На седем години съм. И отраснах в двора, тук и в Нормандия. Знаем какво говоря. — След това се усмихна победоносно. — Много

по-добре е да имаш съюзник, отколкото приятел.

Гневът на Стивън утихна и той обмисли внимателно тези думи. Хенри беше прав. Случката тази нощ го доказваше.

— В такъв случай ние сме съюзници — обяви той. Гласът му беше толкова твърд, че Хенри го изгледа изкосо. — И ще стоя далеч от брат ти.

Устните му се присвиха. Усети, че го обзема гняв. Как смее принцът да се отнася към него като със селянин, след като един ден той ще стане владетел на Нортъмбърланд!

Един ден принцът ще бъде неговият крал. Стивън овладя гнева си. Един ден Руфъс щеше да бъде неговият законен господар.

— Обикновено се държи по-добре — отбеляза Хенри, — но в твоя случай, нали си само заложник, реши, че никой няма да го е грижа, ако задоволи желанието си.

На Стивън му трябваше доста време, за да осъзнае смисъла на думите на Хенри.

— Не съм заложник.

— Е, хайде! Да не би да искаш да кажеш, че не знаеш? Никой ли не ти е споменал? Баща ти не ти ли съобщи?

Стивън не искаше да повярва.

— Не съм заложник. Ще израсна заедно с бъдещия крал.

— Ти си заложник, Стивън. Дънкан е даден като залог срещу евентуално нахлуване от страна на баща му. И ти се намираш тук по същата причина.

— Но... моят баща и кралят... са приятели!

Хенри гледеше мрачно.

— Някога са били приятели, но знам много добре какво говоря. Чух как баща ми излива гнева си срещу лорд Ролф де Уорън. Той се бои от него, защото му е дал твърде много, а лорд Ролф е взел и това, което не му е било дадено. Намираш се тук като гаранция, че лорд Ролф ще продължи да подкрепя краля срещу враговете му.

Внезапно Стивън се почувства още по-самотен отпреди.

— Той н-не м-ми каза — прошепна той и затвори очи.

Хенри не каза нищо.

Стивън не беше в състояние да помръдне, нито да диша. Баща му не му беше казал истината! Той не беше знатно дете, дошло да бъде

отгледано със сина на краля, а заложник! В присъствието му тук нямаше нищо почетно.

Стивън отвори очи и стисна юмруци. Гневът отново го обзе. Как мразеше краля за това, че го бе измъкнал насила от дома му и бе принудил баща му да го предаде! Баща му... когото така обичаше... също го беше излъгал! Болката го разкъсваше. Сега разбираше защо майка му плачеше така. Сега разбираше всичко.

— Съжалявам — промълви Хенри, сякаш наистина го мислеше.

Стивън го погледна предпазливо. След това потисна гнева си, като същевременно се насили да се усмихне.

— По-добре е да го знаеш — каза Хенри и сви рамене. — Какво ще правиш?

— Всичко си е както преди — заяви Стивън. Гласът му прозвуча така, сякаш говореше не шестгодишно момче, а мъж. — Ще си изпълня задълженията.

Но от този миг всичко се беше променило, и то завинаги.

Околностите на Карлайл, 1093

Любовна среща. Мери не можа да сдържи усмивката си, докато излизаше бързешком от кулата. Внимаваше да не я забележат. Това беше първата ѝ подобна среща и тя едва сдържаше възбудата си.

Беше неузнаваема. Бе заменила хубавата си горна туника с дълги и украсени със скъпоценни камъни ръкави с груба вълнена селска рокля. Вместо позлатения си колан носеше друг кожен и общит със сърма. На краката си носеше дървени, а не копринени обувки. Беше проявила необходимата съобразителност и беше взела назаем чифт груби вълнени чорапи от доячката. Старо ленено було покриваше русата ѝ коса. Въпреки че с любимия ѝ бяха сгодени, можеха да се срещат само скришом. Такъв беше обичаят и тя бе решила твърдо да не допусне да я заловят.

Мери се усмихна още по-широко. Беше се унесла във видението, как нейният хубав лорд я взема в обятията си и я целува за пръв път. Нейният брак беше уговорен по политически причини, разбира се. Затова тя отлично съзнаваше какъв късмет е извадила, че се е влюбила в Дъг Макинън, младежа, с когото се познаваха от най-ранно детство.

Шумът от гласовете накара Мери да забави ход. За миг си помисли, че Дъг си има компания, но след това забеляза, че гласовете не говорят галски или английски. Ахна уплашено, скри се бързо зад един голям дъб и се сви в тревата. Надникна иззад стъблото и застина. Гледаше, без да вярва на очите си.

Нормандски войници изпълваха малката полянка пред нея.

Мери се приведе още повече. Сърцето ѝ блъскаше силно в гърдите. Всички мечти за срещата с Дъг се стопиха. Ако беше направила само още една крачка извън гората и беше навлязла в слънчевата полянка, щеше да се озове право в лагера им!

Мери не смееше да помръдне. Баща и много пъти се бе шегувал, че е прекалено умна за момиче. Затова тя трескаво разсъждаваше какво става. Какво правеха нормандски войници тук, на шотландска земя? Знаеха ли за сватбата на наследника на Лидъл, която беше уговорена за

утре? Лидъл беше важен преден пост на баща ѝ Малкълм. Той включваше Карлайл и тази част от границата, която му служеше за защита срещу грабливите вероломни нормани. През последните две години, откакто царуваше крехък мир, откакто Малкълм се беше закълел във вярност в Абърнети на нормандския крал, Руфъс Червенокосия. Дали норманите не бяха узнали, че Лидия ще бъде толкова зает с празничните тържества, че те ще могат да се разположат на лагер под нека му и да шпионират... или да направят нещо още по-лошо? Мери се възмути. Със сигурност не готвят нищо добро. Незабавно трябва да съобщи на Малкълм.

Коленете ѝ я заболяха от клеченето зад дървото. Изправи се тихо и пак хвърли поглед към норманите. Те вдигаха лагер, въпреки че до смрачаване оставаха няколко часа. Огледа внимателно групата от мъже пред себе си и внезапно разбра какво става. Очите ѝ се ококориха от изненада. Един от норманите беше ранен. Двама рицари помагаха на някакъв огромен мъж да слезе от коня си. От единия от големите му крака течеше кръв. Мери мразеше да гледа кръв, но не отклони поглед. Нямаше сили. Защото зърна мъжа, когото беше виждала само веднъж досега, но не би могла да забрави.

Изведнъж ѝ стана трудно да диша — стори ѝ се, че белите ѝ дробове са смазани и устата ѝ пресъхна. Защо бе успяла да го забрави? Преди две години в Абърнети той бе стоял зад своя проклет крал, Уилям Руфъс и се беше извисявал над пламтящата му червена коса. Лицето му приличаше на каменна маска, докато Руфъс не прикриваше самодоволството си. А долу пред Руфъс, коленичил в калта, беше нейният баща, Малкълм, кралят на Шотландия. Острието на меча го беше принудило да се закълне във вярност на английския крал.

Тогава Мери беше единствената присъстваща девойка — жените не бяха желани свидетели на такива събития. Отвсякъде я заобикаляха шотландски бойци, до един верни на баща ѝ. Обаче броят им будеше съжаление у страничния наблюдател поради мощта на войските, изправени срещу тях. Те бяха най-безмилостните в страната. Предвождаше ги граф Нортъмбърланд. Мъжът, от когото тя бе безсилна да отмести погледа си, беше незаконният син наследник на графа, Стивън де Уорън.

Тогава той не я бе забелязал. Тя стоеше зад брат си. Беше се облякла като паж на Едгар и внимаваше да не привлича вниманието

към себе си. Определено не желаше някой от семейството ѝ да я познае, защото знаеше, че за наказание няма само да ѝ се скарат. Едгар участваше неохотно в нейната лудория, защото също знаеше колко ще се разгневи баща им, ако научи.

Мери беше омагьосана от незаконния наследник и го гледаше иззад рамото на брат си. По някаква случайност погледът му се пресече с нейния. Стори ѝ се, че се гледаха за по-малко от миг.

Юмруците на Мери се свиха, докато се взираше в незаконородения наследник на Нортъмбърланд. Погледът ѝ го изгаряше. Той беше един от най-злите врагове на баща ѝ. Молеше се раната да го погуби.

Но проклетникът не изглеждаше да е на смъртно легло. Въпреки че бе обезсилен от загубата на кръв и от силната болка, изражението му беше като в Абърнети — вкаменено и непроницаемо. Тя знаеше, че е безжалостен. Никога не беше проявявал милост към шотландците. Безчувствен ли беше? Недосегаем за физическата болка?

Войниците издигнаха голяма черна шатра в откритото поле. До нея се вееше знамето на Нортъмбърланд. То беше поразително. Полето му бе разделено на три диагонални ивици — черна, бяла и златиста. В центъра му имаше кървавочервена роза с къса дръжка.

Мери гледаше как един паж мъкне покрити с кожа сламеници в палатката, а двама рицари помагат на Де Уорън да влезе. Входът на палатката се затвори зад тях.

Мери се строполи на земята. Цялата се беше изпотила, а устата ѝ бе съвсем пресъхнала. Положението бе лошо, много по-лошо, отколкото ѝ се бе сторило. Стивън де Уорън беше не само безжалостен. Той беше голям пълководец като баща си. Мъжеството му бе неоспоримо. Беше и честолюбив. Всички знаеха за удивителния възход на семейството му от някогашната бедност до сегашното могъщество. Цялото кралство се боеше от честолюбието и амбициозността на всички Де Уорън. Какво правеше тук? Какво ли бедствие се готвеше да стовари на главите на шотландците?

Мери знаеше, че трябва да се върне в крепостта и да съобщи всичко на баща си. Обаче се страхуваше да помръдне, защото знаеше, че ще стане страшно, ако тези мъже я заловят. Нищо друго не можеше да бъде по-лошо от това. Въпреки страха си тя бе длъжна някак си да

пропълзи назад в гората, докато се добере до по-сигурно място, а след това трябваше да се обърне и да хукне да бяга.

В лагера бе оживено. Войниците разседлаха конете и ги нахраниха. Стъкнаха малък огън без дим. Положиха внимателно сабите, копията, пиките и щитовете до тежките кожени седла. По всичко личеше, че това е тежковъоръжен отряд. Ако не избягаше сега, когато рицарите бяха още заети с устройването на лагера, ще трябва да изчака да заспят, а тогава пък щеше да има бдителни стражи. Мери се сви на кълбо, като се стараеше да не се поддава на страха. Едно клонче се счупи при това ѝ движение, но никой не го чу.

Тя въздъхна дълбоко и направи крачка назад, без да изпуска от поглед лагера. Точно в този миг задуха вятър, който разклати клоните на големия дъб над главата ѝ. Мери застина на място и се замоли наум.

Няколко воители, които се намираха близо до дърветата и до нея, се извърнаха и погледнаха право към дъба, зад който тя се криеше. Веднага я забелязаха. На Мери друго не ѝ трябваше. Вдигна полите си и хукна.

— Стой! Стой на място, жено!

Чу ги как се носят с трясък подире ѝ сред дърветата. Бягаше с всичка сила. Беше отраснала с шестима братя и тичаше бързо за момиче, но не беше свикнала с грубите дървени обувки. Изведнъж се препъна и се просна в тревата.

— О, не! — извика един от мъжете и се изсмя похотливо. Нахвърли се върху нея, докато тя се мъчеше да се надигне. Ръката му стисна гънките на туниката отзад при тила ѝ. Дръпна я към себе си.

Мери изпищя, когато се завъртя към него. Щом го доближи, се опита да го ритне в слабините. Той с лекота избягна удара. И той, и спътникът му се разсмяха на опита ѝ за съпротива.

Мъжът я стисна в обятията си и дъхът ѝ секна. Мери се сгърчи, но бързо се овладя. Нямаше как да избегне прегръдката му. С усилие спотаи дъха си.

— Какво е това? — Очите на похитителя ѝ се разшириха, когато най-сетне я видя. Приятелят му се стресна и не отвърна.

Воалът се беше смъкнал и те видяха ясно лицето ѝ. Мери съзнаваше добре, че е красива, защото ѝ го бяха казвали много пъти. Пътуващите менестрели^[1] често пееха за принцеса Мери и несравнимата ѝ красота. Тя имаше светла, съвършена кожа, малък,

леко вирнат нос, високи скули и прекрасно сърцевидно лице. Очите ѝ бяха с форма на бадем и тайнствено зелени, а устата ѝ беше пълна и червена.

Обаче Мери знаеше, че красотата на тялото не е от значение. Майка ѝ ѝ набиваше това в главата, откакто се помнеше, затова тя не се интересуваше кой какво мисли за външния ѝ вид, докато един ден Дъг не ѝ каза колко хубава му се е сторила вчера. И досега беше така. Докато не я хванаха тези двама нормани, чиито намерения бяха очевидни. Отчаяно се мъчеше да измисли нещо. Големите ѝ котешки очи бяха изпълнени със смесица от непокорство и страх.

— Ха-ха! — разсмя се младият воин. Удоволствието преобрази лицето му. — Виж само! Виж какво си хванах!

— О-о, Уил, ние си хванахме, ние я намерихме — отвърна неговият другар. Другите мъже в лагера бяха чули писъците на Мери и почнаха да се събират около тримата.

— Обикновено нямам нищо против да дяля с теб, Ги, но не и този път — каза Уил и стисна още по-здраво ръцете на Мери.

Но Мери не се съпротивляваше. Реши, че е безсмислено да си хаби силите, особено ако трябва да ги пази, за да се съпротивлява на тези мъже. Двамата воини почнаха да се карат за бъдещата ѝ участ, докато десетина друга стояха в кръг около тях, надсмиваха им се и я зяпаха похотливо. Обзе я отчаяние и бузите ѝ пламнаха. За нещастие знаеше отлично нормандския френски и разбра и най-гнусните подмятания. Мислеше светкавично. Ще я изнасят като най-обикновена селянка, ако не им разкрие коя е. Но ако разкрие коя е, ще я вземат като заложница и ще искат скъпо и прескъпо от баща ѝ Малкълм. И двата изхода бяха неприемливи. Трябва да намери друг начин да се отърве.

Матова сребриста светлина привлече вниманието на Мери. От палатката се показа един рицар и се насочи към тях. И Уил, и Ги замлъкнаха при приближаването на възрастния мъж, който си проби път сред скупчилите се войници.

— Каква е тази връва? — Студените му сиви очи се спряха на Мери. — Разбудихте Стивън. Какво става тук? Вечерно забавление?

На Мери ѝ беше дошло до гуша.

— Не съм забавление за мъже като теб! — Реши да продължи да се преструва на селянка, докато е възможно, и затова заговори със

силен акцент. — Нормандска свиня!

— Хайде, хайде, момиче, не харесваш ли норманите? — На възрастния мъж му беше забавно.

— Мразя ви всички, да се пържите в ада дано! — процеди Мери. Трепереше от страх, но в никакъв случай нямаше да им позволи да го забележат. А след това сърцето ѝ спря да бие. Защото завесата на входа на палатката се беше вдигнала отново и на поляната излезе Стивън де Уорън.

Той куцаше и се подпираше на една тояга. Лицето му беше изкривено от болка и сиво бледо, но очите му блестяха, пълни с воля и разум.

— Какво става тук?

Мери си пое дъх. Въпреки че ги разделяше един хвърлей камък, той изглеждаше по-едър, отколкото го помнеше. Беше по-висок, по-моцнен и по-заплашителен. Носеше само къса туника, която едва прикриваше слабините му, високи до прасците ботуши и платнена превръзка, която беше пристегната горе на едно от внушителните му бедра.

Нарочно я погледна в очите.

Мери преглътна. И преди беше виждала голи мъжки крака, разбира се, но шотландски. Те бяха покрити благоприлично с дълги до коленете полички и обути във високи гамаши. Бързо отвърна поглед. Лицето ѝ пламна при вида на мъжката голота пред нея.

— Май Уил ни е уловил вечерята, Стивън — изрече възрастният мъж.

Мери се насили да вдигне очи. Стивън я заглежда. Не отговори на Нийл, докато очите му се хлъзгаха по стройното ѝ тяло. Сърцето на Мери туптеше глухо. Не ѝ хареса начинът, по който я гледаше. Ако си мисли, че ще я уплаши, много се лъже — макар че тя се беше уплашила. Отвърна гневно на погледа му.

— Доведи ми я, Нийл — нареди Стивън. След това се наведе и изчезна в палатката.

Нийл изведнъж се изкикоти. Звукът нямаше нищо общо с неумолимото му и покрито с белези от рани лице и със студените му стоманено сиви очи.

— Май негова светлост не е толкова зле, колкото изглежда. Смятам, че спорът ви приключи, момчета.

Мери се вцепени, щом се досети какво означават думите на Стивън де Уорън. Коментарът на стария рицар ѝ помогна да се съвземе.

— Не! — извика тя. След това си спомни, че е в селски дрехи и си възвърна гърления изговор. — Не! Не!

Въпреки протестите ѝ Нийл я сграбчи и я повлече към палатката. Мери беше дребно и нежно момиче, но се бореше яростно, забиваше пети в земята, извиваше се и отчаяно се опитваше да го ритне. Той не ѝ обърна внимание и я понесе с такава лекота, сякаш беше малко дете.

Отекна гръмък смях. Яростната ѝ съпротива и неизбежната ѝ участ се сториха много забавни на мъжете. Горещи сълзи замъглиха очите ѝ, докато слушаше грубите войнишки закачки. Добре разбираше какво имат предвид недодяланите им слова. Те описваха доста живописно сексуалната мощ и физическата надареност на мъжа, при когото я водеха.

— Негова светлост като нищо ще я убие — възкликна накрая някой насмешливо.

Обхвана я ужас. Но вече беше твърде късно. Нийл я бутна пред себе си в палатката.

Вътре беше тъмно. Мери залитна, когато Нийл я пусна, но се удържа да не падне. Трепереше и дишаше тежко, докато очите ѝ привикваха с полумрака. Накрая го видя. Врагът ѝ седеше на един куп кожи, подпрени на седлото му. Малката палатка го правеше да изглежда още по-грамаден. Мери почувства ужас от тази тясна клетка. Стори ѝ се, че гибелта ѝ е неизбежна.

Стивън се изправи.

— Остави ни, Нийл.

Нийл се обърна. Мери изкрещя:

— Не! Недей!

Но той си беше отишъл. Тя се обърна с лице към Стивън и вдигна ужасено слабите си ръце.

— Не ме докосвай!

— Ела тук.

Тя застина. Думите му прозвучаха тихо, но несъмнено ѝ заповядваха да се подчини. Беше от този вид заповеди, на които се подчиняваш автоматично, но краката ѝ не помръднаха. Сякаш и мозъкът ѝ се беше вцепенил.

— Жено, ела тук, веднага.

Мери се вторачи в лицето му. В гласа му нямаше и следа от жестокост или похот, сякаш въобще не се готвеше да я изнасили — акт, който според всичко чуто досега, най-вероятно ще я убие. Независимо от това тя трепереше.

Погледът ѝ отново се сблъска с неговия. Той също я разглеждаше. Нетърпението му нарастваше.

— Какво искаш от мен? — успя да промълви тя.

— А ти какво мислиш, че искам? — процеди той през зъби. — Ти си жена. Боли ме. Ела тук и се погрижи за крака ми.

Мери се стресна. Заля я вълна от облекчение.

— Това ли е всичко, което искаш? — Гласът ѝ звучеше недоверчиво.

Челюстта му се стегна.

— Привикнал съм да ми се подчиняват незабавно, жено. Ела тук и прави това, на което са те учили.

Мери знаеше, че трябва да се подчини, защото бе очевидно, че гневът му нараства, но ако не се разбере с този човек, докато имаше поне малко власт над него, никога нямаше да успее.

— С удоволствие ще се погрижа за вас, ако обещаете да ме пуснете след това и не ми сторите нищо.

Той не вярваше на ушите си.

— Поставяш ми условия?

Мери разбра, че ако иска да постигне нещо, не бива да го ядосва, но въпреки волята си изрече:

— Да, точно така.

Той се усмихна. Усмивката му беше студена и заплашителна и не промени изражението на тъмните му блестящи очи. Това беше доста страшно.

— Твърде малко хора са дръзвали да не ми се подчинят, а единици от тях са виждали зората на другия ден.

Мери си пое дъх. Нямаше сили да отклони погледа си от неговия. Беше безсилна дори да примигне. Властното му излъчване я връхлетя като буря. Коленете ѝ омекнаха и тя за малко не рухна. Нещо опасно и ужасно като че ли се появи между тях.

— Заплашвате ли ме? — попита тя с прегракнал глас.

— Спасява те само това, че си жена.

Мери не се и съмняваше, че ако беше момче, отдавна да е мъртва. Стивън беше най-омразният ѝ враг, врагът на нейния народ и на нейното семейство, на баща ѝ, краля. Положението ѝ бе страшно, но реши, че не бива да се поддава на нарастващата паника. По гърба ѝ полазиха тръпки. Сега не беше най-подходящото време за геройски подвизи.

— Съгласен ли сте с моите условия?

Той втренчи поглед в нея.

— Мисля, че ти си или най-глупавото момиче на света, или най-смелото.

Тя отвърна на погледа му. Думите му едва ли можеха да минат за похвала. Беше твърде изплашена, за да му се разгневи.

— Излекувай ме и ще те пусна на свобода.

Мери ахна. Беше постигнала целта си, но беше сигурна, че не може да му има доверие. Обаче нямаше избор. Тръгна мрачно напред. Реши да огледа внимателно раната му и да я превърже възможно най-бързо. Молеше се да я освободи, както беше обещал, за да съобщи незабавно на банда си всичко, което беше научила досега. Постара се да не обръща внимание на пламенния му поглед, който не я изпускаше и за миг. Преглътна и коленичи до него.

— Какво ви се е случило?

— Едно побесняло животно. Конят ми си счупи крака и ме остави на пътя. Убих го, разбира се, но бедата вече беше станала.

Тя не отговори. Погледът ѝ се беше спрял на твърдото му загоряло голо бедро. Превръзката беше станала аленочервена. Раната беше голяма и се намираше опасно близко до слабините. За миг погледът ѝ се задържа там, където не ѝ беше работата — в тъмната сянка между краката му. Стана ѝ горещо. Ръцете ѝ потрепериха и тя стисна гънките на полата си.

Мярна неясно движение и ето че голямата му ръка бе сграбчила тънката ѝ китка. Секунда по-късно Мери лежеше върху твърдите му като скала гърди. Бузата ѝ се притискаше в неговата. Когато той заговори, дъхът му докосна устните ѝ.

— Какво чакаш?

Погледът ѝ се отдели от устата му и се премести към очите. Чак тогава видя силната болка в тях. Нещо трепна в сърцето ѝ — съчувствие, което не желаше да изпитва. Не трябваше да мисли за

този мъж като за човек, като за наранено и страдащо създание. Трябваше винаги да го счита за безчовечно чудовище, способно единствено да избива хладнокръвно нейния народ, за да задоволи кръвожадната си природа.

Кимна, безсилна да продума. Тялото му беше топло, здраво и я смущаваше. Той я пусна. Мери коленичи до него и взе внимателно да отвива превръзката.

Трепна. Раната беше отворена. Кървеше и беше отблъскваща на вид, но не беше много дълбока. На пода имаше вода и сапун от луга за почистване на кръвта.

— Ще те боли.

Той срещна погледа ѝ, но не каза нищо. В неясния полумрак очите му като че ли имаха лъскавочерния цвят на косата му. Погледнати отблизо, изглеждаха прекрасни. Мери сви устни и прогони тези мисли.

Усещаше черния му поглед, който се впива в нея, докато се занимаваше с раната му, стараяйки се да не му причинява болка. Караше я да се чувства неудобно. Стори ѝ се, че е малка и безпомощна. Сякаш мощта, която той излъчваше, я правеше нищожна и незначителна, въпреки че болката и случаят бяха на нейна страна. Това ѝ се стори нелепо. Такъв мъж, макар и за съвсем малко, да зависи от нея или от когото и да било. Той никога нямаше да се покори на някой друг. Особено пък на жена.

Най-накрая раната беше почистена. Мери спря за миг, навлажни изсъхналите си устни и го погледна.

— Трябва да я зашия.

— Има игла, конец и чист ленен плат зад гърба ти.

Мери се огледа и кимна. Вдигна иглата и се поколеба.

— Може би ще поискаш малко вино?

Веждата му се вдигна.

— Значи си имала и сърце под хубавите си малки гърди?

Тя се напрегна.

— Нямам сърце за теб!

— Захващай се за работа!

Какво я интересуваше дали той страда под ръцете ѝ? Неясно защо се ядоса и потрепера от възбуда. Вдигна иглата. И преди беше зашивала рани, но така и не бе успяла да привикне към това. Стомахът

й се преобърна. Наведе се над мъжа. Работеше прилежно и точно. Усещаше, че погледът му е вперен във върха на главата й. Когато свърши, върза на възел конеца и го скъса с малките си бели зъби. Изправи се и почувства облекчение, че е приключила.

Очакваше той да е пребледнял като платно, а лицето му да се свива от болка. Вместо това очите му блестяха силно, но и заплашително, и не се откъсваха от нейните. Мери вдигна бързо чисто парче ленен плат и отвърна поглед.

Пред очите й се разкри гледка, която не желаше и нямаше право да вижда. Беше отместила туниката му, за да оправи раната и едрите му срамни части се бяха показали. Бързо оправи дрехата. Лицето й пламтеше. Притисна плата към крака му, като се постара да не мисли за видяното. Но онези мъже излязоха прави. Ако я изнасилеше, щеше да я убие, нейните малки, фини и бели ръце контрастираха рязко с ярките му тъмни крака и трепереха, докато тя завързваше бързо бинта.

Точно когато свърши, ръката му обгърна лицето й и вдигна насила брадичката й. Погледите им се срещнаха.

— Облечена си като старица, но се държиш като дама.

Мери замръзна на място.

Погледът му се откъсна от очите й, плъзна се по лицето й и накрая се впери в устните й.

— Не съм виждал селянка с лице като твоето.

Мери отвори уста, но усети, че няма сили да се защитава. В съзнанието й остана само една ужасяваща сцена — как похитителят я смазва под туловището си на сламеника.

Ръката му се откъсна от лицето й, но взе дланта й и я обърна нагоре.

— Млечнобяла, гладка като коприна, кожа.

Тя онемя от ужас. Досети се, че няма и един мазол. Искрящият му поглед я претегляше. Усети, че той е много възбуден, въпреки че никога досега не се беше сблъсквала с толкова неприкрита мъжка страст.

Тъглчетата на устата му се повдигнаха. Мери не се сдържа и си помисли, че устата му е привлекателна и съвършено оформена. Лицето му придоби изражение, което не приличаше ни най-малко на усмивка. То по-скоро загатваше за агресивност, триумф и най-примитивно задоволяване на страстите. Мери се дръпна назад, но закъсня само за

миг. Той вече беше смъкнал воала от косата ѝ. След това се наведе напред и притисна лице към бузата ѝ.

— Косата ти е чиста и мирише на цветя — изрече той.

Изправи се и впери поглед в нея.

— Не се съмнявам, че ако сваля дрехите ти, ще открия, че и кожата ти е чиста и ухае приятно.

Мери залитна и скочи, но не стигна далеч. Той стисна китката ѝ и я събори на колене до себе си.

— Бъркам ли?

— Не! Съвсем не! Кълна ви се, че... — Мери замлъкна внезапно, когато ръката му се плъзна по крака ѝ под дрехите. Твърдата мазолеста длан помилва кожата ѝ. Мери извика. Стресна се от стремителното неудържимо усещане, което я обзе. Взираше се безмълвно в оголения си крак, в пространството между прасците, където свършваха вълнените чорапи до самия край на бедрото ѝ, което той току-що бе изложил на показ.

— Както си и мислех — каза той. В гласа му се появи обвинителна нотка, която Мери разпозна мигновено въпреки липсата си на опит. Тя накара цялото ѝ тяло да се стегне, а сърцето ѝ заби учестено.

— Аз... ще обясня — прошепна тя.

— Мека, толкова мека и чиста — изрече той, след като отново се възря в очите ѝ. Не прикри голотата ѝ. Не отмести ръката си от бедрото. Връхчетата на пръстите му бяха опасно близко до слабините. Вместо това ноздрите му се разшириха и той се наведе към нея. Лицето и устните му докоснаха шията ѝ.

Мери ахна. Очите ѝ се затвориха, а целувката му разтърси тялото ѝ, сякаш го порази гръм. Изведнъж въздухът изчезна. Устата му се придвижи с нарастващ плам по нежната извивка на шията ѝ. Палецът му се плъзна по окосмяването на венериния ѝ хълм и погали началото на цепката ѝ. Мери не успя да се овладее и изстена. Преди малко съзнанието ѝ беше изпълнено с враждебност, а сега бе удивително празно. Разбираше само, че той я превзема със същото умение, с което нанасяше и смъртоносни удари с меча си.

Той промълви тихо, притиснал устни към раковината ѝ.

— И така, коя си ти, госпожице? Признай си, че си шпионка!

[1] Менестрели — странстващи певци и музиканти през Средновековието — Б.пр. ↑

Мери извика уплашено и се дръпна гневно от него. Ако я беше залял с кофа ледена вода, нямаше да я изненада толкова. Тя се опита да избяга, но той я стисна здраво за китките. Дръпна я нехайно към себе си, докато носът ѝ едва не се опря о неговия.

Жените му бяха безразлични само с две изключения, но въпреки това се поддаваше на чара на онези от тях, които му се струваха привлекателни. Тази тук бе много по-близо до съвършенството от която и да е друга — поне на външен вид. Не бе някое обикновено момиче. Несъмнено беше опитна куртизанка, която враговете му бяха изпратили, за да го съблазни и шпионира. Въпреки това му беше трудно да остане безразличен към дългия ѝ гол крак, приклещен между неговите, или към меките ѝ гърди, които се притискаха в могъщата му гръд. Поразителна бе и красотата на лицето ѝ, което се намираще само на сантиметри от неговото.

Кръвта отдавна пулсираше в слабините му. Това го мъчеше и той вече губеше търпение. Позата им бе толкова интимна, че тя усещаше възбудата му, но дали целта ѝ не беше именно да го съблазни? Защо му е на някой да му изпраща такава жена и то преоблечена по подобен начин? Широко отворените ѝ от уплаха очи го увериха, че е познал.

За миг му се прииска, въпреки първоначалното си намерение, да я обладае на място, грубо и бързо, и да приключи всичко с това. Нищо не му пречеше да получи след това отговорите. Но той беше син и наследник на баща си. Откакто спечели рицарските си шпори на тринадесетгодишна възраст, висша цел в живота му бе добруването на Нортъмбърланд. Сам си бе извоювал славата на енергичен и безжалостен пълководец. Отговорите нямаше да закъснеят. Ако враговете му знаеха, че е тук, плановете на краля бяха в опасност.

— К-какво казахте? — успя да промълви най-сетне Мери.

— Смятам, че ме чухте добре, госпожице — изрече той хладно. Кръвта му беше кипнала, затова я сложи да седне до него на сламеника, без да изпуска за всеки случай китката ѝ. Вродената му учтивост го караше да се отнася към нея така, сякаш е дама, въпреки

че тя очевидно беше всичко друго, само не и това. Обаче никой мъж не би познал каква е по външния ѝ вид. Неясно защо се разочарова от това, че тя само привидно изглежда като ангел.

— Кой те изпрати да ме шпионираш? Монтгомъри? Роджър Бофор? Кралят? Или пък принц Хенри?

Мери го гледаше като омагьосана. Той беше суров човек, но независимо от това изпита съчувствие към нея. Тя беше млада, твърде млада. Куртизанките, които той познаваше и толкова често бе използвал, бяха по-възрастни и вдовици. Това момиче не изглеждаше на повече от петнайсет или шестнайсет, но външният вид често мами.

— Не съм шпионка — възкликна Мери.

— Не ме прави на глупак.

— Обеща, че ще ме пуснеш!

— Още не съм излекуван — Стивън я гледаше изпитателно. Тя мигновено разбра какво има предвид. Лицето ѝ се разкриви от гняв. Не биваше да се изненадва от бързината на реакцията ѝ. Знаеше, че са изпратили много умна жена. Само такава беше способна да го надхитри.

— Ти ме измами! — извика тя. — Накара ме да повярвам, че ще ме пуснеш, след като ти превържа раната!

— Повярва на това, на което ти се искаше да вярваш. — Търпението му се изчерпваше. — Достатъчно. Искам отговор и то веднага. Коя си и кой те изпрати?

Тя поклати глава. От очите ѝ се стичаха сълзи. Той си каза, че те не му правят впечатление. Имаше доста голям опит и знаеше, че с много малко изключения, на жените не бива да се вярва. Момичето пред него, разбира се, не беше от изключенията. Беше младо, но не и невинно, нито пък дете. Страхът и сълзите ѝ несъмнено бяха преструвка.

— Не съм шпионка.

Нова мисъл му дойде наум.

— Или път те е пратил Малкълм Кенмор?

Тя се стресна.

— Не! Не го е направил! Дори не го познавам! Не съм шпионка, кълна ти се!

Тя лъжеше. Той беше сигурен в това. Също както бе сигурен и че Малкълм Кенмор стои зад това вероломство. Гневът го накара да се

намръщи повече от обикновено.

— Предупреждавам ви, госпожице, че разполагам с много начини да узная истината. Предизвикат ли ме, ставам безмилостен.

— Моля ви! Ще ви обясня всичко, вие грешите!

— Съветвам те да побързаш с обясненията си.

— Аз съм... незаконна дъщеря. Баща ми е Синклеър О'Даунри, а майка ми е доячка — изрече на един дъх тя.

Той не вдигна вежда. Малката явно лъжеше. Дегизировката ѝ беше напълно неудачна и противоречеше на твърдението ѝ. Обаче бе напълно възможно тя да е незаконородено дете на някой лорд. Но той беше сигурен, че лъже и на нито една дума не биваше да се вярва, защото беше шпионка.

— Май сега нямате търпение, госпожице? Къде е Даунри?

— Далеч на север — тя притисна ръце към скута си и отбягна погледа му.

Добра лъжа. Нямахше възможност да провери дали твърдението ѝ е вярно, въпреки че беше в състояние да го направи. Но нямаше време. Макар и неохотно, изпита уважение към нея. Момичето не беше глупаво. Доста кураж се искаше, за да изпълни поръчката и да дойде при него.

— Далеч на север — повтори той. — При Оркнейските острови ли?

Тя се усмихна с облекчение.

— Почти.

Стивън запази пълно спокойствие и продължи да я наблюдава. Тя се беше усмихнала за пръв път, откакто я беше видял. Ако преди я беше смятал за хубава, сега му се струваше несравнима красавица. Разпитът беше отклонил вниманието му от телесните му потребности, но сега кръвта му кипна отново и втвърденият член се надигна и опря в късата му дреха. Докосна го мрачно.

— Разбирам. Какво те е довело толкова далеч на юг в Карлайл?

Тя беше станала аленочервена и едва отмести очи от слабините му. Стори му се, че чете мислите ѝ. Беше съвсем ясно, че тя отчаяно търси правдоподобен отговор. Това го озадачи. Ако беше толкова умна, за колкото я смяташе, трябва да беше научила предварително наизуст историята, която да му разкаже на тяхната среща. Не разбираше и изчервяването ѝ.

— От Лидъл съм. Майка ми беше от Лидъл.

Стивън се облегна на седлото си и плесна два пъти с ръце.

— Забележително изпълнение, госпожице.

— Не ми ли вярвате?

— Не повярвах и на една твоя дума.

Тя замръзна на място. Очите ѝ се уголемиха и впиха в неговите.

— Госпожице, имаш десет секунди, за да ми кажеш цялата истина. Ако пак ме излъжеш, ще получиш наказанието, за което те предупредих.

Тя ахна и се дръпна от него. Той отгатна намерението ѝ в същия миг. Тя скочи на крака и се приготви да избяга. Въпреки че нямаше къде да бяга освен при неговите хора, Стивън постъпи като всеки пламенен мъж на негово място. Въпреки болката, която го проряза, той също скочи на крака. Хвана я веднага. Тя изпищя.

Без да се замисля, Стивън я вдигна на ръце, стисна тила и притисна главата си към нейната.

Беше я докосвал интимно, но още не я беше целувал. Не и така, както му се беше приискало от първия миг, в който съзря необикновеното ѝ лице. Целувката му беше страстна и дълбока. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, двете му длани обгърнаха задните ѝ части.

— Да опитаме пак, малката — изрече дрезгаво той и я притисна към щръкналата издуптина. Дръпна устата си от нейната.

— Не — почна тя, но не успя да продължи. Езикът се плъзна светкавично в устата ѝ. Той проникваше все по-ожесточено и ожесточено в нея. Насилието взе превес над разума му. Тя откликна колебливо.

Стивън не успя да се удържи, възбуди се още повече, още по-неудържимо. Искаше пълно и незабавно подчинение. Очакваше го. Имаше нужда от него веднага. Но за негово удивление тя внезапно дръпна лицето си от неговото.

— Не, не бива да го правим.

— Не ме дразни тъкмо сега — процеди той през зъби и сграбчи брадичката ѝ. Вдигна насила устата ѝ отново към своята.

Тя извика отново, но протестът ѝ бе вял. Вдигна малките си юмруци и ги опря в гърдите му, а след това стисна здраво туниката му. Стивън едва не се разсмя въодушевено. В този миг всичко би го разсмяло. Устите им се сляха отново, езиците им се преплетоха.

Изведнъж тя дръпна рязко лицето си. Замята се обезумяло, въпреки стоманената му прегръдка, сякаш се опитваше да избяга. Обаче всяко нейно движение докосваше мъжествеността му, беше изкусно премислено и му причиняваше сладка болка, подобно на умелата милувка на професионална проститутка. „Превъзходна актриса“, помисли си той. Защото се държеше така, сякаш изобщо не бе съблазнителка и е изпаднала в истинска паника. Въпреки краткото си объркване, Стивън не спря атаката. Каза си, че нарочно е предизвикала объркването му, за да го възбуди още повече.

На Стивън му омръзнаха тези игри. Нямахше никакво желание да излива семето си на пода. Боеше се, че това действително ще стане. Блъсна я към сламеника. Тя продължи да се държи като жена, която не го желае. Юмруците ѝ го удряха болезнено и отскачаха от него. Пак проникна в устата ѝ. Тя престана да се съпротивлява, когато слабините им се докоснаха в мига, в който той се настани върху нея.

Сякаш ги бе ударил гръм.

— Няма да чакам повече — прошепна той. Досега не беше казвал такова нещо.

Очите, в които се взираше, докато говореше това, се разтвориха от чувства, които не успя да определи. Лицето ѝ порозовя и лъсна от пот. Тя не помръдна. Дланите ѝ се обвиха около внушителните му рамене и го стиснаха здраво.

Стивън разтвори широко краката ѝ с колене и почна да се движи ожесточено. Усецаше капките пот, които се стичаха по лицето му и падаха върху нейното. Вдигна дългата ѝ туника до кръста и за миг се настани върху нея.

Погледите им се срещнаха и задържаха един в друг. Тя отвори уста, но не каза нищо. Стивън погледна гърдите ѝ, които се очертаваха под роклята. Зърната им изпъкваха щръкнали. Докосна едното от тях. Тя затвори очи и изстена. Звукът бе изпълнен с мъка.

Взря се в нея и му се прииска да я докосне, както и преди малко. Плъзна ръка между краката ѝ. И нейните слабини бяха набъбнали и влажни. Шпионка или не, но го желаше не по-малко страстно, отколкото той нея. Съвсем не се преструваше. Пъхна пръст в нея.

Замръзна на място. Нямахше никакво съмнение какво представляваше преградата, на която се натъкна. Беше потресен.

Невъзможно бе да е девствена! Нали беше куртизанка, изпратена да го шпионира! Но фактът си беше факт.

Посред объркването го заля вълна от зашеметяващо въодушевление — не беше познавала мъж досега, той щеше да ѝ бъде първият.

Тази мисъл ме възбужда твърде много, призна си Стивън. Но никога досега не беше спал с девица. За разлика от много мъже, които познаваше, изнасилването не го привличаше. Щом беше девствена, значи не беше куртизанка, изпратена да го шпионира.

Стивън стигна до това поразително заключение само за миг. Вероятно това бе най-мъчителното нещо, което му се беше случвало някога, но той се дръпна от нея. Замаян и задъхан, легна неподвижно по корем до нея, като му се искаше покритият с кожа сламеник, към който се притискаше, да бе твърд, много по-твърд.

Започна да разсъждава разумно въпреки настоящата болка в слабините. Нямахше нито девствени куртизанки, нито девствени шпионки. Нима е възможно тя да му беше казала истината? Нима баща ѝ беше някакъв северен лорд, а майка ѝ доячка? Звучеше правдоподобно, но той се съмняваше в това. Ръцете ѝ никога не бяха похващали груба работа, а беше облечена като селянка. Ако беше незаконно дете, то я бяха отгледали като дама. Нарочно се беше преоблякла така. Защо?

Изведнъж тя се раздвижи. Скочи от сламеника бързо като лисица. Стивън се хвърли още по-бързо. Посегна и я сграбчи, преди да е направила и крачка, без да се вдига от кожата. Дръпна я толкова силно, че тя се стовари в купа до него.

Той сподави стона си, стана и протегна ръка.

— Госпожице?

Мери дишаше тежко. Въпреки че забеляза гнева ѝ, той ѝ позволи да хване ръката му и я изправи на крака. Това се оказа грешка. Тя веднага замахна, сви дланта си в юмрук и го удари с всичка сила по лицето.

Той не помръдна. Толкова беше смаян, че не промълви нищо.

— Нормандски мръсник! Ти си свиня! Звяр! И лъжец! — изкрещя тя. Вдигна ръка и се приготви да го удари пак.

Този път Стивън реагира. Хвана я за китката и я дръпна напред. Тя падна в скута му.

— Не! — изпищя момичето и се изви, за да се изплъзне от него.

— Ти ме измами, удари и обиди — изрече той дрезгаво и я разтърси отново. Тя се усмири. — Смятах те за смела, но сега почвам да си мисля, че си много глупава... или луда.

Тя вирна брадичка. Жестът беше предизвикателен, въпреки че очите ѝ блестяха от непролетите сълзи.

— Не съм луда.

Кожата по лицето му се изопна.

— Вече не говориш гърлено като селянка, госпожице.

Тя побледня.

— Кога ще ме пуснете да си ида?

— Не бързаше толкова да се махнеш от мен и от леглото ми преди малко.

Тя почервеня.

— Не, бързам да напусна леглото ти... и теб. Това явно няма да стане толкова бързо, колкото ми се иска.

— Кой лъже сега?

— Говоря истината!

— А аз мисля, че не. Досега не си казала и една дума, която да е вярна. Пак те питам, коя си и защо си тук?

Тя преглътна и посрещна погледа му. Той усети, че се мъчи да измисли нещо.

— Моля те, пусни ме — изрече тя дрезгаво. — И ще ти кажа всичко.

Той я изгледа скептично, но изпълни желанието ѝ. Тя скочи на крака и изтича към входа на палатката. Застана с гръб към него, като се притискаше към завесата. Позата ѝ му се стори детска, а не женска. Внезапно се засрами от себе си. За бога, та той се беше отнесъл към нея като към проститутка, а тя беше младо момиче. Едва ли беше на повече от шестнадесет години. Може би правилният въпрос беше не коя е тя, а какво представлява? Девица или куртизанка, селянка или благородна дама, дете или жена? Шпионка или невинна?

— Почни с името си. Как се казваш? Тя навлажни устните си.

— Мейри. Мейри Синклеър. Баща ми е лорд Синклеър. Майка ми почина. Тя беше слугиня в Лидъл.

Тя отвърна очи.

— Ти беше прав. Нарочно съм се преоблякла в тези дрехи.

Той попита:

— Изпрати ли те някой да ме шпионираш?

— Не! — Тя пребледня. — Преоблякох се, защото исках да се срещна с... един мъж.

Стивън разбра.

— Аха, сега разбирам. Един мъж.

Малката ѝ брадичка се вдигна отново.

— Не е това, за което мислиш. Мъжът беше, искам да кажа, е мой годеник.

Той гледаше сурово.

— Обясни ми защо си се преоблякла.

— Не е прилично за благородна дама да ходи на среща с мъж дори ако той ще ѝ стане съпруг. Добре го знаете.

— И кой е този поразителен младеж, който е успял да те отклони от правилата на благоприличието?

Тя прехапа устни.

— Какво значение има?

Нямаше каквото и да е значение, но той възнамеряваше да провери истинността на всяка нейна дума.

— Важно е.

Не му хареса, когато усети, че се е раздразнил и може би дори ревнува от това, че тази жена мечтае за друг мъж.

— Обичаш ли го?

Тя се разяри.

— Това не ви засяга!

Така беше. Той стоеше сковано. Потърси тоягата си, за да се облегне на нея. След това пристъпи с накуцване към нея. Мислено ѝ се възхити — тя не трепна и не се уплаши.

— Точно обратното, госпожице, всичко, което се отнася до теб, вече ме засяга. Ще те задържа, докато не бъда доволен.

Тя побледня като платно.

— Ще ме задържиш, докато не бъдеш доволен! Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — изрече той мрачно, — че възнамерявам да се добера до истината, цялата истина за теб. Дотогава ще ми бъдеш гостенка.

Той мина с накуцване покрай нея и вдигна завесата на палатката.

— Гостенка! — извика тя подире му. — Искаш да кажеш затворничка! Но защо? Какво съм направила? Не съм ти сторила нищо, норманино!

Той спря и се обърна.

— Точно обратното, госпожице. Ти събуди преситения ми апетит и още по-преситения ми интерес. Ако си поне малко ценна, мисля, че ще си допаднем за известно време.

Мери се вторачи в гърба му, когато той, излезе с накуцване от палатката и я остави сама. Какво означаваха последните му думи? Мили боже! Не смееше да се самозалъгва. Той подозираше, че тя го лъже и възнамеряваше да разкрие истината. Намираше се в голяма опасност независимо от това, дали щеше да разкрие коя е, или не.

Отпусна се на твърдия мръсен под. Не ѝ беше останала и капчица сила. Ролф де Уорън, граф Нортъмбърланд, беше един от най-могъщите владетели в кралството. Отначало бе личен съветник на крал Уилям Незаконородени, а сега беше личен съветник на сина на Незаконородения, проклетия Уилям Руфъс. Графът беше най-злият враг на баща ѝ. Следователно такъв беше и този мъж, който бе незаконен син и наследник на графа. Малкълм и граф Нортъмбърланд се бяха срещали безброй пъти на бойното поле. Графът бил само един беден рицар без земя, когато потеглил с херцог Уилям за Англия, въпреки че бил най-младият син в могъщото семейство Поатевин. Скоро след нашествието го възнаградили с малко имение в Нортъмбърланд. А днес владенията му достигаха Нюкасъл на Тайн на юг и река Туийд на север. Въпреки че центърът на кралството на Малкълм се намираше между Морей фърт и Фърт на Форт, доста по на север от Туийд, кралете на Шотландия отдавна претендираха за правото да управляват цялата територия на юг от Лотиан чак до Риър Кросинг. Де Уорън бяха натрапници. През целия си съзнателен живот Малкълм се беше опитвал да завоюва отново загубените за Шотландия територии. От много години насам по границата между Шотландия и Нортъмбърланд се водеше жестока и кръвопролитна война. Мери беше попаднала право в ръцете на най-злия враг на баща си.

Прощалните думи на норманина още отекваха в съзнанието ѝ като някакъв ужасяващ припев. Доколкото разбираше, той възнамеряваше да задоволи страстта си с нея, ако сметнеше, че тя не представлява особена ценност за него. Значи, ако не научеше истината

за това коя е тя, ще се възползва от нея, докато не му омръзне и не я захвърли. Щеше да я съсипе. Дъг нямаше да я иска повече. О, не, той не е глупак. Ще се ожени за нея. В края на краищата тя е принцеса и има голяма зестра.

Едва не зариде. Щеше да стане по-лошо само ако норманинът разбереше истината. Ако разкриеше факта, че тя е дъщеря на Малкълм Кенмор. Тогава щеше да остане в плен, докато баща ѝ не плати огромния откуп, който щеше да поиска похитителят ѝ. Знаеше точно какво ще се случи. Норманинът щеше да стори всичко възможно, за да урони достойнството на баща ѝ. Ще иска това, което е много по-ценно от златото и парите, щеше да иска земя. Скъпоценна, безценна шотландска земя. Земя, за която се е проливала многократно шотландска кръв.

А след плащането на откупа, а тя беше сигурна, че баща ѝ ще го плати, по границата отново ще се разрази кръвопролитна ожесточена война. Двете години крехък мир щяха да се изпарят като вчерашен сън.

Стиснала малките си юмруци, Мери пое дъх и се опита да си вдъхне кураж. Положението ѝ беше ужасно. Много се радваше, че не му разкри коя е.

Помисли мрачно, че норманинът е свиреп звяр, но в никакъв случай не е глупак. Прозря бързо, че не е тази, за която се представя. Усъмни се в приказката, която тя измисли. Нейната история съвсем не беше зле скалъпена и би заблудила по-доверчив човек. Ще ѝ трябва цялата смелост, с която разполагаше и дори нещо повече. Ще ѝ потрябва и цялата ѝ хитрост. Не трябва да му позволява дори да предположи коя е тя. Защото след срещата с него Мери забеляза колко е голяма мощта и волята му. Ако има начин да разбере истината за нея, норманинът несъмнено ще го открие. Стане ли това, нейният баща и Шотландия, както и тя самата, ще пострадат много.

Този мъж със сигурност имаше шпиони, подобно на баща ѝ. Довечера в Лидъл щеше да настане паника, щом откриеха изчезването и. Някой шпионин на норманина вероятно щеше да му докладва за това. Дали нейният похитител ще се окаже съобразителен, за да отгатне истината, щом узнаеше, че е изчезнала дъщерята на Малкълм? Как да не се сети коя е тя при тези обстоятелства!

Мери затвори очи. Как да прикрие самоличността си, като същевременно го държи на разстояние от себе си? Задачата ѝ се стори

невъзможна. Бягството беше единственият изход, но в този момент също бе неосъществимо.

Избърса лицето си. Сълзите нямаше да ѝ помогнат с нищо. Трябва да се подготви за следващата им схватка. Досега не се беше справила много добре. А не искаше да се повтаря това, което се случи помежду им. Сблъсъкът беше изцедил напълно силите ѝ, обаче след него се чувстваше объркана, възбудена и странно защо по-зряла.

Какво се случи между тях? Мери издаде сподавен звук. За свой ужас още усещаше докосването му, допира на устата му върху нейната, твърдите слабини опрени в нейните. Тялото ѝ затрепери. Закри лицето си с ръце. Мери не успя да овладее пристъпа на срам, който я обхвана. Той я погълна изцяло.

Почувства се съвсем изтощена. Нямаше да мисли повече за този незаконороден наследник. Погледна с копнеж покрития с кожа сламеник. Чудеше се дали норманинът ще се върне, за да спи с нея. Беше твърде уморена, за да мисли по този въпрос. Все едно, нямаше значение. Няма да легне в ложето му дори и сама. Самата идея за това беше отблъскваща.

Мери се отпусна на земята и се сви на кълбо. Измъченото ѝ съзнание най-сетне се поуспокои, но сънят така и не идваше. Тялото ѝ потрепваше неспокойно. Мери се вслушваше в звуците, идващи от лагера, в цвиленето на конете, в бухането на някаква сова и в тихия говор на мъжете отвън. Лежа така, докато не замлъкна и последният глас. Когато стана тихо, тя се напрегна и зачака неизбежните стъпки. Беше сигурна, че рано или късно ще ги чуе. Дълго лежа скована, но те не отекнаха в нощта. Стивън де Уорън не дойде.

Мери се събуди и видя лицето на норманина до своето. За миг не помръдна. Още беше замаяна от съня и се взираше в блестящите очи, които не бяха черни, а наситено кафяви. След това сякаш я удари гръм — спомни си зашеметяващо ясно къде се намира и се дръпна рязко от него.

Той се беше навел над нея и почти докосваше лицето ѝ със своето, но сега се изправи.

— Надявам се разказът ти да се окаже истина, госпожице.

— Махни се от мен!

— От какво се плашиш толкова? От мен или от себе си?

Мери се посъвзе.

— Не се боя от себе си. Страхувам се от големите черни нормани, за които изнасилването е спорт като лова със соколи.

Той се засмя.

— Госпожице, уверявам ви, че не съм участвал в подобен акт и никога няма да участвам — и добави тихо. — Никога не ми се е налагало да прибягвам към насилие. Когато влезеш в леглото ми, ще го направиш с най-искрено въодушевление, както снощи.

Грубоватият му намек за ужасното ѝ поведение вчера вбеси Мери.

— Повече няма да ме видиш толкова въодушевена!

Стивън вдигна тъмната си вежда.

— Предизвикваш ли ме? — Той се усмихваше непресторено. — Обичам предизвикателствата, скъпа.

Тя разтърси глава в знак на отрицание. Сърцето ѝ прескочи.

— Нямах власт над мен.

— Точно обратното, госпожице, имам най-древната власт над теб, властта на мъжа над жената.

— Не съм като другите жени.

— Нима? — Зъбите му блеснаха. — Снощи се държа като всяка друга жена. Лежеше и скимтеше под мен. Зависеше единствено от моята власт и милост. Но ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре, ще ти призная, че си много по-интересна от всички други жени, които съм срещал досега. Много повече предизвикваш любопитството ми и си... — той пак се усмихна, а в очите му се появи топлота — много по-хубава.

Мери се ядоса от съблазънта, която лъхаше от напрегнатия му поглед. Настръхна.

— Аз не скимтя, норманино! Приказвай каквото си искаш, мисли каквото щеш, но това не променя чувствата ми към теб.

Той я изгледа продължително.

— Сигурен съм, че под гневната ти външност се таят съвсем други чувства. Както и да е, губим си времето в приказки. Тръгваме след четвърт час. Гледай дотогава да си готова за тръгване. Ще приключим спора в Олнуик.

Де Уорън се обърна и излезе с накуцване. Движеше се забележително добре за човек, който наскоро е получил тежко нараняване. Мери се загледа подире му. Зарадва се, че го няма. Всяка среща с него, след която оцеляваше и оставаше девствена, ѝ се струваше немалка победа.

Същевременно се ужаси. Олнуик беше новото седалище на Нортъмбърланд. На бащата на нейния похитител, графа, му бяха били нужни години, за да го построи. Според слуховете Олнуик беше непревземаема крепост. Ако това се окажеше вярно, значи щом веднъж попаднеш там, нямаше кой да я спаси.

През ума ѝ мина светкавично мисълта, че още от тази сутрин Малкълм и братята ѝ ще претърсят околността за нея. Може би щяха да я спасят, преди норманинът да я затвори в Олнуик. Трябваше да я спасят! Това беше единствената ѝ надежда.

Дали да не остави някакъв знак на Малкълм? Но как?

Отхвърли бързо кожата, с която я бяха завили. Трепереше от вълнение. Някой ѝ беше донесъл купа с вода. Мери се изми незабавно. Излезе стремително от палатката и се закова на място.

Конете бяха оседлани, а лагерът вдигнат. Всички бяха погълнати от работа. Мери забеляза, че похитителят ѝ е обърнат с гръб към нея и разговаря с някакъв рицар.

Тя си пое дълбоко дъх. Замоли се дано Стивън де Уорън не я забележи. Но той най-неочаквано се обърна с лице към нея. Мери не му обърна внимание. Надяваше се, че нервността не ѝ личи. Запъти се към дърветата. Забеляза, че един воин тръгва подире ѝ. Явно му беше заповядано да я охранява. Настроението и спадна малко, но не и решителността ѝ. Мери се скри зад едно дърво в някакви храсти, за да задоволи някои естествени нужди. През това време откъсна парче от хубавата си памучна долна риза, която носеше под селяшката туника. Тя беше добре изпрана и снежнобяла. Ръцете ѝ така трепереха, че първите няколко пъти не успя. Накрая привърза яркия парцал за един клон на дървото. След това откъсна още няколко ивици и ги пхна в ръкавите си. Заобиколи бързо храстите и се насочи към мястото, където стоеше воинът с гръб към нея. Надеждата ѝ отново се събуди. Някой от шотландците, които я търсят, със сигурност ще намери знаменцето, което тя остави!

Войникът я придружи до лагера и я заведе при похитителя й. Норманинът разговаряше с мъжа, който я залови вчера.

— Лидъл ли? — говореше Уил. — Няма проблем, Стивън. Никой няма да се е съвзел още след вчерашната сватба. Ще разбере всичко, което поискаш, господарю — той се усмихна самонадеяно.

Стивън го потупа по рамото.

— На добър път. — Усмихна се на Мери. — Искаш ли да изпратиш послание на някого? На твоя любим, например?

Мери се вцепени за миг.

— Да нямаш очи на гърба си като някое уродливо чудовище?

На него му стана смешно.

— Да не си мислела да подслушваш? Ако искаш да узнаеш намеренията ми, просто попитай, госпожице.

— Защо отива в Лидъл?

— Да не криеш нещо?

— Разбира се, че не.

— Тогава няма от какво да се страхуваш.

Той си играеше и я изпитваше. Дразнеше я.

— Защо правиш това?

Веселието му изчезна.

— Защото не мога да се сдържа да не го направя.

Загледаха се един друг. Неговият поглед съвсем не бе непроницаем. В очите му Мери забеляза мрачно желание и още по-мрачна решителност. Беше безсилна срещу неговия магнетичен чар. Потръпна от внезапно лошо предчувствие, което не разбра. Много по-безопасно бе да не обръща внимание на това, което ставаше между тях и да се преструва, че то не съществува, че никога не е съществувало.

Той разруши магията, която толкова умело бе създал.

— Ела, време е да тръгваме. Ще яздиш с мен.

Мери не помръдна.

Той отпусна ръката, която бе протегнал.

— Нещо не е ли наред, Мейри?

— Ще яздя с всеки друг, но не и с теб.

Той застана пред нея и я погледна в очите.

— Само че аз не ти давам възможност за избор, госпожице — усмихна се леко. — Освен това ще ти бъде много приятно да яздиш с мен.

Тя усети намека. Лицето ѝ пламна, но успя да отвърне с достойнство на прямотата му.

— Така говорят всички нормандски насилници.

Той се засмя.

— Нима една дама трябва да се изразява така?

— Не ме интересува какво си мислите за мен — процеди Мери.
— Къде е проклетият ви кон?

Той го посочи и се разсмя отново. Белите му зъби блеснаха.

Мери закрачи към едрия кафяв жребец, а смехът му отекваше в съзнанието ѝ. Реши да го надхитри на всяка цена. Тогава ще му се изсмее тържествуващо в лицето. И смехът ѝ ще бъде единствен.

Стивън я вдигна без усилие на седлото. След това скочи зад нея с грациозността на по-дребен мъж. Мери се опита да не обръща внимание на допира на тялото му. Хвана се здраво за седлото. Денят ще ѝ се стори безкраен, не се съмняваше в това.

Носеха се в бърз тръс на североизток. Отдалечаваха се от Карлайл през скалистите хълмове. През септември тук беше валяло много и затова земята беше зелена и злачна. На Мери ѝ стана ясно, че той възнамерява да стигне до Олнуик още днес. Явно мисията, за която бяха тръгнали норманите, беше изпълнена. Тя размисли мрачно какво може да са вършили норманите толкова близо до Карлайл и Лидъл. Беше решила твърдо да го разбере.

На всеки час Мери пускаше парче от ризата си от ръкава и то литваше към земята.

Яздиха непрекъснато до обяд, когато спряха да напоят конете. По това време вече отвсякъде ги заобикаляха пустите нортъмбърландски полета, а над главите им небето бе безкрайно и сиво. Понякога над тях се виеха чайки. Мери се спусна на земята, благодарейки на съдбата. Силите ѝ бяха изцедени от това, че ѝ се налагаше да понася интимната близост на похитителя си през толкова много и сякаш безкрайни часове. Помисли си, че все едно се е намирала в ада.

Никой не ѝ обърна внимание. Воините наоколо говореха тихо, а конете им пиеха жадно. Мери се приближи до едно изсъхнало самотно дърво. Седна уморено под него и пусна на земята поредното късче от ризата си. Когато воините се качиха отново на конете и се събраха заедно след няколко минути, тя стана и тръгна бавно към групата. Стивън де Уорън насочи едрия си жребец към нея.

— Харесва ли ти пейзажът, госпожице?

Тя го изгледа гневно.

— Какво толкова има да му харесвам? Наоколо всичко е грозно.

— Говориш като истинска шотландка — погледът му я прониза.

— Наистина ли си шотландка, Мейри?

Тя се вцепени. Дали пред нея не стоеше дяволът, или пък умееше да чете мислите на хората? Или пък се е сетил коя е? Майка ѝ, кралица Маргарет, беше англичанка. Братът на Маргарет беше Едгар Етлинг, внук на саксонския крал Едуард Изповедника. Той беше наследник на английския трон преда Завоеванието. Когато херцог Уилям Незаконородени нахлул в Англия, овдовялата майка на Маргарет избягала в Шотландия заедно с децата си. Търсела убежище и се бояла за живота на сина си. Малкълм се влюбил от пръв поглед в Маргарет. Оженил се за нея веднага щом починала първата му жена Ингеборг.

— Шотландка съм от главата до петите — изрече убедено Мери.

— Не говориш като шотландка, освен когато не поискаш. Английският ти е безупречен. Говориш по-добре даже от мен.

Разбира се, че английският ѝ беше безупречен, макар и не само защото майка ѝ беше англичанка. От години насам Малкълм беше въвел английски порядки и английския език в двора от уважение към жена си.

— Може би норманите са твърде тъпи, за да научат английския както трябва.

Кожата по лицето му се изопна.

— Май един норманин наистина е голям тъпанар.

Той скочи от коня си и я погледна загадъчно. На Мери не ѝ харесаха нито думите, нито тонът му. Замръзна на място, когато той не я вдигна на седлото, а мина покрай нея.

Насочи се право към уродливото дърво, под което тя седеше допреди малко. Сърцето на Мери прескочи. Той се наведе и вдигна парчето от ризата. Стисна в юмрук копринения плат и закрачи тежко към нея.

— Каква хитруша си била ти.

Мери отстъпи назад.

Ръката му я сграбчи и дръпна към него.

— Ако желаеш толкова да си хвърлиш дрехите, само ми кажи.

Мери не успя да измисли подходящ отговор. Яростта му я вцепени допълнително.

— Откога оставяш тези следи, госпожице? Откога?

3

— Боли ме! — извика Мери.

Стивън я пусна мигновено. Мери се дръпна от него и разтърка ръцете си.

— Действително ли смяташ, че ще се предам без борба?

Стивън съжаляваше, че ѝ причини болка, но като я чу, му се прииска да я разтърси отново. Това момиченце е решило да се бори с него?

— Откога?

— От сутринта.

На Стивън не му се вярваше. Той бе поразен от ума, дързостта и волята ѝ.

— Много зле съм те преценил — изрече той грубо. След това извика: — Нийл!

Възрастният мъж мигновено се озова до него.

— Господарю?

Стивън не отделяше разярения си поглед от пленницата.

— Тази малка измамница ни е направила на глупаци. Оставила е следи. Предупреди хората, че е възможно да ни преследват.

Нийл подкара коня си.

Стивън посегна и придърпа към себе си Мери, когато тя се опита да отстъпи боязливо. Тялото ѝ настръхна при докосването. Наложил му се да я влачи.

— И кого точно предупреждаваш, госпожице? Любовника си? Баща си?

Да! — извика тя. — Да, да, да! И скоро, много скоро мечът на баща ми ще те пониже, норманино, защото той е най-големият воин в цяла Шотландия!

Стивън спря.

— Така ли? Тогава сигурно го познавам.

Тя стисна упорито устни.

— Баща ти не е Синклеър от Даунри, както ти настояваше, нали? Толкова незначителен човек няма да посмее да ме нападне. И двамата

го знаем. Тогава кого очакваме, Мейри? И това ли е името ти?

Тя не каза нищо.

Вбесеният Стивън я блъсна грубо към коня. Мери залитна, а след това отскочи, за да се отдалечи от него и да бъде извън досега му. Стивън не се притесни особено. Хвана я внезапно и я вдигна на седлото така, сякаш тя беше чувал с картофи. Скочи на жребеца зад нея и даде знак на мъжете. Кавалкадата препусна в бърз галоп.

Мери затвори очи и за миг загуби надежда. Знаеше, че не бива да се отчайва. Трябваше да се радва. Беше надхитрила норманина с парченцата от ризата си. Никак не се радваше. Всъщност бе почти ужасена. Незаконороденият наследник беше разярен. Всички инстинкти нашепваха на Мери, че ще си плати скъпо за малката победа.

Сега яздеха още по-стремително. Мери усети, че често поглежда през рамо. Надяваше се да зърне близките си на хоризонта. Не видя нищо. С всяка измината миля надеждите ѝ намаляваха.

Къде, за бога, беше баща ѝ?

В момента изкачваха едно дълго полегато възвишение. Когато се озоваха на върха, Стивън спря изведнъж жребеца си и я притисна към мощното си, покрито с ризница, тяло. Думите му заглушиха протестите ѝ.

— Загуби, госпожице — изрече той. — Защото сме тук. Виж. Олнуик.

Ужасът я обзе мигновено. Не усети колко здраво стиска едрата му ръка и впива пръстите си в метала на ризницата. Бяха пристигнали, а тя беше загубила. Пред тях беше Олнуик — нейният затвор.

Слънцето залязваше. Почти погълнати от мрака, каменните стени на Олнуик изглеждаха тъмни и непреодолими. Крепостта беше разположена в огромна дъбрава. Обграждаха я непроходими ровове. Дебелите външни стени на замъка бяха осеяни със стражеви кули. Зад тях се виждаше още по-високата назъбена централна кула. Оранжево розовата слънчева светлина я озаряваше с лъчите си. Мери усети, че я пронизва тревога.

Ако не успееше да избяга, а това не ѝ изглеждаше никак вероятно, или ако не бъдеше освободена или откупена, едва ли някога ще види пак дома и роднините си, защото никой нямаше достатъчно сили, за да превземе това място, дори Малкълм.

Качиха се на подвижния мост. Влязоха под подвижната решетка и се озоваха в двора на замъка. Десетина въоръжени стражи им отдадоха чест. Вътре имаше десетина постройки — обори за конете, дюкянчета на занаятчиите от замъка, казарми, кухненски помещения и бараки с продоволствие. Навсякъде щъкаха хора — жени, поели кокошки под мишница, деца, които водеха прасета, дърводелци, трудещи се с чираците си, ковачи, коняри и коне, слуги и крепостни. Каруца, натоварена с бъчви вино влизаше тъкмо пред тях. При входа на замъка разтоварваха други каруци. Шумът беше оглушителен. Сред виковете на хората се чуваше лаят на кучетата, кудкудякането на кокошките, цвиленето на конете, звънът от наковалнята на ковача и трясъкът от чука на дърводелеца. Мери никога досега не беше попадала в толкова голяма крепост. Тя беше по-многолюдна от повечето шотландски селища, по-голяма дори от родното ѝ място, кралската крепост в Единбург.

Стигнаха стъпалата пред замъка. Де Уорън с лекота я свали на земята. Мери залитна леко. Краката ѝ се бяха схванали от продължителната езда. Стивън скочи до нея и я поведе уверено по стълбите. Мери дръпна ръката си.

— Не се бой. Тук няма къде да избягам, дори и да искам.

— Радвам се, че си съобразила поне това.

— Няма да се радваш толкова, ако знаеш какво си мисля в действителност.

— Точно обратното, много ще ми е приятно да узная и най-потайните ти мисли.

Мери отмести поглед. Боеше се, че той е по-упорит от нея.

Качиха се на втория етаж и влязоха в голямата зала. Две дълги маси, подпрени на дървени магарета, изпъкваха над всичко друго вътре. Едната се намиреше на подиум и на нея нямаше никой. Несъмнено тук обикновено седяше графът със своето семейство. Неколцина воители от семейството седяха на по-долната маса и вечеряха. Прислужваха им слугини, които избягваха умело грубоватите ухажвания на мъжете. Надзираваше ги шамбеланът на замъка. Някои благородници от свитата на графа играеха на комар, пиеха и хвърляха зарове. На всички стени висяха хубави ярки гоблени. В голямата каменна камина гореше огън. Подът беше постлан със свежа тръстика, примесена с билки. Мери съзря с изненада, че вътре няма и една

хрътка. Пред огнището имаше две големи, покрити с резба, кресла с възглавнички. Други две от този вид стояха пред издигнатата маса. За миг Мери се закова на място. Помисли, че граф Нортъмбърланд е в крепостта, когато зърна тила на една златисто руса глава в едно от креслата.

Но това беше млад мъж, само година-две по-голям от нея. Седеше сам. Изправи се необичайно грациозно при тяхното влизане и тръгна към тях. Беше златокос, синеок и много хубав. Светлата му кожа беше станала светло златиста от лъчите на лятното слънце.

— Здравей, братко — изрече хубавецът. Но мрачният му син поглед поглъщаше Мери. Усмивката му беше ослепителна.

— Предполагам, че не си дошъл случайно? — попита сухо Стивън. Тонът му се промени. — И да знаеш, Бранд, тя е моя.

Бранд най-сетне погледна брат си. Засмя се подигравателно.

— Разбира се. Подчинявам се на наследника. Е, да, изпраща ме негово величество, както несъмнено си се досетил.

През ума ѝ проблесна светкавичната мисъл, че има възможност да узнае най-съкровените планове на врага си. Ще окаже безценна услуга на баща си, ако се превърне в шпионката, за каквато похитителят я беше обявил.

— Всичко е наред, Бранд, успокой се. — Стивън сложи голямата си ръка върху вкочаненото рамо на Мери. — Ще говорим по-късно. Кога трябва да се върнеш?

— Веднага. — Бранд изгледа Мери и се усмихна отново, ала в очите му нямаше и следа от смях.

— Какво става? Няма ли да ме представиш? Да не би да се боиш, че тя ще ме предпочете пред теб? И нямаме ли достатъчно слугини тук за да ти доставят удоволствие? Или вече си преспал с всичките?

Стивън не обърна внимание на тази явна закачка.

— Госпожице Мейри, това е малкият ми брат Бранд. Той има голяма уста, както сигурно си забелязала. Капитан е във войските на краля. Не обръщай внимание на нападките му. Те са доста несръчни. Между другото, той е големият любовник, не аз.

Мери искрено се усъмни в последните думи на Стивън. И двамата братя несъмнено се превръщаха в стръвни хищници, ставаше ли дума за жени. Изглеждаха напълно различни, но и двамата имаха

забележителна външност. Някоя жена нямаше да им устои. Мери не отвърна на усмивката на Бранд. Гледаше го предпазливо.

Самоувереният поглед на Бранд стана въпросителен и се прехвърли от Мери върху Стивън.

— Тя ми е гостенка — отвърна само с две думи Стивън. Явно не желаше да отговаря на други въпроси.

— Какъв късметлия си — прошепна Бранд. Погледна ги и отиде да хвърли още дърва в огъня.

— Не съм ти гостенка — възкликна гневно Мери. Не успя да се въздържи и се отскубна от ръката му. — Към гостите не се отнасят зле. Те са свободни да си отидат, когато поискат. Дори на брат си ли не казваш истината?

Погледът на Стивън беше леденостуден.

— Обвиняваш ме, че не съм казал истината?

Мери се изчерви като домати, но дръзко реши да му се противопостави.

— Да, обвинявам те.

Той вдигна ръка. Мери не помисли, че ще я удари, но независимо от това се дръпна. Показалецът му се плъзна по извивката на бузата ѝ и се спря на ъгълчето на устата ѝ.

— Хайде, хайде, госпожице, именно ти си играеше на маскарад, нали?

— Не — изрече дрезгаво Мери и се дръпна. — Обясних защо съм се облякла така. Обясних всичко. Пусни ме най-после.

— Май си се отчаяла. Кажете коя си наистина, и тогава ще обсъдим твоето освобождаване.

— След като ме изнасилиш!

Стивън я изгледа заплашително.

— Вече ти казах, не смятам да те изнасилвам.

Погледът ѝ се кръстоса с неговия. Защо беше склонна да му вярва? И защо бе едва ли не разочарована? Страхът ѝ се дължеше със сигурност на опасното ѝ положение, а не на заявлението му.

Зъбите на Стивън блеснаха, когато той се усмихна смразяващо.

— Госпожице, ще ти бъде много приятно, когато те взема в леглото си.

Мери нямаше сили нито да помръдне, нито да отвърне. Усмивката му стана още по-неприветлива, но очите му блеснаха ярко.

— Веднага ми разкрий коя си, ако искаш да си спасиш девствеността.

Тя ахна.

— Обожавам да нанеса последния удар по време на битка, госпожице — добави той съвсем тихо. — Крайно време е да се предадеш и подчиниш.

— Не — прошепна Мери. Топлината се извиваше като струя дим в замръзналото ѝ тяло.

— Да — прошепна той съблазняващо.

— Но... — умът ѝ се беше замаял и съобразяваше трупно. — Мислех, че си изпратил шпиони в Лидъл, за да узнаят дали съм ти казала истината, или не! Това ще ти отнеме известно време!

— Ако си поне малко ценна, кажи ми го, преди да те съсипя така, че после никой мъж да не се интересува от теб.

Сърцето ѝ заби гръмко. Погледите им си останаха приковани един в друг. Изведнъж на Мери ѝ стана трудно да диша и да мисли. Знаеше само, че няма право и не бива да му казва коя е.

— Търпението ми привършва. Ако си тази, за която се представяш, след тази нощ ще ми станеш любовница — изрече категорично Стивън.

Тишината се стовари като удар с меч помежду им. Мери пребледня като платно. Сплете здраво ръцете си, като отчаяно се мъчеше да измисли изход от дилемата, в която той я беше поставил. Ако продължи да настоява, че е Мейри Синклеър, той ще я вкара в леглото си, и то съвсем скоро. Спомни си голото му и възбудено тяло. Не беше сигурна дали изпитва страх, или предвкуса неясно бъдещо удоволствие. Но нямаше право да му разкрива коя е наистина, не биваше. Сухите ѝ напукани устни произнесоха:

— Аз съм Мейри Синклеър.

Той отговори незабавно:

— Стаята ми е първата на горния етаж. Върви и ме чакай там.

Тя стисна зъби. Гърдите ѝ се надигнаха. Не помръдна и не отмести поглед от него.

— Върви и ме чакай там — повтори тихо той.

Погледите им се сблъскаха и за миг останаха приковани един в друг. На Мери ѝ мина през ума, че лице в лице с неизбежната гибел, тя постъпва много глупаво, като воюва с този мъж. Няма начин да

спечели. Трябва да отстъпи и да се подчини, както настояваше той. Трябва да му разкрие коя е. Не ясни страстни образи заляха съзнанието ѝ. Тя видя мислено любовна двойка, която се извива и стене. Бяха тя и Стивън де Уорън... Не бива да изменя на своя баща, краля, и да го разорява. Обичаше го и го почиташе повече от всеки друг.

Мери изправи раменете си, вирна брадичка и бавно обърна гръб към норманина.

За миг Стивън не помръдна. Гледаше я как върви към витата стълба. След това щракна с пръсти и посочи. Един от хората му притича и отиде да придружи Мери до стаята му. И двамата братя се загледаха след нея. В залата настъпи пълна тишина.

След това някой се изкикоти. Друг го последва и всички заговориха отново. Един от воините шляпна по задника слугинята, която му наливаше вино. Тя изписка, подскочи и разля малко течност от гарафата. Мъжете се обзалагаха и хвърляха зарове.

Бранд се обърна към Стивън с вдигната вежда.

— Ама какво става? Нима тази слугиня не иска да се подчинява? — Той се изсмя. — Затова ли те привлича толкова? Големият ми брат не изпитва страст, той просто взема онова, което му хареса.

Стивън се качи на подиума и седна на масата. Отнякъде изникна шамбеланът с кана бургундско. Стивън му кимна и той наля на своя господар.

— Тази жена не е като другите, Бранд. В това се крие тайната на привлекателността ѝ за мен.

Бранд се настани на стола до него.

— Наистина ли? — Гласът му звучеше скептично. — Не ти ли харесва хубавото ѝ лице?

Стивън се подразни.

— В края на краищата и аз съм човек. Но какво от това? Довечера ще ми каже коя е и ще бъда длъжен да се отнасям добре с нея.

— Ако е благородна дама и има известна стойност, както ти подозираш — изрече Бранд, — ще се пречупи, преди да се случи най-лошото. Никоя жена от сой няма да се откаже от девствеността си ей така за нищо.

— Така е — съгласи се Стивън. Една слугиня дойде и сервира на масата парчета месо, плодове, печени в тесто, и сирене.

— Отнеси храна и вино на гостенката, която чака в моята стая — изрече той на почервенялото момиче.

— Ще се откажеш ли от ухажването, ако тя си признае? — попита Бранд недоверчиво.

— Ще се наложи, нали? — Изражението му бе непреклонно, а погледът — неразгадаем. Тя ще се пречупи и ще му се разкрие. Ще се окаже, че е някоя издигната благородна дама и той ще я пусне да си върви, макар че ще стане малко по-богат след получаването на откупа.

— Не прави глупости — предупреди го Бранд. В гласа му нямаше и следа от закачки. — Помни си думите.

— Благодаря ти за доверието, братле.

Бранд сви рамене.

— Кралят изгаря от нетърпение да узнае час по-скоро какво си разузнал.

Стивън заговори по-тихо.

— Карлайл може да бъде превзет. Това ще означава война.

— Кралят не се интересува от мира, Стивън. За него е важно така да си подсигури северната граница, че да има възможност да насочи вниманието си другаде.

Стивън изсумтя. Знаеше си, че ще чуе това.

Бранд вдигна чашата си с медовина и се облегна на стола. Устните му се свиха.

— Нося ти новини.

— От баща ми ли?

— Не, от Адел Бофор.

Стивън не каза нищо.

Бранд завъртя ножа в ръцете си.

— Изпраща ти най-сърдечни поздрави.

Стивън каза:

— И аз ѝ изпращам моите.

Бранд обърна лицето си срещу неговото. Цялата му любезност се изпари.

— Но не и по начина, по който ще поздравяш малката Мейри довечера, ако тя наистина е малката Мейри.

— Стига.

— Не познаваш лейди Бофор. Едва ли си разговарял с нея. Аз обаче имах достатъчно възможности да я наблюдавам, откакто тя

дойде в двора. Тя не е обикновена жена, Стивън. Дамата, за която ще се ожениш след три месеца, никак няма да се зарадва, ако разбере, че си докарал в стаята си хубава любовница.

— Не се бой — отвърна рязко Стивън. — Нямам намерение да излагам на опасност отношенията си с Адел Бофор.

Стивън излезе на крепостния вал. По кулите имаше само няколко стражи. Беше съвсем сам. Отиде при най-северната стена и впери поглед над назъбения ѝ връх. Беше му станало навик всяка нощ, когато е в Олнуик, да застава тук и да оглежда владенията си.

До хоризонта земята принадлежеше на неговия баща Ролф де Уорън. Някой ден тя ще стане негова. Древната Нортумбрия. Стивън изпита прилив на гордост. Баща му бе дошъл в Англия заедно със сюзерена си Уилям, херцог на Нормандия. Беше се сражавал до него при Хейстингс преди двадесет и седем години. Бил най-младият син на нормандски граф, следователно лишен от наследство. Възползвал се от нашествието, за да се сдобие със земя. Бил пълководецът, на когото Уилям Завоевателя имал най-голямо доверие, спечелено по време на предишните походи в Мейн и Анжу. След Хейстингс славата му нараснала още повече. Скоро бил възнаграден за своята вяност и воинските си умения. Завоевателят му дал позволенията си и го окуражил. Ролф постепенно разширил владенията си на север и изток, докато те не обхванали територията, която държаха сега. А с нея дошло и могъществото.

Стивън съзнаваше добре, че някой ден цялата власт над Нортъмбърланд ще бъде негова. Той беше незаконороден — родителите му нямали право да се женят преди смъртта на първата жена на баща му, но той бе обявен за наследник. Това беше огромна отговорност, тежък товар. Разбра това в същия ден, в който го изпратиха да отрасне в двора на краля едва шестгодишен. Но той никога не бе поставял под въпрос своите задължения към баща си и Нортъмбърланд. Нито тогава, нито сега, нито пък през годините, които бяха изминали междувременно. Мъжът винаги изпълнява дълга си. Бе научил този урок в същия ден, в който беше отпътувал от къщи заедно с хората на краля. Върна се чак след десет години. Женитбата за

наследницата на Есекс Адел Бофор бе само поредното задължение, което той щеше да изпълни.

Бяха сгодени от две години и половина. Предстоеше им да се оженят тази Коледа, когато тя стане на шестнайсет. Ролф искаше бракът да бъде сключен още преди две години, но настойникът на Адел не искаше и да чуе за това. Знаеше, че тя ще донесе на Стивън голямо имение в Есекс и което е по-важно, много пари. А семейството му винаги се бе нуждало от пари. За разлика от повечето други големи владения на краля, Нортъмбърланд изискваше огромни разходи за армията, тъй като бранеше най-северната граница на Англия.

От друга страна обаче, бракът на Стивън с Адел Бофор щеше да направи Нортъмбърланд прекалено независим. Това никак не харесваше на краля. Но кралят сам се нуждаеше отчаяно от нови доходи, тъй като бе решил твърдо да води своя лична война срещу по-големия си брат Робърт, за да обедини отново Нормандия с Англия. Последното нещо, от което се нуждаеше кралят, бяха допълнителни разходи, за да подпомага Нортъмбърланд във войните му с шотландците. Затова той допусна този брачен съюз между двата могъщи владетелски рода на Есекс и Нортъмбърланд.

От тези мисли сърцето на Стивън затупка по-бързо, мускулите му се стегнаха. Негов дълг бе да осигури безопасност на север. През последните две безкрайно дълги години той бе положил невероятни усилия, за да съхрани крехкия мир. Отговаряше с ответен удар на всяко предизвикателство по границата. Но знаеше, че не бива да нанася твърде големи поражения на врага, иначе ще разтърси из основи настоящето примирие. Никак не му беше лесно.

Беше уморен.

Очакваше с нетърпение женитбата, защото знаеше, че зестрата на Адел ще облекчи изнемогващата му хазна.

Предупреждението на Бранд го разсмя. По дяволите, та той е предпазлив човек. Съвсем не е импулсивен или безразсъден, но не беше проявил особена предпазливост, като плени жената, която твърдеше, че се казва Мейри. Хубостта и хитрината ѝ възбудиха любопитството му и той я отвлече. Надяваше се да се окаже, че не е особено ценна, за да има възможност да я вкара в леглото си. Надяваше се на това дори когато се съмняваше в него.

Никой мъж в неговото положение не би рискувал бъдещия си брак с богата наследница, като вземе за любовница друга жена, колкото и привлекателна да е тя. И той нямаше намерение да постъпва така. Една кратка връзка, ако има късмет и се стигне дотам, няма да заплаши съюза му с Бофор. Но тя не бива да остава в стаята му. Постъпи безразсъдно, като я изпрати там, защото това беше дръзко нарушение на етикета. Адел Бофор ще има пълно право да му се разгневи, ако научи, че е държал друга жена в стаята си. Щом изяснят коя е, веднага ще я премести от спалнята си.

Стисна зъби. Ще разкрие тайната ѝ. Тя ще си признае измамата, когато види, че я заплашва обезчестяване. Ще си признае, че го е мамила и ще разкрие, че е благородна дама. Тогава ще я прати да си върви и ще изпълни обещанието си. Стивън не му се искаше да си мисли, че ще я пусне, без да преспи с нея, но ако се окаже, че е знатна, ще го направи. А след три месеца ще се ожени за наследничката на Есекс.

Тази мисъл не му хареса. Никак.

Стивън се ядоса, когато видя, че Мейри не му се е подчинила. Не го чакаше в стаята му, както ѝ беше наредил. Съблече се чисто гол. Големите мускули на гърба му изпъкнаха. Всяко сухожилие се очертаваше ясно. Бицепсът му се издуваше при всяко движение, коремът му беше плосък и твърд като камък. Това беше добре тренираното тяло на рицар. Годишите боеве с меч и пика го бяха наточили като бръснач.

Стивън се ядоса много. Обърка се от моментното съмнение в себе си. Смути се от чувствата, които го бяха обзели при мисълта за предстоящия брак с Адел Бофор. Как е възможно неговата затворничка, колкото и да е красива, да предизвиква такива чувства в него?

Разгневи се. Кръвта му вече кипеше. Момичето отдавна трябваше да е в стаята. Стивън се запита за пръв път дали ще успее да се овладее. А трябва да го направи веднага щом тя си признае коя е. Напомни си, че няма друг избор.

Сестра му влезе, без да чука. Той се зарадва, че тя прекъсна терзанията му. Но не му хареса, че го вижда чисто гол.

— Друг път чукай, Изабел — предупреди я той, извърна се настрана и си навлече ризата. Сестра му беше много хитра и твърде развита за своите десет години. Той се боеше, че някой ден ще го завари по време на някоя любовна среща, която изобщо не е подходяща за очите на толкова млада дама.

Тя му се изплези.

— Защо?

Стивън сподави усмивката си. Трябваше по-рано да се види с Изабел. Несъмнено кроеше някаква пакост, защото имаше склонност постоянно да създава грижи на близките си.

— Защото така трябва — той се помъчи да се намръщи. — Така ли се поздравява?

Тя светна от радост и се хвърли в обятията му. Задържа я за миг и я пусна долу. Не успя да удържи прилива на гордост, който го обзе. Всички я обичаха, но най-вече той. Малката му сестра беше умница. Вече беше станала много хубава, а още не беше сгодена. Стивън знаеше, че Ролф изчаква благоприятен момент за това, скоро ще й намери мъж и ще склучи поредния изгоден съюз за Де Уорънови. Стивън смяташе, но не беше сигурен, че баща им възнамерява да я омъжи за най-младия брат на краля, Хенри Боклерк. Принцът имаше малко земя, но много сребро, защото баща му, Уилям Завоевателя, беше дал Нормандия на най-големия си син, Робърт, а Англия на Уилям Руфъс, като остави на най-малкия си син само голямо богатство. Стивън познаваше Хенри добре от дългите години, които беше прекарал в семейството на краля, обаче никак не беше сигурен, че одобрява този брак.

Той погледна Изабел с обич.

— Къде беше тази вечер?

— О, обикалях наоколо — изрече тя със загадъчен вид, а усмивката ѝ беше прекрасна. Заприлича на ангелче. — Защо трябва да чукам? Нали си сам. Допрях ухо на вратата, за да бъда сигурна.

Очите му се разшириха от изненада. Тя отстъпи назад, като се кикотеше.

— Вече не съм дете, Стив — изрече тя високомерно. Изабел беше единствената, която се осмеляваше да го нарича така. — Зная какво правиш нощем със слугините.

Той не вярваше на ушите си. Не знаеше дали да се разсмее, или да и се скарва.

— И какво точно си мислиш, че правя със слугините, момиче?

Тя го изгледа многозначително.

— Татко каза, че ако в Олнуик се появи дори едно твое незаконно дете, ще те набие, все едно, че си дванайсетгодишно момче! — заяви тя ликуващо.

— О, да, ще го направи — засмя се Стивън. — Не отговори на въпроса ми, Изабел.

— За глупачка ли ме мислиш? Правиш бебета, Стив. Зная, че това се харесва на слугините, защото ги чух да си приказват за теб.

Този път той набързо стана сериозен.

— Чула си ги да говорят... — заекна Стивън. — И какво казаха те, подслушвачка такава? Хайде, кажи!

— Ами... — тя завъртя тъмносините си очи — те казаха, че си едър, силен и много похотлив... но понякога бърз, прекалено бърз... а също...

Стивън беше шокиран.

— Стига! — Той посегна към нея, но тя се дръпна с кикот. — Надявам се, че нямаш представа за какво са си говорили — изрече провлечено той. — И да знаеш, че ще кажа на майка ти, дето подслушваш... слугините!

Изабел изглеждаше много обидена.

— Мама ще ме прати при отец Бертолд — изрече тя с разтреперан глас. Големите ѝ блестящи очи се впиха в неговите. Гледаха невинно като на някоя сърничка. — Обещавам ти да не подслушвам повече, наистина. Не казвай на мама.

Стивън въздъхна отчаяно. Тя беше буйно дете и винаги беше създавала неприятности. Един ден несъмнено ще води за носа и мъжа си.

— Този път няма да кажа — обеща той. — Но, Изабел, не ме предизвиквай да го сторя.

Тя прехапа устни и отново стана сериозна. И двамата знаеха, че само тя може да си играе така с него.

— Защо Мейри е затворничка?

— О! Значи си се срещнала със загадъчната Мейри. Предпочитам да си мисля за нея като за моя гостенка.

— Тя твърди, че ти е затворничка... и че трябва да я пуснеш веднага.

— Тя ли те изпрати с това послание, Изабел?

— Знам само какво ми каза тя. — Изабел беше отворила широко очи и чакаше.

Стивън отново се отчая от постъпката на гостенката си. Нима си въобразява, че ще успее да го измами, като използва сестра му? Нима е толкова хитра?

— Къде е тя?

— В женската дневна на горния етаж. Защо си я уплашил толкова?

— Някой ден ще си изпатиш много, Изабел, дето си пъхаш носа в чуждите работи.

Изабел се разочарова, но остана непоколебима.

— Това означава ли, че няма да ми разкажеш какво си й сторил?

— Нищо не съм й сторил — каза той, а после добави: — засега. Изабел примигна от изненада.

— Върви и кажи на Мейри да дойде тук — той погледна твърдо сестра си. — А след това иди при Бранд на долния етаж.

Не искаше тя да слухти зад вратата.

Изабел още го гледаше с широко отворени очи. Кимна и избяга навън. Стивън стана сериозен и отметна назад ризата си. Време беше да стори каквото трябваше. Време беше Мейри Синклеър да разкаже истината за себе си.

Тежката дървена врата на Лидъл се отвори широко. Вътре влязоха група мъже. Бяха мокри до кости от дъжда и изкаляни, защото навън бушуваше силна буря, небето бе почерняло, а вятърът блъскаше яростно. Отекна гръм и светкавица проряза небето. Отчаяната кралица Маргарет седеше неподвижно до огъня в опушената зала. Беше оставила недовършената бродерията в краката си. Скочи на крака при първия звук.

— Намерихте ли я?

Малкълм вървеше пред другите мъже. Свали прогизналото си наметало. Един слуга не успя да го хване и то падна в калната тръстика на пода. Кралят отиде веднага при жена си.

— Не я намерихме, Маргарет.

Маргарет възкликна уплашено и сграбчи ръцете му.

Четирима съвсем мокри и много уморени мъже влязоха в залата след него. Тримата по-големи синове на Малкълм и Маргарет без свещеника Етълред свалиха мокрите си дрехи и посегнаха към чашите с горещо вино, които слугите им донесоха незабавно. Четвъртият мъж се загледа с невиждащи очи в буйните пламъци в камината. В краката му се образува локва. Не направи опит да свали прогизналата си пелерина.

— Намерили сте нещо — извика Маргарет, докато стискаше ръката на Малкълм. — Криете нещо от мен!

— Имаме само предположения, нищо повече — каза мрачно Малкълм. Но лицето му стана тъмночервено и Маргарет разбра, че той е бесен и едва сдържа гнева си.

— Какви са те? Какво сте намерили? Не е възможно Мери да е изчезнала ей така!

Едмънд се завъртя рязко. Високият и строен младеж приличаше много на баща си.

— Покажи й — настоя той. — Така ще бъдем сигурни. Най-големият брат Едуард го хвана за ръката и го дръпна назад.

— Остави майка на мира — предупреди го той. — Няма смисъл да я тревожим още повече.

— Нищо няма да постигнеш така — отвърна намръщено Едмънд. Той беше една година по-малък от Едуард и приличаше на Малкълм най-много от всички. — Искаш ли наистина да намерим Мери?

— Разбира се, че искам!

— Спрете! — извика Маргарет. Обичайното ѝ спокойствие изчезна безследно. — Как смееете да се карате точно сега! Малкълм! Кажете ми!

Малкълм стисна ръцете ѝ.

— На по-малко от миля от Лидъл вчера е имало нормандски войници.

Маргарет ахна.

— Нали не смяташ...

— Покажи ѝ, татко — настоя Едмънд. — Питай я дали това не е на Мери.

Едуард заобиколи Едгар и удари Едмънд с юмрук в рамото, но Едмънд беше по-едър и ударът само го накара да загуби равновесие. Едгар веднага се хвърли на помощ на Едуард и се приготви да се нахвърли върху Едмънд. Гръмогласният вик на Малкълм прекрати юмручната схватка.

Малкълм извади парче мокър бял плат от колана си. Едуард почна да протестира. Едгар, който бе няколко месеца по-голям от Мери, пребледня като смъртник. Малкълм не обърна внимание на синовете си, разгъна внимателно късчето и погледна жена си.

— Това част от роклята на Мери ли е?

Очите на Маргарет се разтвориха от удивление и тя ахна.

— Къде го намерихте?

— На мястото, където са лагерували норманите — изрече мрачно Малкълм.

Маргарет се олюля.

Малкълм и Едмънд я уловиха в същия миг и я хванаха здраво.

— Не се бой, мамо — изрече успокояващо Едуард и стисна здраво зъби. — Ще я намерим и ще я върнем за нула време.

— Колкото ни трябваше да намерим кучия син — изрече мрачно Едгар и хвърли поглед на мълчаливия мъж, който стоеше неподвижно

и гледаше пламъците. Едгар и Мери бяха почти на една възраст и затова той ѝ беше най-близък сред братята. Като малки двамата с Мери бяха неразделни. Дори и сега, когато не се биеше, Едгар обикновено беше при Мери.

— Ако са ѝ сторили нещо...

— Ще ги избия всички до един, тези вероломни нормани! — изрева Малкълм. — До един!

— По-спокойно, татко — замоли го Едгар. Зелените му очи блеснаха. — Ако яздим цяла нощ, на сутринта ще стигнем до Олнуик.

— Олнуик! — възкликна Маргарет. — В Нортъмбърланд?

— Тази сутрин са видели хората им тук наблизо — изрече грубо Малкълм. — Това е работа на незаконороденото пале. Проклетието му баща е още в кралския двор. А и кой друг би посмял да отвлече нашата дъщеря... кой друг?

Откакто графът отсъстваше толкова често, Стивън де Уорън се превърна в трън в очите на Малкълм. Маргарет пребледня като платно.

— Бедната ми Мери, защити я, мили боже — изстена тя. Молитвата ѝ не бе нито първа, нито последна. — Моля те, дано се върне невредима вкъщи!

— Аз съм виновен — изрече внезапно мъжът, който стоеше пред камината и се обърна с лице към тях. — Ако не ме бяха задържали, щях да бъда с нея и нямаше да позволя да попадне в ръцете на Де Уорън.

По лицето му личеше каква мъка изпитва. Маргарет отиде бързо при него и се помъчи да го утеши, въпреки че и на нея сърцето ѝ се късаше.

— Не си виновен, Дъг. Мери знаеше добре, че не бива да излиза сама извън стените — сълзи изпълниха очите ѝ. — Колко пъти ѝ напомняхме да се държи както подобава за една принцеса, а не като някое градско сираче. Ако някой е виновен, това съм аз, защото не успях да я обуздам.

— Не си виновна, Маргарет — изрече Малкълм с омекнал глас. — Мери сама си е виновна. Само да ми падне в ръцете! Така ще я напляскам, че после нима да може да седне една седмица. — Той пак се разгневи. — Как е възможно да е такава глупачка! — Той се обърна към Дъг Макинън. — И ти си виновен наравно с нея, че си я подлъгал

да излезе, за да се срещнете. Първо ще се разправа с нея, а след това и с теб.

Дъг не каза нищо. Само стискаше здраво зъби.

— Малкълм, трябва да сме сигурни, че знаем къде е тя — извика Маргарет.

— Не се бой, мамо — заутешава я Едуард и я хвана за ръката. — Сигурни сме, че това е дело на онова копеле. Намерихме още две парчета плат, преди да стане прекалено тъмно, за да следваме дирята. Следите явно водеха на североизток. Кой друг освен Мери ще съобрази да бележи пътя? Поне духът ѝ е останал невредим.

Маргарет се отпусна в креслото си. Сърцето ѝ биеше бясно и тя усети, че ѝ прилошава.

— Трябва да повикам Моди — прошепна тя. Имаше предвид благочестивата си по-малка дъщеря, която вече беше послушничка в абатството в Дънфърмлайн. — Искам Моди да дойде тук, Малкълм!

Но горчивата истина беше, че искаше тук да е Мери. Колко много жадуваше да узнае, че скъпата ѝ Мери е здрава и читава! Малкълм улови ръцете ѝ.

— Ще изпратя човек тази вечер. Утре сутринта тя ще бъде тук.

Маргарет то погледна с благодарност. Той беше корав човек и имаше тежък характер, но тя знаеше, че никак не е лесно да си крал на шотландците. Никога не го беше обвинявала за грешките му. А той я беше разочаровал неведнъж през дългия им брак. Тя знаеше, че Моди ще бъде с нея на сутринта и че ако е възможно някой изобщо да спаси дъщеря ѝ, то този човек е нейният мъж.

— Само си загубихме времето — извика Едгар. — Знаем, че това е дело на Де Уорън! Да го обсадим незабавно!

— Не бъди такъв глупак — изрече Едмънд. — Нищо не виждаме на тъмно. Няма защо да бързаме с обсадата, ако въобще има нужда от нея.

Гласът му звучеше скептично.

— Ще оставиш Мери да изгние там, така ли? — изкрещя Едгар.

— Не съм казал това — изрече мрачно Едмънд.

— Никой няма да остави Мери да изгние там — заяви Едуард и насочи леденостудения си поглед към Едмънд.

— Спрете! Не мога да издържам тази врява, не и сега! Всички се обърнаха към Маргарет.

— Никаква война! — извика тя и стана. Тя рядко изричаше заповеди и никога не се месеше в политиката, но сега трепереше от възбуда и говореше решително. — Малкълм... ще платиш откупа, който поиска Де Уорън, колкото и да е голям. Длъжен си да го сториш!

— Не се безпокой — каза Малкълм. — Скъпа, защо не се качиш горе да си полегнеш?

Въпреки че Маргарет знаеше, че няма и да мигне тази нощ, тя кимна и се подчини. Настъпи тишина, която никой не наруши, докато господарката не излезе от залата.

— Какво си намислил? — попита неловко Едуард. Малкълм се усмихна. От усмивката му човек тръпки го побиваха.

— Ще направя това, което съм длъжен да направя, сине мой. От цялата тази работа може би ще успея да спечеля нещо.

Първите капки дъжд зачукаха настойчиво по кулите на Олнуик.

Мери спря пред отворената врата на неговата спалнята. Не беше и помисляла да не се подчини на заповедта му, въпреки че беше почти парализирана от ужас. Той стоеше сред стаята само по ленени гащи. Това потвърди най-лошите ѝ опасения. Лицето ѝ, което бе по-бледо и от най-скъпоценната слонова кост, пламна в руменина. Мери отклони поглед от възбудените му слабини, издули плата.

Стивън я гледаше безизразно. Навън дъждът яростно трополеше по покрива.

Мери опря гръб на отворената врата. Огледа се отчаяно. Сърцето ѝ биеше учестено. Беше обмисляла и варианта да му разкрие истинската си самоличност. Въпреки че беше имала по-малко от час, за да обмисли положението си, тя огледа най-внимателно всички възможности. Същевременно я обземаше все по-силна паника.

Мери хранеше някаква надежда до последната минута, когато дойде в спалнята му и се сблъска с очевидната му похот. Нямахше покорно да го остави да прави с нея каквото си поиска. Беше решила твърдо да не му се подчинява в предстоящата борба, в която целомъдрието и гордостта ѝ бяха заложени на карта. Ще се съпротивлява. Ако остане непоколебима и не му позволи да я съблазни като предишния път, а той е казал истината и не смята да прибегва към насилие, значи ще успее да избегне изнасилването.

Но всичките ѝ надежди се изпариха. Щом го видя как почти чисто гол я пронизва с искрящия си поглед, тя реши, че той не е в състояние да се въздържа от насилие. И узна съдбата си. Защото в края на краищата по-добре бе да е мъченица, която приема обезчестяването си, отколкото да му разкрие, че е принцеса Мери и да поднесе безценен дар в ръцете на своя похитител.

Бурята изви зловещо навън. За пръв път тази вечер почти над главите им отекна гръм. Мери подскочи.

— Винаги ли се изнервяш толкова от бурите? — обади се Стивън.

Мери го погледна. Стисна зъби. Светкавица проряза небето. За миг пълният мрак навън изчезна. Мери отвърна поглед от тесния прозорец.

— Да приключваме с това.

Той вдигна удивено вежда.

Огледа я изпитателно. Мери се мъчеше да гледа към прозореца. Вън вече валеше като из ведро. Не ѝ беше лесно. Просто не беше възможно нито да не го забелязва, нито да му устои. Погледът ѝ се насочи боязливо към леглото с балдахин. Стивън стоеше пред него посред стаята. Беше дръпнал завесите на леглото, вътре се дилеха кожи и одеяла.

Мери си помисли, че тук е много топло. Стана ѝ трудно да диша. Въпреки лошото време, на нея ѝ се прииска от огъня да останат само няколко въгленчета. Прииска ѝ се той да престане да я гледа, а да направи нещо, каквото и да е, но да спре това мъчение.

Стивън най-накрая помръдна. Крачките му бяха овладени, не издаваха по никакъв начин нетърпението му. Дебели килими покриваха каменния под и затова босите му крака не вдигаха шум. Дръпна я в стаята и затвори вратата зад гърба ѝ.

Мери отвори широко очи и вдигна поглед към него. Трепереше. Изплаши се от решителността му. Стори ѝ се, че той току-що е затръшвал пред нея вратата на нейната съдба. Може би така и си беше. Реши да не продумва, докато е възможно и срещна погледа му, като се надяваше да открие в него ярост и заплаха.

Той се усмихваше.

В извивката на устните му се криеше такава страст, че Мери отстъпи назад. Стивън я сграбчи с лекота. И вместо да я оглежда, я

дръпна с всичка сила към себе си.

— Не се страхувай от мен.

— Не се страхувам от тебе... норманино! — възкликна Мери. Но вече се намираше в прегръдките му. Опираше вкочанените си длани в хлъзгавите му потни гърди. На него явно също му беше топло. Слабините му ѝ се сториха като притъпен връх на меч, който се мъчи да проникне в корема ѝ. Безуспешно се опита да го блъсне настрани от себе си.

— Да не си решила да ме нападнеш? — попита той закачливо.

— Копеле — изсъска тя и за миг спря да се бори. Дишаше тежко. Той беше твърде силен. Помисли си, че е обречена.

— Съвсем вярно — прошепна той. — Боя се, че не съм в състояние да променя обстоятелствата около раждането си. Наистина ли смяташ, че ще ме нараниш с такива думи?

— Не, но ти ще ме нараниш, нали? Великан като теб!

Едната от големите му ръце обви гърба ѝ. Тя трепереше.

— А-а, значи от това се страхуваш. Знам си добре работата и няма да те нараня, госпожице, не и след първия път. Всички жени, дори и дребните като теб, са сътворени така, че да прилягат на мъжа, дори когато е едър като мен.

Малките гърди на Мери набъбнаха и я заболяха. Думите му събудиха спомена за разгорещената им среща снощи... и за предвкушаното удоволствие, което тя не желаше да признае. Ще води борба с него, защото, мъченица или не, това си беше нейното задължение. Волята ѝ ще бъде по-силна от неговото тяло. Така трябва да бъде. Мери скръцна със зъби.

— Ще... се... съпротивлявам.

— Не мисля. — Закачливата му усмивка, която предизвикваше похотливи помисли, блесна отново. — Лесно ще решим твоя проблем. Трябва само да кажеш две думи — имената на баща си.

— Не! — Мери се изви. Той веднага я принуди да стои спокойно, като сграбчи твърдото ѝ задниче. Мери замръзна на място.

— Да проверим ли колко си непоколебима? — прошепна той в ухото ѝ.

Мери едва успя да продума.

— Да... приключваме с... това.

За миг той остана неподвижен.

— Това е покана, на която не мога да устоя. Да разбирам ли, че ще пожертваш девствеността си, за да прикриеш коя си?

Мери го гледаше втренчено. Беше усетила едва забележима промяна в гласа му, която той не успя да прикрие. Личеше си, че е възбуден, колкото и да се прикриваше. Очите му бяха станали по-ярки, ноздрите му се бяха разширили. Стисна я още по-силно. Мъжествеността му пулсираше настойчиво при допира с нея. Той се опитваше да прикрие това, но възбудата му беше несъмнена. Мери кимна веднъж. Нямахше сили да говори.

Той се усмихна бавно.

— Трябва да те предупредя, госпожице, че искам да узная истината. Ако ще говориш, говори сега, преди да е станало прекалено късно.

Замаяната Мери си помисли, че може би вече е прекалено късно. Забеляза, че ръката ѝ допира бедрото му. То беше твърдо и без грам тлъстина, а кожата му бе топла. Думите му увиснаха във въздуха. С голямо усилие тя дръпна ръката си.

— Нямам какво да кажа — изрече дрезгаво.

— Наистина ли? — Стори ѝ се, че в гласа му се крие коварство. Той вдигна внезапно Мери на ръце. Мери знаеше, че трябва да му окаже съпротива.

Погледите им се сблъскаха. Волята ѝ изчезна в същия миг. Никога не беше подозирала, че тялото ѝ до такава степен копнее за ласки. Усети, че се държи за него, вместо да го удря. Пламъкът в очите му я накара да го хване още по-здраво.

Намираха се на крачка от леглото. Усмивката му изчезна. Той я пусна внимателно по средата на постелята. Мери падна по гръб. Волята му надделя над нейната.

— Това е последният ти шанс — изрече той рязко. Мери забеляза, че е стиснал юмруци. — Не ме лъжи повече.

Тя си припомни с мъка какво точно я заплашва. Прошепна:

— Аз... аз съм Мейри Синклеър.

Той се наведе над нея. Погледът му се плъзна по поруменялото ѝ лице. След това се премести по-надолу към набъбналите гърди и към очертанията на нежните ѝ крака.

— Времето за приказки изтече, госпожице.

Тя стисна завивките на леглото. Забрави за всичко на света. Не си спомняше повече и за задушната горещина в стаята. Не чуваше припукването на огъня, което се смесваше с шума от дъжда. Всички звуци изчезнаха безследно. Светкавица озари нощното небе зад главата на Стивън, но тя не забеляза и това. Всичките ѝ сетива бяха устремени към мъжа, който стоеше пред нея и върху болезненото пулсиране на собственото ѝ тяло.

Де Уорън се настани на леглото. Бутна я да седне. Докосването му беше уверено, но нежно. Не бързаше. Прикриваше чувствата, които го тласкаха към безразсъдство. Мери издаде тих гърлен звук. Той прозвуча като стон. Погледите им се кръстосаха. Без да се замисля какво точно върши, той смъкна бавно воала, който тя беше взела от Изабел и пусна на свобода дългата златиста коса, която ѝ стигаше до кръста. Ръцете му потрепераха, когато се устремиха надолу и стигнаха до бедрата ѝ. Нарочно разрошваше косите ѝ. Мери се зачуди дали ще я целуне. Стивън ѝ се усмихна.

Тя нямаше сили да помръдне.

А след това разкъса дрехите ѝ. Тялото ѝ се оголи.

Мери изпищя.

— Искам те гола — изрече той, когато тя се опита да скочи от леглото. Мери изкрещя разярено. Стивън я сграбчи. Този път повали на леглото. Захвърли настрана останалите ѝ дрехи. Още преди Мери да успее да се дръпне от него, той се озона върху нея и я затисна.

Само тънък слой плат отделяше възбуждения му член от тялото ѝ. Той трепна и се притисна към нея.

— Коя си ти, за бога? Ще ми кажеш истината! Хайде, говори!

Мери вдигна очи към него и го изгледа гневно.

— Значи в края на краищата ще ме изнасилиш!

Той се засмя. Тя вдигна ръце. Пръстите ѝ се свиха като щипки. Той я хвана за китките и ги вдигна над главата ѝ. След това притисна тялото ѝ към леглото. Затърка слабините ѝ със своите. Гали я, докато гневът ѝ се стопи, но сърцето ѝ не спря да бие лудо. Точно обратното, заплашваше да изскочи от гърдите ѝ. Мери простена безпомощно.

Устата му се приближи до нейната. Очите му блестяха заплашително.

— В твоята история има зрънце истина — изрече той тихо. — Но това само показва каква изпечена лъжкиня си. Веднага те усетих каква

си. Цял живот съм заобиколен от интриги и измами. Имам голям опит и знам как да различавам истината от лъжата. Не вярвам да си една най-обикновена незаконна щерка на лорд Синклеър. Всички инстинкти ми нашепват, че си значително по-важна личност. А сега ми кажи името си.

Мери срещна погледа му и реши да се бори докрай.

— Никога.

Очите му се разтвориха недоверчиво. За пръв път тя си призна, че лъже, призна, че не е Мейри Синклеър. Ръкавицата беше хвърлена помежду им.

Той се усмихна безрадостно. Едновременно с това пъкна ръка помежду им. Докосна леко набъбналите гънки на тялото ѝ, които я наболяваха. Мери изкрещя. Миг по-късно разбра какво е направил. Беше свалил бельото си. И той, и тя бяха станали хлъзгави от възбуда.

— Трябва вече да приключваме с тази работа, госпожице — изражението му беше сурово. По високите му скули се стичаше пот. — Избери сама. Ще ми кажеш коя си... или ще се разделиш с девствеността си.

Мери нямаше сили да помръдне и да говори. Беше ѝ станало ужасно трудно да разбира думите му, докато той лежеше нарочно чисто гол върху нея и я притискаше толкова настойчиво. Успя да си поеме дъх. Бедрата му потрепнаха неволно. Сякаш я приканиха да се притисне към тях.

Ръката му обгърна твърдата ѝ гръд.

— Коя си ти? — прошепна грубо. — Коя си ти, госпожице?

Тя се помъчи да си върне здравия разум.

— Не — каза. Шепотът и прозвуча не по-малко грубо от неговия. — Не... никога!

Усмивката му беше мрачна. Белите му зъби лъснаха. Все още усмихнат, той сведе бавно глава.

Мери се вцепени. Езикът му докосна набъбналия връх на зърното ѝ. Тя прехапа устни, за да не изкрещи. Той беше освободил едната ѝ ръка. Тя я сви в юмрук, за да се удържи да не го прегърне. Миг по-късно той беше поел зърното ѝ с устни. Мери се чу да стене.

Той вдигна глава. Лицето му беше съвсем близо до нейното.

— Кажи ми коя си. Нали не искаш да пожертваш девствеността си? Продължавай така, и ще я загубиш.

Мери не отвърна. Усещаше само невъобразимо удоволствие и жажда. Свитата ѝ в юмрук ръка се вдигна и се отпусна бавно върху голото му твърдо рамо. Пръстите ѝ се разтвориха и се впиха в твърдата плът. Той се сепна.

— Коя си ти? — прошепна само с устни едва чуто. Очите му загледаха диво. — Кажи.

Мери не си спомняше коя е. Гледаше безизразно очите и устата му. Скимтеше тихо. Сега тя жадуваше тази уста.

На лицето му се изписа полуусмивка, полугримаса. Докосна гърдите ѝ. След това пръстите му се плъзнаха по-надолу. Мери извика. Той разтвори влажните гънки, които бранеха девствеността ѝ и я замасажира с палец. Главата на Мери се отметна назад. Тя загуби ума и дума. Почна да скимти.

— Кажи, преди да е станало твърде късно! — не мирясваше Стивън.

„Да прави всичко, каквото поиска. Всичко, само да продължи да ме докосва.“

— Мери — прошепна тя.

— Боже — възкликна той измъчено.

В този момент Мери усети нещо ново, нещо ярко, което пламна между тях, докато той търкаше върха на члена си в набъбналите ѝ устни. Извика. Той освободи и другата ѝ ръка. Тя го сграбчи страстно.

— Мейри — простена той.

— Да, моля те, Стивън!

Погледите им се срещнаха. В неговия се четеше мъка и безсилие. Надигна се над нея и приближи лицето си до нейното. Очите му я изгаряха. Отново беше безпомощен пред силата на страстта. Мери се извиваше от удоволствие, шепнеше и стенеше името му.

— Боже, помогни ми — изрече той. — Не мога да се сдържам повече!

Устата му се отпусна върху нейната. Целувката му прекъсна възторжения вик на Мери. Тя се отвори с готовност за него. Стоманената му прегръдка се стегна. Тя го подтикваше да влезе в нея. Той издаде тих, настойчив звук и тласна още по-силно. Мери обви с крака бедрата му и ги стисна здраво. Разлюля слабините си към него.

— Моля те — изохка тя.

Проникна в нея. Болката продължи по-малко от миг, защото заедно с нея я обзе такъв възторг, че изпадна почти в безсъзнание. Непресторените ѝ стонове изпълниха стаята, а тялото ѝ се замята конвулсивно. В този миг Мери умря и се роди отново.

Съвзе се бавно. Тялото ѝ се беше отпуснало, сякаш бе упоена. Крайниците ѝ тежаха, почувства се изпълнена. Долови грохота на бурята вън. Вятърът виеше, дъждът шибаше стените, а светкавици неспирно прорязваха небето и осветяваха ярко спалнята.

Мери го почувства. Той още беше в нея и все така възбуден. Замаяното ѝ съзнание почна да се съживява.

Връщането се съзнание я накара да се почувства разкъсана и наранена. Сега вече изпитваше болка от нахлуването на едрото му тяло. Нещо много по-лошо, осъзнаването ѝ донесе ужас.

Какво направих?

Стивън се повдигна леко и погледите им се срещнаха. Той видя ужаса в очите ѝ. Стисна зъби. Преди Мери да успее да го отблъсне, тя усети, че той отново нараства в нея. Напрегна се.

— По-късно — изрече той грубо. — Изчакай малко и после съжелявай колкото си искаш за станалото.

Мери отвори уста, за да протестира. Обаче устните му покриха нейните и бедрата му се раздвижиха. Стори ѝ се, че е загинала безвъзвратно.

Слънцето беше изгряло току-що, когато Стивън се събуди. Беше сам. Семейството му беше отишло на литургия в техния параклис заедно с отец Бертолд. Тази сутрин Стивън си спести това задължение. Жената, която се беше нарекла Мейри, още спеше в кревата му.

Изведнъж захвърли настрана комата бял хляб. Какво, за бога, направи той?

Жената не му разкри коя е. Никога не беше предполагал, че тя ще избере обезчестяването пред признанието. И за миг не се и съмняваше, че тя е знатна дама по рождение. Имаше възможност да я притиска още, да я докара до ръба на пропастта, без да я бута вътре и да изтръгне истината от невинните ѝ устни. Но не го стори. Вместо това я беше взел. Вече не се интересувахе коя е.

Защо той, мъж с голям опит и още по-голяма самодисциплина, се държа като безбрадо момче на първа среща с куртизанка?

За миг затвори очи. За пръв път тази сутрин усети туптене в слепоочията си. Снощи се провали. Страхуваше се. Тайничко се страхуваше, че ще се провали отново.

Защото жената, която се беше нарекла Мейри, още се намираше в спалнята и в леглото му. Вече си мислеше за следващата нощ. Вече предвкушваше удоволствието от тяхната връзка. С мъка му се удаваше да мисли за нещо друго.

Но трябва да я отпрати. Още сега, преди тя да изложи на опасност женитбата му с Адел Бофор. Трябва. Както винаги, трябва да изпълни дълга си към Нортъмбърланд, а любовница, която заплашваше изгодния му брак, заплашваше самия Нортъмбърланд.

Почувства се неловко. Втренчи се в горещия комат хляб на масата пред него. Привидя му се образът на Мейри такава, каквато изглеждаше снощи в леглото, страстна като него. Не беше се сблъсквал досега с подобна страст. Никоя друга жена, а дори и самият той, не беше толкова темпераментен. Тя беше събудила в душата му нещо, което той никога преди не си беше позволявал да признае, че съществува. Какво ставаше с него?

Не съжеляваше за това, което стори и знаеше, че няма да я отпрати, поне не веднага.

Но как ли ще си плати за това безразсъдство?

Стивън отпи голяма глътка от чашата си с ейл. Каза си, че за една-две нощи тя ще му омръзне и той ще я прати да си върви по пътя. Преди да му е навредила някак. Нямахше друг избор.

Преднамерено шумни стъпки отвън го върнаха в реалността. Стивън се зарадва, че има повод да се откъсне от мрачните си размишления. Веждата му се вдигна леко от изненада при вида на брат му Джефри. Джефри рядко имаше време или желание да се връща вкъщи, в Нортъмбърланд.

— Какво те води толкова далеч на север, братко?

Джефри го гледаше и се усмихваше почти незабележимо.

— Така ли се поздравява след толкова дълга раздяла? — попита той закачливо и пристъпи напред. Полите на дългата му роба се развяха около него. Приликата му с Бранд бе съвсем явна. Той беше висок, мускулест и златокос, невероятно хубав мъж, след когото жените винаги се обръщаха. Дори преди малко, когато влезе в замъка, където беше прекарал детските си години, място, където лицето му беше познато и го виждаха от време на време, той накара слугините да се изчервят и да го загледат с интерес.

— Не заслужавам ли някаква проява на обич?

Стивън дори не мигна.

— Нямам настроение за такива работи.

— Забелязах вече — Джефри се качи с лекота на подиума и се настани на мястото до брат си. В ръката му се появи кинжал. Той беше твърде дълъг и прекалено остър, за да служи само за хранене. Джефри нехайно си отрязва парче студено месо.

— Ти си проникателен, както винаги — отбеляза Стивън. — Кога пристигна? Снощи ли?

— Призори. Защо си толкова мрачен? Надявах се да дремна малко след утринната литургия, но уви, от спалнята ти се вдигаше такъв шум, че не успях — Джефри почисти острието на кинжала и го затъкна в обикновения си колан. Щом се усмихна, на лицето му се появиха едва забележими трапчинки, които не подхождаха на присмехулния му тон и блесналите очи. — Любовницата ти е много гласовита. Мислех, че ще си в по-добро настроение тази сутрин.

Стивън го изгледа хладно и реши да не отговаря.

— На гости при семейството ли си дошъл, или има някаква друга причина?

Усмивката на Джефри изчезна.

— Знаеш, че нямам време за ходене по гости. Нося новини. Кралят е болен. — Той вдигна ръка. Тя беше загоряла и мазолеста. Принадлежеше на мъж, който води активен живот и често се намира извън дома си. — Лекарите казват, че болестта не е тежка, но за всеки случай е назначил за кентърбърийски архиепископ Анселм.

Стивън замълча. След това каза:

— Кралят сигурно смята, че е на смъртно легло.

— Така е.

— Как ще се отрази това на теб? И на нас?

Фините ноздри на Джефри се разшириха от напрежение.

— Той е добър човек. Дългото отсрочване доведе до това, че нашият скъп крал назначи човек, който ще върви по стъпките на Ланфран.

— И?

Джефри стисна зъби.

— Надявам се, че печеля съюзник в битката ми срещу опитите на короната да пусне кръв на Кентърбъри.

— Надяваш се?

В гласа на Джефри се долавяше нотка на самоирония.

— Анселм прилича много на Ланфран. Той е наистина свят човек. Стремим се към едно и също, но не съм сигурен, че той ме одобрява. — Усмивката му се изкриви. — Може би печеля нов враг.

Стивън погледна прекалено хубавия си брат. В някои отношения те си приличаха много, затова Стивън разбираше добре брат си. Джефри ще изпълни дълга си, но това ли бе участта, достойна за един мъж?

— По-добре му бъди приятел, отколкото враг. Гледай да те обича така, както те харесваше Ланфран.

Джефри погледна по-големия си брат. За миг в очите му блесна тъга.

— Както знаеш, Ланфран ми беше като баща. Дори към татко нямах такива чувства, както към него. Той ми прощаваше и ме разбираше, въпреки че обичах света и насладите му. Всъщност сега се

разкъсвам от противоречиви чувства. Очаквам с нетърпение деня на избора на Анселм и същевременно не искам това да се случи. Отначало ще бъдем приятели поради необходимостта да защитим църквата от краля, но след това? — Джефри сви рамене.

— Анселм ще излезе един свят глупак, ако не проумее, че ти си му могъщ съюзник — изрече рязко Стивън.

— Някои хора няма да... не могат да направят компромис по моралните въпроси.

Стивън погледна лицето на брат си и се опита да надзърне в душата му. Но Джефри не отвърна на погледа му.

— Ти не си аморален.

— Той ме попита защо не съм ръкоположен в духовен сан.

Стивън присви очи. Не беше чудно, че Анселм иска да знае защо архидяконът му не е произнесъл последния обет, самият Стивън се беше питал за това. Той смяташе, но не беше сигурен, че самият Джефри е този, който отлага церемонията. И Стивън подозираше, че знае защо.

— И какво му отговори?

Джефри вдигна очи. Погледът му беше замъглен.

— Че не съм Ланфран.

Стивън се разочарова от този отговор, но трябваше да се досети, че брат му няма да промълви и дума за злокобните си тайни. Усмихна се, за да разсее напрежението.

— Слава богу.

Джефри се засмя. Маската му отново си беше на място. Стивън го последва. Мигът на напрежение и на плашеща интимност беше отминал.

— Неизбежно ли бе назначаването на нов архиепископ? — запита Стивън, докато наливаше ейл и на двамата. — Докога това място може да остане вакантно? Колкото и да източва хазната на Кентърбъри, дори кралят няма право да оставя тази длъжност свободна за дълго време. Сигурно си се подготвил отдавна за този ден.

Джефри скръсти ръце и погледна брат си. Очите му искряха.

— Вече три години и половина, откакто почина Ланфран, се подготвям за този ден. Положих всички усилия за доброто управление на епархията. Браних църковното съкровище в една загубена предварително битка срещу краля. — Чертите на лицето му станаха

сурови. — Анселм ще види, че корабът му се управлява лесно, но курсът, към който той трябва да се придържа, е изпълнен с опасности. Освен това смятам, че Анселм ще се държи много по-неотстъпчиво с краля в сравнение с предшествениците си.

Стивън погледна брат си, архидякона на Кентърбъри. Той беше получил като награда тази длъжност от наставника си, архиепископа Ланфран, когато Ланфран се намираще на смъртно легло преди четири години. Старият човек му имаше най-много доверие в сравнение с всички други свои служители. След смъртта на своя приятел и наставник Джефри беше продължил да изпълнява задълженията си. Най-важното от тях бе да управлява епархията, докато някой приемник не поеме длъжността. Той се беше занимавал не само с това. Наложил му се и да се бори с краля в постоянната скрита битка за властта над църковните приходи.

— Нося и други вести — каза Джефри. — Повикаха ме в двора. Моите шпиони ми казаха, че ще бъда разпитан какво точно притежавам и най-вече колко рицари и въоръжени мъже ми служат. — Той почервеня. — Но по-скоро искат да получат списък на имуществата на епархията.

Това беше наистина изумителна вест. Може би това беше дело на новия архиепископ, а може би не. Стивън вдигна вежда и отговори:

— А мен ме изпратиха до Карлайл, за да разузная дали може да бъде превзет.

— И възможно ли е? — попита Джефри, докато потрепваше с дългите си пръсти по нацърбената маса.

— Да.

— Е, поне засега бъди сигурен, че Руфъс мисли не за нашествие, а за изкупление на греховете си — прошепна Джефри.

— Може би страхът от смъртта ще промени всичките му планове — изрече мрачно Стивън. — Удържахме този толкова крехък мир за кратко време. Не ми се иска той да свърши, особено пък по наша вина.

— Дори ако кралят реши да не воюва — каза Джефри — и ти си сигурен, че татко полага всички усилия да го удържа от това намерение, онзи негодник Малкълм пак ще наруши мира. Той е варварин и никога няма да се промени.

Джефри беше прав. Стивън знаеше, че е само въпрос на време скъпоценният мир да бъде нарушен по един или друг начин. Малкълм

Кенмор се беше заклекъл във вяроност на Уилям Руфъс в Абърнети преди две години, но това нямаше да възпре вероломството му. Никога не го беше спирало. Рано или късно Малкълм неизбежно ще нахлуе в Нортъмбърланд. Последното му нашествие, макар и неуспешно, причини големи вреди на най-северните владения на Стивън. Тези владения бяха загубили реколтата си. Миналата зима на Стивън му се наложи да харчи от малкото си пари, за да внесе допълнително храна. Иначе северните му васали щяха да гладуват. На някои от неговите наемници още не беше платено за тази кампания. Женитбата му с Адел Бофор ще разреши и този проблем наред с доста други. Внезапно Стивън усети, че мисли не за мира и войната, а за пленничката си. Защо, за бога, тя продължи да му се противи, докато не стана твърде късно?

— Е, кое е това гласовито момиче? — подкачи го Джефри, който сякаш четеше мислите му.

Стивън почервения въпреки волята си. Нима чувствата му бяха изписани на лицето?

— Просто е любовница. Не желая да говорим повече по този въпрос.

— Твоя любовница! — Джефри му се присмя. В гласа му се долавяше недоверие. — Как не те е срам, милорд, да държиш любовница в навечерието на сватбата си? Да ти наложа ли епитимия^[1]?

— Не, благодаря.

Джефри отново заговори сериозно.

— Изненадан съм, че си довел тук любовница, братко. Внимавай какво правиш. Новините се разпространяват много бързо, особено пък когато могат да разрушат живота на хората. Нали не искаш да провалиш женитбата си за наследничката на Есекс. Лейди Бофор никак не ми прилича на жена, която е склонна да ти влезе в положението или... да ти прости.

— Първо Бранд, сега и ти — изрече гневно Стивън. Думите на Джефри му напомниха доста неприятно за трудното положение, в което беше изпаднал. — Не съм някое глупаво момченце, за да ме мъмрите така. Лейди Бофор ще застане с мен пред олтара на Коледа.

В този миг, преди Джефри да успее да отговори, някакъв шум накара и двамата братя да се обърнат към стъпалата. Стивън подскочи

в стола си, когато пленницата му залитна иззад завоя и замръзна на място, без да откъсва поглед от него. Явно беше загубила равновесие, докато се е била прилепила към стената и е подслушвала. Тя гледаше само него. Щеше да бъде мъртъв, ако погледите имаха способността да убиват.

Стивън се усмихна бавно. Неусетно и за себе си се беше изправил. Усети прилива на кръв в слабините си. Припомни си най-ярките детайли от изминалата нощ. Как само го бе предизвиквала, а после как се подчини на волята му. Никак не беше доволен от това, което виждаше.

— Шпионираше ли брат ми и мен, госпожице? — Той понечи да слезе от подиума.

Тя се изправи и опря гръб в стената.

— Не.

Стивън все още се усмихваше. Това бе усмивката, която се появяваше на лицето му тогава, когато се намираше пред някой особено опасен враг. Спря пред нея. Погледите им се сблъскаха.

— О-о, момичето от снощи — отбеляза Джефри с явен интерес, докато ги гледаше двамата. — Никога не си правил по-добър избор, Стивън. Тя е истинска красавица.

Стивън изглежда мрачно брат си през рамо.

— Напълно съм съгласен с теб — гласът не прикриваше чувствата му.

Мери стисна юмруци и потрепера. Вбеси се, че той я обсъжда така, сякаш нея я няма. Но се разяри най-вече от това, което узна току-що — че надменният норманин е сгоден за друга.

— Той няма да ни запознае — изрече любезно Джефри и я подтикна да го погледне. Блясъкът в очите му съвсем не беше толкова учтив. — Несъмнено се страхува, че ще ни сравните и той ще ви падне в очите. — Джефри й се усмихна.

Мери го изглежда вбесено. Той не я измами и за миг. Мъжът носеше дългата черна роба на прелат, но в него нямаше нищо свято. Никой мъж, посветен на бога, нямаше такова лице, нито пък гледаше така. Несъмнено, той беше женкар и разполагаше с голяма власт. Същевременно беше и Де Уорън, което автоматично го превръщаше във враг.

— Не е нужно да ви сравнявам, за да ми падне в очите — отсече тя. Погледът ѝ отново се върна върху Стивън.

Джефри се стресна и се разсмя. Стивън също се развесели.

— Снощи имаше доста добро мнение за мен, госпожице. Мери стана аленочервена.

— Ти доказа, че си един звяр във всяко отношение, норманино — изсъска тя. Беше бясна. — Само един звяр би говорил така с мен пред чужди хора.

Тя му обърна надменно гръб. Беше слязла на долния етаж, защото се беше събудила и не ѝ се спеше повече. Още по-малко ѝ се стоеше в леглото — сякаш очаква норманинът да ѝ достави ново удоволствие. Всъщност почти не беше спала. Само се преструваше, че спи, след като той най-сетне я остави на мира. Стивън спа дълбоко и беззвучно до нея.

Никога не се беше срамувала толкова от себе си. Когато тя дойде при него, целомъдрието ѝ беше непокътнато. Тогава възнамеряваше да му окаже съпротива. Ако я беше изнасилал, тя щеше да има всички основания да се гордее със себе си, но съвсем не беше станало това. Съпротивата ѝ беше почти символична. Той я съблазни без никакви затруднения. Докато норманинът спеше, а после излезе от стаята, Мери беше преследвана от натрапчивите спомени за най-малките подробности на тяхната любовна нощ, колкото и да се мъчеше да ги изтрие от паметта си. Не искаше да изпитва повторно това, което той беше събудил у нея, но бе невъзможно да спре да мисли за миналото.

Мери усещаше, че е провалила страната си и краля, че е провалила и двамата си родители, че е провалила Дъг и себе си.

Все пак не беше загубила съвсем войната — той още не знаеше, че тя е дъщеря на крал Малкълм. Закле се, че никога няма да узнае, дори ако това означава, че ще трябва да споделя леглото му и занапред. Постара се да не мисли за тази възможност, не смееше да мисли за нея. Вместо това трябва да се съсредоточи върху задачата как да оцелее.

Мери усети погледа на Стивън. Кожата я засърбя. Пак се озова срещу него. Погледът му беше ясен и съсредоточен. Тя пламна въпреки гнева си.

Адел Бофор. Яростта, която я обзе, нямаше нищо общо с гнева, който изпитваше по-рано. Адел Бофор. Коя беше тази Адел Бофор? Те говориха за нея с голямо уважение. Очевидно беше и красива, и богата

наследница. О, как ѝ се искаше да му каже, че е дъщеря на крал Малкълм, че е принцеса и много по-значителна фигура от която и да е английска мома!

Стивън заговори и привлече вниманието ѝ.

— Наричай ме, както искаш, госпожице. Имаш възможност да намериш най-добрия или най-лошия изход от ситуацията. Това няма да промени намеренията ми. Ти успя само да събудиш интереса ми. Предлагам ти да се възползваш от това.

— Ти, разбира се, получи това, което искаше — изрече Мери неуверено. — По-силен си от мен и явно имаш много по-голям опит. Но това не променя моите намерения. Няма да ти стана любовница, въпреки онова, което се случи снощи. Твоя затворничка съм и нищо повече. Принуждаваш ме насила да понасям твоето ухажване. Запомни това, норманино.

— Предпочитам да си спомням някои действия, не думите.

Самодоволството му беше непоносимо.

— Тогава сигурно си спомняш всички мои постъпки! Нима бях покорната играчка, която ти се искаше, норманино.

Той я погледна.

Тя се усмихна, в случай че той не я е разбрал.

— Снощи ти спечели само една битка. А големият въпрос е коя съм, нали. Вярвам, че накрая ще спечеля тази война.

Кръвта нахлу в лицето на Стивън. Джефри, който стоеше над него на подиума и се преструваше, че не ги чува, се задави.

Мери трепереше, но не беше в състояние да се спре. Победата беше толкова сладка.

— Никога — заяви му тя. — Никога няма да получиш отговорите, които искаш, поне не от моите уста.

Мина доста време, преди Стивън да се овладее. Стискаше зъби, свил ръце в юмруци. Лицето му беше потъмняло. Мери не желаше да се свива унижено пред него, въпреки че сърцето ѝ се гърчеше от страх. Всеки друг мъж отдавна би я набил за дързостта и нахалството ѝ. Вече съжаляваше за дръзките си думи.

— Госпожице — каза Джефри, който междуременно беше слязъл от подиума и беше застанал до Стивън. Мери видя, че той е хванал здраво ръката на брат си. — Престанете. Брат ми не бие дори кучетата си, но се страхувам, че го предизвикахте твърде много.

Стивън изрева, преди Мери да отговори:

— Не! Остави я да говори каквото си иска — той се усмихваше свирепо. — Много ме удивявате, госпожице. Но не се бой. Не е важно, че не завладях разума ви, нали завладях тялото ви. Боят е прекалено слабо наказание за вас. Сещам се за много по-интересни и забавни наказания.

Мери пребледня.

— Госпожице? — попита той предизвикателно.

Тя остана неподвижна за миг. Спомняше си как бе завладял тялото ѝ. Представяше си изтънчените мъчения, които той ще ѝ наложи. Изведнъж ѝ се стори, че се задушава и не успя да отговори.

— Какво криеш? — попита Стивън.

Мери не каза нищо. Още размишляваше над думите му.

Но Стивън вече се беше овладял напълно. Погледна брат си.

— Престани да се хилиш глупаво, Джеф. Тази дама отказа да ми разкрие коя е и предпочете вместо това да ми отдаде девствеността си. Сигурно някой лорд от границата ще поиска да ми отмъсти. Както знаеш, имам доста други работи за вършене.

Джефри се изненада.

— Та ти не си толкова безразсъден. Защо си сторил това?

Стивън не му отговори. Внезапно вдигна ръка към Мери.

— Временно примирие, госпожице. Обявявам временно примирие.

Гласът му прозвуча властно. Много по-опасен беше погледът му. Той беше станал ласкав и съблазнителен, може би защото Стивън си беше спомнил, изминалата нощ. Въпреки че не се усмихваше, той несъмнено беше твърде привлекателен, и то много повече от братята си. Мери се загледа в ръката му. През ума ѝ мина светкавичната мисъл, че има възможност да приеме предложението му за мир и да престане да се държи предизвикателно. Защо да не го стори?

Сякаш прочел мислите ѝ, Стивън пристъпи към нея и след миг сграбчи ръката ѝ.

— Предай се — убеждава я той. — Вместо да се бориш с мен и да загубиш, защо не се подчиниш? Дори в тоя миг предвкусявам удоволствието да се намирам пак в прегръдките ти... и вярвам, че ти изпитваш същите чувства. Ще ти доставя наслада независимо от това, колко си горда. И двамата го знаем.

— Май дори в този момент се опитваш да ме съблазниш!

Стивън се изправи. Високото му тяло се извиси заплашително над нея.

— И какво от това? Какво те дразни толкова? Че ме желаеш така, както аз желая теб? Ако ми се подчиниш, ще прекараш много по-приятно тук, в Олнуик.

— Вярно е, че те желая — изрече бавно Мери, — но много повече те мразя, нормандски мръсник такъв!

Той я стисна още по-силно. На лицето му се появи някакво подобие на усмивка.

— Много по-приятно ми е, когато произнасяш името ми.

Беше съвсем ясно за какво намеква.

— Коя предпочиташ повече да произнася името ти — аз или Адел Бофор? — изсъска Мери.

Стивън замръзна на място.

— Тя никога не е произнасяла името ми с удоволствие за разлика от теб.

— Така ли? — Мери трепереше от обида и гняв. — Значи тя е твърде добра за теб, за да я изнасилиш? Ти насилваш само слугините, които си отвлякъл, нали, сър? Дори когато те не са това, което изглеждат? Или пък ме насили, защото съм шотландка? Затова ли отне девствеността ми, без да те е грижа за последствията? Аз съм шотландка, а твоята богата наследница е англичанка!

Червенина обля скулите му.

— Не те изнасилих, затова престани да се държиш толкова неприятно и лицемерно. Станалото станало. Не съжалявам за постъпките си. Съжалявам обаче за цената, която трябва да платя. Когато му дойде времето, ще ти заплатя добре. Не се тревожи за това.

Тя се дръпна така, сякаш я беше ударил. Той вече намекваше за времето, когато ще му е омръзнала и той ще я пусне да си върви. Очите я засмъдява от напора на сълзите.

— Значи трябва да се радвам, че няма да ме изхвърлиш навън без пукнат грош? О, колко си благороден!

Мери понечи да избяга. Той я стисна здраво за китката и я принуди да се обърне с лице към него. Изрече съвсем тихо:

— Спомни си, че мъжът не може да се съвокуплява сам, а ти желаеше да бъдеш с мен не по-малко от другите жени, с които съм

спал досега. Всъщност желяеше ме повече от всички тях.

Мери извика нечленоразделно и опита да се освободи. Не успя.

— Кажи ми коя си — изрече той. Очите му бяха потъмнели и пламтяха. — И ти участваше наравно с мен в това дело, госпожице. Ако искаш, забрави го, но аз няма да го забравя.

— Връщам се горе. Вече не съм гладна — обяви Мери с достойнство. Болеше я от истината. Не си позволи да ревне, въпреки че сълзите напиреха в очите ѝ. Нямахше място за сълзи в този безмилостен сблъсък.

— Но съм много уморена. Извинете ме, ще си вървя!

Стивън впери поглед в нея. Накрая каза:

— Върви тогава в женската дневна. Ще наредя да ти донесат закуска. И помни, госпожице, искам примирие. А за мир се искат двама.

---

[1] Епитимия (гр.) — покаяние, наложено от църковен служител на провинил се мирянин — Б.пр. ↑

Мери помисли да не му се подчини, но накрая се втурна към женската дневна, сякаш тя можеше да ѝ послужи за убежище. Затвори вратата и задъхана се облегна на нея. Главата ѝ бучеше. Мислеше само за последната им схватка от изминалата [???

Наистина го мразеше. Той я обезчести най-нагло, каза ѝ, че не вярва тя да е Мейри Синклеър, обаче продължи любовната игра и я доведе до неизбежната развръзка. Беше безжалостен, суетен и самодоволен. Мери беше сигурна, че той никога не би изнасилил своята английска годеница. Не би изнасилил даже дъщерята на някой незначителен английски рицар. Разликата се състоеше в това, че тя е варварка и шотландка.

„Варварка и шотландка, да, но и принцеса“, напомни си Мери. Ако той знаеше истината, че тя е дъщеря на Малкълм, нямаше да я вкара в леглото си. Мери беше сигурна в това. Напомни си, че загубата на девствеността ѝ няма значение и че напълно съзнателно е избрала да се пожертва, вместо да разкрие коя е.

„Но какво ме очаква сега?“, помисли си тя отчаяно. „Когато му омръзна и той ме пусне на свобода, какво да правя тогава?“ Някак полесно беше да си представи как се връща вкъщи при Дъг преди последната нощ. Как ще го погледне отново в очите? Ами ако забременее? Мери замръзна от ужас при тази мисъл.

Тихо почукване по вратата напомни на Мери, че Де Уорън ѝ обеща да прати закуска. Каза на слугинята да влезе. Изненада се, когато заедно с нея в стаята се промъкна и малката му сестра Изабел.

Вчера се срещна с нея. Като се има предвид в какво отчаяно положение се намираше, Мери почти не обърна внимание на детето. Отговаряше механично на любопитните ѝ и малко досадни въпроси. Сега, след излизането на слугинята, остана сама с момичето. За пръв път ѝ обърна истинско внимание. Изабел беше много хубаво дете. Мери реши, че някой ден тя ще се превърне в поразително красива жена.

— Имаш ли нещо против да остана тук? — попита Изабел с любезна усмивка.

Нищо чудно компанията ѝ да се окаже много приятна. Мери се отпусна в стола. Едва сега усети, че е съвсем изтощена и едва ли не смазана от всичко, което се случи, да не говорим пък за безсънната нощ. Мисленето я изморяваше.

— Нямам нищо против — всъщност имаше нужда не от компания, а от приятелка. — Ще закусиш ли с мен? — В гласа ѝ се долови нотка на надежда.

Изабел се усмихна и се приближи. Поклати глава.

— Вече ядох. — Тя оглеждаше Мери, без да се прикрива. — Но с удоволствие ще постоя с теб.

Мери се усмихна.

— Много си красива — каза момичето.

— Ти си поне два пъти по-красива — рече Мери искрено, като си отчупи от топлия хляб.

Изабел тръсна глава от удоволствие.

— Всички казват, че съм голяма красавица. Как мислиш, вярно ли е?

Очите на Мери се разшириха.

— Истинската красота идва отвътре — чу се да казва. Цитираше дословно майка си. След това се засмя. — Но ти наистина си голяма красавица. Обаче майка ми винаги е казвала, че е греховно да си суетна.

— Коя е майка ти? Много ли е благочестива?

Мери се стресна. Изабел я гледаше право в очите, без да мига. Мери се запита дали момичето нарочно подпитва, или просто по природа е любопитно.

— На колко години си, Изабел?

— Смея да кажа, че не съм много по-малка от теб — изрече припряно Изабел. — На десет години съм.

Мери знаеше, че Изабел не иска да я обиди, но ръстът ѝ, който винаги караше хората да я смятат за по-малка, отколкото беше в действителност, постоянно я дразнеше.

— След няколко месеца ставам на седемнадесет. Много по-голяма съм от теб.

— Достатъчно голяма, за да си омъжена.

— Нямам си още мъж — Мери си спомни за похитителя си за пръв път, откакто Изабел влезе в стаята.

— Много си дребна, почти колкото мен. Отдалеч някой би те помислил за дете.

— А ти си доста висока за възрастта си.

— Сигурно мъжът ми ще бъде много по-нисък от мен — Изабел се засмя при тази мисъл. — Но не ме интересува как ще изглежда, стига да е могъщ и силен.

Мери погледна втренчено Изабел. Сърцето ѝ подскочи от изненада. Двете с Изабел си приличаха.

— Стивън е могъщ и силен — изрече свенливо Изабел.

Мери не отговори. Дори не чу Изабел. Зави ѝ се свят. Вярно беше. Двете с Изабел много си приличаха на външен вид. Не само че бяха еднакво крехка и високи, но и двете бяха хубави и дългокоси. Мери си помисли, че ако стои в сянка и надалеч, никой няма да ги различи една от друга, не и ако пристегне малките си гърди и носи дрехите на Изабел.

— Какво става... да не ти е лошо?

Мери трепереше от възбуда и страх. Загледа се неவிждащо в Изабел.

— Извинявай?

Беше длъжна да избяга.

Изабел повтори въпроса си, но Мери не я слушаше. Знаеше, че не просто е длъжна да избяга. Това беше въпрос на живот и смърт. Защото след известно време, ден-два или най-много седмица, Стивън де Уорън ще научи от своя човек Уил или от другите си шпиони за изчезването на дъщерята на Малкълм. Веднага ще разбере, че тя е шотландска принцеса.

— Мадам?

Мери се съвзе.

— Извинявай, не спях добре снощи и ми е трудно да се съсредоточа — каза тя, като същевременно обмисляше трескаво новопоявилата се възможност. Ще трябва някак да вземе назаем дрехи от Изабел и да слезе в двора. Май няма начин да го направи, тъй като ще се наложи да мине покрай похитителя си или покрай братята му, но може би ще успее да излезе заедно с Изабел. Веднъж да стигне до

двора без придружител, като всички я мислят за малкото момиче, ще успее да избяга.

Трябва да успее.

Изабел я питаше с лека усмивка:

— Брат ми ли не ти харесва?

Мери забеляза, че Изабел очаква отговор. С усилие си припомни въпроса ѝ. След това разбра намека на детето — че след последната нощ, която тя прекара в стаята на Стивън, трябва да е обикнала поне малко похитителя си.

— Не, Изабел, съжалявам, че ти го казвам, но не го харесвам!

Изабел се изненада.

— Как е възможно? Всички слугини, които познавам, му се молят да ги приеме в леглото си. И винаги след това са много доволни. Така е, молят се отново да им обърне внимание.

Мери скръсти здраво ръце на гърдите си.

— Предполагам, че той... Стивън... често води дами в леглото си.

— Много често — каза Изабел, вече без да се усмихва. — Но не дами, а само кухненски прислужници и проститутки. Ти си различна.

Мери не каза нищо. Отиде до прозореца и погледна навън. Реши да се опита да избяга веднага. Притисна още по-силно ръце към тялото си.

— Не намираш ли, че Стивън е хубав?

Мери не пожела да отговори. Представи си с нежелание как Стивън прегръща страстно някаква уличница и с мъка пропъди видението. Стисна грапавия каменен ръб. Стоеше с гръб към Изабел.

— Изабел, щом сме еднакви на ръст, ще ти е възможно ли да ми дадеш някоя дреха, в която да изглеждам по-прилично, отколкото в тези жалки парцали, които нося сега?

Изабел примигна.

Сърцето на Мери затупа гръмко. Усети, че не е постъпила никак хитро. Но толкова искаше да избяга, че не се съържа. А Изабел светна от радост.

— Разбира се! Как не се сетих! Ти си дама, а никоя дама няма да търпи дълго тези мръсни дрехи. С удоволствие ще ти дам нещо.

Мери беше облечена в светлосиня туника и сребрист пояс, сребристи панталони и тъмносини пантофи. Пурпурното ѝ наметало

бе подплатено с катеричи кожи. Двете с Изабел слязоха бавно по стълбата. Мери съжаляваше, че използва момичето толкова безскрупулно. Изабел беше умна, духовита и вироглава. Приличаше по характер доста на самата Мери. Имаше още много прилики между тях двете, защото и Изабел беше отраснала с много братя и бяха любимки на могъщите си родители. Мери си помисли, че при други обстоятелства сигурно щяха да станат истински приятелки. Но това, разбира се, бе невъзможно.

Мери се напрегна. Норманинът беше долу, чуваше ясно гласа му. Беше зает с делата по управлението на владенията си. При него бяха шамбеланът, управителят и двамата му братя. Мери се вслуша във високия му, малко дрезгав глас. Явно разговаряше в момента с някакъв арендатор, който го молеше за малка отстъпка.

Ще ѝ позволят ли да излезе от замъка заедно с Изабел?

Малко окуражаване, и Изабел предложи да ѝ покаже понито си, което случайно беше от Хебридите. Това бяха група северни острови, които принадлежаха на Шотландия. Там бе пратен на заточение чичото на Мери, Доналд Бейн. Мери прие предложението на момичето. Несъмнено това ще се окаже единственият ѝ шанс да избяга преди смрачаване. Мери не желаше да мисли повече за това, което я очакваше, ако не успее да се измъкне. Стори ѝ се, че в гърдите ѝ е заседнала голяма буца.

Изабел я държеше здраво за ръката.

— Не се бой от него. Съвсем не е толкова лош, колкото го смяташ.

Мери навлажни изсъхналите си устни.

— Не се страхувам от брат ти, Изабел.

Изабел не беше много убедена.

— Сигурна съм, че брат ти няма да ми позволи да изляза с теб от замъка.

Изабел изсумтя.

— Ще ти разреши, ако го помоля!

Мери реши да запази спокойствие и да не се отказва от намеренията си. Последва Изабел в залата. Момичето хукна радостно към братята си. Джефри я поздрави с някаква шега, която я накара да се изкикоти, а Стивън спря внезапно да издава заповеди и изгледа

замислено Мери. Забеляза възхищението в очите му, когато той видя, че тя е облечена в дрехите на сестра му.

— Изглеждате доста различно, госпожице — прошепна той.

Мери стисна зъби и отмести поглед. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се страхуваше да не би той да го чуе и да се сети какво означава този маскарад.

Изабел се намеси.

— Искам да покажа на Мейри крал Руфъс, Стив. Разрешаваш ли ни? Моля те!

Мери се изпоти, докато мислеше за бягството и очакваше.

Стивън почти не гледаше към сестра си.

— Интересуваш ли се от понита?

— Обожавам конете — успя да промълви Мери.

Стивън я изгледа продължително. След това потупа Изабел по главата.

— Вървете.

Изабел изписка и го прегърна. След това хукна да бяга към изхода. Мери се обърна, за да я последва. Не вярваше на късмета си. Усети, че той я гледа. Погледът му я пронизваше.

— Внимавай — изрече той тихо и заплашително. — Няма да успееш да избягаш от Олнуик, госпожице, така че по-добре не се опитвай.

Отгатна някак намеренията ѝ, но тя не загуби увереност. Нищо вече няма да я спре, нищо.

Изабел бърбореше шумно и дърпаше Мери след себе си. Мери не ѝ обръщаше внимание. Той действително ли подозираше, че тя има намерение да избяга? Или последните му думи бяха само предупреждение? Ако беше отгатнал плановете ѝ, нямаше да я изпусне повече от поглед!

Тръгнаха нехайно към конюшната. Изабел подскочаше безгрижно напред, докато Мери почна да дебне подходящ момент, за да се измъкне. Гърлото ѝ беше пресъхнало, а сърцето ѝ биеше учестено. Започна да изостава от Изабел. Това не беше трудно, тъй като момичето тичаше с всичка сила.

Дворът на замъка беше пълен с хора като вчера. Група перачки перяха дрехи в едно голямо корито. Други слуги щъкаха наоколо. Наковалнята на ковача звънтеше. Овчар водеше малко стадо

несъмнено за нуждите на кухнята. Овците му се бяха пръснали навсякъде, като увеличаваше бъркотията и вдигаше още шум. Две малки рунтави кучета се забавляваха страхотно, като гонеха поверениците си, а овчарят тичаше ту подир някоя овца, ту подир агне. Двама рицари излизаха под вдигнатата решетка.

Изабел се намираше вече далеч от Мери. Внезапно момичето спря и я повика.

— Не можеш ли да вървиш бързо? Искаш ли да потичаме? — Тя се засмя и хукна да бяга.

Мери се закова на място и загледа как детето изчезва в тълпата от крепостници и свободни хора. Огледа се предпазливо. Никой не я следеше. Изведнъж се шмугна в дългите сенки на рицарската зала. Спря там.

Беше останала без дъх. Трепереше от страх и възторг. Вдигна бързо качулката на пелерината и я нахлупи над лицето си. Двама души в кожени ризници и с мечове минаха бавно покрай нея. Мери отмести поглед от тях. Единият от тях ѝ махна. Тя му отвърна.

Сърцето ѝ биеше оглушително. Сметнаха я за Изабел. Значи планът ѝ беше проработил.

Мери се огледа. Погледът ѝ се спря на дърводелеца и неговите чираци. Те разтоварваха каруца с дървен материал близо до някаква малка постройка, която изграждаха. На Мери ѝ стана ясно, че не са свършили работата за днес, тъй като воловете не бяха разпрегнати. Събра малко смелост и се отдалечи от безопасните сенки. Приблужи се бавно до тях, свела лице към земята. Мъжете свършиха с разтоварването и се върнаха към работата си, а коларят се качи обратно на капрата си. Каруцата беше празна. В нея нямаше нищо освен едно платно, което беше опънато предварително, за да го брани от дъжда.

Това беше нейният шанс — може би единственият ѝ шанс. Мери се досети, че коларят ще потегли всеки момент. Тя се вцепени. Сърцето ѝ заби лудо. Огледа се наоколо. Много хора тичаха, но никой не ѝ обръщаше внимание. Тези, които нямаха работа, гледаха със смях мъките на овчаря да събере стадото си. Мери погледна към каруцата. Тя потегли напред. Коларят плесна с камшик и извика на воловете.

Мери не се поколеба. Вдигна полите си и се покатери отзад на каруцата.

Ожули си коленете. Мушна се под зеблото и се сви на кълбо. Сърцето ѝ биеше лудешки. Всеки момент очакваше да чуе викове, които да разкрият бягството ѝ. Беше вдигнала шум, докато се мяташе вътре. Коларят със сигурност я беше чул. Страхуваше се да помръдне. Боеше се да диша. Затвори очи и се помоли на Богородица.

Удивително, но никой не дръпна зеблото и не я издърпа за ухото от каруцата. Не се чуха викове, които да вдигат тревога. Каруцата продължи напред.

Стивън се качи по тясната вита стълба. Беше мрачен и не се усмихваше, докато влизаше в залата. Уил се бе завърнал от Лидъл. Това толкова бързо завръщане означаваше, че е разкрил коя е пленницата му. Вече не беше сигурен, че иска да узнае истината. Имаше лошо предчувствие.

Уил седеше на масата му и пиеше вино. Джефри и Бранд го гледаха нетърпеливо. Брент не издържа:

— Е, какво узна? Малката пленница на брат ми Мейри ли е в края на краищата? Или принадлежи на някой могъщ шотландски лорд?

Уил направи гримаса. Когато Стивън спря пред него, той мигновено разбра, че васалът му е разкрил коя е девойката в действителност и че му предстоят големи неприятности. Уил скочи на крака. Очите му бяха потъмнели от напрежение.

— Стивън — изрече той, като се поколеба, — в Лидъл цари плен хаос.

— Говори.

Уил преглътна.

— А Малкълм Кенмор е бесен.

Присмехулната усмивка на Бранд изчезна. Джефри гледаше втренчено. И Стивън замълча. Вече проумяваше какво предстои, но още не му се вярваше. Зави му се свят. Повтори:

— Малкълм Кенмор?

— Боя се, че тя не е незаконно дете на някой лорд — изрече мрачно Уил.

Стивън се досети каква е лошата новина, но попита:

— Коя е тя?

— Дъщерята на крал Малкълм.

В залата се възцари тишина.

Уил поясни предпазливо, сякаш смяташе, че не са го разбрали:

— Взел сте в плен принцеса Мери, господарю.

На Стивън още му се виеше свят. За миг не успя да проговори.

После изрече:

— Дъщерята на Малкълм? Сигурен ли си?

Уил кимна.

Стивън беше толкова смаян, че не осъзнаваше какво му говорят. Дъщерята на Малкълм. Дъщерята на Малкълм отекваше като рефрен в главата му. Забеляза, че изумените му братя се споглеждат.

— Мили боже — изрече той дрезгаво. — Какво направих?

— Тя е законородена — добави Уил и сякаш заби кама в сърцето на Стивън. — Сгодена е за Дъг Макинън, наследника на лорд Кинрос. Не посмях да разпитвам повече, но бъдете сигурен — във ваши ръце е именно принцесата. И... вече всички знаят кой я е отвлякъл, защото много местни хора са видели червената роза.

Стивън трепна. Но умът му съобразяваше бързо. Ако Малкълм Кенмор знае, че дъщеря му е тук, Стивън скоро ще получи вест от него. И тъй като познаваше отлично Малкълм, реши, че няма да е зле да се подготви за шотландско нападение. Обърна се към братята си.

— Тя е сгодена за Кинрос. Защо не сме разбрали за това досега?

Погледът на Джефри беше пълен с лукавство.

— Сигурно са имали големи основания да го държат в тайна.

Братята се спогледаха. Всеки от тях разбираше добре колко много политически причини е имал Малкълм. Беше пратил брат си в изгнание на Хебридите, защото като пълнолетен мъжки роднина на краля имаше право да го наследи. Доналд Бейн беше невероятно популярен сред жителите на Хебридите — островите Уст, Скай и Люес, и по крайбрежието на североизточна Шотландия. По тези краища управляваха представителите на клана Макинън. Като омъжваше дъщеря си за един Макинън, дори и такъв, който да не живее на Хебридите, Малкълм се надяваше да привлече на своя страна и другите от могъщия клан. Той желаше да го наследи някой от синовете му.

— Този път наистина надмина себе си, братко — подметна Бранд.

В душата на Стивън се надигна гняв.

— За какъв ли глупак ме е мислела! Какъв глупак излязох!

През ума му мина светкавичната мисъл, че тя действително излезе крайната победителка в битката по воля и хитрост. Не успя да измъкне истината от нея, макар че заради това я обезчести. Нямаше намерение да ѝ отнема девствеността, обаче не съумя да се въздържа в решителния момент.

Гневът на Стивън се уталожи. Беше загубил една битка със себе си и с нея, но не и войната. Защото мъжът трябва да плати цената на честта на дамата. Сигурно има начин да се измъкне от това положение и дори да извлече някаква полза.

— Какво се е надявала да спечели? — попита озадаченият Бранд. — Наистина ли си е въобразявала, че ще успее да те мами вечно? Ако ти беше казала истината, нямаше да легнеш с нея и щеше да я върнеш срещу откуп на Малкълм.

Стивън знаеше, че Бранд смята думите си за безусловно верни, но Стивън съвсем не беше сигурен в това. Ако беше узнал коя е, дали би сдържал думата си, дали не би я докоснал и би я освободил? Не беше от тези, които се кълнат охотно. Досега винаги беше спазвал обещанията си. Но може би този път нямаше да стане така, защото принцесата го изкушаваше твърде много и той не можеше да устои на чара ѝ.

Стивън се върна в настоящето. Какво ли му предстои?

— Малкълм ще поиска да си отмъсти.

— Ще иска главата ти — заяви откровено Джефри. — И ще има право. Явно ти, а не Малкълм или крал Руфъс си този, който ни вкарва в нова война.

— Не е нужно да се стига до война — каза Стивън. Странна усмивка, която беше едновременно сурова и решителна, промени изражението на лицето му. Очите му се присвиха и се съсредоточиха не върху хората около него, а върху мисълта за далечното бъдеще. Мирът му беше твърде скъп. Никой не биваше да го нарушава. Ако има начин да попречи на Малкълм и да го убеди да се примири и, разбира се, да придума Руфъс...

Стивън се обърна рязко и тръгна към стълбите. В следващия миг си спомни, че Мейри, не, принцеса Мери излезе от кулата със сестра му. Обзе го предчувствие за настъпила катастрофа. След като узна за кралската ѝ кръв, вече не се съмняваше, че тя е решила да избяга.

Залогът се беше променил. Сега тя означаваше за него много повече отпреди. Беше се превърнала в повод за подновяването на една война, продължавала поколения наред. Мери ще се окаже голяма награда, ако успее да я спечели. Награда, която ще донесе надежда и мир на всички.

И той ще спечели тази награда. Ще се ожени за принцесата.

Дано не е избягала. Стивън се обърна и хукна към вратата. Точно в този момент през нея влетя Изабел. Тя беше обляна в сълзи. Стивън разбра, че е твърде късно.

Сграбчи сестра си за раменете.

— Къде е тя?

Изабел закри лицето си с ръце и зарида още по-силно, щом чу гневния му вик.

— Не съм виновна — извика тя и погледна другите. — Тя вървеше след мен. Когато се обърнах, нея я нямаше! Навсякъде я търсих — изрече плачливо тя. След това пак закри лице. Извиха се нови сърцераздирателни стонове.

— Да свирят тревога — нареди Стивън. Джефри вече тичаше по стълбите към вала на крепостта, за да заповяда да надуют рога. Стивън хукна към изхода. Бранд и Уил го следваха по петите. Изабел тичаше подире му.

— Ти стой тук! — отсече той.

— Ще ме накажеш ли?

Стивън не отговори. Вече беше изчезнал.

— Мисля, че те чака тежко наказание — изрече рязко Бранд. — Върви си в стаята, Изабел, и чакай Стивън там.

Хората вече се бяха събрали. Стивън издаваше отривисти заповеди. Всички се заеха да претърсват двора. Занаятчиите спряха работата си. Жителите на замъка бяха събрани и разпитани. Никой не беше виждал пленницата в двора, още повече пък да излиза навън. Изведнъж Стивън се досети защо пленената принцеса беше станала невидима. Тъй като беше облечена в дрехите на Изабел, никой не й беше обърнал внимание, тъй като я бяха сметнали за сестра му. Стивън се втурна към кулата до портата. Мислеше само за едно. Тя го беше надхитрила отново.

За няколко минути Стивън научи, че една празна каруца е напуснала замъка преди по-малко от половин час и че Изабел е била забелязана преди това наоколо.

Стивън заповяда да доведат коня му. Нареди да продължат да претърсват двора, макар да знаеше, че хитрата принцеса отдавна вече не е тук. Понесе се в галоп под вдигнатата решетка по подвижния мост. Жребецът му изравяше буци пръст с мощните си копита. Десетина рицари яздеха след него. Следваха го, тъй като съществуваше реалната опасност Стивън да се натъкне на хората на Малкълм. Над главите им се развяваше гордо знамето с розата.

Тя го беше надхитрила безброй пъти. Стивън неохотно призна, че умението ѝ да се измъква е забележително. Подобно чувство за чест подхождаше повече на мъж. Но наистина ли си въобразяваше, че ще успее да избяга от Олнуик и от него? Мъжете даваха мило и драго, за да избягнат гнева му, а тя дръзваше да го предизвика.

Възхищението му се изпари внезапно. Тя беше достойна кралска потомка, защото само такъв произход обясняваше несравнимата ѝ гордост и безгранична смелост. Заедно с възхищението се появи и страхът. Не можеше да не я сравни с баща ѝ. Малкълм беше един от най-хитрите и вероломни хора, които познаваше. На Стивън не му хареса мисълта, че принцеса Мери прилича на баща си много повече от който и да е друг. Лошо предчувствие проряза с хладните си пръсти гърба му.

По-добре да потисне тези страхове. Те само щяха да попречат на намеренията му.

Стивън настигна за няколко минути каруцата. Коларят спря, когато го чу да се приближава в галоп и видимо се уплаши.

— Какво съм направил, господарю?

Стивън не му обърна внимание. Врълхлетя с едрия си жребец каруцата и посегна към зеблото. Дръпна го и го свали с рязко движение.

Мери лежеше долу, свита на кълбо. Скочи мигновено. Стивън видя в очите ѝ блясъка на предизвикателството, но също и сълзите на поражението. Гневът му спадна въпреки волята му. Само миг и тя му заприлича на безпомощно уплашено дете. Само миг и той неизвестно защо омекна.

След това всичко се промени. Тя не беше дете. Той си спомни страстното ѝ тяло и загадъчния ѝ характер. Може и да изглеждаше мила и безпомощна, но в нея нямаше нищо невинно и беззащитно.

Нова хладна тръпка и поредното лошо предчувствие полазиха по гърба му. От днес нататък непрестанно ли ще трябва да я следи?

— Война ли се надяваше да разпалиш, госпожице? — попита той студено.

Мери настръхна.

Стивън скочи от коня си и я вдигна от каруцата. Тя извика и се дръпна рязко. Стивън я пусна на земята и веднага я пусна. Но още усещаше допира на тялото ѝ. За щастие разполагаше с много средства за постигане на победата, която беше длъжен да спечели. Кръвта му кипеше от чувства, много по-силни от яростта.

Коларят се кълнеше, че не е знаел нищо. Стивън му нареди да се върне в замъка. Човечецът светкавично се подчини.

Каруцата потегли обратно. Рицарите се разположиха в полукръг около Стивън. Джефри държеше за поводата жребеца на Стивън. Всички мълчаха. Беше толкова тихо, че на Стивън му се стори, че е сам с Мери. Унилата зелена пустош се простираше навсякъде около тях. Смрачаваше се бързо. Един ястреб се виеше горе в небето. Вятърът развя пелерината на Стивън и дългите руси къдри на Мери. Цареше пълна тишина.

Стивън впери поглед в пленницата си. С известно задоволство забеляза, че тя се страхува. Обаче въпреки надигащите в очите ѝ сълзи стоеше гордо изправена. Несъмнено тази жена бе от сой.

— Сигурно се боиш от мен.

— Бях длъжна да избягам.

— Разбира се, че си била, принцесо.

Тя се стресна и побеля като смъртник.

— Коларят не знаеше, че съм там — продума най-накрая Мери. Очите ѝ се разтвориха широко и се заковаха в лицето му.

— Ще постъпиш по-мъдро, ако защитаващ себе си, а не него — каза Стивън. Усмивката му беше смразяваща. — Принцесо?

Тя си пое дъх.

— Длъжна бях да избягам. И да те измамя.

— Длъжна ли беше да ми отдаваш девствеността си? — Стивън не го интересуваеше, че всичките му хора го чуват. Намерението му беше цялото кралство да разбере, че Мери е спала в леглото му.

Гърдите ѝ се надигнаха. Тя се изчерви.

— Много по-добре е да бъда обезчестена, отколкото да ти стана заложница.

Той вдигна вежда.

— Пожертвала си честта си, за да спестиш откупа на баща си? — В гласа му се долавяше недоверие.

— Много добре те познавам! — извика Мери. Стисна юмруци, но потрепера. — Ти ще го ограбиш, нали? Ще искаш нещо, много по-скъпо от среброто — ще искаш земя!

Той я изгледа втренчено.

— Наистина смятам да поискам нещо повече от сребро.

— Кога? — запита Мери. По бузата ѝ се стече влажна струйка. — Кога ще поискаш откупа си? Кога ще си ида вкъщи?

— Двамата с Малкълм трябва да се срещнем.

Мери кимна. По брадичката ѝ се стичаше самотна едра сълза.

Стивън едва не протегна ръка да я избърше. Копнежът по Мери го измъчваше и го караше да се чувства неловко. Беше съвсем ясно, че опасното ѝ положение я терзае и затова тя желае да го напусне. Предишната нощ не я беше подтикнала да жадува за него. Несъмнено тя ще отхвърли всичките му опити да я утеши. Той се поколеба. Раздираха го противоречиви чувства. Каза си, че трябва да внимава с тази дете-жена. Най-сетне изрече неловко:

— Потърпи, госпожице. Накрая и двамата ще спечелим много от тези събития.

Мери вдигна юмрук и затърка мократа си буза. Жестът ѝ беше съвсем детински и увеличи неудобството на Стивън.

— Не — прошепна тя, — ти ще спечелиш, не аз. Защото се провалих. Провалих и своята страна, и краля.

Той пак се слиса.

— Говориш като мъж! От една жена не се очаква да надхитря мъжете, госпожице. Всъщност се държиш като мъж. Не съзнаваш всички последствия от постъпките си. Невъзможно е да спечелиш. Твърде глупаво действаш, разбери.

— Много добре съзнавам какво върша — Мери вирна брадичка и сви устни. — Постъпих така, както трябваше. Аз съм дъщеря на шотландец.

Нещо пламна в него.

— Удивителна си, наистина — прошепна той. И си помисли за сина, който тя ще му роди. Той ще бъде умен, силен и горд. След това каза: — Хайде да се върнем и да започнем отново.

Протегна ръка към нея.

Тя го изгледа гневно през сълзи. Дръпна ръката си.

— Нищо няма да започваме! Баща ми ще те убие! А аз ще танцувам на гроба ти!

Стивън забеляза, че ръката му още е протегната. Изчерви се и я отпусна.

— Малкълм ще опита, но на твоето място бих се помъчил да го разубедя, защото баща ти вече не е млад, а аз съм в разцвета на силите си.

Момичето пак пребледня.

— Ще кръстосаш меч с баща ми?

Той съжали за думите си. Не за пръв път се учуди как е възможно някой да обикне негодник като него.

— Само ако съм принуден.

— Мили боже — изстена Мери. — Представям си ви вас двамата как обсъждате откупа ми! — Мери се устреми цяла към него. — Моля те, не убивай баща ми!

Постъпваше съвсем правилно, разбира се, като оставаше вярна на Малкълм. Но Стивън ѝ се разгневи за тази вярност, без сам да разбира защо ѝ се сърди точно сега, когато тя го отхвърли категорично. Разбира се, нямаше никакво значение дали тя го мрази или не. Светът беше пълен със зловни жени.

— Защо не опиташ да се държиш по-учтиво? Може би тогава ще ме убедиш. Защо не се държиш като жена?

Лицето ѝ стана пепеляво.

— След като знаеш коя съм, нима пак ще искаш да ти топля леглото?

— Не казах това, госпожице. Може би ти си тази, която копнее за близост като снощната.

Отначало Мери не отвърна, но лицето ѝ придоби страдалчески израз.

— Как ми се иска да приличах повече на сестра си Мод — прошепна тя.

Цялото му необяснимо съчувствие, примесено с малко гняв, се изпари.

— Не знаех, че Малкълм има и друга дъщеря — изрече рязко Стивън. Наличието на друга дъщеря променяше всичко. Мери може да бъде принесена в жертва, докато Модии заеме мястото ѝ в плановете на Малкълм. Стивън се запита дали, ако дръзне да закара Мери насила до олтара, Малкълм ще откаже да признае женитбата.

— Тя е послушничка в абатството в Дънфърмлайн. Много е благочестива и добра — гласът на Мери заглъхна съкрушено. Все пак добави: — За разлика от мен.

— Не се клевети. Не си права — изрече рязко Стивън.

Обаче Мери се завайка.

— Ох, божичко! Как можах да постъпя толкова безразсъдно! Сега нея ще я сгодят за Дъг! А мен, мен, ще пратят в манастир!

— Сега за любовника си ли плачеш? — разяри се Стивън. Очевидно ревнуваше. Ръцете му сграбчиха рамената ѝ. Лицето му се приближи до нейното. — След нощта, която прекарахме заедно?

Тя поклати глава.

— Не! Не! Не съм чак толкова двулична! — Тя притисна ръка към устата си, за да сдържи стенанията си. — Ще умра, ако ме затворят в манастир!

Стивън отслаби хватката си.

— Няма да те затворят в никакъв манастир, госпожице.

Изведнъж тя го загледа умолително.

— Ще ми станеш жена — каза Стивън. И се усмихна. — Ще бъдеш моята принцеса.

— Какво? — извика Мери. Не вярваше на ушите си.

— Ще се ожения за теб, Мери.

Тя се дръпна от него. Очите ѝ се бяха разширили от ужас.

— Не! Никога!

Той я изгледа. Лицето му се сгърчи от гняв. Опря юмруци на хълбоците си.

— Нямаш думата по този въпрос, госпожице.

— Аз нямам, но Малкълм има! — извика Мери.

— Правилно. Това ще го решим двамата с Малкълм.

Мери едва не изпадна в истерия.

— Малкълм никога, никога няма да ме даде на теб. Той мрази норманите, мрази Нортъмбърланд!

Стивън стоеше спокойно, сякаш беше издялан от гранит. След дълга пауза каза:

— Може би, като се успокоиш, ще се държиш по-разумно. Ще обсъдим женитбата ни в Олнуик.

Той се обърна сърдито и я остави.

— Не! — И каквато си беше безразсъдна, Мери хукна подире му. Препъваше се от бързане, но сграбчи края на туниката му. Стивън спря внезапно и Мери се блъсна в него. Не я беше грижа как изглежда отстрани.

— Ами ако ти откаже? Тогава какво? Какво ще правиш?

Той полагаше големи усилия да овладее гнева си. Трепереше от ярост, но не я докосваше.

— Няма да ми откаже, не и щом разбере, че е възможно да си забременяла.

— Сгодена съм за Дъг и ще се омъжа за него!

— Съмнявам се, че той ще пожелае това, госпожице, особено след като разбере, че си била изнасилена! — Гневът му преливаше и разкривяваше чертите на лицето му. — Никой няма да те иска, щом си била изнасилена, освен ако не пожелаеш да станеш жена на някой

обеднял лорд и господарка на някоя срутена барака, пълна с овце и прасета!

На Мери ѝ се стори, че я е ударил — толкова болезнена и ужасяваща беше истината.

— Тогава нека стане така — прошепна тя.

Той сграбчи туниката ѝ и я дръпна към себе си.

— Нима ще предпочетеш робския живот пред моето предложение? Някой ден ще станеш графиня на Нортъмбърланд!

— Никога! — изкрещя тя в лицето му. — Никога няма да ти стана жена, защото Малкълм ще отхвърли предложението ти. Ще го видиш! Той те мрази!

— Все ще измисля начин да се оженя за теб, миличка.

Мери замръзна на място. После сърцето ѝ заби неудържимо.

— Мразя те!

— Не ме интересува. — Обидата обаче остана и лицето му потъмня. Обърна се рязко и тръгна към коня си. Махна с ръка на Джефри, който отиде при Мери и я хвана за ръката. Тя се изви обезумяло като попаднала в капан лисица, но това не направи никакво впечатление на Джефри. Стивън се метна на жребеца си. Мери престана да се съпротивлява. Дишаше тежко. Беше отчаяна. Но се закле, че последната дума ще бъде нейна.

— Точно такъв си, какъвто те описвах! — изкрещя Мери. — Не се интересуваш от нищо друго освен от себе си. Жаден си само за власт! Амбициите ти ще те подлудят.

Той плесна с камшик коня и жребецът се изви рязко към нея. Ударът беше толкова безмилостен, че животното изцвили жално. Стивън беше стиснал зъби, лицето му беше побеляло. Пришпори коня си и се приближи заплашително до Мери. Замалко не я прегази. Но тя не помръдна и прояви забележителна смелост, макар че трепереше неудържимо. Дори Джефри, който я държеше здраво, се уплаши и я дръпна назад. Големият кафяв жребец се вдигна на задните си крака. Големите му подковани копита се озоваха току до лицето и.

— Лудешката ми амбиция е да се оженя за теб — изрече сурово Стивън. Очите му блестяха. — Този брак ще бъде сключен, принцесо, колкото и да не ме харесваш.

Мери нямаше сили да продума. Тя рухна в ръцете на Джефри. Лицето ѝ беше тебеширенобяло. Очите ѝ не се откъсваха от разяреното

лице на Стивън.

Той дръпна рязко поводите на жребеца си и го обърна. Вдигна ръка и даде знак на хората си. Миг по-късно Мери се озова на коня на Джефри. Ездачите я обградиха и потеглиха с гръмотевичен тропот. Мери отново беше пленница.

Бяха минали няколко часа от неуспешния ѝ опит за бягство. Веднага изпратиха Мери в женската дневна. Въпреки че я затвориха незабавно, тя успя да разбере, че скоро след повторното ѝ залавяне и въпреки падането на нощта група воители е напуснала замъка, развявайки гордото нортъмбърландско знаме. Мери не се съмняваше, че мисията на тези мъже ще определи бъдещата ѝ съдба.

Дали не ги пращаха в Шотландия при Малкълм? Може би още тази нощ ще му съобщят къде се намира тя и ще поискат от него да я даде на стария си враг?

Дали нейната съдба беше да стане жена на Стивън де Уорън?

Мери потрепера отново. Небето ставаше мастилено черно. Вятърът виеше. Може би предвещаваше нова буря. Този брак никога няма да бъде сключен. Малкълм мразеше Стивън де Уорън. Изнасилена или не, Мери никога нямаше да даде съгласието си за този брак.

Под клепките ѝ напиреха горещи сълзи. Притисна буза към хладната каменна стена. Мили боже, ами ако е бременна?

Стана ѝ още по-мъчно. Тя затвори очи и си заповяда да не плаче. Дано не е забременяла! Не бива да носи негово дете в утробата си. Трябва да прогони дори мисълта, да дундурка някое мургаво бебе.

Сърцето на Мери заби още по-силно. Все едно, че бяха фигури в шахматна игра. Трябва да отгатне следващия му ход. Знаеше какъв ще бъде той. Норманинът ще постъпи безмилостно с нея и ще направи така, че тя да забременее със сигурност. Ако постигне това, Малкълм може би ще отстъпи и ще даде съгласието си за женитбата им. Според Мери баща ѝ няма да позволи тя да се опозори навеки, като роди незаконно дете.

Момичето обви ръце около тялото си. Няма защо да се съмнява, мръсникът ще дойде при нея довечера и ще продължи така, докато тя забременее. Твърде добре си спомняше допира на твърдото му тяло

към нейното, проникването му в нея. Ще успее ли да устои на любовта му сега, когато знае какво е заложено на карта?

Нервите ѝ се бяха опънали така, сякаш ще се скъсат всеки момент. Стори ѝ се, че тя самата ще се скъса на две. Звуците, които идваха от залата долу, никак не я утешаваха. Явно група странстващи актьори и музиканти бяха дошли в замъка точно преди смрачаване и стражите ги бяха пуснали вътре. Те забавляваха цяла вечер лорда и свитата му с хубавите си гласове, със свиренето на лютня и с веселите си номера и шега. Един-два пъти Мери чу гръмкия смях на Стивън. Това я вбеси.

Той съвсем не беше недоволен. Точно обратното, развоят на събитията му доставяше огромно удоволствие.

Мери стоя дълго до облепения с пергамент прозорец, като се притискаше към студената каменна стена. Залата долу утихна. Мери усети, че в корема ѝ се свива топка от напрежение. Изабел се върна в стаята си. Не говореше на Мери — още ѝ беше сърдита, че я е използвала за бягството си. Мери беше твърде разтревожена, за да опита да се сдобри с детето. Изабел се съблече и се пхна в леглото. Зае го цялото, а трябваше да го сподели с Мери.

Дъждовните капки зачукаха още по-силно. В замъка настъпи пълна тишина и спокойствие. Изабел като че ли заспа. Мери не помръдна и не отиде да запали угасналите свещници. Заслуша се в бързото трополене на дъждовните капки. Ритъмът им приличаше доста на биенето на сърцето ѝ. Помъчи се да долови звука от стъпките му. Но се чуваше само дъждът.

Мери се опита да си представи живота си като господарка на някой малък отдалечен северен замък, в главната зала на който търчат прасета и овци. Представи си как участва в светите празници, когато се събират всички големи кланове, а до нея стои безличният ѝ мъж. Сърцето ѝ се сви мъчително. Гордостта беше грях, но тя не беше сигурна, че ще загуби някога своята. Самата мисъл за подобен брак я ужасяваше. Много по-лесно ѝ беше да си представи, че е следващата графиня на Нортъмбърланд. Тукатси се ужаси от себе си.

Мери не знаеше откога стои до прозореца. Душата ѝ беше изпълнена от страх, ужас и гняв. Само той беше виновен. О, колко го мразеше!

Мери чу стъпки. Тялото ѝ настръхна. Мигновено разпозна съблазнително леката походка. Стори ѝ се, че спря да диша. Извърна се бавно от процепа за стрелба с лък и се втренчи в мрака към неразличимите очертания на вратата.

Твърде добре си спомняше изключителния, макар и мъчителен възторг, който беше изпитала в прегръдките му. Твърде добре си спомняше всяка негова милувка, всяко негово докосване. Спомняше си как той прониква в нея, горещ, твърд и грамаден. Коленете ѝ омекнаха.

Но той не дойде.

Изминаха няколко дълги безкрайни минути. Той не дойде. Не идваше.

Мери се закле пред себе си, че не е изпитала никакво разочарование. Не помръдна, нямаше сили за това, не и преди да възстанови контрола над чувствата и крайниците си. Накрая тръгна, препъвайки се, към леглото, което трябваше да сподели с Изабел. Чувстваше се съвсем изцедена. Легна на ръба. Ужасът от безизходното ѝ положение я овладя напълно. Пред очите ѝ се появиха чудовища, чудовищата на самотата, безнадеждността и страха. Чудовищата на желанието. Тя се сви на топка в своя ъгъл. Допря юмрук до устата си. Как е възможно да се чувства така, сякаш е на годините на Изабел, самотна, изоставена, като дете, което не може да намери пътя за вкъщи, и същевременно като опитна развратница, която умира от копнеж по мъжа на мечтите си?

Зарида тихо.

Накрая заспа от изтощение. Последните ѝ мисли бяха за някакъв порутен замък със само една стая, която беше пълна с овце и прасета. Там беше и Стивън де Уорън, въпреки че нямаше какво право на това.

— Май не си се наспал, братко? — попита Бранд, когато влезе в голямата зала.

Стивън не беше прекарал добре нощта. Сънят дълго му бе убягвал. Седеше не на дългата маса, а на един стол пред камината.

— Защо не си в параклиса с другите? — попита кисело брат си.

— Следвам твоя пример — заяви Бранд с усмивка. Облегна се на стената. — Освен това добре знаеш, че тази сутрин трябва да се върна

в Лондон.

— Не казвай нищо за принцесата — нареди му Стивън. — По-нататък, ако Руфъс почне да те разпитва, се защити, като му кажеш, че когато си си тръгнал оттук, още не сме знаели коя е.

Бранд кимна мрачно.

— Най-добре да стоя настрана. Значи пращаш Джефри при татко да му съобщи за пленяването на принцесата?

— Да. Той ще пътува с теб — Стивън зарови глава в ръцете си. Чувстваше се много уморен. Въздъхна.

— Пази се — каза той на брат си. Бранд беше един сред приближените рицари на краля. Затова за него беше особено важно да остане верен на своя крал, като същевременно не заплашва интересите на Нортъмбърланд. Ходеше постоянно по ръба на пропастта като всички хора, верни на няколко господари. Затова се налагаше Бранд да се преструва, че не е знаел какво е станало тук през последните няколко дена. Джефри ще разкаже на баща им за пленяването на Мери, а Ролф ще постъпи така, както сметне за най-добре.

— Не се тревожи — каза Бранд. Киселото му изражение беше изчезнало. — Татко веднага ще се съгласи, че женитбата с принцесата е много по-изгодна за нас от брака с наследничката на Есекс. Само той може да убеди краля.

— Почти не се безпокоя по този въпрос, въпреки че с Руфъс понякога е трудно да се разбереш — отговори Стивън. Устните му се присвиха при мисълта за краля. — Какво не е наред, Стивън? — попита тихо Бранд. Сините му очи гледаха навъсено.

Стивън отвърна на погледа на най-младия си брат.

— Тя ще ме докара до лудост — изрече той също толкова тихо.

— И аз така си помислих — каза Бранд с усмивка и го потупа по ръката. — Не се бой. За нула време ще я вкараш в леглото — и ще я имаш толкова често, колкото ти се прииска.

— Това е само половината от проблема — промърмори Стивън. — Забеляза ли колко ме мрази?

— Смя да кажа, че не те мрази в леглото.

— Не знам защо, но тази мисъл не ми носи никакво утешение.

— Ще те приеме рано или късно. Няма друг избор.

— Но представата ѝ за чест и достойнство е като на някой мъж! Досега не бях чул някоя жена да говори като нея — тя смята, че е

предала своя крал!

— Чух я — призна Бранд. — Твърде необичайно, наистина.

На лицето на Стивън се появи сянка.

— Уморих се да водя тайни битки, братко. Писна ми от интригите. През нощта си мислех, че съм решил да се ожения не за принцеса, а за изпълнен с омраза враг.

— Всичко ще се промени, Стивън, щом ти се закълне пред олтара.

— Дали? — попита скептично той. — Или ще приютим скорпион сред нас?

— Да не си променил намерението си? — попита тихо Бранд.

Стивън отметна глава назад и се изсмя горчиво.

— О, не! Ценя мира, който тя ще ни донесе, повече от зестрата на Адел Бофор. Но за бога, Бранд, уморен съм.

Погледът на Бранд беше изпълнен със съчувствие.

— Ти си наследникът на татко — изрече той най-накрая. — Длъжен си да правиш това, което трябва, а женитбата с шотландска принцеса е възможно най-изгодният съюз за Нортъмбърланд.

— Прав си — каза Стивън след продължително мълчание. Но усмивката му беше твърде лека и мимолетна. Не беше изрекъл на глас най-лошите си страхове. Че ако Мери остане вярна на своя дълг, винаги ще му бъде жена против волята си. А той си спомняше твърде добре какво е да зависиш от милостта на могъщи мъже и да живееш сред неприятели. Твърде добре си спомняше какво е да си безсилен затворник.

Мери се събуди след зазоряване. Изабел я нямаше. Явно беше излязла рано, за да иде на утринната литургия в семейния параклис заедно с другите. Мери се почувства виновна. Имаше нужда от божията помощ. Нищо хубаво няма да я сполети, ако пропусне още няколко литургии.

Не бива да стои повече тук. Не бива да остава сама и да мисли за едно и също. Беше спала с дрехите си. Изми се бързо с водата от стомната и си среса косата. Докато се приготвяше да слезе долу, чу много гласове отвън. Сигурно семейството и свитата влизаха в залата, за да прекратят нощните пости.

Мери вирна брадичка. Очите ѝ пламнаха. Сънят ѝ беше помогнал да се посъвземе. Няма да е зле да се срещне с похитителя си и дори да хвърли в лицето му поредното предизвикателство. Това ще ѝ се отрази много по-добре, отколкото да стои сама в стаята и да мисли постоянно за мрачното бъдеще или за кървавата война, която ще определи съдбата ѝ.

Мери се измъкна от стаята и слезе по стълбите. Похитителят ѝ още не беше заел мястото си на масата, въпреки че там седяха много негови васали. Той стоеше пред камината. Тя беше толкова висока, че полицата над нея беше наравно с брадичката му. Стивън я чу да влиза и се обърна рязко. Тъмният му поглед я прикова към стената. Мери спря. Не съумя да отвърне както и се искаше на погледа му. Потръпна от напрежение.

Той пристъпи наперено към нея. Носеше опънати по тялото черни панталони и високи до прасците ботуши с шпори, тъмнокафява туника и черно наметало над нея. И двете дрехи бяха поръбени с черно и златисто в долния край, на ръкавите и врата. Въпреки че дрехите му бяха изтъкани от хубава и скъпа вълна, те бяха твърде обикновени на вид. Коланът му беше дебел, тежък и от черна кожа. Златната тока беше покрита с няколко скъпоценни камъка. Това беше единствената му украса. Мери беше забелязала, че той не се интересува много как изглежда. Обаче дрехите не намаляваха впечатлението, което правеше, напротив. Всички разбираха кой е по действията и цялостното му излъчване.

Той спря пред нея.

— Добър ден, госпожице. Радвам се, че слезе при нас за закуска.

— Не обичам да ме държат затворена — изрече рязко Мери.

— Никой не обича — той я хвана за ръката. Тя се отдръпна и тръгна редом с него към масата. — Никой не те ограничава. Защо не дойде снощи на вечеря?

Мери се напрегна. Това не му хареса, но той прикри мислите си под маската на любезността.

— Не бях гладна. И за това ли ме обвиняваш?

Той втренчи поглед в нея. Мина доста време, преди да проговори.

— Виждам, че нощта не е смекчила душата ти.

— Нима смяташ, че една нощ ще ме накара да си променя мнението?

— Надявах се да осъзнаеш неизбежността на нашата женитба.

— Тук няма нищо неизбежно! — отсече Мери.

Той замлъкна за миг.

— Сигурна ли си?

Мери усети, че бузите ѝ парят. Погледът му се плъзна по нея и откровено я разсъблече. Той отново беше хванал ръката ѝ. Голямата му топла ръка обвиваше здраво китката ѝ. Въздухът между тях трептеше.

— Никой мъж и никоя жена не може да се противи на съдбата — изрече тихо Стивън.

Мери се изви рязко, за да се освободи, но не постигна нищо.

— Не ми е писано да бъда с теб. Колко надменно от твоя страна да си въобразяваш, че съм орисана да живея с теб!

Той само я изгледа. Погледът му беше мрачен и загадъчен. Проникваше твърде дълбоко в нея. Мери беше принудена да отклони поглед и почервеня от гняв.

— Ако мислиш — каза тя тихо, когато успя най-сетне да проговори, — че щом ти се предадох в леглото, значи е съдено да ти бъда жена, то знай, че си полудял!

— Мисля, че може би си забравила какво е да лежиш под мен — изрече той бавно, докато гледаше лицето ѝ.

Мери беше шокирана. Въобще не беше забравила уменията му в леглото, нито пък как се държа самата тя с него. Този път успя да се измъкне от хватката му.

— Как смееш да ми говориш така...

— Казвам истината. Не съм забравил какво е да бъда с теб, Мери, нито пък, че си сладка като мед — изрече той. Гласът му беше тих и интимен.

Мери не помръдна. Споменът как устните му се впиват в бедрата ѝ опасно близко до мястото на съединяването им, ѝ подежда като удар.

Стивън се усмихна.

— Скоро ще ти припомня каква е съдбата ти не с думи, а с дела — обеща ѝ той.

Мери спря да диша. Задави се и преглътна с мъка. Запита се какво му е попречило да я вземе в леглото си снощи. Все едно, нямаше

смисъл да знае.

— Ела — изрече той увещаващо. — Стига сме се карали.

Мери с мъка се върна в реалността. Този път му позволи да я отведе до масата и да я настани на подиума като почетен гост.

— Затворниците сигурно ядат със слугите — каза тя, за да го ядоса.

— Ти не само си с кралска кръв, но и скоро ще ми станеш жена. Затова се отнасям към теб както подобава — изрече спокойно Стивън. Побутна към нея комат топъл бял хляб и къс студено месо, останало от снощи.

Мери почти не забеляза жеста му. Джефри беше седнал от другата ѝ страна. Стори ѝ се, че е обградена отвсякъде. Въпреки че не докосваше тялото на норманина, усещаше топлината на бедрата му.

— Казах ти вече, баща ми никога няма да ме хвърли в ръцете ти — изрече тя пресипнало. — Твърде много ме обича, за да ме принесе в жертва.

Стивън я изгледа продължително и замислено.

— Наистина ли?

Мери се напрегна. Досети се от тона му, че Стивън се съмнява в думите ѝ и се ядоса.

— Точно така! Запомни думите ми, норманино, и ще разбереш по-късно кой е бил прав и кой е грешал.

Очите му блеснаха. Мери забеляза, че се е навела към него от ярост. Веднага се дръпна назад. Разбра какво означава блясъкът в очите му. Той нямаше нищо общо с гнева и се дължеше на желанието му. Защо не дойде при мен снощи?

— Още ли смяташ, че ще успееш да ме надхитриш? — В ръката му се появи кама. Тя беше дълга и смъртоносна и не беше предназначена да служи при ядене. Стивън замахна светкавично и разряза хляба. След това го набоде като на шиш и ѝ го подаде.

— Да, ако мога — отвърна Мери. Погледът ѝ се прехвърли от ножа върху лицето му. Как беше възможно толкова едър мъж да е тъй бърз и грациозен? Сигурно е полудяла, щом мисли да му се съпротивлява?

— Няма да ме надхитриш, госпожице, само ненужно ще се изморим. Хайде, ела и вземи това, което ти предлагам.

Мери погледна първо добре оформените му устни, които бяха съвсем леко присвити, после парчето хляб, което висеше високо във въздуха на върха на ножа. Не пожела да вземе хляба. Не искаше и него. Но, боже, колко я беше страх от този мъж, защото той бе толкова силен. Несъмнено успяваше да постигне всичко, което си бе наумил. А ето че сега е решил да се ожени за нея.

Но и Малкълм беше могъщ. Мери потрепери при мисълта за срещата между тях двамата. Нищо чудно тя да завършеше с ожесточен двубой. И какво ли ще сполети нея при такъв развой на събитията?

— Ще се ожения за теб, каквото и да се случи, миличка — бе казал той.

Внезапно всяка надежда изостави Мери.

— Няма ли да се задоволиш с откуп? — чу се да моли тя.

Стивън не отвърна веднага. Пак държеше ножа с върха към нея. Сега на него имаше къс студено фазанско. Погледът на Мери пламна при тази гледка. Той се отнасяше към нея като към годеница или съпруга. Далеч по-лоша от смущаващата му галантност беше възбудата, която тя долови. Похотта се излъчваше от зениците на тъмните му очи. Как да го измами, когато той разгадава хитрините ѝ с такава лекота?

Стивън въздъхна и захвърли настрана камата.

— Не. Няма. Не ми е възможно.

Мери впери поглед в него. Думите му увиснаха между тях двамата. Тя разбираше какво означават, но се страхуваше да ги осъзнае. Дали пък не беше влюбен поне малко в нея? И за миг Мери дръзна да се отдаде на забранени мечти.

Веднага се отърси от този момент на лудост.

— Ти ще започнеш война.

Стивън приближи ножа до устните ѝ, сякаш Мери не беше казала нищо. Острието беше дълго и остро. Преди да разбере какво става, месото се озова в устата ѝ и тя го дъвчеше. Стивън набучи парче агнешко.

— Нямам намерение да почвам война — промърмори той. — Отдавна се стремя само към мир.

Мери се задави при тези думи. Въобще не му повярва.

Очите на Стивън потъмняха.

— Какво ти е толкова забавно, госпожице?

— Сякаш не знаеш! — Тя злорадстваше открито. — Ти... един Де Уорън... да искаш мир! Сигурно ме смяташ за пълна глупачка, щом ми говориш така.

Той я изгледа втренчено.

— А какво смяташ, че искам? Освен сладкото ти тяло, разбира се?

Мери се изчерви. Явно доста го беше ядосала.

— Защо ме караш да казвам това, което знае цял свят?

— Говори — зъбите му блеснаха. Гледката не беше особено приятна. Блесна и ножът му, докато Стивън подхвърляше агнешкото на кучетата. Те се нахвърлиха върху малкото късче с ръмжене и лай. — Какво знае целият свят за Стивън де Уорън? Какво знаеш ти?

Мери трепереше.

— Зная какви са амбициите ти — изрече тя най-накрая. Не успя да устои на изкушението да го подразни още.

Очите му потъмняха.

— А, да, страховитите ми амбиции.

— Страховити са! Защото те ръководят всичките ти постъпки. Знам, че мирът е последната ти грижа и че ако имаш възможност, ще поставиш сина си на трона на баща ми!

Стивън запрати камата към масата в същия миг, в който скочи на крака. Острието завибрира. В залата настъпи пълна тишина. Мери пребледня, но запази спокойствие. Защото от дълги години насам Малкълм обвиняваше Нортъмбърланд, че включва в себе си повече шотландски земи от самото кралство. Тя беше казала единствено истината.

— Нашият син — възкликна Стивън с пламнали от гняв очи. — Не моят, нашият син.

Мери успя само да навлажни пресъхналите си устни.

— Не си толкова умна, за колкото се мислиш, госпожице — каза той и се извиси над нея. — Не искам проклетата ти земя, която е пълна с десетки враждуващи кланове. Искам само мир.

Мери стисна здраво устни и мъдро се удържа да не се засмее.

— Но не ме интересува какво си мислиш нито сега, нито какво, след като станеш моя жена.

Мери не се сви под разярения му поглед. Стивън слезе от подиума и повика иконома. Веднага след това изхвърча от залата.

Трепереща, Мери се отпусна в стола си едва след като той се изгуби от поглед. Какво я накара да го обвини тъй жестоко? Не се съмняваше в дързостта на амбициите му, но да запрати обвиненията в лицето му, си беше истинско предизвикателство.

— Принцесо, ще постигнете много повече с прелестната си усмивка. Глупаво беше да го гневите така.

Погледът на Мери се прехвърли върху Джефри.

— Защо се стремите да го вбесите? — попита архидяконът. Не се усмихваше. Видът му определено беше мрачен, но се държеше вежливо.

Мери впери поглед в него.

— Всъщност не знам.

— Може би трябва да поразмислите над следното: Стивън винаги постига това, което е замислил. Ще му станете жена, никога не съм го виждал да желае нещо така силно. Не сте глупачка, принцесо, така че, щом го съзнавате, защо не престанете да сеете семената на раздора?

Мери погледна камата на Стивън. Тя стърчеше от дървото. Смъртоносното острие беше навлязло почти до дръжката в масата. Повечето жени на нейно място биха осъзнали глупостта от предизвикателното държане и неизбежността на женитбата и биха се държали както подобава. Но тя не беше като повечето жени.

— Невъзможно! — прошепна тя, когато отвърна на напрегнатия син поглед на Джефри. — Когато знам, че баща ми, моят крал, иска да съм му вярна.

Джефри присви устни.

Рогът отекна, вдигна тревога и прекъсна разговора им.

Мери се стресна. Джефри, Бранд и повечето хора от свитата в залата мигновено се втурнаха навън. Мери се досети, че сигналът предвещава опасност. Последва го неистовото биене на камбана.

— На стените — извика Бранд.

Воините се втурнаха навън. Мери не помръдна. Две дами и една бавачка хукнаха вкупом към женската дневна, за да изчакат там да отmine тревогата. Така подобаваше на дамите. Изабел се дърпаше и не искаше да върви с тях.

— Искам да отида при братята си! — извика тя. — Вече не съм малка... искам да знам какво става!

— Ще дойдеш веднага с мен, млада лейди — настоя бавачката ѝ и я дръпна силно за ушите.

Мери мигновено взе решение как да постъпи. Хукна през залата, като пренебрегна виковете на дамите зад себе си. Втурна се след мъжете.

Полите ѝ се вдигнаха до коленете. Прекоси двора на замъка бързо като сърна. Стигна до крепостните стени, когато Стивън и братята му изкачваха стъпалата към наблюдателната кула. Последва ги.

Наоколо цареше твърде голяма суматоха, за да забележи някой присъствието ѝ. Но Стивън изведнъж се обърна рязко на стръмните стълби, сякаш някой му каза, че тя е там. Веднага я забеляза. Очите му се разшириха от изненада.

Мери не спря да тича с всичка сила нагоре.

— Мили боже! Жерар, отведи веднага принцесата в замъка и се погрижи тя да остане там! — изкрещя Стивън. А след това се изгуби от поглед.

Нечии силни ръце хванаха Мери изотзад и я вдигнаха. Тя изпищя и замаха лудо с ръце. Мъжът я пренесе през двора, внесе я в замъка и я остави в дневната, където се бяха събрали всички дами. Внезапно тя усети, че краката ѝ пак опират на твърда земя.

Мери залитна. Погледна раздразненото непоколебимо лице на рицаря и разбра, че е загубила. Задъхана се обърна към скупчилите се жени. Всички до една, дори и Изабел, я гледаха изумено.

— Това е Малкълм — извика Мери. — Малкълм Кенмор, кралят на Шотландия, най-сетне дойде за мен!

Ако Малкълм Кенмор не развяваше бялото знаме, Стивън никога нямаше да напусне непревземаемия Олнуик с воините, които имаше под ръка. Толкова малко доверие имаше той на краля. Въодушевление изпълни гърдите му, докато яздеше начело на хората си, а над тях се вееше розата. Очакваше този миг, откакто разбра коя в действителност е Мери и реши тя да му стане жена.

А сега трябваше да внимава много. Залогът бе твърде голям. Трябваше да убеди Малкълм да му даде дъщеря си за жена. Възможността най-сетне да склучи действителен мир се появи като видение на хоризонта. Досега мирът беше изцапан с кръв. Стивън реши, че нищо и никой няма да му попречи да постигне целта си.

В появата на Малкълм нямаше нищо чудно. Стивън очакваше шотландския крал. Хората му се бяха подготвили за най-лошото. Зад Стивън язدهа двадесетина от най-добрите му рицари. Те бяха в пълно бойно снаряжение. Стените на Олнуик зад гърба им бяха изпълнени докрай със стрелци с арбалети, които с лекота биха отблъснали всяка вероломна атака на шотландската войска. Джефри и Бранд язدهа Стивън.

Малкълм Кенмор го чакаше на другия край на рова. Стоеше начело на голяма войска от няколкостотин души. Само една трета от тях бяха на коне. Другите ходеха пеш, но всички бяха готови за бой и стискаха мечове, секири и лъкове със стрели. Щом Стивън премина моста със свитата си, Малкълм и трима души се отделиха от войската и поеха бавно към тях.

Стивън беше в Абърнети преди две години, когато Малкълм се закле във вярност на Уилям Руфъс. Много години преди това Малкълм се беше клел на бащата на Руфъс, Завоевателя, и я беше нарушавал всеки път, когато му хрумнеше. Беше произнесъл тържествения обет в Абърнети пред Уилям Руфъс, след като претърпя сериозно поражение и се провали в поредния си опит да премести границата на юг. Малкълм беше коварен и вероломен мъж. Човек не биваше да му има никакво доверие.

Стивън отдавна обмисляше как да води преговорите с него. Въпреки че беше решил твърдо да се ожени за принцесата, той се нуждаеше не само от съгласието на Малкълм, но и от това на баща си и на своя крал. Нямаше да го получи, преди Джефри да пристигне в Лондон и да разговаря с Ролф, а Ролф от своя страна да склони краля. Затова Стивън се намираще в рисковано положение, изпълнено с неясноти. Позволяваше си огромна волност, като уреждаше сам брака си. Но нямаше голям избор, ако наистина искаше да постигне целта си и да се ожени за Мери.

Беше се подготвил да предложи на Малкълм това, което изискваше ситуацията. Не се безпокоеше от решението на баща си. С право очакваше, че графът ще бъде много доволен от този внезапен развой на събитията. Но крал Уилям Руфъс бе съвсем друго нещо.

Ще съумее ли Ролф да убеди краля? Мисълта за Руфъс накара лицето на Стивън да се изопне, а очите му да потъмнеят. Той беше верен васал, както изискваше дългът му. Но това не означаваше, че харесва краля си, комуто той така и не прости за измяната преди толкова много години. Самотното малко момче още живееше в него, някъде дълбоко в сенките на душата му. Руфъс не се беше променил през седемнадесетте години, откакто Стивън пристигна в двора като жив залог за верността и поддръжката на баща си. Руфъс беше лукав, хитър и деспотичен. Твърде често се беше държал отвратително към Стивън с единствена цел да го уязви за свое удоволствие. Стивън никак не беше сигурен, че Уилям Руфъс ще одобри този брак. При неговия характер, нищо чудно, ако с перверзно задоволство осуети плановете на Де Уорънови. Руфъс особено би се зарадвал на възможността да нанесе удар на Стивън. А може и да се поколебае, което си беше напълно разбираемо, пред перспективата Нортъмбърланд да се обедини със смъртния му враг от север.

Двете групи конници спряха и се изправиха едни срещу други. Стивън бе между Бранд и Джефри. Красивият Джефри изглеждаше малко чудновато в черната си роба с кръст на гърдите. Малкълм беше възседнал великолепен червеникаво кафяв жребец. Около него стояха трима души. Стивън ги разпозна, бяха синовете му.

Малкълм смушка коня си и излезе напред. Стивън направи същото. Набръчканото лице на шотландския крал беше сякаш изрязано от гранит. Само сините му очи пламтяха от гняв.

— Е, кажи си цената, кучи сине?

— Няма ли да спазим протокола? — попита Стивън.

— И на всичко отгоре ще ми се подиграваш! Какъв протокол искаш, копеле такова, когато си отвлякъл дъщеря ми!

Стивън не трепна. Очакваше враговете му да го наричат така — нищо не можеше да промени обстоятелствата около раждането му. Не беше приятно, но той се беше научил от малък да не обръща внимание на такива обиди.

— Когато се натъкнах на дъщеря ти, тя беше зле облечена и предпочете да ми каже, че е незаконороденото дете на някакъв незначителен северен лорд.

Малкълм се стресна за миг. Веднага се съвзе.

— За бога! Винаги си е била малко особена! Казвай какво ще искаш от мен, Де Уорън?

— Невяста.

Мъжете отсреща се вцепениха от изумление. С изключение на Малкълм, чиито очи пламтяха. След това един от шотландците посегна към меч си и го извади. В същия миг Бранд изтегли своето оръжие, а в ръцете на Джефри отнякъде се появи боздуган. Движенията на всички бяха толкова бързи, че металът блесна в ръцете им почти едновременно. След това Едгар извика: „Убийте го!“ и в равнината отекна звънът на стотици остриета, извадени едновременно от ножниците.

Само Малкълм и Стивън останаха без оръжие. Обаче и двамата стискаха здраво дръжките на мечовете си. Кокалчетата на пръстите им бяха побелели.

По веждите на Стивън се стече струйка пот. Лицето на Малкълм също лъсна. Двете войски се гледаха настръхнали. Въздухът припукваше от напрежение. Никой не помръдваше и даже не дишаше. Стивън знаеше, че ако някой го стори, двете страни моментално ще се нахвърлят една върху друга.

— Мир — изрече решително Стивън. Думите му прозвучаха убедително. — Дошъл съм с мир и искам да говоря без помисъл за война.

Никой, разбира се, не прибра оръжието, но като че ли напрежението отслабна.

— Не си постъпил много миролюбиво, като си пленил дъщеря ми — изрече присмехулно Малкълм. — Сега ти е лесно да говориш за мир, но защо не си мислил за него тогава?

— Казах вече, беше облечена като селянка. Дори говореше и се държеше като такава. След това има дързостта да ми заяви, че баща ѝ бил Синклеър.

— Ще те убия, кучи сине — изсъска Малкълм. Очите му хвърляха мънии.

Стивън мигновено продължи да говори, защото му стана ясно, че Малкълм предпочита да се сбие с него, вместо да разговаря за дъщеря си.

— Може би и двамата ще спечелим от този развой на събитията.

— Ти притежаваш единственото нещо, което желая да спечеля — изрече Малкълм с хладна усмивка. — Животът си и своето наследство.

Стивън стисна здраво юздите. Конят му разбра чувствата му, затанцува на задните си крака и се приготви за бой. Обаче Стивън действително бе решен да избегне битката. Целта му си остана същата — да спечели одобрението на Малкълм за ръката на Мери. Реши да направи всичко необходимо и да произнесе нужните слова, за да постигне това.

— Да спрем тази война. Да помислим за бъдещето. Да свържем семействата си веднъж завинаги. Дай ми я за жена. И един ден синът ни ще управлява Нортъмбърланд.

Малкълм нададе страховит боен вик, вдигна меча си и го насочи най-безмилостно към Стивън. Същевременно потегли в галоп напред. Конете им се сблъскаха като две грамади. Тежкият широк меч, размахван от двете ръце на краля, се стовари върху големия щит, който Стивън вдигна мигновено. Трясъкът от удара отекна надалеч. Малкълм замахна отново с меча. И Стивън пак отрази удара с щита си, без сам да посяга с меча. Грохотът от сблъсъка отекваше из цялото поле. Мъжете, които стояха от двете страни на биещите се, се приготвиха и те да се включат в схватката. Малкълм нанасяше безмилостно удар след удар и изтласкваше Стивън назад. Ако Стивън не беше един от най-добрите воители в страната и ако беше мъничко по-слаб, нямаше да съумее да отбие мощните безжалостни удари. Един от тях стигаше, за

да го разсече на две. Малкълм искаше да го убие. Ако Стивън беше на негово място, също би посякъл озлостителя на дъщеря си. Но той знаеше, че Малкълм се стреми да го погуби само защото го мрази.

Ударите на Малкълм ставаха по-редки. Огромният меч като че ли му дотежа. Раменете и гърбът на Стивън го боляха от усилието да удържи на тоя напор. Дори ръцете му се бяха разранили от стискането на щита. Потта му пречеше да вижда. Това се отнасяше и за Малкълм. Лицето му беше почервеноло от напрежение. Накрая кралят на Шотландия се опита да си вдигне меча и не успя. Отпусна го и извика:

— Бий се, проклет да си!

— Няма. Мисли, Малкълм Кенмор, мисли! Не позволявай на чувствата си да помрачават твоята мъдрост. Нищо не ни пречи да свържем семействата си за всеобщо добро!

Малкълм дишаше тежко.

Стивън почти не си усещаше ръцете от болка. Струваше му се, че някой ги е извадил от ставите. Опря щита на рамо. Не трепна от болката, която заля тялото му. Не изтри потта от челото и слепоочията си. Не си пое и дъх.

— Освен това — каза Стивън, — трябва да се ожения за дъщеря ти, за да запазя честта ѝ.

Малкълм не се изненада от това признание. Стивън не го и очакваше. Явно кралят беше предполагал, че дъщеря му е обезчестена.

— Тя е сгодена — изрече задъхано Малкълм след малко.

Свирепа вълна от задоволство премина през тялото на Стивън. Беше спечелил отново, щом Малкълм обсъждаше така желаната тема.

— Годешите се сключват, но и се разтрогват — изрече Стивън.

— Татко — извика най-големият син на Малкълм, Едуард, и пришпори коня си. Лицето му беше пламнало от гняв. — Преди да продължим преговорите, трябва да видим Мери, за да сме сигурни, че е жива и здрава!

Стивън поздрави мислено младежа за обичта към сестра му.

— Желаш ли да видиш дъщеря си? — попита той краля. Малкълм кимна леко.

— Прати да я доведат.

Стивън не се нуждаеше от думи. Той просто погледна през рамо. Джефри вече се беше обърнал и препускаше към подвижния мост.

Тишината се сгъсти, удължи и се стори безкрайна на всички. Конете пристъпваха неспокойно и цвилеха. Кожените седла скърцаха. Вятърът свистеше около хората. Стивън не откъсваше поглед от Малкълм. Усещаше колко го мрази той и колко много се радва на сблъсъка им.

Стивън хвърли поглед към Бранд. После погледна през рамо. Нямаше и следа от Джефри и Мери. Къде бяха те? Нетърпението му се превърна в страх. Ами ако хитрушата се е възползвала от бъркотията и е избягала?

— Може би е мъртва!

Стивън прикова поглед в младежа, който беше проговорил. Беше слабичко момче, едва ли беше по-възрастно от Мери. Момъкът беше пребледнял от страх и скръб.

— Сестра ти не е мъртва.

Младежът го изгледа възмутено.

— Лично аз ще те убия, мръснико!

Най-големият брат възпря с ръка момчето.

— Ето ги! — извика Бранд с облекчение.

Стивън се размърда на седлото. Джефри яздеше към тях в галоп. Зад него беше Мери. Дългата ѝ руса коса се вееше като знаме. Архидяконът дръпна рязко поводите на коня си и животното изцвили от болка. Държеше здраво Мери, която беше пребледняла от ужас и беше разтворила широко очи. Стивън се досети, че страхът ѝ не се дължи на лудешкия галоп.

— Съжалявам — извини се накратко Джефри. — Малко трудно ми беше да я намеря. Не беше в женската дневна, а на стената.

Погледът на Стивън я прониза, но тя виждаше само баща си.

— Татко! — извика тя. След това погледна слисано Стивън. — Не си го убил — прошепна тя.

Малкълм заговори, защото Стивън явно нямаше намерение да ѝ отвръща.

— Дъще, не ми изглеждаш много пострадала. Девойка ли си още?

Мери, макар и вече смъртнобледа, побеля още повече.

— Дъще? — Малкълм гледеше сурово.

Стивън се ядоса.

— Какво искаш — да се убедиш, че е жива и здрава или да я унижаваш?

Малкълм приближи коня си до Мери.

— Е?

— Не съм — изрече тя толкова тихо, че едва се чу. В ъгълчетата на очите ѝ се появиха сълзи.

Малкълм се обърна с лице към Стивън и се усмихна заплашително.

— Макинън ми обещава подкрепата си. А от теб какво да очаквам?

Стивън толкова се изненада, че известно време не продума. Накрая изрече с прегракнал глас:

— Може би е бременна от мен.

Усети, че гледа не Малкълм, а Мери.

Тя седеше неподвижно зад Джефри. Лицето ѝ се беше превърнало в маска, на която беше изписан ужас и неверие.

Малкълм не беше особено впечатлен. Той каза равнодушно:

— Винаги може да отиде в манастир.

— Татко? — прошепна невярващо Мери.

— Стига! — отсече вбесено Стивън. Махна с ръка на Джефри. — Върни я в замъка, веднага.

— Не! — изкреця Мери, но беше твърде късно. Джефри се отдалечаваше в галоп.

Стивън беше потресен. Спомни си за своя собствен плен. Отхвърли категорично спомените. Сега не беше време да размишлява за неприятното минало. Не и докато се надхитрят с Малкълм чия да бъде дъщеря му.

— Не позволявай на омразата да те ръководи, Кенмор. Ще спечелиш много, ако ми я дадеш. Знаеш го. Един съюз между нашите две семейства ще означава мир.

— Ти ми предлагаш мир. Ха! Никога няма да има мир, не и докато не си възвърна това, което ми принадлежи по право!

Стивън знаеше, че той говори за Нортъмбърланд, не за дъщеря си.

— През последните тридесет години ти се опитваше да завоюваш тази земя. Завоевателят я даде на баща ми. Тя ни

принадлежи безусловно. Никога няма да ни отнемеш Нортъмбърланд. Трябва да се примириш с това. Вече си стар. Синовете ти са млади, но смяташ ли, че ще постигнат това, което ти не успя?

Малкълм почти се усмихна.

— Остава ти само надеждата някой ден твой потомък да наследи земята, която някога, преди много поколения, е била управлявана от древните шотландски крале — добави Стивън. — Помисли кое е най-важно за теб. Спомни си за мощта на Нортъмбърланд.

Малкълм не се колеба. Това показва на Стивън, че хитрият крал вече разбира за какво му намекват.

— Какво предлагаш? — попита Малкълм. — Какво друго освен мир и един ден внукът ми да те наследи?

Това би стигнало на друг, но не и на Малкълм. Стивън вече се беше досетил за това. Настъпи време за решителна крачка, която можеше да доведе до гибелни последствия.

— Обещавам ти могъществото на Нортъмбърланд — изрече Стивън с усмивка — в защита на интересите на най-големия ти син. Ще се закълна в каквото поискаш, че след смъртта ти ще направя всичко възможно той да стане крал на Шотландия.

В главата на Стивън бушуваше истинска буря, докато влизаха в замъка. Беше дал тържествен обет над свята реликва — малка кесия, в която имаше тресчици от светия кръст. Малкълм я носеше на дръжката на меч си. Обетът го задължаваше да подкрепи с войска най-големия син на Малкълм, вероятно Едуард, да стане шотландски крал. Обетът беше даден в присъствието на тримата синове на Малкълм и на братята на Стивън. Всички те станаха свидетели, а след това се заклеха да пазят тайна.

Стивън никак не беше сигурен, че баща му би дал подобен обет. Не му харесваше мисълта, че Ролф ще умре един ден, но така или иначе тогава той щеше да стане граф Нортъмбърланд. Следователно имаше пълно право да води такава политика, каквато сметне за добре. А Малкълм, макар че не беше млад, а на цели шестдесет години, имаше сърцето и амбициите на мъж в разцвета на силите. Стивън смяташе, че кралят ще живее още дълго. Значи няма да му се наложи скоро да изпълнява обета си.

Стивън скочи от коня. Мислите му се насочиха към Мери. Тя го вълнуваше много повече от обещанието да направи един ден Едуард крал на Шотландия.

Потрепери от спотаен гняв. Как е възможно Малкълм дотолкова да не го е грижа за дъщеря му? Побелялото ужасено лице на Мери още беше пред очите му.

Стивън влезе в замъка. Няколко от хората му язدهа точно пред него. Верните му рицари се смееха. Въодушевлението им се дължеше на големия му успех. Обетът беше тайна, но всички вече знаеха за предстоящия брак. Дамите излязоха бързо от дневната, щом чуха шума от завръщането им. Изабел изскочи първа. Стивън попита:

— Къде е Мери?

— В дневната е и не иска да излезе — извика Изабел. — Стив, какво е станало? Защо тя не продумва и дума?

Стивън почти не я чу. Втурна се и заобиколи сестра си. Спря на прага на стаята. Впери поглед в Мери. Тя стоеше с лице към прозореца и не помръдваше. Малкото ѝ тяло се беше стегнало и дори не потрепна. Сърцето му се сви. Разбираше я добре. Тя се чувстваше предадена и още не можеше да повярва, че всичко това се е случило.

— Мери? — промълви тихо той.

Тя се сепна. Обърна бавно глава. Очите ѝ блестяха от сълзите, които не си позволяваше да пролее.

— К-какво стана?

Стивън се подвоуми. Как ли ще постъпи упоритата му малка невеста, когато ѝ каже каква ще бъде съдбата ѝ? Стивън не се самозалъгваше. Не си въобразяваше, че тя ще се хвърли в обятията му.

— Ще се оженим — изрече нежно Стивън. — След четири седмици.

— Божичко — ахна Мери и припадна.

Стивън я улови и вдигна на ръце. Беше видял ужаса и мъката ѝ. Разбираше я и не ѝ се сърдеше. Страданията ѝ го трогваха дълбоко.

Гърдите ѝ бяха притиснати в неговите. Бедрата ѝ се опряха в твърдите му слабини. Мери се свести и жажда за яростна съпротива се появи на мястото на мъката ѝ. Пръстите ѝ се свиха и се впиха в бронята му. Тя вдигна очи и го погледна.

— Не ти вярвам!

— Баща ти и аз се разбрахме — изрече внимателно Стивън.

— Не ти вярвам! — Мери го блъсна и той я пусна. Тя го изгледа ужасено. Гърдите ѝ се вдигаха бурно. — Това е лъжа!

— Ти беше там. — Той копнееше за нея.

— Това е лъжа! — извика пак Мери. — Малкълм мрази теб и семейството ти повече от всичко. Дори твоят крал не му е толкова ненавистен! Ругае Нортъмбърланд, откакто се помня! Никога няма да ме даде на теб, никога!

Стивън не ѝ се сърдеше. Отдавна му стана ясно, че Мери почита дълбоко баща си. Смяташе го за бог, а не за негодник. Наистина не можеше да повярва, че Малкълм е дал съгласието си за този брачен съюз. А той се беше съгласил, за да постигне целите си и да осъществи амбициите се. И нито веднъж не се поинтересува как е дъщеря му. Стивън беше безмилостен и безкрайно прагматичен, но този път реши да ѝ спести истината.

Мери клатеше глава озадачено.

— Нали ме лъжеш? — попита умолително тя.

На Стивън му се искаше да я обвие с ръце и да я прегърне, както постъпваше с Изабел. Усети се, че докосва бузата ѝ.

— Не те лъжа, Мери.

Тя не се дръпна. Стоеше с широко отворени очи. Погледът ѝ беше замъглен.

Стивън реши да не ѝ казва какъв е баща ѝ в действителност. Усмихна се приветливо.

— Малкълм искаше да ме убие заради това, което ти сторих, но след като разбра, че си загубила честта си, нямаше друг изход, освен да се примири.

— Той... наистина ли? — В гласа ѝ се долови надежда.

— Не е нужно да знаеш всички подробности, защото те са твърде важни и засягат съдбата на много хора, но този брачен съюз в крайна сметка ще излезе изгоден за всички. Няма нищо страшно в това да си ми жена, Мери. Всъщност ще ти бъде много приятно, щом веднъж го приемеш.

Тя не помръдваше. Стивън пак се усмихна мило и се наведе към нея. Хвана брадичката ѝ и докосна леко устата ѝ със своята. Целувката беше сладка. Не беше особено интимна, но желанието пак пламна в него. Докато стоеше така надвесен над нея, очите му потъмняха и всички помисли за любезност изчезнаха.

Все още докосваше брадичката ѝ. Целувката беше възпламенила и Мери. Тя блъсна силно ръката му и отскочи назад.

— Не ми трябва твоето съжаление, норманино!

— Не си въобразявай, че те съжалявам, госпожице!

— Не ми трябва и твоята вежливост! — Сълзи изпълниха очите ѝ. Тя изгледа презрително напрегнатите му слабини. — Много добре знам какво се крие под нея!

— Мери — той се опита да я докосне отново.

Тя се отърси от него и извика:

— Мислех, че спестявам откупа на моя баща, като ти отдавам девствеността си. Но явно вместо това съм разпалила у теб прекомерни амбиции. Това не променя нищо! Този брак е изгоден за теб, не за мен! — След тези думи тя се извърна, спъна се и избяга навън.

Стивън едва се удържа да не хукне подире ѝ. Колко лесно ѝ се удаваше да премахне съчувствието му и да го вбеси. Независимо от това сърцето му омекна. Не беше изпитвал нищо подобно от седемнадесет мъчително дълги години.

ВТОРА ЧАСТ НЕВЯСТАТА

Адел Бофор го съзря веднага щом той влезе в залата. Бързо отвърна поглед. Архидяконът на Кентърбъри сякаш разцепваше на две тълпата, минавайки през нея.

Адел беше в двора от няколко месеца. Дойде тук, след като навърши шестнадесет години. Дворът ѝ харесваше много повече от скучния и монотонен живот, който водеше в дома на доведения си брат в сърцето на Кент или в някое от собствените си имения в Есекс. Сега дворът пребиваваше в лондонския Тауър. Тук никога не ѝ беше скучно. Постоянно идваха нови хора. Едни носеха послания за краля, а други — молби. Трети се отбиваха само, за да спечелят благосклонността на владетеля. Тук, сред елегантните придворни и обкичените им със скъпоценности дами, сред пълководците и куртизанките, Адел се чувстваше у дома си. След женитбата със Стивън де Уорън възнамеряваше да прекарва повечето си време в двора.

Както обикновено, я заобикаляше тълпа обожатели. Десетина мъже, някои млади, други стари, някои могъщи, други не, се съревноваваха за вниманието и. Тя рядко се уморяваше от забавните им анекдоти, от изящните ласкателства и безсрамните закачки. Когато поискаше, възнаграждаваше любимците си с усмивка и съблазнителен поглед. Но на Адел не ѝ се налагаше да се преструва на свенлива, за да възбужда мъжете. Никой мъж, видял я веднъж, не беше устоял на тъмната ѝ чувствена красота. Тя съзнаваше добре това. Знаеше го от дванадесетгодишна.

Толкова по-странно бе да усеща, че не събужда никакви чувства у годеника си. Бяха разговаряли точно три пъти, но Стивън де Уорън никога не беше флиртувал с нея и не я беше отрупвал с ласкателства. Ако не го беше видяла как оглежда пищния ѝ бюст и дългите ѝ крака по време на първата им среща, тя би сметнала, че му е напълно безразлична. Но онзи негов поглед ѝ вдъхна увереност. Независимо, че не беше сигурна дали Де Уорън е луд по нея, тя не се съмняваше, че той я желае. Обратното бе невъзможно.

Тя вдигна ветрилото си — дар от самия крал, така че да се виждат само големите ѝ тъмни очи. Погледът ѝ потърси кентърбърийския архидякон.

Гледаше го в захлас. Сърцето ѝ затуптя развълнувано. Усещаше това туптене в гърлото, между гърдите и между бедрата си. Лицето ѝ пламна и тя замаха още по-енергично ветрилото. Джефри беше най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Божичко, колко беше прекрасен! Овалното му лице беше съвършено изваяно, носът му бе прав и фин, а очите му — пронизващо сини. Челюстта му се очертаваше с волева извивка, скулите бяха високи и ясно очертани. Кожата му имаше лек загар и изглеждаше златиста, а не пепеляво бяла. Адел си спомни, че когато той влезе в залата, всички обърнаха очи към него, дори и мъжете.

Младият духовник бе висок, широкоплещест и много строен. Адел се помъчи да си представи скритото под дългата му роба тяло.

От Джефри лъхаше сила. Не беше някой изнежен, женствен, разглезен и егоистичен прелат. Досегашната му съдба, която беше добре известна, говореше по-убедително от всичко колко е решителен, умен и амбициозен. Адел знаеше, че са го пратили да отрасне в дивите уелски блата заедно с Роджър Монтгомъри дълго преди той да стане граф на Шрусбъри. Монтгомъри беше един от най-способните и влиятелни генерали на крал Уилям Първи също като Ролф де Уорън. През онези години двамата мъже още не бяха съперници, а приятели.

Избирайки Уелс за място, където да отрасне вторият му син, Ролф явно се ръководеше от факта, че този край още не беше раздиран от бунтове и размирици. Добре известно бе, че Джефри е спечелил рицарските си шпори на тринайсет години — същата година обаче той ги свали и отиде в манастир.

Адел потръпна при тази мисъл. Какво ли бе накарало тринайсет годишното момче да направи такъв избор?

Кариерата му беше зашеметяваща, защото той беше протеже на Кентърбърийския архиепископ, който беше сложен на този пост от Уилям Завоевателя и същевременно бе и приятел на Ролф де Уорън. Но Джефри нямаше да успее да се издигне толкова, ако не бе проявил блестящи дарби в учението. За три години стана личен секретар на Ланфран. Смъртта на архиепископа го завари като негов най-способен

и доверен помощник. Получи поста архидякон само няколко седмици по-късно.

Адел преглътна и облиза пресъхналите си устни. Размърда се неловко. Повечето архидякони бяха ръкоположени за свещеници, но не и Джефри де Уорън. Това не беше чак толкова странно. Последният епископ на Карлайл не можеше да чете и пише на никой език и изобщо не знаеше латински. Даже отказа да вземе последното си причастие, преди да умре. Много църковни служители и миряни бяха шокирани от поведението му. Някои от тези духовни лица не одобряваха и Джефри де Уорън, въпреки че той беше много образован и набожен.

Адел беше сигурна, че е дал обичайния обет за целомъдрие при влизането си в манастира. Но дали се беше обрекъл на безбрачие? Това не ѝ се струваше много вероятно. Защото от него лъхаше чувственост и мъжка сила.

Адел се изчерви. Знаеше, че е само една от многото жени, които в момента го гледат и се топят по него. Но това не я безпокоеше — тя нямаше съпернички нито в двора, нито другаде. Архидяконът обаче не беше показал по никакъв начин, че я желае. Адел се питаше не за пръв път дали Джефри не си пада по момчета подобно на самия крал.

След това въздъхна. Не ѝ беше съдено да научи. Сгодена бе за брат му, Стивън де Уорън, един от най-знатните наследници в страната. Никога няма да изложи на риск предстоящия си брак.

Адел беше толкова погълната от мислите си, че не забеляза, че не се сецаше да откъсне очи от него. Внезапно архидяконът обърна глава и я прикова с погледа си. За един кратък миг се гледаха втренчено. По лицето на Джефри се появи сянка, може би от раздражение, той рязко се обърна и се отдалечи.

Дъхът на Адел секна. Срещата на очите им беше толкова кратка и свърши толкова бързо, че на нея ѝ се стори, че си я е въобразила. Сега той беше с гръб към нея.

Сърцето на Адел затуптя гръмко в гърдите ѝ. Вдигна бързо ветрилото си и се помъчи да се овладее.

— Добре ли сте? — попита с присвити очи Хенри Ферарс, лорд Тютбъри.

На Адел и се прииска да се ритне, задето се държи като някое малко глупаво момиченце. Съумя да му отговори, но не мислеше нито за Ферарс, нито за някой друг от обожателите около нея.

Джефри де Уорън досега не ѝ беше казал ни думица. Дори не беше я поздравявал вежливо. А откакто тя дойде в Лондон преди няколко месеца, пътищата им се бяха кръстосвали доста пъти заради годежа ѝ с брат му. През ума ѝ мина мисълта, че може би той нарочно я избягва — може би я желаше като всички други.

Доведеният ѝ брат Роджър, който беше толкова бял и светъл, колкото Адел мургава, си проби път сред тълпата и дръпна сестра си настрана.

— Всички забелязаха как го гледаш.

Адел се отърси от него. Махна с ветрилото, за да охлади пламналата си кръв.

— Добър ден, милорд. Колко си любезен... както винаги.

Погледът на Роджър я пронизваше.

Адел взе да си вее още по-усърдно.

— Какво прави той тук? — попита Роджър, гледайки Джефри. — Чух, че е бил повикан да дойде. И че брат му ще дойде с него.

Очите на Адел се разшириха и тя застина на място.

— Спокойно, не твоят любимец. Той се е върнал с Бранд.

Адел продължи да си вее, но вече с облекчение. Предпочиташе да не се среща със Стивън в двора. Погледът ѝ пак се спря на архидякона, но при вида му ветрилото ѝ само спря да се движи.

— Нещо става — каза Роджър. Лицето му се беше изопнало. — За бога! Кралят вече нищо не ми казва! Трябва да си върна благоволенieto му!

— В такъв случай действай, и то бързо, Роджър!

— А ти, скъпа сестрице, ти с какво ще се захванеш, докато ме няма?

Адел не му обърна внимание. На лицето ѝ се появи усмивка.

— Скоро няма да има нужда да се безпокоя от властта на Ролф де Уорън над синовете му — изшептя дрезгаво. — Скоро ще бъда жена на сина му и ще знам всичко, което става.

Тъмните очи на брат ѝ се впиха в нейните. Изведнъж ръката му се стрелна, сграбчи лакътя ѝ и я притегли грубо. В залата беше толкова шумно и претърпкано, че никой не забеляза действията му. Но и да ги бяха видели, Роджър Бофор, граф Кент, не го беше грижа.

— Но ще мога ли да ти вярвам, скъпа?

Адел се разгневи. Черните ѝ очи блеснаха и тя се изтръгна рязко от ръката на брат си.

— Времето ще покаже, нали?

На лицето му се появи отблъскващо изражение.

— Нямаме време, Адел. Всички инстинкти ми нашепват, че се мъти нещо. Защо е дошъл архидяконът? Защо са го повикали на лична аудиенция при краля? Защо пратиха другия брат на север? Нова война ли ни чака, в която отново никой няма да ме допусне да участвам?

Адел не помръдваше.

— Май си омагьосана от него. — Избухна Роджър. Адел знаеше, че не говори за годеника ѝ. — Ще отречеш ли?

Сърцето на Адел подскочи чак в гърлото ѝ.

— Всяка жена в тази зала е омагьосана от архидякона.

— Но ти не си като другите жени.

Адел вдигна ветрилото си и закри лице. Виждаха се само проблясващите ѝ очи.

— Ще разбере какво става, скъпи братко.

— Направи го — предупреди я внимателно Роджър. — И внимавай да не се компрометираш.

Адел отметна глава назад, разкривайки дългата си хубава шия и се засмя.

— Никога няма да се компрометирам, скъпи мой. Ти би трябвало да знаеш това по-добре от всички.

Джефри съобщи за пристигането на кралските церемониал-майстори, въпреки че Руфъс най-вероятно вече беше узнал това, тъй като имаше повече шпиони от всеки друг. Архидяконът отиде да седне на масата в залата, за да изчака там кралското повикване. Но се оказа, че няма стол. Джефри беше уморен от продължителната езда. Чувстваше се самотен и заплашван от невидима опасност. Нямахте настроение за любезни и неискрени разговори. Появата му в двора винаги предизвикваше всеобщо любопитство, защото той идваше само когато го повикат и то за да води ожесточени битки с краля. Мислите му се насочиха към настъпващата нощ, тъй като беше изтощен. Ролф имаше няколко малки имения в Есекс. Едно от тях се намираще

наблизо от другата страна на Темза. Джефри реши да прекара нощта там, вместо да се връща обратно в Кентърбъри.

Втората, но още по-важна причина да дойде в Лондон, беше неотложният разговор, който трябваше да проведе с баща си. Длъжен бе да му разкаже за всичко, което стана в Олнуик Баща му трябваше да узнае възможно най-бързо, че Стивън е уредил женитбата си за принцеса Мери. Джефри възнамеряваше да говори с Ролф де Уорън тази вечер, преди да тръгне за Есекс. Вече беше уведомил графа за пристигането си.

Представяше си топло меко легло. В този миг някаква жена се блъсна с гръб в него.

Тя залитна и той инстинктивно я подхвана. За миг мекото ѝ тяло се притисна в неговото. Мигновено я позна. Не му беше нужно да я вижда, за да се сети коя е. Долови аромата ѝ и я докосна. Тъй като бе мъж не по-малко от братята си, тялото му откликна тутакси. Жената се извърна, без да се отделя от ръцете му. Видя го и извика леко от изненада, на която той не повярва ни за миг.

Задържа я още един кратък миг. От толкова близо тя беше много по-привлекателна, отколкото отдалеч. Кожата ѝ беше много матова, може би заради средиземноморските ѝ предци. Веждите ѝ приличаха на гъсти черни криле над издължените като бадем очи. Устата ѝ беше голяма, с пълни и сочни устни. Над дясното ѝ ъгълче имаше тъмна бенка. Жената беше много висока. Очите ѝ го гледаха почти без да се вдигат. Имаше пищно тяло с големи гърди, което се очертаваше ясно под тънката копринена туника, която ѝ стоеше като излята. Джефри пусна Адел Бофор, жената, за която брат му все още беше официално сгоден.

— Благодаря — изрече тя прегракнало. Парфюмът ѝ беше едва загатнат, но все пак се долавяше уханието на мускус. Той навяваше мисли за горещи нощи, потни тела и лъст. — Благодарение на вас не си счупих глезена.

Той не отвърна на усмивката ѝ.

— Нима?

Съмнението в гласа му накара мургавата ѝ кожа да почервенеет.

— Щях сериозно да пострадам, милорд, ако не ме бяхте подхванали.

Той кръстоса ръце и впери поглед в нея, облегнал гръб на стената. Оттук виждаше, че едрите зърна на гърдите ѝ са набъбнали и се очертават ясно на фона на червената ѝ копринена дреха. Ще съумее ли някога да овладее тялото си? Но кой мъж би устоял на Адел Бофор? Тя беше самото възплъщение на Ева. Всичко в нея съблазняваше мъжа най-нечестиво. Самият ѝ вид беше покана за безкрайно сладък грях. Джефри не отговори и се отдаде на недостойни за свещеник мисли.

Адел се усмихна и докосна за миг ръката му.

— Изненадвам се, че ви виждам тук, милорд.

Той вдигна удивено вежда.

Тя сякаш се наклони към него. Усмивката ѝ беше безкрайно съблазнителна.

— По църковни дела ли сте дошъл, милорд? — Тя го докосна отново.

— Нима божиите дела представляват интерес за вас, лейди Бофор?

Клепките ѝ трепнаха.

— Всичко представлява интерес за мен, милорд.

Той си пое дълбоко дъх. Много лесно си представи какво точно я интересува. Колко хубаво, че Стивън няма да се ожени за тая жена. Реши твърдо да стои далеч от нея, преди да отстъпи на проклетата страст, която тя разпалваше в него.

— Моля да ме извините — той се обърна внезапно. Въпреки че се съпротивляваше непрестанно на мъжката си природа, накрая тя винаги побеждаваше. Колкото по-скоро се прибере в Кентърбъри, толкова по-добре. За една нощ ще се хвърли в изкусните обятия на една много опитна и приятна вдовица. Тя беше общодостъпна, честна и мила. Не беше тъмнокожа съблазнителка, не таеше коварство и не искаше нищо.

Но Адел Бофор стискаше китката му. Дългите ѝ нокти едва не се впиваха в кожата му.

— Почакайте!

Той стисна зъби и се обърна.

— В такъв случай носите ли някакви вести за Стивън?

— Откъде да знам как е той, мадам?

— Нали ходихте на север?

Усмивката му беше студена.

— Много добре сте осведомена, милейди.

Адел се изчерви.

— Не е тайна, че Бранд ходи на север и тъй като двамата пристигнахте заедно... просто предположих...

Той отново вдигна вежда.

— Всъщност... — гласът ѝ потрепери, гърдите ѝ се повдигнаха. Джефри се прокле, че не откъсва поглед от нея. — Може би ще имаме възможност двамата заедно... ти да... ние да... трябва да изповядам греховете си.

Лицето на Джефри се разкриви. Нямаше нужда да му казва за какви грехове ще става дума. Усети, че се възбужда. Адел беше от типа жени, които разпалват най-греховни помисли.

— Не ми приличате на каещца се грешница, лейди Бофор. Явно много искате някой да ви спаси.

Същото се отнасяше и за него.

— Желаете ли... да ме спасите?

— Лейди Бофор, не смятам, че се разбираме един друг.

— Тогава трябва да се срещаме повече — прошепна тя. Тя погали ръката му между лакътя и китката.

Джефри замръзна на място. Втвърди се целият от желание, което заплашваше да избухне всеки момент. Съвсем ясно беше за какво намеква тя. Мили боже, жените му бяха забранени, а тази нарочно го съблазняваше и се стремеше да причини падението му. Тя беше много по-лоша от другите, както и много по-привлекателна. Защото си представяше отлично какво ще изпита, ако прекара една нощ с нея.

Усмихна се накриво, щом що-годе се овладя.

— Знаете къде е параклисът. Сигурен съм, че отец Жерар с голямо удоволствие ще изслуша изповедта ви, ако наистина желаете да се покаете за греховете си.

Връхчето на езика ѝ навлажни пресъхналите ѝ устни.

— Да. Да. А вие ще поискате ли да изслушате моята изповед?

Усмивката му се стопи. Представи си какво ще му изповяда. Усети, че още малко и ще се поддаде на съблазънта ѝ.

— Аз не изповядам никого, лейди Бофор — изрече той с пресипнал глас. Разгневи се на нея и както винаги, и на себе си.

Адел видя, че го е разсърдила. Очите ѝ блеснаха диво. Джефри не успя да помръдне, защото тя се приближи още повече и му

препреди пътя. Твърдите върхове на гърдите ѝ почти го допиреха.

— Само се опитвах да ви благодаря, задето ме спасихте да не падна, милорд.

Той се изсмя дрезгаво в лицето ѝ. Не помръдна, не беше възможно. Гореща вълна обля и двамата. Адел още стискаше ръката му.

— И двамата знаем, че не ви спасих, мадам, въпреки че ми се иска да бях имал тази възможност. И двамата знаем, че вие едва ли желаете точно да ми благодарите. Няма да ме съблазните.

Черните ѝ очи пламнаха.

— Много грешите в мнението си за мен.

— Не греша, лейди Бофор. Няма да успеете.

Яростта, която я обзе сега, не отстъпваше на съблазънта ѝ.

— Явно мнението ми за вас е било погрешно!

Той не отвърна, защото думите ѝ бяха очевидна лъжа — тя веднага беше разбрала какъв е. Беше разпознала скритата му похот. Беше се досетила, че и двамата са еднакво страстни по природа.

А следващите ѝ думи го накараха да загуби напълно контрол над себе си.

— Мислех ви за мъж, въпреки расото ви! Но вие не сте мъж, нали? Вие не сте мъж, вие сте от онези другите, които си падат по момчета!

Джефри забрави, че се намират на обществено място. Сграбчи китките ѝ и я притисна към себе си. Тъмните ѝ очи се разтвориха широко, когато усети нарасналата му мъжественост, а след това го погледнаха открито.

Нескритата покана в тях му поддържа като кофа с ледена вода. Той я пусна и отстъпи назад. Усмихна се кисело.

— Никога повече не се съмнявайте в мъжествеността ми.

— Всъщност — прошепна тя. — Никога не съм се и съмнявала!

Но Джефри вече я отминаваше. Чу я да вика името му. Закрачи още по-решително. Ала беше потресен.

След по-малко от час граф Нортъмбърланд беше въведен при краля, след като бе разговарял на четири очи със сина си Джефри. Графът приличаше много на Джефри и Бранд, кожата му беше

бронзова, а косата — златиста. Само очите му бяха яркосини. От него също лъхаше на несъмнена мъжественост и жените тичаха подире му, като се надяваха да го примамят в леглата си. Той не им обръщаше внимание — беше напълно верен на жена си.

Несъмнено Ролф излъчваше особена властност. Той беше създател на кралете. Така го наричаха зад гърба му и приятели, и врагове. Това прозвище му се струваше смешно, но тайничко му харесваше. Някога той бе нищо и никакъв безимотен рицар. Никога нямаше да забрави тези времена.

Спалнята на краля беше една от най-просторните в Тауър. Беше само наполовина по-малка от голямата зала отвън. Внушителният креват с балдахин, отрупан с кожи и кадифе, доминираше над всички други мебели в стаята. Навсякъде имаше сандъци и ковчезета, които съдържаха най-ценните притежания на краля.

Ролф се приближи и коленичи пред Руфъс. Кралят беше едър. Някога беше целият в мускули. Тогава беше почти хубав въпреки яркочервените си коси. Но сега невъздържаният начин на живот, на който се отдаваше, беше изличил красотата му и бе добавил дебел слой тлъстина към едрото му тяло. За миг той продължи да се изтяга лениво в едно кресло, което беше достатъчно голямо, за да го издържи. Отпи още глътка червено френско вино. Лицето му почервения. Отстрани изглеждаше, че не бърза особено да поздрави васала си. Накрая каза:

— Стани, скъпи Ролф, стани.

Ролф стана, без да обръща внимание на Дънкан, който седеше до краля и наблюдаваше сцената с явен интерес. Дънкан беше израснал в двора заедно с Руфъс. В стаята имаше още няколко придворни, но те бяха потънали в разговор и се намираха в другия ъ край. Ролф забеляза, че Роджър Бофор не е тук — явно още не беше успял да си възвърне благосклонността на краля.

— Как е синът ти? — попита нехайно Руфъс. Интересът в очите му противоречеше на тона. Ролф знаеше, че любопитство разяжда краля.

— Джефри е добре, както винаги.

— Той очаква да го приема — отбеляза Руфъс и отпи още вино.

Ролф знаеше това. Знаеше и защо.

— Синът ми гори от желание да ви представи отчета си — изрече тихо Ролф. Всъщност двамата с Джефри не бяха говорили по

този въпрос. Ролф трябваше да го каже.

— Ако той изгаря от нетърпение да разтвори счетоводните си книги пред мен, значи се е преобразил в човека, който ми трябва — отбеляза сухо Уилям Руфъс.

Ролф се усмихна.

— Архидяконът е ваш верен васал, сир.

— Верен е само защото не знае как да ме надхитри — каза Руфъс. Ролф реши да не отвърща.

Познаваше Уилям Руфъс от дете. Когато Ролф се би при Хейстингс на страната на Уилям Завоевателя, Руфъс беше на десет години и вече приличаше на баща си, чийто любимец беше. Всички вярваха, че той ще прилича на своя велик родител и по душа. Сега вече беше ясно, че Руфъс никога няма да стане могъщ като баща си. Да, той беше безмилостен и безстрашен в битките. Беше и добър политик, но в много други отношения отстъпваше на Уилям.

Момчето хулиганче се превърна в крал хулиган. Тормозеше благородниците и народа. Законите и правосъдието му бяха неразумни и будеха всеобщо недоволство. Данъците, които налагаше както и когато му хрумне — а те бяха много — разоряваха хората. Скоро след възкачването на Руфъс на трона — през 1088 година — в Източна Англия избухна голямо въстание. Той го смаза жестоко с войските си. Запази властта си благодарение на това, че обеща да управлява по-добре и да премахне тежките данъци и суровите закони за горите. Постигна бързо победа. Бунтовниците бяха изпратени завинаги в изгнание, а земите им бяха отнети. Сред въстаналите беше първият граф на Кент. Много от земите му бяха дадени като награда на Роджър Бофор заедно с титлата, защото Бофор, както и Нортъмбърланд, изигра важна роля при потушаването на въстанието. Но не мина дълго време и стана ясно, че Руфъс е излъгал. Положението в страната не се подобри.

Ролф симпатизираше на бунтовниците, но остана верен на краля. Беше лоялен още към бащата на Руфъс, Уилям Първи, а сега и към сина. Знаеше, че ще бъде такъв и към сина на Руфъс, ако доживее дотогава. Но верността му се крепеше на много по-дълбоки основания, колкото бяха кодексът на честта и чувството за дълг.

Уилям Руфъс имаше нужда от наставленията на Ролф. Ролф не спираше да подтиква краля да управлява по-справедливо поданиците

си и кралството. Но през последните четири години, откакто почина добрият архиепископ Ланфран, склонността на Руфъс към произвол и насилие се увеличи. Ланфран, също като Ролф, се беше стремил да напътства в морално отношение краля. Ролф знаеше, че ако напусне двора, Руфъс ще се влияе само от другарите си по разпътство, които бяха не по-малко порочни от него, ако не и повече.

И разбира се, както винаги Ролф защитаваше интересите на своето семейство и на Нортъмбърланд.

А сега искаше да постигне цел, за която не беше и мечтал.

Руфъс отпрати Дънкан и придворните. Никой от тях не скри любопитството си, докато излизаха навън. Всички до един изгаряха от желание да узнаят вестта, която кралят и Ролф де Уорън смятаха за толкова важна, че щяха да я обсъждат на четири очи.

Дънкан прониза с поглед Ролф на излизане. Де Уорън се запита какво ли ще си помисли той, ако знае, че Мери е заложница в Олнуик. Защото той беше несъщ брат на Мери.

Щом придворните излязоха и слугите затвориха плътно вратата зад тях, Руфъс се изкикоти.

— Ревниви лешояди, нали? До един жадуват да научат какви вести носиш. Всички се страхуват, че ще спечелиш нови милости от мен и ще те възнаградя с някакъв безценен дар. А бедният мил Дънкан едва не обезумя, защото той най-много иска да знае какво става по границата с родната му страна — погледът му се изостри. — И така, кажи ми, Ролф, защо се уединихме? Каква интрига си замислил?

— Стивън е взел за заложница дъщерята на Малкълм Кенмор.

Руфъс се задави.

— Мили боже!

Ролф замълча, за да има време кралят да осмисли добре чутото.

Руфъс се подсмихна. Потри радостно ръце. Лицето му стана по-червено от всякога и доби крайно нелеп вид на фона на оранжевата му коса.

— Какъв късмет. Ах, Стивън, колко добре си направил. Какво да искаме? Ох, как ще си плати онзи сега! — Той се изкиска. — Ще намеря начин да възнаградя сина ти.

Ролф не отвърна нищо.

— И така, какво ще поискаме?

— Зестра.

Руфъс го изгледа втренчено.

— И кой ще бъде късметлията?

Ролф отвърна на погледа му.

— Ако Стивън се ожени за дъщерята на Кенмор, ще настане истински и продължителен мир. Каква по-голяма награда за моя син? А ако има мир на север, ще можеш да се посветиш изцяло на Нормандия.

Руфъс се усмихна невесело.

— Ролф, мир ли искаш, или още власт? Не ти ли стига графството?

— Нима някога съм ти изменял? Нима не ти помогнах, когато най-много имаше нужда от мен?

— А не ти ли дадох повече, отколкото на всеки друг? — отвърна Руфъс.

— Стремя се да браня Англия и вас, сир.

Усмивката на Руфъс стана още по-горчива, с нотка самоирония.

— Така е, Ролф, знам, че никога не си ме мамил за разлика от много други. Вярвам ти, доколкото е възможно да вярвам на някого изобщо. В това тресавище, което наричаме двор, сред цялата тази алчност и амбиции, ти се стремиш единствено към това, да браниш завещанието на баща ми, нали?

— Стремя се да браня Англия и вас, сир, не се съмнявайте в това — повтори твърдо Ролф.

— По дяволите — изрече раздразнено Руфъс. — Така ми се искаше да му заровя лицето в торта!

— Неговото лице е в торта, сир. Едва ли е останал много доволен от този развой на събитията.

— Стивън е сгоден за сестрата на Бофор — изрече многозначително Руфъс.

— Годешите както се сключват, така и се разтрогват — забеляза Ролф.

— А след смъртта на Малкълм?

— След смъртта на Малкълм Нортъмбърланд ще помага на Англия, както винаги.

— А след смъртта ти?

— Моят обет е обет и на Стивън. Той ще го спази.

— Значи се връщаме на Стивън — промърмори Руфъс. — Както знаеш, ние отраснахме заедно, но не се обичаме особено много — изрече мрачно той.

— Обичта не означава нищо. Честта е всичко. Поставяте ли под съмнение честта на сина ми?

— Не! — Руфъс се вдигна на крака. — Не, не я поставям. Никой не е чак толкова глупав, че да я подлага на съмнение. Дали има по-верен васал от него? Съмнявам се.

Ролф го гледаше. Когато той заговори, гласът му беше мек и безкрайно убедителен.

— Винаги съм ви бил верен, ваша светлост, също както бях верен и на баща ви. Да, признавам си, че искам по-продължителен мир на границата. Признавам, че искам принцеса за невяста на моя най-голям син. Но вие, вие трябва да владеете Нормандия.

Уилям Руфъс мълчеше и не помръдваше.

— Това, което стана преди пет години, пак ще се случи — продължи Ролф със същия убедителен глас. — Имате твърде много васали, които са подчинени не само на вас, но и на вашия брат Робърт. Като Одо от Байо и Робърт от Мартен. Те постоянно се чудят на кого да се подчинят в крайна сметка. Това положение е непоносимо. Тези благородници искат да имат един владетел, а не двама. Трябва да имат един, и това трябва да сте вие.

Очите на Руфъс пламнаха.

— Мислиш ли, че не знам за какво говориш? Мнозина дори сега заговорничат и искат да качат брат ми Робърт на трона.

— А мнозина знаят, че той е твърде слаб, за да бъде крал на Англия. Робърт не е в състояние да обедини Англия със земята, която ѝ е сестра.

Двамата впериха поглед един в друг. Измина доста време. Накрая Руфъс седна и се облегна на креслото. Лицето му беше изопнато и мрачно. Съвсем ясно бе колко голяма власт ще придобие Нортъмбърланд след сключването на този брак или в каква гибелна заплаха ще се превърне, ако Де Уорънови станат твърде големи приятели с Шотландия. Но също така ясно бе и че Ролф казва истината. Руфъс трябваше да е с развързани ръце, за да спечели отново Нормандия, ако иска да остане крал на Англия.

Внезапно Руфъс попита:

— Кажи ми, тя хубава ли е?

Ролф се стресна.

— Принцесата ли? — Въпросът на краля беше много странен.

— Да, дъщерята на Кенмор. Хубава ли е?

— Не знам — изрече бавно Ролф и се запита накъде бие Руфъс.

Изведнъж Руфъс сви рамене.

— Смятам, че няма по-прекрасна жена от Адел Бофор. А той не ѝ обърна внимание.

Ролф не каза нищо. Нямахше какво да каже. Нямахше никакво значение дали Стивън смята жена си за хубава, или не.

Руфъс се усмихна подигравателно.

— Достатъчно. Идеята е забавна. Приемам я благосклонно.

Ролф кимна и се поклони леко.

— Това е всичко, за което молих, сир.

Но се усмихна, щом излезе от стаята. След известно време изпрати вестител на север, който препусна с всички сили. Носеше съобщение за Малкълм Кенмор.

Това беше измама.

Мери знаеше, че е измама. След като се успокои, обмисли внимателно положението. Малкълм я обичаше. Реши, че той няма да допусне тя да се опозори завинаги, като роди извънбрачно дете. Беше сигурна също, че той няма да я предаде в ръцете на врага, преди да разбере дали е бременна, или не. Твърде много мразеше норманите, за да го направи.

Думите, които бе подслушала, и сделката, за която ставаше дума в тях, също бяха част от хитро измислената от Стивън уловка.

Мери обви тялото си с ръце. Нощта беше студена, но и той беше нищо пред ужасяващия хлад в сърцето ѝ. Въпреки увереността ѝ, че е права.

Тази нощ имаше пълнолуние. Кръглият бял диск на луната се появи с цялото си великолепие. Мери я гледаше как се издига, как плува в перлено сивото небе. Едновременно с нея блеснаха и хиляди звезди. Сребристи лъчи танцуваха из стаята. Мери стоеше до тесния отвор, който служеше за прозорец и се взираше неவிждащо в нощта. Изабел спеше шумно на общото им легло. Звездите като че ли загубиха очертанията и яркостта си.

Ех, жалко, че няма възможност да разговаря сама с баща си. Защо не я отведе настрана, защо не я утеши, защо не ѝ каза колко я обича и не ѝ обясни цялата измама!

Но той не го стори. Вярваше ѝ и знаеше, че тя е умна и му е вярна. Тя също вярваше, че той ще надхитри норманите в крайна сметка. А никой друг не умееше да надхитря норманите като него. Той се биеше с тях от двадесет години и ги мамеше постоянно, за да оцелее и да запази независимостта на Шотландия. Ще надхитри и Стивън де Уорън.

Това беше единственото обяснение на факта, защо Стивън вярва, че бракът им ще се крепи на някакъв политически съюз. Той се беше оставил баща ѝ да го измами.

Мери се овладя и избърса с ръкав сълзите от лицето си. Не беше разумно да плаче. Длъжна бе да бъде силна, длъжна е да оцелее и да прояви най-добрите качества на характера си — гордостта и твърдостта. В никакъв случай не бива да зачева от врага.

Въпреки късния час похитителят ѝ още беше долу в залата. За ужас на Мери тази вечер там цареше празнично настроение. Хората се веселяха шумно и открито се радваха на успеха на господаря си. Минаха часове и гласовете им постепенно заглъхнаха. Сега долу беше тихо. Всички бяха отишли да спят.

Като изключим Стивън. Мери не си го представяше как изглежда, когато е пиан, но след последната нощ сигурно е обърнал немалко чаши. Тя реши, че съдбата ѝ предоставя златна възможност. Виното сигурно е притъпило съобразителността му. Ще има ли друг толкова удобен случай да го предизвика? И да поиска да узнае всички детайли от разговора между него и баща ѝ? За да се увери, че е прозряла истинския план на баща си.

Мери не се подвоуми. Но цялата трепереше, докато излизаше стремително от дневната. Той я желаше. А не разказвах ли бардовете приказки за мъже, които обезумявали и оглупявали от страст, заплени от опасни съблазнителки? Няма ли да е по-добре, ако се държи като прелъстителка, а не като яростна противничка? Да дръзне ли да изиграе тази роля?

Мери се помъчи да не обръща внимание на пламналите си бузи и на вълнението, надигнало се в гърдите ѝ. Влезе в залата и се спря на входа. През ума ѝ мина, че е подхванала опасна игра. И че твърде скоро може да се озове по гръб на земята с поли, вдигнати чак до ушите.

Глеещата жаравя в камината още хвърляше светлина и тя видя, че хората от свитата спят. От време на време се чуваше пъшкане и хъркане.

Погледна към подиума. Очакваше да види Стивън там. Но на платформата нямаше никой. Почувства се неловко. Не ѝ се искаше да вярва на очите си. Приблужи двете големи кресла пред огъня. Помисли си, че той може би седи в едното. Но и двете бяха празни. Мери закърши ръце.

Него го нямаше на горния етаж в спалнята му. Не пианстваше и в главната зала. Мери веднага се досети какво прави проклетият

норманин. Това, което правят всички мъже в този нечестив час — задоволяват похотта си. Мери не помръдна. Внезапно я обзе ослепителен гняв.

Извърна се рязко. Защо се гневи толкова? Какво я е грижа какви ги върши онзи мръсник. Никоя жена не бива да очаква господарят ѝ да ѝ бъде верен, а от този пък тя не очакваше нищо такова нито сега, нито в бъдеще.

Мери се обърна и се заизкачва обратно по стълбите.

Стивън не беше пиан. По природа не беше склонен към преяждане и преливане. Остави внимателно свещника. Не искаше да подпали собствената си конюшня.

— Господарю? — попита задъханата неподвижна слугиня.

Стивън не беше особено доволен. Жената не му харесваше. Гърдите ѝ бяха твърде големи, а бедрата направо огромни. Беше отпусната, но нежна — може би това му бе харесвало някога в нея. Но поне косата ѝ му допаднаше. Беше светлоруса.

Желаше неудържимо да обладае някоя жена. И тази нощ като снощи не успя да заспи. Въпреки най-добрите си намерения той се улови, че мисли за невястата си, сякаш бе невръстно момче. А беше свикнал да утолява апетита си. Никога по-рано не се беше отдавал на фантазиране, дори като съвсем малък. Знаеше, че не е в състояние да изкара още една нощ като предишната.

А да вземе Мери сега в леглото си беше недопустимо. Тя му беше годеница, въпреки че формално погледнато, още не се бяха сгодявали. Ако злоупотреби с нея, всички ще сметнат това за крайна форма на неуважение. Тя не беше нито селянка, нито незаконна щерка на някой незначителен лорд. Беше от кралски род и в жилите ѝ течеше кралска кръв. Освен това ѝ предстоеше да му стане жена. Вече не биваше да се отнася към нея като към своя любовница. В никой замък, най-малко пък в Олнуик, нямаше места, където човек да се уедини на спокойствие. Всички до един ще узнаят, че е бил с нея, освен ако не я събори в сеното на конюшнията посред нощ. Това беше насилие, което той нямаше никакво право да извършва. Някой ден тя ще стане неговата графиня. Ще даде ужасен пример на другите, ако се отнесе без уважение с нея.

Сега гледаше слугинята, която стоеше със затаен дъх пред него. Тя беше жалка заместничка на жената, която желаше. Все едно. Но щеше да бъде нелепо да продължава така всяка нощ до сватбата с Мери. Единственото, което имаше значение, беше голямата мъка и нужда от жена.

Стивън се приближи до слугинята. Накара я да коленичи и тя се погрижи да облекчи страданието и нуждата му.

Мери не заспа чак до зори. Вече не мислеше мрачно за опасната игра на война и вероломство, в която беше станала твърде важна пионка. Беше сърдита и наранена — чувства, на които нямаше право. Непрестанно си представяше Стивън с някаква безлична слугиня от най-долен произход. Не биваше да се интересува от това, какво прави той и с коя, но се терзаеше.

„Мили боже, помогни ми!“, помисли си тя.

Докато се зазоряваше, а Изабел продължаваше да спи блажено, Мери реши трезво да обмисли положението каквото е, без да си позволява никакви фантазии. Много пъти си беше спомняла за този мъж, откакто го беше видяла за първи път в Абърнети. Невъзможно беше да не запази спомен за него. Твърде силно впечатление ѝ направиха неговата смелост и сила. Въпреки че ѝ беше враг, той винаги я беше привличал.

Мери реши, че това няма значение. Срещата в Абърнети се състоя много отдавна. Снощи той ѝ доказа колко страстно я желае. „Обичта“ му към нея се дължеше на политически причини. Мери си обеща никога да не забравя това.

Измъкна се от леглото. Дори и да имаше пълна власт над тялото ѝ, той никога не бива да има някаква власт над волята ѝ. Нямаше да му позволи да пороби духа ѝ. Бе обрекла тялото си на своя крал. Но, както казваше майка ѝ, тялото е само някаква плът и кръв. Душата е нещо съвсем друго.

Обаче гневът и огорчението не изчезнаха. Мери реши да отвърне на удара с удар. Имаше един съвсем очевиден начин да използва обстоятелствата в своя изгода. Нали я беше обвинил, че го шпионира? Дойде време да се захване и с това.

Решително се захвана да се измие. Мислеше си колко ще се гордее Малкълм с нея. Мери свърши с тоалета си и излезе от стаята, когато бавачката разбуди безцеремонно Изабел. Зората едва се пукваше. Мери се измъкна навън точно когато Изабел доста неблагочестиво се развика, че няма никакво желание да ходи тази сутрин на литургия.

Мери видя Стивън веднага щом влезе в залата. Беше бодър като кукуряк, все едно, че не е прекарал нощта с друга жена. Мери се ядоса отново. Нежеланата болка също я прониза.

Помъчи се да не му обръща внимание. Не беше лесно. Отиде при огъня, защото утрото беше студено, но не го поздрави. Той сякаш не съществуваше. Замисли се с коя ли жена е преспал. Интересно кога ще има възможност да почне да шпионира.

— Внимавай, ще се опариш — заговори я той тихо. Дойде и застана точно зад нея.

Мери настръхна. Беше пуснала косите си на свобода като слугините. Стивън вдигна златистата къделя и я пусна да се разстеле по ръцете му.

— Имаш прекрасна коса, госпожице — прошепна той. Гласът му беше омагьосващо нежен и хипнотизиращ.

Тя не помръдна. Всичките ѝ сетива долавяха топлината на силното тяло зад нея. Припомни си вероломството му снощи. Пръстите му докоснаха леко тила ѝ.

— Добре ли спа, госпожице?

Мери се дръпна рязко и се извърна с лице към него.

— Не ме докосвай. Да, добре спах — излъга тя. Почти не беше мигнала.

Той я оглеждаше изпитателно.

— Защо си толкова гневна?

— Гневна? Аз?

— Обидил ли съм те по някакъв начин?

Мери отвърна на въпроса с въпрос.

— А ти спа ли добре, милорд? Погледът му се кръстоса с нейния.

— Всъщност не. И съм сигурен, че ще се досетиш защо.

— О, знам защо!

Той прокара показалеца си по бузата ѝ. Мери го отблъсна.

Очите му светнаха съблазнително.

— В такъв случай знаеш, че единственият начин да спя добре е, ако ти си в леглото ми до мен и сме изтощени до смърт.

Откровеността му накара Мери да занемее.

— Много си сърдита, Мери. Защо? Затова, че не бях с тебе снощи ли?

— Но си си прекарал добре, нали? — чу се тя да го обвинява.

Той се слиса малко.

— Съвсем не. Ако беше така, нямаше да си станала толкова рано, защото нямаше да имаш сили да се вдигнеш от леглото.

Тя почервения. За миг само си представи, че той я обладава толкова пъти, че после ѝ се налага да остане в леглото през целия ден. След това си спомни, че някъде в Олнуик в момента има слугиня, която се чувства така. Толкова се вбеси при тази мисъл, че ѝ причерня.

— Скоро — каза той тихо, — след като се оженим, никой от нас няма да бъде измъчван от неспокойство нощем.

— Ти си лицемер — извика Мери, която не съумя да се сдържи и захвърли цялата си предпазливост.

Изражението му вече не беше толкова нежно.

— Наистина ли?

— Наистина! — Тя забеляза, че той почва да се ядосва, но това не я интересуваше. — Слязох долу точно преди утринната молитва.

Мери млъкна. Гневът му беше утихнал — той се усмихваше от удоволствие.

— Значи си слязла да ме потърсиш — каза той и взе ръцете ѝ в своите.

Мери се опита да ги измъкне, но не успя.

— Не по причините, за които си мислиш!

На него му стана забавно, а видът му беше скептичен.

— Хайде, мила, не ми казвай, че си ме търсила посред нощ, за да разговаряме!

Думите му прозвучаха нелепо. Мери се изчерви отново.

— Точно за това дойдох!

Изведнъж усмивката му изчезна.

— А-а, сега почвам да разбирам накъде биеш.

Мери пак се опита да измъкне дланта си, но без никакъв успех.

— Действително си много гневна тази сутрин, Мери — прошепна леко той. — Дошла си да ме потърсиш, но не си ме открила

никъде.

Мери не се съпротивляваше повече. Малката ѝ гръд се надигна.

— И двамата знаем защо, затова не го отричай!

Той я изгледа втренчено.

— Не отричам. Но какво да правя? Тялото ми изгаряше за теб.

— Моля те! — тя за пореден път се опита да се изтръгне, но пак неуспешно. Думите му отекнаха гръмко в душата ѝ и тя си го представи възбуден. Не ѝ се искаше да мисли за това. — Сигурна съм, че изобщо не си се сецал за мен, докато си се забавлявал с очарователната си приятелка!

— Съвсем не е очарователна и ако искаш да знаеш, не съм мислил за никоя друга освен за теб, нищо че прекарах нощта с нея.

Мери не реагира. Той беше магьосник. Преди малко тя беше разярена, наранена и ревнуваше неистово, а ето че сега беше пламнала цяла, сърцето ѝ биеше учестено и се чувстваше замаяна. Как успяваше да я зашемети така?

— Но аз бях горе — каза тя най-накрая. В думите ѝ прозвуча болка.

Очите му се разтвориха широко.

— Госпожице, ти ще ми станеш жена. Недопустимо е да се отнасям към теб като с любовница.

Мери едва не зяпна от изненада.

Гласът му беше тих, твърд и дори настойчив.

— Нима смяташ, че не съм мислил за това? Нима си въобразяваш, че някоя селска повлекана може да се сравнява с теб? Знаеш ли колко пъти едва се сдържах да не се кача горе въпреки волята си? Но волята ми излезе по-силна — изведнъж той я пусна и обгърна с ръце лицето ѝ. Мери нямаше сили да помръдне. — Внимавах. Всички в залата спяха. Не исках да знаеш. Обаче се радвам, че ревнуваш.

Тя отвори уста, за да отрече, но не издаде и звук.

Изражението му беше мрачно.

— Искаш невъзможното, госпожице, но ще постъпя така, както желаш.

Тя примигна. Много ѝ беше горещо и ѝ се виеше свят.

— К-какво значи това? — Шепотът ѝ прозвуча като грачене.

— Ще спя сам до сватбената нощ, щом това толкова те дразни.

Мери се олюля. Той я улови и тя се озова в обятията му.

— Разбра ли какво казах? — попита Стивън настойчиво. Мери беше твърде слисана и не забеляза, че и той е обхванат от страст. Опря ръце на гърдите му, но и сама не знаеше дали за да го отблъсне, или за да го прегърне. Веднага след това го сграбчи с всичка сила.

— Д-да, р-разбирам.

Изражението на лицето му стана почти свирепо.

— Доволна ли си?

Мери го изгледа, все още поразена от невероятно бързо протеклия диалог и най-вече от последните му думи. Закима.

— Добре! Винаги ще ти доставям удоволствие.

Внезапно той сведе глава и устата му се впи в нейната.

На Мери ѝ се струваше, че в душата ѝ хор пее някакъв невероятен припев. Този мъж току-що ѝ обеща да не спи с друга до сватбата им. Всъщност ѝ обещавахе да ѝ остане верен. Въздържание... вярност... Рефренът не изчезна, когато устата ѝ се отвори, докато той поглъщаше устните ѝ и след това проникна в топлите ѝ дълбини, а езиците им най-сетне се докоснаха. Стивън се дръпна назад задъхан.

— Но ще губя ума и дума всеки път, когато си наблизко — предупреди той. После се усмихна. Това проясни мрака в очите му.

Мери си помисли с тъга, че в някоя друга епоха бракът им би бил успешен. Или дори по тяхно време, но при съвсем други обстоятелства. Но това не беше възможно. Защото нямаше да има женитба — годежът беше уловка. Но... Стивън изглеждаше толкова сигурен, а той не беше от тези хората, които се мамят лесно.

— Какви бяха условията за сключването на този брак? — чу се тя да пита с тих напрегнат глас.

Стивън се стресна. Усмивката му се стопи.

— Не ти ли стига да знаеш, че баща ти и аз открихме обща цел, която свързва нашите семейства?

— Не. Трябва да знам условията. Моля те.

Стивън я изгледа внимателно. Изрече предпазливо:

— Не си ли спомняш, че обсъждахме това вчера?

Мери с мъка намери подходящи думи. Още по-трудно ѝ бе да овладее гласа си.

— Моля те, милорд, искам да знам какво ще спечели баща ми, като дава ръката ми на теб, какво друго освен... — тя преглътна —

нашето дете.

Стивън замълча. Погледите им се сблъскаха. Очите му гледаха мрачно, а нейните проблясваха от непролетите сълзи. Накрая той изрече строго:

— Госпожице, интересуваш се от политика.

— Това е много важно за мен.

— Зная, Мери. Зная много повече, отколкото предполагаш. Повярвай ми. Скоро ще ти стана мъж. Ще се грижа за теб от този ден нататък, аз и никой друг. Малкълм даде съгласието си за този брак. Остави нещата така.

— Не мога — прошепна тя. — Трябва да знам точно какво сте си казали.

Стивън я погледна. Попита съвсем тихо:

— Ще ми бъдеш ли вярна жена, Мери?

Кръвта на Мери изстина. Знаеше, че трябва да му каже една дума, да. Сърцето ѝ биеше заплашително бързо. Никога не беше лъгала досега и разбра, че това няма да ѝ се отдаде и сега. Не можеше да излъже него.

Не каза нищо.

Лицето му потъмня, а думите му бяха горчиви.

— Току-що ти обещах верността си. Обещах ти да се грижа за теб. Но ти не си се примирила с новите си задължения. Не понасяш мисълта, че ще живееш с мен.

Душата ѝ се раздираше от противоречиви чувства. Имаше нещо в държането на Стивън и в очите му, което я подтикваше да му обещае всичко, което той поиска, но това със сигурност беше лудост. Той поробваше духа ѝ, а тя се беше заклела, че никога няма да му позволи да го стори. Защото в крайна сметка нямаше да има женитба — тя беше сигурна в това.

Той хвана брадичката ѝ и я вдигна.

— Ще се омъжиш ли за мен, ще топлиш ли леглото ми, ще ми родиш ли синове, ще ръководиш ли домакинството ми, ще се грижиш ли за моите хора, когато са болни? Ще ми бъде ли уютно и хубаво с теб? Ще ми бъдеш ли вярна?

Мери простена. Стоеше с лице към него и се почувства притисната до стената. Изведнъж разбра, че не знае как да отговори.

Но как е възможно? Съвсем ясно беше кому дължи вярност, нищо не се бе променило.

Очите му блеснаха.

— Трябва да знам!

Тя поклати глава. Очите ѝ взеха да парят.

— Закълни ми се във всичко, което ти е скъпо, закълни се в живота на баща си, че ще изпълняваш дълга си към мен, както го описах — нареди Стивън. — Закълни се!

Мери си пое дъх.

— Не... не мога.

Той я пусна. Тя забеляза, че той трепери.

— Не можеш да ми дадеш думата си или няма да я дадеш?

— Не — каза Мери. — Не м-мога.

— Как смееш да ме разпитваш тогава за политика и за тайни — изрече студено той. — Давам ти последен шанс, госпожице. — На слепоочието му изпъкна една вена. — Ще бъдеш ли вярна единствено и само на мен?

Тя не смееше да отвърне. Но каза:

— Не.

Очите му се разтвориха от изненада.

— Вярна съм на Шотландия — прошепна Мери и усети, че плаче. Припомни си омразата, изписана на лицето на баща ѝ. Как ще се гордее той с нея. Докато тя, тя се отвращаваше от думите си.

— Дори и след като се оженим?

Мери се замоли наум никога да не се оженят.

— Да, дори, след като се оженим.

Граф и графиня Нортъмбърланд пристигнаха по-късно същия ден.

Мери се намираше в дневната, когато съобщиха за пристигането им. Жените се втурнаха навън, за да поздравят господарката на Олнуик. Изабел тичаше най-отпред и крещеше от удоволствие. Мери не излезе, но отсъствието ѝ остана незабелязано. Тя беше сама в дневната. В гърдите ѝ се надигна ужас. Не желаше да се среща с родителите на Стивън нито сега, нито в бъдеще. Най-малко от всичко пък искаше да се среща с графа, който беше личен враг на баща ѝ.

Но нямаше избор. След малко врявата в главната зала утихна и на прага на стаята се появи една жена. Мери не се усъмни и за миг, че това е графинята. Машинално се изправи на крака.

Майката на Стивън беше висока жена на неопределена възраст. Обаче още имаше хубава фигура и беше запазила забележителната си красота. Кадифената ѝ жълта горна туника беше великолепна и изкусно извезана по краищата и ръкавите с многоцветна шевица. Златен пояс, богато инкрустиран със скъпоценни камъни, обвиваше тесния ѝ кръст. Воалът ѝ беше от най-фина коприна в яркочервено и златисто. Златна диадема с наниз червени рубини го придържаше да не падне. Камъните блещукаха на челото ѝ. Тя беше една от най-величествените жени, които Мери беше виждала, но не заради облеклото и украшенията си. От лицето ѝ лъхаше сила. Погледът ѝ беше остър като бръснач и разкриваше несъмнената ѝ интелигентност. Графинята огледа внимателно Мери.

Момичето се зачуди дали я мрази, или се страхува от нея.

— Мадам — промълви тихо.

Графинята вдигна вежда. Мери усети, че я оглеждат от главата до петите. Няколко дами от свитата на лейди Сеидре, които стояха зад нея, също я разглеждаха с явно любопитство и леко хихикане.

— Ела насам, принцесо — каза графинята. Това беше заповед, изречена тихо, но властно.

Мери се подчини.

— Приветствам те с добре дошла в нашето семейство — каза графинята. Гласът ѝ се смекчи, когато хвана двете ръце на Мери.

Мери разбра, че е одобрена.

— Благодаря — изрече тя тихо.

— Искам да остана сама с бъдещата невеста на сина ми — обяви графинята. Дамите изчезнаха със сподавен смях и шепот.

— Хайде да седнем и да се опознаем — каза лейди Сеидре. Хвана Мери за ръцете и я поведе към креслата. — Не се бой от мен.

— Не се страхувам — отвърна Мери, докато сядаха. Всъщност се чувстваше доста неловко. Не защото графинята ѝ вдъхваше ужас, а тъй като най-неразумно ѝ се искаше двете наистина да станат свекърва и снаха.

— Надявам се, че Стивън се е отнесъл добре с теб.

Мери сведе очи пред непоколебимия поглед на графинята.

— Той и братята му твърде много приличат на баща си. Съжалявам, ако похотта е надделяла над здравия му разум при първата ви среща — Мери поруменя. — Обаче всички те добре знаят как да се държат с една дама. Надявам се, че след това вече се е държал като джентълмен.

Мери си спомни за поразителното му обещание да спи сам до сватбата. Нещо се сви в нея.

— Аз... да, така е.

Графинята се усмихна от удоволствие.

— Разбира се — продължи тя, — той отрасна в ужасно порочния кралски двор, където честолубието, интригите и страстите ръководят всичко. Там е така и днес. От съвсем малък му се наложи да прояви характер. — Тонът ѝ се промени. Тъгата ѝ беше несъмнена. — Но не се заблуждавай. В душата си никак не е лош. Сигурна съм, че жена като теб ще събуди най-доброто у него.

Мери си спомни тихия му глас и ласкавите му думи отпреди малко. Размърда се от неудобство.

— Защо ми казвате това?

— За да разбереш сина ми, бъдещия си мъж. За да му прощаваш, когато се самозабравя.

Мери не отговори. Усети, че твърде лесно ще се сближи с тази жена, твърде скоро ще я хареса. Не искаше да я харесва. Положението ѝ и без това беше достатъчно сложно.

— Кога ще разбереш дали си забременяла?

Очите на Мери се разтвориха широко. Лицето ѝ пламна.

— Циклите ми... не винаги са точно навреме.

— Много лошо. Трябва веднага да ми кажеш, ако носиш дете на сина ми.

Мери сви устни.

Графинята я погледна изпитателно.

— Трябва да разговаряме непринудено една с друга, нали? — Тя се усмихна. — Този брак ме радва много, принцесо. Същото се отнася и за мъжа ми и сина ми. — Лейди Сеидре хвана ръката ѝ. — Но ти не се радваш. Чувстваш се ужасно.

Мери си пое дълбоко дъх. Едва не заплака. Благите думи разтопиха решителността ѝ.

— Аз... толкова ли е очевидно?

— Съвсем очевидно е. Стивън ли е причината? Той ли не ти харесва?

Мери затвори очи. Въпросът въобще не стоеше така за нея. Изрече съвсем тихо:

— Той е мой враг.

Графинята я погледна внимателно.

— Всички вие сте ми врагове, мадам — каза Мери със същия тон.

— Сключен е съюз. Няма ли да се подчиниш на своя баща, краля?

Мери не биваше да отговаря, защото не биваше да признае, че се готви измама — не биваше да казва нищо, защото трябваше да остане вярна на Малкълм. Но, мили боже, и графинята, и синът ѝ бяха толкова сигурни, че ще има сватба, а никой от двамата не беше глупак. Точно обратното. И двамата бяха твърде проникателни. Ами ако те са прави, а тя греши? Какво тогава?

Мили боже, ако наистина се стигне до сключване на брак, как да постъпи в такъв случай?

Граф Нортъмбърланд очакваше нетърпеливо първородния си син. Стивън не се намираше в замък при пристигането на графа. Бащата познаваше навизите на сина си. Знаеше, че обикновено до обяд той и управителят му се занимават с текущата работа. След това синът му се заема с това, което изисква личното му присъствие — инспектира земите на арендаторите си или води упражненията на своите рицари. Ролф изгаряше от нетърпение, защото се виждаше много рядко със Стивън. В действителност, откакто го пратиха в двора на Уилям Първи като заложник преди толкова много години, пътищата им като че ли постоянно се разминаваха, вместо да се пресекат. Докато Стивън беше в двора, Ролф беше принуден да остане на север, за да воюва и да брани границата. Когато Стивън се върна вкъщи, Ролф доброволно избра да отиде в двора, за да защитава интересите си от онези, които искаха гибелта му.

Въздъхна. За малко неща съжеляваше в тоя живот. Липсата на време, което да прекара с най-големия си син, беше едно от тях.

Стивън влезе в залата.

Ролф скочи на крака и се усмихна.

— Вече си мислех, че ще се срещнем чак на сватбата ти с принцесата — възкликна бащата вместо поздрав.

Строгото изражение на Стивън изчезна.

— Руфъс даде ли съгласието си?

— Кралят се съгласи.

Усмивката на Стивън беше ослепителна.

— Безкрайно съм ти признателен, татко.

Ролф тържествуваше.

— Руфъс нямаше избор. Знае, че трябва да си възвърне Нормандия. Всъщност съгласието му се дължи и на няколко съвсем незначителни причини като временното му скарване с Роджър Бофор, например. Между другото той е бесен.

— Не се и съмнявам. — Стивън махна с ръка и баща му седна. Стивън се настани до него. — Всички до един са ужасени и потресени от този брачен съюз, включително и моята малка невеста.

Той направи лека гримаса.

— Невестата май не очаква с нетърпение сватбата?

— Меко казано.

— И как получи съгласието на Малкълм?

Стивън погледна баща си право в очите.

— Нямаше как да ми откаже, след като изпълних най-голямото му желание. Заклех се, че ще помогна на най-големия му син да се качи на трона след смъртта на баща си.

Ролф изгледа смаяно Стивън.

— А след моята смърт, когато Руфъс поиска да му помогнеш да качи на трона Дънкан, който е неговият избраник, как ще постъпиш тогава?

— Аз съм му верен васал — изрече високомерно Стивън. — Колкото и да го презирам.

За пръв път Стивън не скри противоречивите си чувства към краля. Ролф се изненада. От много години подозираше, че Стивън таи дълбоко истинското си мнение за краля. Питаше се каква ли е причината за подобна враждебност.

— Ще ти е много трудно да угодиш и на двамата — предупреди той сина си.

— Знам. Но предложението ми не беше необмислено. Дънкан е слаб, твърде слаб, за да остане дълго крал на Шотландия, а Едуард е млад. С течение на времето ще възмъжее и ще придобие опит. Като мен. Постъпих както трябваше.

— Не те укорявам — каза Ролф и се усмихна. — Добре си се справил, Стивън.

Стивън се засмя, явно доволен от похвалата.

— Благодаря, татко.

Ролф продължи да говори. Тонът му стана рязък.

— Има няколко незначителни условия. Руфъс обяви, че сватбата трябва да стане в двора.

Стивън беше поразен.

— Какви са тези игри?

— Той явно иска да унижи Малкълм, като вдигне тържеството там. Обаче годежът може да се състои тук утре сутринта.

Стивън кимна. За миг очите му блеснаха от удоволствие. След това каза:

— Руфъс несъмнено ще се опита да предизвика Малкълм, като му напомни, че му се е клел във вярност, коленичил в калта. А Малкълм е доста избухлив.

— Не се ядосвай. Ще се погрижим Малкълм и Уилям Руфъс да не се сбият. Нищо не бива да попречи на сключването на този съюз. Руфъс настоя също Мери да му бъде гостенка до деня на сватбата.

— Защо? — попита рязко Стивън. — Какво мисли, че ще спечели или докаже с това? Да не би да смята да я държи като пленница, докато се оженим? — Стивън беше скочил на крака. Очите му мятаха пламъци.

— Не се безпокой — каза Ролф, когато Стивън почна да крачи из стаята.

— Или е решил да извърши някакво вероломство? — запита Стивън. — Каква игра е подхванал сега с мен?

Ролф се поколеба. Много му се искаше да зададе един въпрос. От десет години му бе на езика, но тъй и не се реши, защото се страхуваше.

Но на Стивън му предстоеше да се ожени. Двамата се срещаха твърде рядко. Може би няма да има повече възможност да узнае истината.

— Стивън. Отдавна се питам защо мразиш толкова Руфъс.

Стивън само го изгледа. Лицето му беше непроницаемо. От краткотрайното избухване нямаше и следа.

— Има ли нещо, което трябва да знам, нещо, което може би се е случило, докато ти отрастваше в двора на баща му?

— Не, татко, няма нищо, което трябва да узнаеш.

Гласът на Стивън беше тих, но категоричен. Ролф се почувства така, сякаш са му ударили шамар. Веднага се отказа от намерението си да разпитва повече, защото Стивън бе мъж и имаше пълно право да има свои тайни. Обаче Ролф не се сдържа и си зададе мислено въпроса дали, ако миналото беше различно и ако разполагаше с повече време, Стивън нямаше да му се довери.

— Няма да я пусна там сама — заяви твърдо Стивън. — Ще отида в двора с нея.

Ролф знаеше, че Стивън презира и двора. Не го укоряваше за това. Всеки мъж трябва да брани най-скъпите на сърцето си хора.

— Радвам се, че желаш да я съпроводиш. Заминете веднага след годежа утре. Ще дойда при вас, след като се срещна с Малкълм, за да обсъдим последните подробности относно този брак.

— Не се бой, татко. Ще си отворям очите на четири до сватбата. Твърде много хора ще се опитат да ми попречат по един или друг начин.

Ролф сложи ръката си върху неговата. Каза тихо:

— Може би ще е добре от политическа гледна точка тя да забременее още сега, в случай че възникнат някакви проблеми.

Стивън се втренчи в него. След това обяви непоколебимо:

— Ще се занимавам с проблемите, след като те се появят. Но няма да спя с Мери преди сватбата.

Ролф се изненада. След това прояви мъдрост и не каза нищо повече. Това беше много повече, отколкото той очакваше. Никога не беше и мечтал, че синът му ще се влюби в бъдещата си невеста. Графът се обърна, за да прикрие удоволствието си.

— Сир, дошъл е брат ви, принц Хенри. Моли за среща с вас — каза оръженосецът.

Руфъс се намръщи. Той и момчето бяха сами в личните му покои. Кралят тъкмо се преобличаше за лова този следобед.

— Отпрати го някак. Не искам да го виждам.

Вратата се отвори с трясък. На прага застана принц Хенри. Лицето му бе изкривено от гняв, а очите му блестяха. Други двама слуги от кралската свита стояха зад него пребледнели от ужас.

Руфъс изгледа гневно брат си.

— Какво значи това? Виждаш, че съм зает, братко.

— В такъв случай намери време за мен, сир — едва не изръмжа Хенри и нахлу в стаята. Той беше висок и мускулест като баща им. Извисяваше се поне с една глава над по-големия си брат. За разлика от Руфъс, който носеше яркочервена горна туника, украсена с хермелинови кожи, и червени ботуши, той си беше сложил синьо сива туника и мантия в подобен цвят. Те бяха изпръскани с кал от дългата лудешка езда.

— Чух слух, който е невъзможно да е верен.

Руфъс въздъхна и щракна с пръсти. Веднага се появиха трима слуги и затвориха вратата зад себе си. Кралят се обърна към пажа си.

— Донеси ми пурпурно червената мантия, подплатена със самури, и златисто червената ми шапка.

Младият хубав паж се втурна да изпълнява заповедта.

— Кажу ми, че това не е истина — настояваше Хенри. Хубавото му лице се бе разкривило. — Кажу ми, че не си позволил на Стивън де Уорън да се сгоди за дъщерята на Малкълм!

Руфъс се усмихна.

— Ревнуваш ли?

Хенри си пое дъх и стисна юмруци.

— Да не си полудял? Или си оглупял напълно? Да дадеш такава власт на Нортъмбърланд!

— Тази власт принадлежи само на мен — отвърна рязко Руфъс, който вече не се усмихваше. Той погледна брат си в очите. — Така Де Уорън ми е задължен още повече отпреди.

— Това важи за Ролф. А за сина му? Всички знаем той колко си пада по теб, братко.

Сега Хенри говореше подигравателно. Знаеше, че извика един от най-неприятните спомени на брат си.

Червендалестото лице на Руфъс поаленя още повече.

— Не си мисли, че ще търпя евентуални прегрешения на Де Уорън. Ако ме предаде, ще си понесе наказанието като всеки друг. А той има какво да губи за разлика от теб, братко, който нямаш нищо.

Хенри се помъчи да овладее гнева си, защото беше доста избухлив като баща им, Уилям Завоевателя.

— Не ме разбра добре — успя да изрече той най-накрая. — Кой говори за предателство?

Руфъс се усмихна, доволен от победата си в този сблъсък.

— Сир — продължи със студен глас Хенри, — мисли какво вършиш. Глупаво е да даваш такава властна Нортъмбърланд. Та владенията му са все на север. Скоро Стивън ще управлява на мястото на баща си. Ами ако се съюзи с Шотландия срещу теб?

Лицето на Руфъс пак придоби пурпурен оттенък.

— Виж ти! Значи си взел да защитаваш моите интереси? — Но почна да се пита дали не е допуснал грешка.

— Точно така.

— Ха! — На Руфъс му стана смешно, защото и двамата знаеха, че Хенри е голям воин и отличен пълководец, но верността му е повече от съмнителна. Той се беше съюзявал доста пъти с най-големия им брат Робърт, херцога на Нормандия, срещу Уилям Руфъс. Като мамеше и двамата си братя, той успя да си завоюва добри територии, както и крепостта Домфрон. Беше и граф в Котентин. Нарастващата му мощ беше и помощ, и пречка за Руфъс, защото верността на Хенри струваше доста скъпо. Но нищо не му пречеше да го предаде, ако врагът предложеше повече. Руфъс не беше глупак. Разбираше добре колко е честолобив брат му и знаеше, че не в парите е проблемът.

Руфъс взе мантията от пажа си и позволи на момъка да му помогне да си я наметне.

— Донеси ми рубинената брошка — нареди той. След това се обърна към брат си. — Ценя твоята вяроност.

Хенри мълчеше. Руфъс се усмихна.

— Да си призная, мислех аз самият да се ожена за нея. В края на краищата още съм ерген. Но... — той въздъхна театрално — ... явно Стивън не е съумял да се сдържи. Може би е бременна от него.

Лицето на Хенри помрачня.

— Това, разбира се, прогони всички мисли за женитба с нея, защото моят наследник трябва да бъде от мен — той изгледа изпитателно брат си. — Хайде, бъди почтен, Хенри. Виждам, че си объркан. Но кое те тревожи толкова — мисълта за неродения ми наследник или годежът на приятеля ти? Признай си, че си дошъл тук, за да ме помолиш да дам принцесата на теб!

Хенри не отвърна нищо.

— Мина ми през ума, че това ще искаш — каза Руфъс. — Ти си ми брат в края на краищата. Един принц и една принцеса — каква чудесна двойка, нали? Обаче реших да предпочета Нортъмбърланд. Него го познавам.

Хенри каза:

— Но аз съм ти брат. Можеш да ми имаш доверие.

Руфъс вдигна вежда. Не устоя на изкушението да го подразни още малко.

— Може би ще ти дам дъщерята на Фиц Албърт.

Лицето на Хенри помрачня още повече.

— Та тя е дъщеря на барон с едно-две скромни имения.

Руфъс се засмя тихо.

— Ами и ти имаш незначителни имения. Значи ще сте равни и ще си подходите идеално, нали?

Хенри не се сдържаше повече.

— Ще съжаляваш за това, братко.

Руфъс внезапно почувства страх. Защото не вярваше ни най-малко на Хенри. Той приличаше твърде много на баща им. Реши, че е крайно време да се сдобри с него.

— Принцесата има сестра, която е неомърсена от мъж. Но е в манастир и е твърде млада, за да се омъжи.

Хенри веднага се оживи.

— Малкълм никога няма да се съгласи и двете му дъщери да се омъжат за нормани.

— Но Малкълм няма да живее вечно. А когато вече го няма, кралството му ще бъде готово за нов господар. Същото се отнася и за другата му дъщеря, Моди.

Хенри се замисли, вече без да се усмихва. А Руфъс съжали за миг, че предлага такава голяма плячка на брат си, който понякога беше неговият най-добър съюзник, но винаги — най-големият му враг.

Граф Кент имаше имение в южния край на Лондон от двете страни на Темза. Имението демонстрираше впечатляващото му богатство. Наскоро бяха боядисали сградата в бяло. Главният вход беше от махагон. На вратата бе гравирани фамилният герб. Къщата беше прочута с това, че има не една, а две главни зали и много спални, разкошен параклис и отделни постройки за кухни, склад, както и изба за бира. Мебелите в къщата бяха от най-хубаво дърво и изкусно резбовани. Подобното на трон кресло, на което сядаше само графът, беше тапицирано с пурпурно кадифе. Персийски килими с екзотични шарки покриваха подовите на стаите на горния етаж, а по стените висяха ярко оцветени гоблени.

Роджър Бофор седеше небрежно на величествено кресло в спалнята си и пиеше хубаво вино от Нормандия. Адел Бофор крачеше пред него по яркочервения килим. Адел бе просто изнервена. Направо не я сдържаше на едно място от възбуда и гняв.

Тя спря, опряла ръце на хълбоците си. Прекрасните ѝ гърди се подигнаха.

— Нищо ли няма да кажеш? Съвсем нищичко?

— Недей да крециш — възпря я той. Въпреки че според него бедата ѝ се дължеше на временното му скарване с краля — а нейната беда беше и негова — той се наслаждаваше на яростта ѝ. Рядко някой успяваше да надхитри Адел.

— Господи, колко те мразя! Изхвърлят ме като някаква жалка дрипа, а ти не правиш нищо, абсолютно нищичко!

Той реши да се заяде с нея.

— Получи поне десетина предложения за женитба след разтрогването на годежа. Спомни си колко настойчив беше Хенри

Ферарс. Няма да умреш като стара мома, скъпа.

— Ти ми се подиграваш! Той е никой, никой!

— Не се подигравам.

— За коя — процеди ядно Адел, — за коя е решил да се жени?

Коя желае повече от мен? Коя е тя?

Хубавицата вече крещеше.

Роджър се усмихна лениво и изгледа с любопитство доведената си сестра.

— Не бива да стоиш тук, Адел. Виковете ти ще съборят къщата.

Тя го изгледа задъхана от ярост. Отметна назад дългата си черна коса, която се пръсна до ханша ѝ.

— Знаеш. Знаеш коя е. Сигурна съм, че си научил!

Той се усмихна отново и бавно отпи още глътка вино.

— Мръсник! — изкрещя тя и изби чашата от ръката му. Виното се разля по опънатите му пурпурни панталони и по бродирания край на кадифената му дреха. Роджър скочи на крака, сграбчи китката ѝ и я дръпна болезнено рязко към себе си. След това ѝ удари силен шамар.

Адел изпищя от ярост и се сборичка с него. Той я удари още веднъж само за да я научи къде ѝ е мястото. После я пусна. Тя отстъпи вбесена. Гърдите ѝ се повдигаха бурно от възбуда. Роджър забеляза, че зърната ѝ са изпъкнали. Той също се беше възбудил.

— Коя е тя? — настоя Адел. Бузата ѝ бе ярко розова от ударите.

— Дъщерята на Малкълм Кенмор — изрече той с нескрито задоволство.

Сестра му ахна от изненада.

— Ще се жени за дъщерята на краля?

— Ще се жени за принцеса — изхили се мазно Роджър.

Адел сподави стона си и се извърна разтреперана с лице към огъня. Той застана зад нея и докосна рамената ѝ. Беше толкова близко до нея, че набъбналите му слабини почти докосваха задните ѝ части.

— Дори ти не си в състояние да съперничиш на една принцеса, скъпа, а казват и че била голяма красавица.

Тя се отдалечи рязко от него. Не каза нищо — нямаше какво да отвърне.

Мери яздеше до Стивън на хубав бял кон. Той беше на едрия си кафяв жребец. Придружаваха ги двадесетина рицари. Точно зад тях един слуга държеше високо знамето на Нортъмбърланд. Ярочервената роза на черно, бяло и златисто поле се развяваше гордо над главите им и обявяваше тяхното пристигане в Лондон.

Камбанният звън на кралската църква извести на всички, че пристигат. Звънът проехтя веднага щом те се насочиха тържествено към спуснатия мост. При друг повод дворецът може би би събудил любопитството на Мери. Още Завоевателя беше почнал да го строи. Дворецът беше вдигнат върху развалините на древно римско селище, някогашните стени сега бяха част от укрепленията. Дворецът беше на четири етажа, имаше боядисана в бяло кула, а парапетите на бойните кули бяха назъбени. Дворът, с изглед към реката, беше широк и завършваше с пристан. По кулите крачеха стражи, стрелци с лъкове стояха на пост по стените. Долу, на пристана, дузини големи и малки лодки стояха на котва и се поклащаха лениво във водата.

Мери не виждаше нищо друго освен стените и Тауър. Стомахът ѝ се беше свил на топка. Чувстваше се така от вчера, когато коленичи в параклиса в Олнуик и официално се сгоди.

Годежът действително се състоя. Беше си съвсем истински. Нямаше никаква измама. А ето че влиза сега в Тауър. Докато гледаше още недовършената крепост, Мери внезапно осъзна, че дори Малкълм не е в състояние да я освободи оттук, щом тя се окаже зад тези яки стени.

Внезапно ѝ стана студено.

Да, годежът се състоя. Никой не я спаси нито в Олнуик, нито по пътя за Лондон. Нямаше кой да го стори. Пълна лудост е било да си въобразява подобно нещо и да се надява. Мили боже, нямаше никаква измама.

Нямаше никаква измама. Баща ѝ я бе дал на Стивън де Уорън, без дори да се сбогува с нея. Тя не е нищо повече от жертва пред олтара на политиката.

В гърдите ѝ се надигна болка. Мери с мъка отпъди черните мисли. Знаеше, че ако не се овладее, ще влезе разплакана в кралския дворец.

Щом се озоваха в двора, мигновено ги наобиколиха група въоръжени рицари, които размахваха доста застрашително кралското

знаме. Мери не помръдна. Стивън скочи от жребеца. Силните му ръце обгърнаха кръста ѝ. Очите му срещнаха нейните.

— Не се бой — нашепна ѝ той. — Дръж се, все едно, че си на представление.

Той я свали от коня и я взе на ръце. Мери трепереше и дишаше тежко. В мига, в който осъзна, че се намира в прегръдките на Стивън де Уорън, мъжа, който наистина щеше да стане неин съпруг, мъжа, на когото баща ѝ я беше дал толкова безцеремонно, тя се дръпна рязко, за да се освободи. Кралските рицари ги обкръжиха и ги отделиха от свитата на Стивън.

— Защо ни обградиха така? — извика Мери.

Обзе я паника. Помисли си, че ще я вземат от Стивън и тя няма да стане негова жена, а затворничка на краля. Колкото и да мразеше мисълта, да се омъжи за Нортъмбърланд, много по-ужасно бе да ги разделят, а нея да хвърлят в подземията на Тауър.

Стивън я прегърна ласкаво, но лицето му се изопна. Погледът му стана студен и заплашителен.

— Това е само представление, Мери, представление, което да сплаши мен и враговете на краля. Ще ми станеш жена. Руфъс не е толкова глупав, че да се отметне от думата си. Никога няма да посмее да разгневи семейството ми до такава степен, че... Твърде много се нуждае от подкрепата ни.

Мери не се успокои. Враговете я обграждаха, той също беше враг. Каквото и да говори Стивън, нея щяха да задържат под стража. А и не вярваше, че той ѝ говори искрено. Нали го виждаше, той също се беше сковал от напрежение и гняв. Мери се почувства смазана от напора на чувствата. Стремеше се да ги потисне, но те заплашваха да надделеят над разума ѝ. Действително се сгоди за Стивън де Уорън. След няколко седмици ще му стане жена. След малко ще влезе в Тауър като гостенка на краля. Милостиви боже, баща ѝ дори не изчака да разбере дали тя е бременна, а направо я даде на най-големия си враг!

Мери затвори очи и пое дълбоко дъх, защото ѝ се зави свят. Усети, че е стиснала ръката на Стивън.

През ума ѝ мина, че въпреки старата омраза той е единствената ѝ подкрепа в този враждебен дворец. Веднага се ядоса на себе си, на него и на всички и измъкна ръката си.

От десетината рицари, които ги държаха в плътен обръч, се отдели един мъж. Самоувереното му лице се усмихваше обаятелно.

— Дойдох да те поздравя, Стивън, от името на брат ми, краля.

Стивън обгърна настръхналите рамене на Мери.

— За мен е чест, Хенри.

Принцът му се усмихна и след това съсредоточи вниманието си изцяло върху Мери. Тя го гледаше така, сякаш има две глави.

Беше виждала и принца в Абърнети. Беше слушала много и за него. Той беше прославен със своята страст към незаконни връзки с благородни дами. Говореше се, че е наплодил поне десетина незаконни деца. Но погледът, който ѝ хвърли, бе не толкова похотлив, колкото изпитателен. Чувствата ѝ бяха в пълен безпорядък, затова тя не разбра всичко, което се четеше в него. Въпреки това този поглед я разстрои и тя се изчерви.

— Добре дошла в Тауър, принцесо — изрече Хенри приветливо.

Мери беше добре възпитана. Тя направи реверанс, колкото и да не ѝ се искаше. Стивън се принуди да дръпне ръката си от раменете ѝ.

Хенри улови ръцете ѝ и ѝ помогна да се изправи. Доста се забави, преди да ги дръпне.

— Вие сте истинска красавица, много по-хубава даже от Адел Бофор — Хенри се забавляваше, тъй като си мислеше, че принцесата не знае за кого става дума.

Мери не беше забравила омразното име. Тя не повярва на принца. Запита се дали наследничката на Есекс в момента не е в двора.

Стивън не каза нищо. Хвана Мери за ръка. Сплете пръстите си със нейните, за да покаже кой я притежава. Очите му гледаха твърдо принца.

Хенри вдигна вежда и се засмя.

— Не се бой от мен. Не сме ли стари съюзници? Не смятам да ти се бъркам в работите, скъпи Стивън.

Усмивката на Стивън беше леденостудена.

— Значи си се променил от последната ни среща, приятелю, защото обичаш да нахлуваш в чуждата собственост, откакто те помня.

Хенри сви рамене.

— Не и ако не съм поканен — каза той.

— Тук няма да бъдеш канен — отвърна Стивън без злоба. Просто констатираше факта.

— Да не си се размекнал? — Хенри като че ли се развесели отново. Гласът му звучеше недоверчиво. Сви рамене, когато Стивън само се усмихна. — Е, хайде — каза той и направи широк жест с ръка, — студено е и годеницата ти трепери. От студа, разбира се.

— Разбира се — каза Стивън и притисна ръката ѝ към тялото си.

Мери едва дишаше. Усети, че двамата са големи приятели, но и че между тях съществува някакво необичайно съперничество. Във всеки случай не спореха за нея! Едва не изхленчи, когато остра болка прониза слепоочията ѝ. Прииска ѝ се да се махне оттук, да си легне и да се завие през глава.

Изкачиха дървените стъпала пред замъка и влязоха в залата на втория етаж. По закон тя беше собственост на управителя на Тауър. Беше изпълнена докрай от дами в най-хубавите рокли и бижута и от джентълмени в ярко оцветени туники и плътно прилепнали панталони. Други пък изглеждаха така, сякаш не бяха слизали с дни от конете си — толкова кални и мръсни бяха. В залата беше твърде топло и задушно заради събралото се множество. Тук не достигаше и полъх от вечерния ветрец. А шумът! Мери трябваше да вика с всичка сила, ако искаше да разговаря със Стивън. Но тя нямаше такова желание. През това време на него му се налагаше да си пробива грубо път през тълпата, за да я преведе през залата до най-близките столове. За нейна изненада Хенри ги остави там, след като я изгледа язвително за последен път и ѝ се поклони учтиво.

На площадката, на която бяха застанали, беше по-тихо. Мери се поотпусна и разтри пулсиращите си слепоочия.

— Къде отиваме? — попита.

— Да поднесем поздравите си на краля, разбира се.

Сърцето ѝ се сви отново. Обзе я ужас.

Горе на площадката за малко не се сблъскаха с група слизащи дами, които се носеха като вихрушка от лъскава коприна и ярък брокат. Парфюмът им замайваше главите, по лицата им имаше пудра. Стивън вежливо отстъпи, без да изпуска лакътя на Мери. Дамите го изгледаха хищно, а в Мери се вторачиха с широко отворени очи. После отминаха. Една жена обаче спря срещу тях. Стомахът на Мери се сви още повече и я заболя. Жената не ѝ обърна внимание. Огненият ѝ поглед не се откъсваше от Стивън.

— Милорд — каза тя. Гласът ѝ беше тих и дрезгав. След това направи дълбок реверанс.

— Нямаше нужда, милейди — изрече Стивън.

Тя се изправи. Едва благоволи да забележи присъствието на Мери. Жената беше поразително красива, висока и стройна. Косата ѝ беше по-черна от нощта, а очите ѝ бяха мамещо тъмни. Мери не се съмняваше, че това е някоя от любовниците му, толкова съблазнителна беше.

— Е, желая ви всичко най-хубаво, милорд — изрече тихо изкусителката.

— Много мило от ваша страна.

Дългите ѝ черни мигли се сведоха. След това тя му хвърли поглед, който възмути Мери с неприкритото си обещание.

— Надявам се да останем приятели.

Гласът ѝ беше още по-обещаващ. Мери вече беше сигурна, че тази жена му е била твърде близка.

Устата на Стивън се сви в някакво подобие на усмивка.

— Както желаете, милейди — каза той и се поклонил рязко. След това хвана Мери и остави жената на площадката.

Мери тутакси намрази тъмната красавица. Омразата я обзе с такава сила, че остана без дъх. Много добре разбра какво си казаха! Любовницата му възнамеряваше да продължи тяхната връзка и след брака му с Мери.

— Пак трепериш — отбеляза Стивън и я измери с поглед.

— Ти ми обеща... — едва прошепна тя.

— Ще ти бъда верен, Мери, не се безпокой.

Част от гнева ѝ... и от невероятната ѝ ревност — се изпари. Норманинът беше вероломен, но тя вярваше, че ще удържи на думата си. Каквото и да беше имало между него и онази жена, то беше свършило веднъж завинаги.

— Имай ми доверие, Мери — прошепна Стивън.

От сърдечните му думи ѝ се прииска да зариде. Нервите ѝ бяха изопнати до крайност.

Влязоха в друга зала. Тя имаше висок таван и беше много по-просторна от онази долу. Явно беше част от кралските покои. Тук имаше само десетина души, които бяха погълнати от разговор. Беше

много по-тихо. Сърцето на Мери пак задумка оглушително. Помъчи се да си внуши, че няма от какво да се бои.

— Стайте на краля са ето там. — Стивън кимна към мястото, където двама стражи пазеха внушителните дъбови врати.

Мери се мразеше заради малодушието си. Последва Стивън. Радваше се, че той я държи здраво за ръка. Той каза няколко думи на стражите и единият от тях влезе вътре. Почти незабавно се върна и им направи път да минат. Двама слуги ги придружиха.

Кралят стоеше насред стаята, а един свещеник говореше монотонно и четеше един свитък Мери реши, че става дума за инвентар на някакво имение. Кралят не слушаше. Гледаше тях двамата.

За миг Мери забрави за всички други в стаята, толкова колоритен на вид беше Уилям Руфъс.

Дългата му долна туника беше крещящо сребриста, а тази над нея беше с най-яркия пурпурен цвят, който Мери беше виждала някога. И двете дрехи бяха богато извезани със сребърни и златни нишки. Златният му колан беше много широк и заслепяваше очите. Беше инкрустиран с рубини и сапфири. Обувките му бяха позлатени. На заострените им върхове имаше пискюли, обсипани с още скъпоценни камъни. Кралят носеше няколко големи огърлици, много пръстени и, разбира се, короната на Англия.

Трима придворни се изтягаха в креслата зад краля и слушаха свещеника. Вниманието на всички се насочи към младата двойка. Свещеникът най-сетне забеляза, че никой не го слуша и гласът му заглъхна. Стивън въведе Мери в притихналата стая.

Уилям Руфъс се усмихна. За изненада на Мери той гледаше не нея, а Стивън. Тя вдигна очи към годеника си и видя, че лицето му е застинало като каменна маска. Обърна се пак към краля. Той най-сетне благоволи да забележи присъствието ѝ. Неясно защо ѝ се стори недоволен.

Знаеше, че не бива да отвръща на погледа му, но не се сдържа, тъй като никога преди не го беше виждала, а я бяха учили да го мрази, откакто се помнеше.

Беше чувала, че се перчи като паун и е содомит. Че харчи реки от сребро за нови дрехи. Видът му я изненада. Той излъчваше власт и сила и същевременно беше много смешен. Беше среден на ръст,

червендалест и склонен към напълняване. Някога може би е бил привлекателен, но не и сега. Очите му бяха малки, но гледаха пронизателно. Когато най-накрая се усмихна сърдечно, тя забеляза, че му е паднал един зъб. Той се усмихваше само на Стивън.

— Добре дошъл, Стивън, добре дошъл. Не очаквахме теб, а само малката ти годеница.

— Наистина ли? — изрече с меден глас Стивън. Мери позна веднага, че той мрази силно краля. Очите му бяха потъмнели, устните се присвиха, а в тона му се долавяше подигравка. — Смятахте, че ще я пратя тук сама?

Руфъс сви рамене.

— Но ни е приятно да те видим след толкова дълго отсъствие. Твърде отдавна не си ни идвал на гости. Двамата с теб имаме за какво да си поговорим. — Руфъс протегна ръка. — Днес ще вечеряш с нас.

Стивън коленичи, взе ръката на краля и целуна въздуха над нея. Движението му беше грациозно, но нещо му липсваше. От раменете и главата му се излъчваше пренебрежение. Руфъс най-сетне се обърна към Мери, която пристъпи напред и застана до Стивън. Направи дълбок реверанс и остана така, докато той не ѝ позволи да се изправи.

— Значи ти си дъщерята на Малкълм? — изрече замислено той. — Защо е отлагал толкова дълго женитбата ти? На колко си години? Приличаш ми повече на дете, отколкото на жена.

Мери настръхна. Не ѝ хареса високомерната му любезност. Вдигна очи и забеляза, че всички в стаята я гледат. Не биваше да предизвиква английския крал, но не ѝ се искаше да му отговаря. Накрая неохотно отвърна на един от въпросите му.

— На шестнайсет години съм.

Руфъс я изгледа продължително, преди да прехвърли погледа си върху Де Уорън, който стоеше неподвижно до Мери.

— Харесваш ли я, Стивън?

Мери ахна. Ама че въпрос!

Кралят продължи да говори приветливо, сякаш тя не беше в стаята.

— Никак не прилича на Адел. Толкова е дребна и бледа, че може да мине за момче, ако не беше дългата ѝ коса.

Мери се вбеси. Не можеше да повярва, че кралят посмя да я оскърби така. Обърна се към Стивън и зачака той да я защити.

Обаче Стивън сви рамене. Устните му бяха здраво стиснати.

— Знаеш, че не си падам по момчета.

Руфъс се усмихна.

— Не, но жените ти винаги са били едри и доста зрели.

Стивън се съгласи с краля. Тонът му беше не по-малко закачлив.

— Значи тя не ти се нрави? — Очите на Руфъс блеснаха отново.

— Тя е дъщеря на Малкълм. Това ми се нрави, сир.

На Мери й призля. Това беше последният смъртоносен удар. Стисна юмруци и впи нокти в дланите си. Те едва не се разкървавиха. Каза си, че няма да си изпусне нервите пред очите на всички.

За миг пак се възцари тишина. Стивън стисна ръката й успокоително, защото тя трепереше. Мери пламна от гняв и я дръпна рязко. Той я стисна толкова силно, че я прикова на място и тя бързо притихна. За неин ужас очите й почнаха да я парят от напирещите сълзи.

Но Руфъс смени темата на разговора. Почна да разпитва Стивън за положението в Нортъмбърланд. Мери не слушаше. Чувстваше се твърде съсипана, за да различава думите им. Искаше само да се махне възможно най-бързо от кралските покои, да се махне от ужасния крал, от Стивън и от всичко, което узна досега. Главата й се завъртя.

Но изведнъж Руфъс се обърна пак към нея.

— Как е баща ти?

Тъй като Мери се мъчеше с всички сили да не мисли за Малкълм, не успя да отговори, дори и след смущкването на Стивън. Тя примигна и реши да не плаче. „Не тук и не сега, моля те, Господи.“

— За баща ти те питам, принцесо — повтори Руфъс, сякаш говореше на някой идиот. — Как е баща ти? Не говориш ли френски?

Мери се опита да продума. Но усети, че ако отвори уста, ще изпищи.

Руфъс се обърна към Стивън.

— Да не е малоумна? Разумът й на мястото ли си е? Няма да те ожена за някоя, която ще ти роди глупаци.

— Разумът й е наред, сир, но е преуморена и, мисля, доста смутена.

Мери не смееше да повдигне очи от пода. По бузите й се плъзнаха няколко сълзи.

— Вярвам на преценката ти, защото никога не си грешил досега. Отведи я. Прати я в стаята, където ще живее заедно с няколко временно пребиваващи дами. Трябва да поговорим. Имаме много за обсъждане, след като толкова години не сме се виждали.

Стивън се поклонил, стиснал здраво ръката на Мери.

— Сир.

Излязоха навън. Мери едва съзнаваше, че прекосяват залата и излизат на двора. Ходеше като малоумна, както я нарекоха преди малко. Почти се задави от чистия въздух.

Стивън разговаряше тихо с един въоръжен мъж. Мери започна да идва на себе си. Не протестира, когато Стивън пак я хвана за ръка. Не му обърна внимание, когато той я изгледа изпитателно. Минаха покрай войника на горния етаж.

— Госпожице?

Тя стисна зъби и не каза нищо. Почти не дишаше.

Стивън също замълча. Стражът им обяви бодро, че това е нейната стая и отвори широко вратата. Мери отблъсна Стивън, който я пусна, и влезе вътре. Той я последва, както тя и предполагаше. След това стражът си отиде.

Най-накрая останаха сами.

— Мери — поде Стивън.

Мери изкрещя. Докато пицеше от гняв и мъка, вдигна ръка и го удари с всичка сила по лицето. Шумът от пляска отекна високо в стаята.

— Махай се! — изкрещя Мери. — Веднага се махай от мен!

За миг Стивън остана неподвижен.

Мери също.

Звукът от шамара като че ли увисна в пространството.

Гневът се сля с нежеланието му да повярва на това, което стана.

— Мери — изрече строго Стивън. Пристъпи към нея.

— Не! — извика тя и вдигна ръце, готова да го отблъсне. И заплака неудържимо.

Той спря. Усети, че е нервна още при влизането им в двора на краля. Видя как неспокойствието ѝ нарасна. Горчиво съжаляваше, че му се наложи да се държи така пред краля, но нямаше избор, знаейки характера на Руфъс. Не я обвиняваше, че го удари.

— Мери, трябва да ти обясня защо се държах така пред краля.

— Не! — Тя се отдръпна назад, докато краката ѝ се блъснаха в едно от трите легла в стаята. Мигновено отскочи и се притисна към стената. Там се намираше възможно най-далеч от него.

— Мери — каза Стивън и си заповяда да запази спокойствие и да ѝ говори като на болен или умопомрачен. — Не биваше да позволявам на краля да разбере колко се радвам, че двамата с теб ще се оженим скоро. Повярвай ми. По-късно ще ти обясня всичко по-подробно. След като се примириш с брака ни и ми станеш вярна.

— Никога няма да се примиря, никога няма да ти бъда вярна!

Стивън трепна.

— Да знаеш как те мразя! — извика Мери и изхлипа още веднъж. — Мили боже, нима наистина ще се омъжа за теб!

Стивън се стресна и се запита дали тя не е полудяла.

— Разбира се, че ще се омъжиш. Това вече е решено.

Тя изстена.

Стивън се почувства безпомощен. Изобщо не я разбираше.

— Не си на себе си. След като се успокоиш...

Безумният ѝ смях го прекъсна. Сълзи обляха лицето ѝ.

— Разбира се, че не съм на себе си! Обвиняваш ли ме, норманино? На теб би ли ти харесало да бъдеш затворник?

Той стоеше неподвижно. Лицето му беше безизразно, само челюстта му беше стисната. Настъпи продължителна тишина. Очите му станаха черни като катран, а тя ридаше почти беззвучно.

— Ти не си затворничка, госпожице — изрече той най-накрая. Гласът му беше доста рязък. — Ти си ми годеница, скоро ще ми станеш жена.

Тя закри лицето си с ръце. Раменете ѝ потрепериха. Сега риданията ѝ се чуваха ясно.

Явно мисълта за женитбата беше причина за истерията ѝ. Само не разбираше защо тя получи тази криза именно сега, а не по-рано. Досети се, че думите, с които я унизи пред краля, са предизвикали гневния ѝ изблик. Загриза го чувство за вина. Почувства се виновен не заради изблика ѝ, а тъй като ѝ беше наложил насила този брак. Невъзможно бе да отрече това. По какво се различаваше от Уилям Руфъс?

Кралят беше ужасен, както винаги. Напомни си, че Руфъс не му предложи положение в обществото, власт или брак. Руфъс пожела да се възползва от него, да го насили. Обаче приликите между тях двамата наистина го плашеха.

Обаче и той беше безпомощен. Беше пленник на своята страст и амбиции. Нямаше как да я пусне на свобода, нямаше да го направи.

— Не си затворничка — повтори той, но дали, за да убеди нея, или себе си? Не смееше да си отговори на този въпрос. — Ще ми станеш жена! Всичко мое ще стане и твое.

Тя отпусна ръцете си. Лицето ѝ блестеше от сълзите. Очите ѝ гледаха сърдито.

— Не желая нищо от теб!

Вбеси го типично по женски.

— Не ме карай да ти припомням някои случки! — Той се надвеси заплашително над нея. — Никой не те насилваше да се държиш така в леглото!

Тя се задави.

— В леглото не... се преструвах... защото си истински дявол и сигурно си ме омагьосал... но във всяко друго отношение не те желая... и няма да те оставя да го забравиш!

Той замръзна. Сякаш омагьосана го скочила на мястото му.

— Няма значение, че не ме желаеш и не си ми вярна — изрече той с усилие. Нямаше връщане назад. — Ще се оженим, както се разбрахме двамата с баща ти.

— Не ми говори за Малкълм! — изпищя тя.

Стивън заподозря какво я беше разгневило толкова. Ужаси се при тази мисъл.

— Мери, на Малкълм ли се сърдиш?

— Мразя те! — изкрещя тя. Изведнъж се дръпна от стената и се нахвърли върху него. Поразеният Стивън я улови и залитна назад. Тя го заудря с юмруци. Стивън падна на леглото. Опитваше се да я прегърне, въпреки че тя го биеше. Вбесена от безсилието си да го нарани, тя впи нокти в кожата му. Стивън трепна от болка, когато един нокът остави дълбок белег върху бузата му. Нямаше друг изход, освен да я събори на леглото. Стана и докосна парещата драскотина. По бузата му течеше кръв.

Мери се сви на кълбо, прегърна корема си и заридя.

Стивън веднага забрави за раничката. Как да я изостави... въпреки омразата ѝ към него? Седна до нея и я прегърна. Загали косата ѝ, докато тя плачеше на гърдите му, без да се прикрива. Как да я утеши? Боже, прати Малкълм Кенмор в ада! Боже, накажи и самия него!

Тя се наежи, когато усети тялото му до себе си. Отскубна се. Скочи на крака и завика обезумяло:

— Ти си виновен!

Той не помръдна. Трепереше съвсем леко, почти незабележимо. Отвори уста, за да се защити, спомни си за отвличането и съблазняването ѝ и веднага я затвори. Ако дръзнеше да се защити, само щеше да прехвърли вината върху баща ѝ. А нямаше никакво желание да прави това.

Мери насочи пръст към него. Той затреперя неудържимо.

— Ти си виновен! Ти застана между нас! Заради теб Малкълм ми обърна гръб! Ти си виновен!

Колко го мразеше тя. Помисли си, че дълбоко в себе си се е надявал на нещо повече от изпълнен с враждебност брак. Беше си представял топлина и взаимна помощ, ведър смях и искрена вярност. Болка прониза гърдите му. Болеше го и за годеницата му, и за него самия.

Стана бавно. Ръцете му бяха стиснати в юмруци. Разтвори ги с усилие.

— Съжалявам, че обвиняваш само мен за всичко — изрече той сковано. — Но може би си права. Защото действително желая да се ожения за теб... и ще го направя, колкото и да ме мразиш.

Мери се задави от мъка и отчаяние.

Зъбите му изскърцаха от напрежение. Гърдите го боляха. Обърна се, отвори вратата и излезе.

Мери рухна на леглото веднага щом той затвори вратата зад гърба си. Усети, че няма сили да плаче повече. Болката пулсираше в нея. Искеше ѝ се да удари леглото, да раздере чаршафите, да раздере и себе си. Искеше ѝ се да опустоши всичко заради тази несправедливост. Чуваше се като някоя безумна жена, получила ужасяващ пристъп на лудост. Действителността ѝ беше омразна.

Времето отминаваше. Тя се успокои постепенно и здравият ѝ разум се върна. Спря да мисли и се вцепени. Изведнъж се почувства неловко. Някой я гледаше. Погледът беше студен, изпълнен с омраза и напрегнат.

Трепна рязко, защото жената, която стоеше в сянката на отворената врата, я съзерцаваше с явно удоволствие и се наслаждаваше на смущението ѝ. Най-малко нея Мери искаше да вижда сега. Това беше твърде хубавата чернокоса жена, която се беше изправила толкова дръзко срещу Стивън преди час. Това беше нормандската му любовница.

Двете впиха поглед една в друга.

В погледа на другата жена се четеше открито презрение.

— Не ми казвай, че ще спиш тук.

Мери се изправи и вирна брадичка. Усещаше, че е уязвима. Другата жена, прекрасната бивша любовница на Стивън, я беше сварила в момент на слабост.

— Точно така, ще спя тук — прошепна тя, като се помъчи да не издава смущението си.

Жената влезе в стаята и бавно се заразхожда около Мери.

— Значи насила те карат да се ожениш за Стивън.

— Явно знаеш коя съм — каза замислено Мери, без да се усмихва. Стана. — Но още не си се представила.

Жената се усмихна неприятно.

— Аз съм лейди Бофор — каза тя. — Адел Бофор. Жената, за която трябваше да се ожени Стивън.

Мери видимо се изненада. Беше предположила, както се оказа, погрешно, че тази жена му е била любовница. Но тя не беше куртизанка, а една от най-богатите наследнички в Англия. Мери се смути още повече. Беше предположила, че отношенията им са такива, защото жената и Стивън се бяха държали твърде интимно един с друг. След като разбра, че Адел е благородничка и богата наследница, тя някак си загуби желание да спори с нея. Каза си, че това няма значение, защото Мери надвишаваше много Адел по ранг. Изобщо не си бяха съпернички. Но Мери се чувстваше така, сякаш двете бяха именно такива — яростни и ожесточени съпернички.

— Той се жени за теб само заради съюза и роднинските връзки, които ще му донесеш — изрече Адел с присвити очи. Тя беше затворила вратата. Сега пригладваше с ръка ярко тюркоазената рокля над съблазнителните си бедра. Позата ѝ беше предизвикателна. Мери се досети, че тя нарочно изтъква извивките на тялото си, за да покаже превъзходството му над крехкото ѝ момчешко тяло.

— А пък за теб е искал да се ожени, защото си много богата — отвърна язвително тя. Но гласът ѝ не звучеше уверено. Тази жена сигурно беше мечтата на всеки мъж. Мери добре си спомняше думите на Стивън към краля преди малко. Може би кралят намекваше за Адел Бофор, когато каза, че Стивън винаги е харесвал по-едри жени. Това не я интересуваше, разбира се. Тя го мразеше заради всичко, което ѝ беше сторил.

— Вярно е, че ме искаше заради моето богатство, но и заради много други неща — каза Адел дрезгаво.

Мери си ги представи прегърнати и усети, че мрази тази жена. Но защо? Както каза Адел, насила я караха да се омъжи за Стивън. Той не само я бе оскърбил, но и не успя да я защити публично. И най-важното, тя го мразеше заради това, че той я раздели завинаги с баща ѝ и ѝ съсипа живота.

Обаче въпреки всичко Мери почна да си спомня интимните мигове със Стивън, мигове, изпълнени с върховна, неудържима страст.

Беше ли докосвал Адел така, както нея?

Адел пристъпи напред. Двете се изправиха една срещу друга. Тя се извисяваше над Мери, но тя не се изплаши от внушителния ѝ ръст.

— Ще ти помогна.

Мери се стресна.

Изведнъж Адел се обърна и отиде до вратата. Отвори я и надзърна в коридора. Никой не ги подслушваше. Тя затвори вратата и се облегна на нея. Очите ѝ искряха като оникс, погален от слънчев лъч.

— Ще ти помогна — повтори тя. Гласът ѝ беше тих и напрегнат.

— Не разбирам — каза бавно Мери, но умът ѝ заработи и тя започна да разбира за какво намеква Адел Бофор. Но... не, тя няма да посмее!

— Ти не искаш да се омъжваш за него.

Мери кимна и кръстоса погледа си с другата жена.

Адел се усмихна бавно и изкусително.

— Искаш ли да избягаш?

Мери се подвоуми. Пред очите ѝ се появиха две съперничещи си лица: лицето на баща ѝ, което изведнъж се изпълни с омраза, и това на Стивън. То я съблазняваше с обещания. Тя се отърси от примамката.

— Да.

— Тогава ще го уредя.

Стивън остави Мери в стаята ѝ и се запъти към долния етаж. Не отвръщаше на погледите на другите, понеже не искаше да разговаря с никого. Желаше единствено да подиша малко чист въздух. Трябваше да премисли всичко отново.

— Стивън!

Гласът на брат му го накара да спре. Стивън се извърна и видя, че Джефри прекосява голямата зала. Явно се връщаше от покоите на краля. Той се приближи и Стивън забеляза, че е стиснал здраво зъби, а мускулите по лицето му потрепват неспокойно.

Джефри закрачи редом с него.

— Чух, че си пристигнал с принцесата — каза той.

На Стивън не му се говореше за Мери, не и сега, когато тя му разкри колко го мрази.

— Да.

— Къде искаш да отидеш?

— Където и да е, само не тук. Може би ще поюзда малко. Искаш ли да дойдеш с мен?

Джефри се засмя горчиво.

— Аз също нямам никакво желание да се застоявам тук! — Но когато Стивън понечи да тръгне, той го хвана за ръката и го спря. — Остави ли някой да я пази?

Беше съвсем ясно за кого говори. Стивън се изчерви. Не му беше присъщо да допуска такива грешки.

— Не.

Джефри му зашепна настойчиво.

— Всички в Тауър говорят за твоята женитба. Мнозина са недоволни. Мнозина се боят. Особено Бофор, Монтгомъри и Дънкан. Не бива да я оставяш сама и без охрана. Бъди сигурен, че някой от тях ще се опита да сложи кръст на този брачен съюз. Какво по-лесно от това да сторят нещо на Мери?

Стивън се разгневи на себе си.

— Или да я убият — изрече той навъсено. — За бога, тя така ме ядоса, че изскочих навън, без да си помисля за безопасността ѝ. Съвсем прав си! Не дойдох тук с нея за развлечения, Джеф.

— Ела — Джефри го хвана за ръката. — Когато влизах видях Бранд на долния етаж. Той ще я пази, докато пратиш някой друг.

Те тръгнаха по тесните стълби и намериха Бранд в долната зала заедно с още няколко рицари. Разговаряха. Така беше свикнал той да си прекарва времето, когато не го пращаха да потуши някое въстание или да се бие другаде за краля. Лицето му светна, когато ги видя. После, когато чу молбата на Стивън, стана сериозен.

— Не се безпокой — увери той най-големия си брат. — Ще стоя пред вратата, докато се върнеш. Да си призная, мразя да си губя времето в двора. Много повече предпочитам битките.

Стивън и Джефри излязоха от замъка.

— Още е млад — подхвърли Стивън. — След няколко години войната ще му се струва уморителна.

Лицето на Джефри помрачня.

— А моите битки май току-що започнаха.

Двамата спряха на откритото място пред замъка, без да обръщат внимание на слугите, рицарите и придворните, които бързаха по

своите дела около тях.

— Какво е станало?

— Както знаеш, Руфъс настоя да дойда. Пристигнах, но той цели три дена не благоволи да ме повика — сините очи на Джефри блеснаха като сапфири. — Харесва му да си играе с поданиците си като котка с мишка. Харесва му да злоупотребява с властта си!

— И срещна ли се с него накрая?

— Току-що — Джефри изгледа мрачно Стивън. — Половин час ми говори надутото разни глупости за архиепископ Анселм. Руфъс явно се е оправил от болестта и е много ядосан на архиепископа. Подозирах, че Анселм е фанатик. Постъпките му от тази седмица доказаха, че съм прав.

— Ще ми кажеш ли за какво са се карали?

Джефри се засмя безрадостно.

— Спорят за по-малката част от церемонията на ръкополагането. Кралят претендира, че има право над тази част. Църквата, разбира се, не е съгласна.

— А след като престана да беснее заради Анселм?

— Както и очаквах, поиска да разбере колко воини дължи епархията на короната.

— Каза ли ти защо?

— Не, но намекна, че скоро ще свика васалите си. — Джефри направи гримаса. Погледът му беше пронизителен. — Руфъс ми каза, че ако Анселм откаже да даде исканите воини, очаква аз да свърша това.

Стивън постепенно осъзна колко е опасно и трудно положението на брат му. Накрая каза:

— Кажи ми, Джеф, на кого ще се възпротивиш? На архиепископа или на краля?

В сините очи на Джефри лумтяха пламъци. Той насочи поглед към хоризонта, сякаш търсеше отговор от Бог.

— Не знам.

Стивън замълча. Съчувстваше на брат си. Битките му бяха тежки и безкрайни, също като неговите собствени. Джефри се поколеба.

— Стивън, той не бива и да помисля за поход срещу Нормандия точно сега.

Стивън се стресна. Не познаваше страха, но сега го обзе тих ужас, който вледени костите му.

— Отношенията му с брат му Робърт в момента са добри. Имам чувството, че въпреки женитбата ти за шотландска принцеса, Руфъс е замислил някакво вероломство. Смятам, че ще нападне Карлайл — Джефри се тупна по рамото. — Ако го направи, няма да ви е лесно с Мери — изрече той със симпатия.

Стивън не продума. Брат му се изразяваше възможно най-внимателно. Ако Руфъс свикаше васалите си за нападение срещу Карлайл, Стивън също щеше да бъде повикан. А Мери вече го мразеше. Знаеше, че бракът им ще прилича на бойно поле, заредено с враждебност и омраза. Ако Англия нападнеше Карлайл, всички шансове за някакво по-щастливо бъдеще щяха да се изпарят още след първата схватка.

Мери знаеше, че не бива да се държи като страхливка. Неприкритият присмех на Руфъс я беше изненадал. Сега вече знаеше какви чувства изпитва той към нея. Обмисли на спокойствие случилото се и се досети как трябва да се отнесе към неприязънта му към баща ѝ и предпочитанието му към момчетата. Беше готова. Този път нямаше да прилича на малоумна.

Стивън пристигна, за да я придружи за вечеря. Едва си размениха някакви учтивости. Обаче точно преди да слязат на долната площадка, част от куража на Мери се изпари. Чуваше шумни мъжки гласове, пиянски провиквания и груб смях. Бързо си спомни всички разкази за упадъка, който цареше в двора на Руфъс. Пиянството и развратът тук бяха повсеместни. Мери се почувства ужасно самотна.

Не усети, че е спряла и подскочи леко, когато Стивън сложи ръка на кръста ѝ. За миг срещна изпитателния му поглед, но бързо отклони своя. Зачуди се как щеше да реагира той, ако знаеше за плана ѝ да избяга с помощта на Адел Бофор.

На масата имаше около стотина лордове и дами. Те вечеряха със своя крал. Масата беше отрупана с храна и пиене. Няколко клоуна вдигаха врява зад вечерящите. Един менестрел пееше песен. Стивън я поведе покрай долния край на масата. Двамата се насочиха към подиума, където седеше Уилям Руфъс.

Руфъс се смееше. Внезапно усмивката му изчезна и той впери поглед в тях. Не в нея, а в Стивън. Мери си заповяда да вдигне поглед към лицето на Стивън. То беше приветливо и напълно непроницаемо.

— Ела, ела да седнеш до мен! — извика весело Руфъс. — Трябва да си довършим разговора, скъпи Стивън.

Те седнаха на подиума в качеството си на почетни гости. Кралят беше отляво на Мери. Тя така го мразеше, че се скова от напрежение, обаче си напомняше, че трябва да прикрива истинските си чувства. В никакъв случай не биваше да дразни английския крал, докато беше затворничка в замъка му.

Стивън седеше от другата ѝ страна. Откакто я беше взел от стаята ѝ, не бе продумал. Сега се зае да отговаря на дружелюбните въпроси на краля. Седеше твърде близо до нея и тя се почувства неудобно. Краката им се опираха от коляното до бедрото. Мери не желаше да има нищо общо с него, но масата беше претъпкана и нямаше нито едно свободно място. Тя се примири с мисълта, че ще трябва да търпи близостта му до края на вечерята.

Мери усети, че към нея са насочени доста хищни и изпълнени с любопитство погледи. Беше изложена на показ пред всички.

Бузите ѝ пламнаха. Помисли си с горчивина, че не е почетна гостенка и всички го знаят. Тя бе затворничка и дива шотландка. Нормандските лордове и дами я гледаха така, сякаш имаше люспи и бълваше пламъци.

След това забеляза Адел Бофор. Тя седеше точно под подиума и не обръщаше внимание на Мери, въпреки че често хвърляше огнени погледи на Стивън. Мери си спомни за техния план, подробностите на който тепърва трябваше да бъдат уточнени, и ѝ стана неловко, защото, ако всичко се развиеше благополучно, Адел някой ден щеше да стане жена на Стивън.

Наследничката на Есекс седеше между двама мъже, за които Мери си спомни, че е виждала вече този ден. Те присъстваха в спалнята на краля, когато ѝ се бе наложило да изтърпи унизителния разпит. Единият от тях беше висок и с кестенява коса. Неясно защо, той ѝ се стори познат, въпреки че никога по-рано не го беше виждала.

Стивън продължаваше да не я забелязва. Кралят надълго и нашироко описваше прежеждията си в Кент. Мери не го слушаше.

Просто не я интересуваха думите му. Стивън, внимавайки да не изпусне някоя дума, ѝ предложи виното си.

На Мери не ѝ се пиеше. Искаше ѝ се да е където и да било другаде, само не там. Искаше ѝ се вечерята вече да е свършила.

— Дворът на брат ми не ти ли харесва, принцесо?

Принц Хенри, който седеше от другата страна на Руфъс, привлече вниманието на Мери. Усмиваше ѝ се. Заприлича ѝ на привидно ленив вълк, който се готви да скочи върху беззащитната си жертва.

— Разбира се, че ми харесва, сир — каза Мери и се усмихна с усилие. — Как е възможно да не ми харесва? Та аз съм тук с моя любим. Имаме честта да вечеряме с нашия велик крал. Зашеметена съм от възхищение — гласът ѝ звучеше съвсем невинно, но очите ѝ хвърляха искри.

Принц Хенри продължи да я гледа, вече без усмивка. Бе усетил саркастичните нотки. Това целеше и Мери. За нещастие Стивън не беше толкова увлечен от разговора с краля, колкото си мислеше тя, и също я чу. Веднага му стана ясно какво иска да каже и сложи ръката си върху нейната в знак на предупреждение. Тя го изгледа невинно и се усмихна леко в отговор.

— А какво мислиш за Лондон? — попита Хенри нехайно, макар че погледът му я пронизваше.

— Как е възможно да не ми направи впечатление толкова голям град? Вие, норманите, наистина умеете да правите впечатление. Делата ви вдъхват благоговение. Всичките — Мери не можеше да се спре. — Искате се голяма смелост, за да накарате една шотландска пленничка да иде до олтара, нали?

И Стивън, и Хенри застинаха. Мери потрепери, защото беше успяла да вбеси Стивън, но Хенри се развесели.

— Според мен смелостта няма нищо общо с това според мен — Хенри затвори очи. Когато ги отвори, той се усмихна отново. Мери усети, че се сковава. — Не искаш ли да се срещнеш със скъпия си брат, принцесо? — попита той с провлечен глас.

— Моят брат ли? — Само за един миг той бе разбил самоувереността ѝ.

— Извини ме, каква грешка на езика! Твоят полубрат Дънкан, скъпият приятел на моя брат — Хенри се засмя и посочи с ръка мъжа с

кестенявата коса, който седеше до Адел, човекът, който ѝ се бе сторил познат.

Мери се сепна. Разбира се, че Дънкан беше в двора, нали беше дошъл тук като заложник още като малък преди двадесет години! Той беше най-голямото дете на баща ѝ и беше плод на първия му брак. Всъщност бе почти на годините на Руфъс и беше израснал с него. Това обясняваше защо бяха такива приятели и защо той беше един от тримата придворни, които вечеряха толкова близо до краля. Мери се въодушеви. Вече не се чувстваше самотна.

Дънкан стана бавно и се поклони леко.

— Най-сетне се срещаме — каза той. — Това събитие ме завари неподготвен, сестро.

Сега Мери го позна. Цветът на лицето му беше като на баща му. Имаше и същите очи като него. Въпреки че думите и гласът му звучаха малко официално, той се усмихваше сърдечно. Мери отвърна на усмивката му. Вече си имаше съюзник в двора, истински съюзник сред толкова много врагове — нейният почти забравен полубрат.

— Хайде, сестро — каза той и тръгна към подиума. — Да се целунем като близки роднини, които не са се виждали отдавна.

Той я наблюдаваше.

Мери беше получила почетното място на подиума точно до краля, а Стивън де Уорън седеше от другата ѝ страна. За разлика от онзи следобед, когато тя се бе появила раздърпана от дългата езда, днес носеше най-хубавите си дрехи и демонстрираше кралската си кръв и богатството си. Златистата горна туника с избродирани по шевовете и по ръкавите патици подчертаваше красивия ѝ тен, а обсипаният със скъпоценни камъни златен пояс и гривната, по която блещукаха сапфири, разкриваха на всички нейния произход и богатството ѝ. Днес никой не би си помислил и за миг, че тя не е принцеса.

Той я наблюдаваше. Тя очевидно мразеше своя бъдещ мъж. Пребиваването в Тауър не ѝ беше приятно и не успяваше да прикрие неприязънта си. Явно и Стивън де Уорън не изпитваше особено удоволствие. Тя не криеше както ума си, така и безразсъдната си смелост. Да, тя беше дъщеря на Малкълм. Това си личеше по

държането ѝ, но не и по външния ѝ вид. В това отношение беше пълно копие на кралица Маргарита.

Руфъс беше заявил, че тя му прилича на момче. Беше дребна, но не приличаше на момче. Толкова хубава жена трудно би могла да мине за момче. Той се съмняваше, че годеникът ѝ мисли за нея по този начин.

Погледна Стивън де Уорън. Цяла вечер той слушаше краля и му отговаряше, когато това се искаше от него. Не се беше усмихнал нито веднъж. Но това май не интересуваше Руфъс. Тази вечер той беше по-оживен от обикновено. Отдавна не беше изпадал в толкова добро настроение. А не беше пиян.

Стивън де Уорън му хвърли бегъл поглед. Дънкан отмести своя. По гърба му полазиха студени тръпки. Винаги беше мразил Де Уорън. С него се познаваха от много години. Познаваха се дори твърде добре, въпреки че имаха десетина години разлика във възрастта. Дънкан винаги беше завиждал на мъжествеността на Де Уорън. Сега, когато го гледаше как седи на мястото, което обикновено принадлежеше нему, изпита нещо повече от завист. Усети заплаха. Каза си, че Стивън де Уорън няма да остане дълго в двора, но това не го утеши.

Как да се радва? Три седмици оставаха до женитбата, а три седмици бяха опасно дълго време.

Дънкан се дразнеше и от друго. Де Уорън никога не беше прикривал презрението си към Дънкан. До днес Дънкан не знаеше дали то се дължи на сексуалните му вкусове — и Дънкан като Руфъс си падаше по момчета, или за него имаше политически причини. Винаги беше подозирал, че Де Уорън знае истината за него — че той, Дънкан, винаги е правил всичко възможно, за да осъществи прекомерните си амбиции.

Страхът от Де Уорън предизвика и гнева му. О, колко го мразеше Дънкан! Но още повече мразеше годеницата му, защото тя беше от същото потекло като него самия.

Дънкан не се удържа и отново впери поглед в Мери. Тя беше отраснала в неговото семейство. И той трябваше да има същото детство. Докато я гледаше, си спомни за баща им, когото той мразеше най-много от всички. Прочутият Малкълм Кенмор. Героичният шотландски крал. Бащата, който даде най-големия си син за заложник на Уилям Завоевателя като гаранция за доброто си поведение за в

бъдеще. А след това неведнъж бе нарушил клетвата си, без да го е грижа дали няма да изложи на опасност сина си. Дънкан оцеля само благодарение на хитростта си, която проявяваше още от съвсем малък.

Славните дни на Малкълм бяха отминали. Той беше стар Дънкан се надяваше, че той скоро ще подцени някой от враговете си и ще загине в бой. След това тронът на Шотландия щеше да бъде готов за нов завоевател. Дънкан възнамеряваше именно той да бъде завоевателят.

Нямаше да позволи на никого, включително на сестра си и мъжа ѝ, да му препречи пътя към властта. Нортъмбърланд винаги бе бил верен на короната, винаги с готовност бе съкрушавал всички въстания срещу краля. Но никога по-рано не бе бил съюзник на Шотландия, най-големия английски враг. Дънкан беше съобразителен и бързо съзря новопоявилите се възможности, които превръщаха в прах всичките му амбиции. Нортъмбърланд може би щеше да продължи да подкрепя твърдо Уилям Руфъс, а значи и Дънкан, но ако не постъпеше така? Всички знаеха колко амбициозни са Де Уорънови. Ами ако изберяха да помогнат на любимия син на Малкълм, Едуард или се опитаха да качат някой от самите тях на трона? Нероденият син на Мери имаше пълни права над Шотландия, също като другите си роднини.

Тази сватба щеше да се състои след три седмици. Освен ако не станеше някакъв нещастен случай...

Стивън бродеше сред сергиите и амбулантните търговци в Чипсайд. Продавачите го наобиколиха веднага. По дрехите му бяха познали, че е богат лорд и следователно желан купувач.

Бяха изминали няколко дена, откакто той и Мери бяха пристигнали в двора, но почти нищо не се беше променило. Тя не криеше враждебността си към него, предстоящия брак и краля. Отдавна беше спрял да ѝ съчувства. Раздразнението му заплашваше да се превърне в напълно основателен гняв. Коя жена отказваше да се примири със съдбата си? Единствено Мери беше толкова дръзка и непримирима.

Всички в Тауър говореха за тяхната сватба. За тях се пускаха всевъзможни слухове. Стивън знаеше, че лордовете и дамите от двора очакват той да застави Мери да се подчини дори ако това означава да я набие заради предизвикателното ѝ държане. Вече бяха почнали да се присмиват на прекалено мекото му отношение към годеницата му.

Стивън нямаше намерение да я бие. Колкото и ядове да му създаваше, тя имаше невероятно чувство за лично достойнство. Щеше да бъде много щастлив, ако успееше да спечели верността ѝ.

Но не се заблуждаваше с напразни надежди. Помисли си, че не е много вероятно този ден да настъпи някога.

За миг изпита горчивина. Жена като Мери би могла да улесни много живота му. Защо образът ѝ продължаваше да го преследва? Представи си как тя го чака усмихната на стъпалата на Олнуик, разтворила обятията си за него.

Реши, че от кален от битките воин се е превърнал в мекушав и безсилен глупак. Някой ден ще стане граф, един от най-могъщите лордове в кралството. Разчиташе на себе си от шестгодишен. Щеше да разчита само на себе си, докато станеше на шестдесет години. Ако жена му не желаше да му помогне, не трябваше да мисли постоянно за това, а да се справи сам.

Не искаше да става добродушен. На този свят оцеляваха само силните. Не беше хубаво да копнее така за нея. Не беше лудял така и

по Адел Бофор, когато бяха сгодени. Всъщност тогава изобщо не мислеше за нея, а за зестрата.

Адел Бофор така и не събуди желанието му, което сега не го напускаше. Самото присъствие на Мери караше мъжествеността му да пулсира болезнено. Не му беше лесно. Но нямаше да мисли за това още няколко дена — до сватбата.

Знаеше, че поне на едно може да разчита със сигурност. След сватбата жена му може би нямаше да му дава много уют извън леглото, но в него тя надминаваше и най-смелите му очаквания.

Не, нямаше да я бие. Така както се опитомява див сокол, щеше да спечели и нея — с нежност. Днес щеше да ѝ купи подарък и щеше да ѝ предложи да сключат мир. Прекалено дълго бе продължил раздорът помежду им.

Докато обикаляше от продавач на продавач, му се прииска да ѝ купи повече неща. Една изящно издялана дървена кутия, която беше толкова малка, че почти безполезна, привлече вниманието му. За сметка на това беше приятна за окото. Хареса и една брошка, инкрустирана с голям гранат във формата на сърце. Понрави му се и една яркочервена дреха от фландърска вълна. Практичността надделя и той избра вълната, тъй като си представи Мери облечена в нея.

Но когато дойде време да си тръгва, вместо да се качи на коня, той се обърна, върна се и купи и кутийката, и брошката.

Стивън се върна в Тауър чак по обяд. Беше стоял няколко часа при търговците, докато избере какво да купи. Тръгна бързо по стълбите към стаята, където Мери живееше заедно с няколко други жени. Почна да предвкушава изненадата... и удоволствието ѝ, когато получи хубавите подаръци.

Един от стражите на Руфъс пазеше Мери денонощно, но Стивън също беше сложил на пост един от своите хора. Той кимна и на двамата и почука силно по вратата. Отвори самата Мери. Стивън се изненада, когато видя, че тя е заедно с Адел Бофор, която седеше на едно от трите легла в стаята. Мери поруменя виновно, когато го видя. Какво ли беше замислила? Дали пък в погледа ѝ не се четеше умора?

— Май се уплаши, когато ме видя, госпожице.

— Разбира се, че се уплаших — каза тя и се постара да го ядоса, както правеше често напоследък. — С огромна радост бих се отървала от сянката си.

Откакто дойдоха в двора, той рядко я изпускаше от поглед. Нощем спеше на един сламеник в коридора недалеч от вратата ѝ.

— Пределно ясно ми е, че ще се зарадваш — той я хвана за ръката. Тя се скова и си пое дъх. Докосването разтърси и него. Вкочани се от обзелото го желание, което нямаше да удовлетвори чак до сватбената нощ. — Какво криеш, Мери?

Тя не пожела да го погледне.

— Нищо. Аз... аз съм уморена. Моля те...

Адел се приближи грациозно. Бедрата ѝ съблазнително се полюшваха.

— Добър ден, милорд — прошепна тя с дрезгавия си глас.

Стивън не отвърна на усмивката ѝ. Мили боже, нима бе възможно тези двете да заговорничат срещу него? Всички инстинкти му нашепваха, че правят точно това. Адел дръзко го хвана за ръкава.

— Обяснявах на годеницата ти как протича церемонията. Тя не е запозната с нашите нормандски обичаи.

Стивън погледна Адел, която го съзерцаваше изкусително.

— Колко сте великодушна, лейди Бофор.

Адел сви рамене, отпусна ръката си и се обърна към Мери.

— Виждам, че лорд Стивън желае да останете само двамата, принцесо. Друг път ще си довършим разговора.

Мери погледна Адел и после отново Стивън.

— Да. Благодаря ти.

Адел излезе бързо от стаята, като леко докосна Стивън. Когато погледна отново Мери, той видя, че тя не е особено весела и даже е сърдита.

— Много интересно. Вие двете доста бързо се сприятелихте.

Мери пребледня, но се съвзе веднага.

— Но не сме толкова близки, колкото си бил ти с нея!

Стивън хвана ръката ѝ и я стисна доста по-силно, отколкото възнамеряваше.

— Ревнуваш ли, скъпа?

— Разбира се, че не! — Тя се помъчи да се изтръгне от него, но не успя.

Стивън едва се сдържаше да не я прегърне. Мери разбра колко безсилен и неудовлетворен е той. Но след това погледът ѝ попадна на явно възбудените му слабини. Туниката не успяваше да ги прикрие. Това го възбуди още повече. Той я пусна. Нямахше желание да се измъчва сега. Щеше да я има след три седмици.

— Какво криеш от мен, госпожице?

Тя побледня отново.

— Не крия нищо! Адел каза истината! Много мило от нейна страна, че ми предложи помощта си за сватбата! — В очите на годеницата му блеснаха сълзи.

— Живял съм почти десет години в дома на краля — каза ѝ той. — Разпознавам интригата веднага щом я видя. Адел Бофор е като повечето дами тук. Тя е суетна, егоистична и безкрайно честолюбива. Какво замисляхте двете, Мери?

Мери стисна устни и не каза нищо. Той видя, че мислите препускат стремително в главата ѝ. Когато тя заговори, той вече знаеше, че го лъже. Макар че очакваше това, разочарованието остави горчив вкус в устата му.

— Затворена съм в тази задушна гробница от почти една седмица! Сама шотландка сред стотици нормани. А на тебе не ти харесва, че си имам една приятелка. Няма да ни разделиш.

— Тя не е великодушна, госпожице. Не се сприятелява с никого, ако това не помага на кроежите ѝ. Помни ми думите, Мери. Много бъркаш, ако я смяташ за приятелка. В двора няма приятели.

Тя го изгледа дръзко. Боеше се и трепереше.

— Предлагам ти да се откажеш от всичко, което сте замислили — изрече той рязко.

— Имаш голямо въображение — изрече тя през зъби. — Нищо не сме замислили.

— Подозирам, че скоро ще разберем — заяви той категорично. — Искаш ли да обядваш заедно с мен?

— Не — каза тя. — Много ме боли глава.

Лицето ѝ съвсем не беше приветливо и ведро, както обикновено. Раздразнението и гневът задебеляваха чертите му. Мери сведе глава, дръпна се от него и понечи да излезе. Той я спря, като хвана рамото ѝ.

— Чакай.

Махна на един от хората си, който се беше качил заедно с него. Мъжът се приближи. Носеше роклята от фландърска вълна. Тя беше увита грижливо в евтин ленен плат. Устата му се присви. Не изпита никакво удоволствие от подаръка, никакво.

— Какво е това? — прошепна Мери с широко разтворени очи.

— За теб, госпожице — изрече вежливо Стивън. Кимна за раздяла. — Надявам се главоболието ти скоро да премине.

Не ѝ даде другите подаръци. Войната още не беше свършила.

Джефри се разхождаше из голямата зала. Загорялото му лице червенееше от гняв. Трябваше да се овладее на всяка цена. Кралят го бе повикал за трети път за последните няколко месеца. Но този път не го бяха накарали да чака. Този път самите хора на краля донесоха заповедта. Те го бяха придружили до Лондон и не се бяха отделяли от него до срещата му с краля.

Стражите, които стояха пред кралската спалня, бяха добили още по-надменен вид, отстъпвайки, за да го пропуснат. Церемониал майсторите веднага го бяха въвели. Едва тогава двамата рицари се бяха отдалечили.

Джефри едва не се препъна, когато влезе в стаята и се приближи до Руфъс, който седеше на трона — пълно копие на онзи в залата. В спалнята имаше още трима души — Дънкан, Монтгомъри и баща му Ролф де Уорън.

Очите на граф Нортъмбърланд бяха блеснали предупредително към него.

— За нас е голямо удоволствие, скъпи Джефри, че дойдохте толкова бързо — бе казал Руфъс.

На Джефри му се зави свят. Не се сещаше за никаква друга причина да бъде викан тук, освен за да бъде подложен на изпитание. Сигурно кралят ще поиска воините, които църквата му дължи.

Джефри коленичи и стана, когато кралят му даде разрешение.

— Сир?

— Дойде време да направите избор — каза Руфъс и се усмихна така, сякаш питаше Джефри какво е времето навън.

За миг сърцето на Джефри подскочи лудо, после се успокои.

— Ще се закълнете ли във вярност пред своя крал, архидяконе? Пред тези мъже, като призовете Бога за свидетел?

Джефри пребледня. Не беше сбъркал. Кралят не искаше от него просто да му служи вярно.

Той искаше много повече: Джефри да положи клетва пред свидетели. Напоследък някои свещеници обявиха, че никое духовно лице не трябва да се кълне във вярност на краля, че трябва да бъдат верни само на Бога и на папата. Тези реформатори отказваха да полагат такава клетва при получаването на сана си, а Рим ги окуражаваше да продължат да отказват това. Тези прелати оспорваха също властта на краля да назначава и облича във власт духовни лица. Досега Руфъс бе следвал политиката на баща си. Изискваше и упражняваше правата си над църквата, когато това беше необходимо. Затова назначи за кентърбърийски архиепископ Анселм. Сега настояваше Джефри да му се подчини и по закон беше прав.

— Кога трябва да се закълна? — попита Джефри. Устата му беше пресъхнала и той навлажни устните си. Беше се изпотил.

— Днес. Тук. Сега.

Джефри се насили да мисли, въпреки че беше поразен. Нямаше време да се измъкне с хитрост от новото трудно положение. Кралят настояваше клетвата да бъде произнесена незабавно. По принцип архидяконите не спадаха към най-видните духовници в кралството. Обаче Джефри бе ръководил Кентърбъри от смъртта на Лафран и притежаваше твърде голяма власт и влияние. Защото през последните четири години бе воювал срещу короната и беше фактически глава на църквата. Липсата на архиепископ го правеше ръководител на всички църковни дела. А сега Руфъс беше довел неспирната им битка до окончателна развързка. Джефри имаше пред себе си два избора — да се закълне или да откаже. Не се съмняваше и за миг, че ако откаже, веднага ще бъде хвърлен в подземията на двореца. Руфъс се беше отнасял и по-зле с тези, които му се противяха и го предизвикваха.

— Колебаеш се — каза Руфъс. Усмивката му вече не беше приятелска. — Значи и ти си религиозен фанатик?

Джефри стисна зъби. Един мускул трепна на лицето му.

— Не съм фанатик — отговори той и се усмихна насила. — Ще изпълня волята ви, ваше величество.

И падна на колене.

Някой ахна. Може би беше Монтгомъри.

Джефри не беше фанатик, но каузата, за която се бореше, бяха църковните интереси. Той подкрепяше много от предлаганите реформи, подкрепяше защитата на правата на църквата срещу домогванията на краля. Знаеше, че ще продължи да прави това. Но последните четири години доказаха, че е невъзможно да победи краля в открита война. До какво доведоха всичките му усилия досега? Резултатът от последния отчет на църковните доходи пред краля беше, че той пак отне от епархията няколко хиляди лири.

Време беше да промени тактиката си. Възможно ли е да стане съюзник на короната, като скрито продължава да защитава интересите на църквата и Бога?

— Много мъдър избор — промърмори Руфъс. След това гласът му стана рязък. — Да свършваме с това!

Джефри се закле пред свидетелите, че ще поддържа и ще се подчинява всячески и завинаги на своя господар, крал Уилям Английски. Руфъс го изненада приятно, като му даде малко, но изключително доходно имение на юг. Джефри целуна коляното на краля и му позволиха да стане.

Погледите им се срещнаха. Задоволството на Руфъс беше очевидно.

— Докажи, че заслужаваш доверието, което ти имам и ще се издигнеш още повече — заяви той.

Джефри веднага разбра намека. Изпитанието още не беше свършило. И ако продължеше да се подчинява на волята на краля, щеше да спечели още. Тъй като беше само архидякон, Руфъс явно намекваше, че ще го назначи на много по-отговорен пост. Но Джефри не се въодушеви. Вместо това вътрешността му се свиха болезнено. За миг се изплаши и отчая.

Изборът, който току-що бе направил, беше лесен в сравнение с този, който скоро трябваше да направи, ако кралят казваше истината.

Ролф дойде при него и стисна ръката му. Усмивката му вдъхваше увереност, но не беше особено ведра. Тъкмо се приготви да си тръгне и кралят извика.

— Чакай, скъпи архидяконе, чакай.

Джефри бавно се обърна.

Руфъс се усмихваше.

— Боя се, че това е само началото и ти предстои доста работа. Преди малко днес сутринта Анселм ми отказа. Няма да свика воините, които ми дължи. Заяви, че няма да използва мощта на Кентърбъри, за да подпомага кръвопролитните ми амбиции за повече власт — Руфъс втренчи поглед в него. Следващите му думи прозвучаха като въпрос. — Но ти, разбира се, ще ми доведеш тези васали.

Това беше първото изпитание. Този път Джефри не се помая. Независимо от последиците.

— Кога... и къде?

— След две седмици тръгваме на поход срещу Карлайл.

Джефри се олюля. Баща му, който стоеше до него, изгледа слисано краля. След това двамата, които външно толкова си приличаха, се спогледаха. В очите им се четеше тревога.

Руфъс се засмя и потри доволно ръцете си.

— Малкълм никога няма да заподозре какви планове имаме. Та нали само след няколко дена скъпата му дъщеря и нашият любим Стивън ще се оженят! — тържествуваше злорадо Руфъс. — Невъзможно е да не успеем! Шотландецът е обречен да загуби!

Мери не успя да заспи. На вечеря Адел ѝ даде сигнала „да“, както се бяха разбрали, когато всичко стане готово. Отчаяние изпълваше душата ѝ. Не смееше да се вглежда в мислите и чувствата си, защото знаеше, че в действителност не иска да избяга от годеника си.

Но трябваше да го направи. Дължна бе да се измъкне от този омразен брак. Как да се омъжи за него след всичко, което стана?

Нима той не бе съсипал живота ѝ?

Тя се обърна на другата страна. Камбаната току-що бе била за утринната молитва. Небето скоро щеше да стане сиво и щеше да се наложи да предприеме своя опит да избяга от всичко, което ѝ беше противно. Неясно защо ѝ се прииска да заплаче. Спомни си за разкошната червена вълна, която Стивън ѝ бе подарил. Така и не я забрави.

Пажът ѝ бе казал, че господарят му е яздил чак до Чипсайд, за да я купи.

Мери се обърна по корем. Чувстваше се безпомощна. Не проумяваше защо той ѝ носи подарък, след като тя му заяви в лицето, че го мрази. Накара я да се почувства ужасно. Защото тази вечер щеше да му се отплати за подаръка с предателство.

Смуглият му лик изплува пред нея, както и още по-мрачните му думи, че трябва да внимава с Адел и че тук в двора няма приятели. Колко добре го разбираше сега. Той се нуждаеше преди всичко от приятел, от другар, от вярна жена.

Но това нямаше да бъде тя. Той ѝ съсипа живота. Така беше, и Мери знаеше, че никога няма да му прости.

Главата я заболя. Това ѝ се случваше често, откакто пристигна в двора и узна очевидната истина — баща ѝ не играеше никакви игри и действително искаше да сключи съюз с Де Уорънови. Мери затвори очи, но сълзите ѝ продължаваха да се стичат. Хубаво беше замислила това бягство, но какво щеше да стане след завръщането ѝ вкъщи? Щеше ли Малкълм да я приеме, или ще я върне?

Ако той беше човекът, за когото го мислеше, би я приел с разтворени обятия и би се гордял от успешната ѝ измама на врага. Сигурно обстоятелствата го бяха принудили да я отхвърли така. Мери беше мислила дълго и напрегнато, за да открие поне една полза, която ще извлече Шотландия от брака ѝ освен мира. А Малкълм се подиграваше на идеята за мир, тъй като желаше преди всичко да премести границата на юг до мястото, докдето се е простирала някога Шотландия.

Мери никак не беше сигурна, че ще съумее да издържи всички изпитания, които я очакваха. Не спираше да си повтаря думите, които Малкълм изрече в онзи ден в полето. „Макинън ми обещава сигурната си подкрепа. А ти какво ще ми донесеш?“. Спомни си и Стивън такъв, какъвто го видя в онзи следобед. Лицето му беше потъмняло от разочарование, когато тя не му благодари за подаръка.

— Мери — прошепна Адел в ухото ѝ. — Време е, трябва да вървим!

Моментът не беше подходящ да се отдава на незначителни спомени. Мери стана от леглото. Трепереше. Погледът ѝ срещна очите на Адел. Черните зеници на богатата наследница пламтяха триумфално. Скоро щеше да получи Стивън, както бе замислила.

Стивън де Уорън представляваше най-голямата заплаха за плана на Адел. Той беше твърде хитър и явно подозираше какво се готви. По време на вечерята Мери изпълни съвета на Адел и сипа няколко капки опиум във виното му. Стивън изпразни няколко чаши бургундско и Мери видя, че му се доспива. Когато се разделиха на прага на спалнята, той примигваше сънено, а очите му бяха помътнели. Не се усъмни и за миг, че в момента хърка звучно и ще спи така още дълго.

Адел побутна Мери. Тя не биваше да се бави повече. Видя през цветното стъкло на тесния прозорец, че навън вече се развиделява. Облече си бързо дрехите, които беше си приготвила. Адел пропълзя обратно до леглото си, но се взираше в нея с котешкия си поглед. Никоя от другите жени в стаята не помръдваше. Беше толкова тихо, че чуваше неспокойното си дишане. Обу се светкавично. Помисли си, че постъпва като крадла, но взе пелерината на една от дамите.

Адел яростно ѝ махаше да тръгва по-бързо.

Първият сив проблясък на зората проникна в стаята, когато Мери се измъкна навън. Стражите я запитаха къде отива и тя им обясни, че иска да отиде до тоалетната. Трепереше от студ. Това обясняваше защо си бе взела пелерина. Погледна към Стивън. В ъгъла, където се намираше сламеникът му, беше много тъмно. Не го виждаше ясно, но той даже не хъркаше. Поне за него нямаше нужда да се безпокои. Още бе под въздействието на опиума. С опънати до крайност нерви, Мери тръгна след единия страж по тъмния празен коридор.

Влезе в тоалетната. Не обърна внимание на миризмата и зачака. В този миг се досети, че повече няма да види Стивън, освен ако Малкълм не я върне обратно. Мили боже, какво правеше тя!

Мери подскочи от изненада, тъй като чу шум от силен удар и глухо тупване на земята. Събра кураж и надзърна навън. Стражът лежеше като мъртъв на пода, а някакъв друг мъж се беше надвесил над него. Лицето му беше маскирано. Той ѝ махна гневно да побърза и хукна пред нея по задните стълби.

Мери не посмя да се бави. Не смееше и да мисли за друго, освен да се моли стражът да не е загинал по нейна вина. Не видя никого, докато летеше по стълбите след мъжа, нает от Адел.

Мери излезе през кухните. Досега бе държала пелерината така, че да закрива лицето ѝ. Щом се озова навън, хукна да бяга.

Може би никой не я видя, докато прекосяваше светкавично празния двор и тичаше към конюшните. Във всеки случай не се чу предупредителен вик. Прикриваше старателно лицето си с наметката и така по нищо не се различаваше от другите жени. Несъмнено стражите бяха виждали не една жена да пресича крадешком двора на отиване или връщане от любовна среща. Мери заобиколи конюшната и изхвъркна през една врата на дебелината външна стена. Слезе по стръмните каменни стъпала, мина по един техен коридор и излезе през друга. Озова се навън под стените на замъка. Беше на пристана. Беше успяла да се измъкне.

Но защо не се радваше?

Наоколо ставаше все по-светло. Изгряващото слънце приличаше на зряла кайсия на фона на мъгливия хоризонт. Беше страшно студено. За миг, докато Мери се озърташе за гребца с лодката, който трябваше да дойде, тя изпита необичаен възторг при мисълта, че той няма да се появи. След това видя една малка лодка, която се приближаваше към нея и сърцето ѝ заби оглушително. Разбра, че моментът е настъпил. Ако искаше да избяга, трябваше да го направи сега.

За миг се забави на ръба на пристана. Трепереше от ужас — трябваше мигновено да вземе страшно решение, от което нямаше връщане назад. Смяташе, че вече го е взела, но сега осъзна, че не е така, защото се колебаеше и не можеше да тръгне. Приблужи се още повече до края на площадката. Стисна юмруци и се замоли някой да ѝ даде съвет как да постъпи. Пред очите ѝ изникна ликът на Стивън.

Изведнъж загуби всякакво желание да потегля. За две седмици той се беше превърнал в смисъла на живота ѝ.

Лодката бавно се приближаваше. Мери заплака. Отначало не забелязваше, но после усети, че бузите ѝ са се намокрили. Наистина ли трябваше да го обвинява за всичко, което се бе случило?

Вдигна юмрук и си запуши устата, за да не привлече вниманието на стражите на наблюдателната кула. Тя се беше измъкнала преоблечена като селянка от Лидъл, за да се срещне с Дъг, въпреки че знаеше, че постъпва неразумно. Именно тя не пожела да разкрие коя е на Стивън и пожертва девствеността си, но не каза името си. Мили боже, та именно Малкълм я даде на Стивън, без да я утеши дори с една дума, без дори да изчака да види дали е бременна.

Стивън не заслужаваше обидите и обвиненията, които тя хвърли в лицето му. По-лесно ѝ беше да обвинява Стивън, отколкото себе си или още по-лошо — да обвинява Малкълм.

Мери закри лицето си с ръце. Мислите ѝ я ужасяваха. Тя не бе нищо повече от жертва пред олтара на политиката. Осъзна ясно, че може би ще успее да избяга, но няма да има възможност да се завърне вкъщи. Ужаси се при тази мисъл. Никога нямаше да се върне вкъщи. Нямаше си дом.

Погълната от мъката си, не чу, че мъжът се приближава към нея изотзад. В мига, в който яркожълтото слънце се показва на тъмния хоризонт, нечия ръка се стовари върху рамото ѝ.

За миг си помисли, че това е Стивън, че той въобще не е упоен, тръгнал е след нея от замъка и сега слага край на опита ѝ за бягство. Обърна се, но не, за да заяви, че е невинна, а разтвори широко ръце от облекчение.

Маскираният мъж я сграбчи и я блъсна ожесточено.

Мери изпищя с всичка сила. Времето като че ли спря, когато тя политна във въздуха. В един, сякаш безкраен, миг, докато падаше, Мери забеляза с ужас, че я блъскат в Темза, за да се удави.

Падна с шумен плясък в реката и потъна. Отначало не можа да помръдне. Водата беше леденостудена и Мери се зашемети. Неистово желание за живот я извади от това състояние, но пелерината и полите ѝ се бяха обвили около крайниците ѝ и я сковаваха, докато тя потъваше бързо в мрака. В гърдите ѝ избухна паника, когато почна да се задавя, тъй като не можеше да диша. Мери размаха ръце, но дрехите я бяха усукани още по-здраво и я потопиха по-надълбоко.

Мили боже, щеше да умре.

Щеше да умре, без да види пак тези, които обича, без дори да се сбогува с тях. В главата ѝ се появиха милите им скъпи лица — на майка ѝ, на братята ѝ и на малката ѝ сестра, Мод. Малкълм. Сърцето ѝ се изпълни със скръб. И Стивън, тя си спомни за Стивън, когото беше предала толкова вероломно.

Мери не искаше да умира. Твърде млада беше, за да умре. Още не си беше поживяла. Сети се, че е на прага на съвсем нов живот като жена на Стивън и внезапно осъзна, че трябва да живее заради него.

Но потъваше все по-дълбоко. Почна да се дави. Водата навлезе в белите ѝ дробове и тя започна да се задушавя. Тялото ѝ се изви

болезнено от натиска на реката. Стори ѝ се, че белите ѝ дробове всеки миг ще избухнат.

В главата ѝ лумнаха искри. Миг преди да потъне в мрака, Мери разбра, че вече е твърде късно.

Стивън видя как маскираният мъж блъска Мери в Темза.

Изобщо не беше пил от упойващото вино. Тъй като подозираше какви са намеренията на годеницата му, бе следил внимателно движенията ѝ и видя как тя излива крадешком съдържанието на едно шишенце в чашата му за вино. Бе се престорил, че пие няколко чаши бургундско. Дори разпозна по миризмата какво му е сипала. Гневът му се изпари донякъде, когато разбра, че не иска да го отрови, а само да го приспи.

Престори се, че опиумът му е подействал и зачака следващия ѝ ход. Скоро му стана ясно, че тя се готви да избяга. Последва я, когато излезе от Тауър и се скри в сянката при изхода от външната стена на замъка. Още не му се вярваше, че е посмяла да извърши това.

Но сега гневът му се изпари. Стивън изрева яростно и изскочи от прикритието си, когато видя, че черната река поглъща Мери.

Спря на ръба на кея. Свали рязко колана на меча си, докато оглеждаше внимателно вълничките на повърхността, надявайки се да я зърне поне за миг. Раздра туниката си с трескава бързина и изрита настрана ботушите си. От Мери нямаше и следа. Водата беше огледално гладка и нищо не показваше мястото, където беше паднала.

Сърцето му болезнено подскочи. Стивън се гмурна, за да я намери.

Беше минало по-малко от половин минута, откакто тя изчезна под повърхността на водата. Той се хвърли право в тъмните дълбини. Мракът го заслепи напълно. Тя не се виждаше никъде.

Стигна максималната дълбочина и се огледа. Заплува още порешително и яростно. Пробиваше си път през водата, като размахваше лудо ръце. Белите дробове го заболяха. Стори му се, че изгарят. Къде беше тя?

Не желаше да се предаде. Не биваше да се предава. Ако постъпеше така, тя щеше да загине.

Болката почна да го подлудява и заплашваше да превземе изцяло съзнанието му. Стивън застави ума си да разсъждава — не биваше да

забравя целта си, на всяка цена трябваше да намери Мери! Направи кръг и заплува още по-надълбоко. В мозъка му избухнаха светлини. Обхвана го неудържима животинска паника, която нямаше разумно обяснение. Инстинктът му за оцеляване му крещеше с всичка сила да прекрати тази лудост и да изплува на повърхността веднага, бореше се с решимостта му да я намери. Но той трябваше да я намери. Не можеше да живее без нея. Тя му бе нужна повече от всичко друго.

Не можеше да диша повече.

Май щеше да умре заедно с нея.

Ярко бяла светлина завладя съзнанието му. С нея дойде и болката. Пръстите му докоснаха някакъв плат.

Стивън почна да се задушава, но вече беше сграбчил копринената туника. Само след миг той държеше Мери с едната си ръка. Зарита бясно и зацепи водата със свободната си ръка. С мъка вдигна двамата нагоре, нагоре през гъстите и тежки водни талази. Закле се, че ще се измъкнат и двамата.

Главата му изскочи над повърхността на водата. Пое си въздух. Белите дробове го изгаряха. Почти не чуваше мъжете, които викаха от кея. Образите им бяха неясни и се мерзелееха пред очите му. Мери се беше отпуснала безсилно в ръцете му и не даваше признаци на живот. Зрението му се проясни. Обзе го ужас. Лицето ѝ беше смъртнобледо и безжизнено.

— Стивън — извика някой. Беше Бранд. Брат му скочи мигновено при него във водата, взе Мери от ръцете му и заплува с нея към брега. Стивън го последва. Неколцина му подадоха ръка и го изтеглиха на дървения пристан. Стивън се отскубна от тях. Тръгна, олюлявайки се, към Мери. Тя лежеше по гръб. Не дишаше.

— Стивън — каза задъхано Бранд и го хвана за ръката. В гласа му се долавяше съчувствие и съжаление.

Стивън го блъсна яростно настрана. Обърна Мери по корем. Шляпна я силно по гърба. Тя повърна обилна струя вода. Той я тупна отново, и отново. Водата почна да се излива от нея като гейзер.

Пак я обърна по гръб.

— Дишай! — извика той. — Дишай, Мери, моля те!

Тя не помръдваше. Приличаше на труп.

Бранд го сграбчи изотзад.

— Стивън... тя е мъртва.

— Не! — извика той. В този миг реши, че никой и нищо на този свят, дори Бог, няма да му отнеме жената. На нея ѝ трябваше въздух. Щеше да ѝ даде своя.

Наведе се над нея и докосна устните ѝ със своите. Отвори насила устата ѝ. Насила вля животворния си дъх в нея. Отново, и отново. Стори му се, че тялото и потрепва леко, и го обхвана свирепа надежда.

— Стивън, спри — изрече измъчено Бранд някъде над него. Стивън не го чу. Ръцете му се притиснаха към малкия ѝ гръден кош. Натисна го, докато вкарваше още от въздуха си в белите ѝ дробове. Налучка ритъм, който да прилича на собственото му дишане.

Мери като че ли се затопляше под бузата му.

Спря за малко, обгърна лицето ѝ с ръце и се втренчи в нея. Тя не изглеждаше вече толкова синя и като че ли помръдваше... Мили боже, тя дишаше!

Викът му приличаше много на ридание. Стивън се строполи до нея.

— Тя диша! — възкликна някой. — Де Уорън ѝ спаси живота!

Стивън вдигна ръка към очите си, за да не го види някой, че плаче. Сълзите му рукоуха неудържимо. Не беше плакал от седемнадесет години. Това беше истинско чудо. Той смяташе, че е забравил как се плаче.

— Доведете лекар и донесете кожи — нареди Бранд. Стивън усети, че брат му загръща с туниката си почти голото му тяло. Не носеше нищо друго освен тесните си панталони. Трепереше от студ, но отхвърли туниката, без да обръща внимание на протестите на Бранд и седна. Бяха наметнали и Мери. Той я притегли в обятията си и стана с помощта на брат си. Мери беше жива, но едва дишаше и беше бледа като призрак. Той и Бранд се спогледаха.

— Доведи ми кон — каза той. — А след това прати лекаря в Грейстоун.

Стивън положи Мери на леглото си, бързо и сръчно свали прогизналите ѝ дрехи и я уви в няколко вълнени одеяла и една тежка лисича кожа. Мери още беше смъртнобледа. От време на време тялото ѝ се разтърсваше конвулсивно. Беше в безсъзнание.

Без да се подвоуми и за миг, Стивън смъкна мокрите си дрехи и легна до нея. Притегли тялото ѝ в прегръдките си и между краката си. Затърка ледените ѝ ръце. В погледа му се четеше горчивина, гняв и

уплаха. Мислеше с отчаяние, че тя го мрази прекалено много. Ако не познаваше Мери, би си помислил, че станалото е някакъв нощен кошмар. Невероятно бе, че една жена е могла да прибегне до такава отчаяна постъпка само и само да избегне нежелания брак. А освен това кой, кой бе дръзнал да се опита да я убие? Кой беше зад маскирания злодей?

— Тя се опита да избяга — каза Стивън малко по-късно в долната зала. Всички хора на Де Уорън се бяха събрали в залата. Присъстваше даже и Джефри, който бе преспал тук и възнамеряваше да се върне в Кентърбъри сутринта. — Но планът ѝ се провали. Защото един маскиран мъж се появи изотзад и я блъсна в Темза, докато тя чакаше лодката.

В залата се възцари злокобна тишина. Накрая Ролф каза:

— Трябва да внимаваме много тя да не се опита пак да предприеме някой глупав опит за бягство. И разбира се, този, макар и неуспешен, опит за убийство... трябва да си отваряме очите на четири, за да не успеят убийците при следващото покушение.

Стивън беше уморен до смърт, но седеше на дългата маса, подпрял главата си с ръце.

— Смятам, че Адел Бофор е замесена в опита за бягство.

— Адел Бофор? — възкликна Джефри. Вдигна вежди и лицето му побеля. — Наистина ли смяташ, че тя е виновна?

— Никак не е доволна от това, че се женя за Мери — заяви Стивън.

Джефри не отвърна нищо. Бранд се изкашля.

— Не ми е приятно да го казвам, но тя беше тук тази сутрин.

— Какво?

— Връщах се в Тауър от ъъ, ами, от едно място за забавления. Чух викове и дойдох да видя какво става. Много се изненадах, когато ми казаха, че си скочил в Темза. Докато чаках да се покажеш, видях Адел с крайчеца на окото си. Мисля, че като другите беше поразена от случилото се. Криеше се в сенките до стените. Щом ме видя, се обърна и избяга.

— Със сигурност тя не е убийцата — изрече през зъби Джефри.

— Има и други дворцови групировки, които имат пръст в тази работа — посочи Ролф. — Дънкан, Монтгомъри и Роджър Бофор са най-недоволни от предстоящия брак и съюза, свързан с него.

Предположенията няма да ни доведат доникъде. Трябва да намерим неопровержими факти. Ако намерим някого от наемниците, взели участие в подготовката на бягството, ще го накараме да проговори.

— Всички наемници в момента прекосяват канала и пътуват за Франция — каза Бранд. — Ако имат поне малко здрав разум.

— Наемниците не са кой знае колко умни — сухо каза Ролф. — Засега ще оставим нещата така. Скоро ще плъзнат всякакви слухове. Те трябва да бъдат пресечени още в зародиш. Ще подметна тук-там, че Мери е била отвлечена и хвърлена в реката. Ще накарам всички да разберат колко сме недоволни. Обещавам ви, че всички кандидат-убийци ще размислят два пъти, преди да опитат отново.

— Тя няма да напусне Грейстоун до женитбата — заяви изведнъж Стивън. Гласът му беше твърд, а очите му — леденостудени. — Дори и самият крал да дойде, за да я вземе оттук, аз и хората ми ще го посрещнем с меч в ръка.

Всички в залата впериха поглед в Стивън. Подобно предизвикателно държане си беше чиста измяна и открито неподчинение.

Ролф отиде при първородния си син и сложи ръка на рамото му.

— Не си на себе си, затова говориш така. Много по-лесно ще спечелим краля с подчинение и покорност, а не с мечове. Хайде, Стивън...

Стивън стана.

— Тя няма да напусне това имение, татко.

Това беше предизвикателство.

Бащата и синът впериха поглед един в друг. Накрая Ролф каза:

— Съгласен съм с теб, Стивън — ние сме съюзници, а не врагове. Аз също желая тя да остане тук до сватбата. Остави ме да поговоря за това с краля. Ще гледам да го убедя да насрочи сватбата за по-ранна дата.

— Как ще го постигнеш? — Тонът на Стивън беше саркастичен. — В края на краищата Руфъс ни разкри плановете си да нападне Карлайл. Според него сватбата сигурно изобщо няма да се състои!

— За нещастие Руфъс често не доглежда всички последствия на делата си. Обаче, тъй като той обича да мами и вбесява враговете си, ще му внуша, че Малкълм много ще се разяри, ако дъщеря му се омъжи, преди да превземем Карлайл.

Стивън стисна зъби.

— Той си е загубил ума! Този брачен съюз осигурява мир, а кралят ще унищожи всичко, което постигнахме досега, и защо? Защо? За още малко земя? За да стане господар над още няколко враждувачи кланове? За да превърне Малкълм в още по-непримирим враг?

Ролф докосна рамото му.

— Не се бой. Всеки ден ще го убеждавам да не предприема проклетото нападение.

Стисна рамото на сина си, за да му вдъхне увереност и се обърна към Бранд.

— Да вървим в двора. Ще разкажа на Руфъс за случилото се и ще настоявам да ускори женитбата.

След като те излязоха, Стивън се заразхожда мълчаливо, често хвърляше поглед към стълбите.

— Защо лекарят се бави? Стои там вече четвърт час.

Джефри дойде при него.

— Сигурен съм, че всичко е наред с нея, Стивън.

Стивън втренчи поглед в брат си. Сподели с него мъката си.

— Тя едва не загина.

— Нали оцеля? Бранд ни разказа какво се е случило. Върнал си я към живота, братко. — Джефри се поколеба. — Сигурен съм, че някой ден ще ти бъде благодарна.

— Не искам да ми благодари — изрече Стивън импулсивно. След това се изчерви силно. — Какъв глупак съм! Няма никаква надежда! Тя ме мрази и след като се оженим, ако изобщо се оженим, ще ме мрази още повече за това, че ще воювам срещу родината и близките й!

Джефри се поколеба, защото нямаше какво да му отговори.

— Ще се моля и за двама ви, Стивън. А може би мирът на границата ще се запази, както и мирът между вас.

По лицето на Стивън се изписа съмнение.

И двамата се обърнаха, когато чуха гласа на лекаря.

— Милорди, имам добри новини за вас — каза той, докато влизаше в залата.

— Тя добре ли е?

— Много е пострадала, но не открих никакви по-сериозни увреждания. Останала е без сили, но това е обяснимо. Предписах й диета от сурови яйца и волска кръв. Тя помага много за възстановяване

дейността на сърцето. Очаквам за няколко дена повечето течности в тялото ѝ да възвърнат обичайното си състояние, стига да следвате съветите ми.

Джефри кимна. Стивън попита напрегнато:

— Как е тя сега?

— Спи, но това е целебен сън. Милорд, предлагам ви да си починете и вие.

Стивън кимна и благодари на лекаря. Обърна се и се качи бавно по стълбите. Най-сетне позволи на изтощението да обхване тялото му. Стисна още по-здро зъбите си. Мери беше жива, не беше умряла... слава богу... и ако Ролф запазеше голямото си влияние върху краля, двамата щяха да се оженят не след три седмици, а само след няколко дена.

Но какво ще стане после?

Джефри се запита какво ли е да обичаш една жена толкова, че да отдадеш с готовност живота си, за да спасиш нейния. Той се поддаваше понякога на изкушенията на плътта, а иначе само си представяше страстта, любовта, приятелството и мечтите.

Приближаващият конски тропот прекъсна мислите му. Джефри застина и се заслуша. Още нямаше дори седем часът. Ролф и Бранд току-що бяха тръгнали. Зачуди се дали е възможно Руфъс да е научил толкова бързо за местонахождението на Мери.

Отиде до прозореца и погледна навън. Пет конници влетяха с тропот в двора. Носеха самоуверено златисто сините цветове на Есекс. Джефри се стегна вътрешно. В средата на групата яздеше Адел Бофор.

Тя почука и Джефри я пусна да влезе. Беше се загърнала в подплатена с кожи пелерина. Бузите ѝ бяха поруменели от вятъра. Хвърли бегъл поглед на Джефри. Той ѝ отвърна, без да се усмихва. Твърде добре си спомняше единствената им среща досега. Възцари се продължителна тишина.

— Какво ви води в Грейстоун, лейди Бофор? — попита той най-накрая. — Едва ли просто се упражнявате в езда.

Тя свали качулката от главата си, вдигна гарваново черните си коси и ги пусна да паднат. Те се спуснаха по гърба ѝ и стигнаха чак до бедрата ѝ.

— Какво искате да кажете, лорд Де Уорън? — попита надменно тя. След това отмести поглед, заобиколи го стремително и влезе в залата. Бедрото ѝ се отърка в неговото.

Той я последва. Видя я как спира в центъра на залата и застава пред стълбите. Скръсти ръце. Тя пак се обърна към него.

— Стивън тук ли е?

— Той спи.

Тя се поколеба. Очите ѝ гледаха изпитателно лицето му.

— А Мери?

Джефри се усмихна кисело.

— О, значи стигнахме до целта на посещениято.

Тя се наежи.

— Всички вече знаят, че принцесата едва не се удави. Тя... жива ли е?

— Да.

Адел се извърна рязко, но той успя да забележи, че е уплашена.

Джефри прекоси краткото разстояние, което ги делеше, хвана ръцете ѝ и я обърна с лице към себе си. Тя извика. Джефри не се беше отнасял грубо с жена досега. Дълбоко в себе си се засрами, но Адел не беше коя да е жена.

— Много объркана изглеждате, лейди Бофор!

Тя го изгледа гневно, но престана да се съпротивлява. Големите ѝ гърди се вдигнаха и отпуснаха.

— Вие ли наехте убиеца? — попита Джефри и грубо я разтърси. — Вие ли?

— Не!

— Освен изкусителка да не сте и убийца? — попита той и я разтърси отново.

— Не!

Повярва ѝ. Пусна я с облекчение.

Тя затърка ръце. Очите ѝ бяха почернели.

— Признавам, исках Мери да се махне, но тя мислеше да избяга, а не да се удави!

— Замесена ли сте в опита за бягство?

Тя се подвоуми малко.

— Тя ме помоли да ѝ помогна. Обвинявате ли ме за това? — нахвърли се тя върху него. — Обвинявате ли ме?

Той я гледаше неподвижно.

В очите ѝ бликнаха сълзи.

— Стивън беше мой две години. Цели две години светът знаеше, че принадлежа на Нортъмбърланд! А сега какво? Какво! Станах за посмешище!

Той омекна.

— Най-малко вие, лейди Бофор, трябва да се оплаквате от липса на поклонници.

— Но никой не е Стивън де Уорън, наследник на граф Нортъмбърланд!

Колко добре разбираше амбициите ѝ. Двамата много си приличаха.

— Сигурен съм, че ще си намерите добър мъж.

— Добър, да — в гласа ѝ се долавяше нотка на горчивина. — Но могъщ и влиятелен? Не.

Неусетно и за себе си той се приближи до нея.

— Заради загубата на Нортъмбърланд ли сте готова да заплачете... или заради загубата на брат ми?

Тя примижа.

— Защо питате?

Стисна зъби. Цялото му тяло се втвърди, включително слабините му.

— Трябва да знам.

Тя го погледна в очите.

— Желаете ме, нали?

Той преглътна. О, господи, така беше!

— Дори само желанието е грях.

— Не! — прошепна тя и пристъпи напред. — Не е грях!

Внезапно той загуби контрол над себе си. Лицето ѝ се озова в ръцете му.

— Копнеете ли за Стивън така, както за мен?

— Не! Никога не съм го желала така! — извика тя. — Колко жалко, че ти не си най-големият! Щях да се отърва някак от Мери, никога нямаше да те дам на нея! А след това щях да се омъжа за теб, за теб! И ти нямаше да съжаляваш!

— Много си позволяваш — каза той, но не пусна поразително красивото ѝ лице. През ума му мина мисълта, че тя е способна на

убийство, но тази мисъл бързо отлетя. Погълна го тъмен първичен страх и едно лошо предчувствие.

Адел не приличаше на вдовицата Там. Привличането ѝ беше много по-силно и далеч по-опасно. Към тази примамливост бяха примесени още ред сложни причини да се държи така. Той ги долавяше, но още не ги беше разбрал.

— Признай, че ме желаеш — прошепна Адел.

Джефри погледна вдигнатото ѝ нагоре лице и го обгърна с големите си ръце. Палците му се задвижиха леко по челюстта ѝ и погалиха копринената кожа. Тя беше порочна грешница. Прииска му се да сподели греха ѝ.

— Желая те.

— И аз те желая, мили боже! Особено нощем... — тя се отдръпна. Пълните ѝ устни се разтвориха и потрепериха. Беше готова за целувката му.

Гледката го хипнотизира.

— Кажи ми — прошепна прегракнало.

Тя хвана едната му ръка и я стисна. След това я плъзна по тялото си. Джефри застина. Тя натисна дланта му още по-ниско, към извивката на женствеността си. Усети пулса ѝ.

— Нощем се докосвам и си мечтая да си до мен. Когато викам, произнасям твоето име.

Той изстена. Ръката му механично обгърна хълмчето ѝ, без да обръща внимание на тънката коприна, която я покриваше. Представи си какво си прави тя, представи си какво може да прави с нея. За пръв път осъзна колко много я желае. Прииска му се да се възпламени заедно с нея и двамата да изпаднат в някаква неистова животинска полуда. Страстта ѝ го порази. Пожела поне веднъж през живота си да се забрави напълно и да изпълни всички мечти на тялото си. Желаяше да се потопи в бездната на пълната поквара заедно с нея. Само веднъж.

Той бе просто един мъж и при това слаб. Тя нямаше да бъде първата жена, с която бе спал, но може би щеше да бъде последната. Защото, ако получиеше скоро поста, за който наемкваше кралят, щеше да бъде длъжен да произнесе последните обети и да се отдаде безвъзвратно на Бог. Тези обети никога нямаше да наруши.

Джефри стисна ръката ѝ. Очите ѝ се разшириха от удивление. Устата му се изви в груба усмивка.

— Хайде да забравим добрите обноски, Адел. Днес. Сега.

Тя ахна. Той я поведе навън, като я държеше здраво. Наложил ѝ се да тича, за да се движи редом с него. Пресякоха двора и минаха покрай конюшните. Той беше забравил за всичко друго на света. Забелязваше единствено жената до себе си. Мислеше само за злокобния ѝ замисъл.

— Къде ме водиш? — попита тя с пресипнал глас.

— В гората — каза той късо. Дишаше тежко, но не заради бързото ходене.

Скоро дебелите стволоче на дърветата ги закриха от чужди погледи. Джефри се обърна с лице към Адел. Задърпа обшития си със сърма колан. Той падна на земята. Златният кръст, който висеше на него, проблесна леко на дневната светлина на фона на падналите яркочервени есенни листа. Джефри не отделяше очи от лицето ѝ. То го беше омагьосало. Свали робата си. Тя изскимтя, когато видя щръкналия му член.

— Лейди Бофор? — изрече той въпросително. Сдържаше се със свръхчовешки усилия. — Вашите дрехи. Искан да се съблечете.

Тя се съвзе. Смехът ѝ отекина порочно, докато си сваляше горната и долната туника. Джефри се стресна, когато видя, че не носи долна риза. Тя се засмя пак и застана гордо пред него. Беше изправила рамене, гърдите ѝ бяха набъбнали, а черната ѝ коса се вееше от вятъра. Гордееше се най-безсрамно с тялото си.

Адел протегна ръце към него.

— Ела — прошепна тя. — Току-що започнахме, ти и аз. Никога не съм била толкова сигурна в нещо. Ти си се втвърдил и те боли. Ела при мен, милорд. Позволи ми да премахна болката ти.

Той я притегли към себе си. Устните им се срещнаха и неудържимо се сляха. Тя се дръпна изведнъж. Преди той да успее да възрази, се плъзна надолу по тялото му. Коленичи, гризна пъпа му и затърка гърди в мъжествеността му. След това сведе глава и почна да го ближе с език. Милваше го бавно и уверено. Най-накрая го пое дълбоко в устата си.

Джефри най-сетне престана да мисли за каквото и да е. Изстена от удоволствие и я повали по гръб.

— Мой ред е — изрече дрезгаво той и се засмя гърлено.

Разтвори широко бедрата ѝ, разтвори горещите ѝ влажни устни. Зализа пулсиращата ѝ плът, както правеше тя преди малко. Тя закрепця

и сграбчи косата му. Милваше я безмилостно. Ближеше всяка вдлъбнатинка, всяка сгъвка. Смучеше и се закачаше. Имаше само една цел — да стане роб на животинското желание и да потъне в греха заедно с нея.

Тя застена, когато той се надигна над нея. Проникна в тялото ѝ със свиреп вик. Тя отново изкрещя. Ноктите ѝ оставиха дълбоки следи на гърба му.

Двамата прекараха дълго време заедно. Слънцето се бе вдигнало високо в небето и вече почваше да поема пътя си надолу. Лежаха съвсем изтощени сред мръсотията и листата и не помръдваха.

Накрая Адел се размърда и се вдигна на хълбок. Огледа ненаситно всеки сантиметър от съвършеното му тяло. Той беше вдигнал ръка над лицето си, така че тя не разбра дали спи, или само си почива. Адел въздъхна. Никой мъж не я беше докарвал до такъв екстаз по-рано.

Усмихна се. Това беше само началото. Тя беше абсолютно сигурна в това. През живота си не беше изпитвала подобна увереност. Това беше само началото за тях двамата. Сега вече се радваше, че той принадлежи на църквата. Защото тя някой ден щеше да се омъжи, тъй като е длъжна да го стори, но той никога нямаше да принадлежи на друга жена. Ще принадлежи единствено на нея. Обеща си твърдо това.

Настроението на Дънкан беше отвратително. Кой го бе изпреварил и бе извършил толкова нескопосано покушение срещу Мери, че обърка всичките му сметки?

Слухът за това вече се носеше сред лордовете и дамите в двора. Едни твърдяха, че принцесата се е опитала да избяга от Тауър, други смятаха, че са я отвлекли, но по каквато и причина да се беше озовала извън двореца, всички бяха единодушни за това, че никой не пада от само себе си в Темза.

Но явно никой не беше видял лично произшествието. Дънкан разпита предпазливо стражите, но те бяха видели само как Стивън спасява принцесата от мрачните дълбини на реката и как я измъква от лапите на смъртта.

Дънкан беше разярен. Защо де Уорън винаги улучваше подходящото място и време, в което да се появи? Ако проклетият наследник не се беше озовал на кея, Мери отдавна да е мъртва, а той, Дънкан — невинен в очите на всички.

Дънкан се досещаше, както и всички други, който има най-голям интерес да предотврати съюза между Шотландия и Нортъмбърланд. Следващият въпрос бе дали другата групировка или групировки щяха да се опитат отново и този път може би успешно?

Съмняваше се в това. Де Уорънови ще си отворят очите на четири. Никой убиец нямаше да има възможност дори да се приближи до Мери. Ядосваше се основателно. Защото той също нямаше да успее. Дори той не беше толкова безразсъден, че да опитва да убие Мери при такива обстоятелства.

Не, засега трябва да отложи плана си. Може би трябва да смени способа. Но положението си оставаше същото. Не бива да позволява на малката си сестра да сключи брак със Стивън де Уорън.

Мери чу първо гласовете. Лек шепот, едва доловим. Помисли си, че сънува. След това й се стори, че белите й дробове са кухи и кървят и

разбра, че не сънува. Гласовете зазвучаха по-високо и почнаха да се различават един от друг. Изведнъж Мери разпозна строгия тембър на графиня Нортъмбърланд и високия детски гласец на дъщеря и Изабел. Разбуди се напълно. Спомни си какво бе станало.

Едва не се удави. Мери настръхна и долови присъствието на хора в стаята. Те стояха над нея. Заля я вълна от усещания: как влажният черен мрак я поглъща и притегля надолу, паниката, която изпълваше гърдите ѝ, изгарящите ѝ бели дробове... О, мили боже, тя се беше опитала да избяга, но вместо това някой я бе блъснал в Темза и тя едва не загина.

Някой се беше опитал да я убие.

— Мамо, мамо, тя се събуди! — извика въодушевено Изабел.

— Чуваш ли ме? — попита нежно графинята.

Но как така не е загинала? Мери си припомни с плашеща яснота последните си мисли, преди да загуби съзнание.

А след това си спомни всичко. Сцената беше ярка и здраво запечатана в съзнанието ѝ. Стивън я държеше в обятията си в реката, тя се носеше като труп по водата, а след това Бранд я отнесе на брега. Мери отвори широко очи. Как бе възможно да си спомня това? Мястото, откъдето гледаше, беше невъзможно за достигане — сякаш се намираще някъде високо над земята и гледаше надолу към участниците в някаква странна пиеса.

Но това не беше пиеса. Мери беше сигурна, че това, което е видяла, наистина се е случило. Защото подобно на пиесите, играни от пътуващи артисти, действието се бе развило с плашеща скорост и поразяваща бързина. Бранд я бе сложил да легне на кея, а Стивън го измъкнаха от водата. След това той се надвеси над нея и затупа гърба ѝ. Пак я обърна по гръб и я замоли да диша. После си пое въздух и го вдиша в белите ѝ дробове. Споменът помътня, образите станаха неясни. Мери ясно бе чула, че Бранд казва на Стивън, че тя е мъртва. А след това не чу нищо повече. Споменът почерня и се изгуби.

Графинята се усмихваше.

— Здравей, принцесо. Надявахме се скоро да се събудиш.

Мери примигна срещу нея и потрепери. Действително ли бе видяла себе си на прага на смъртта? Дали пък душата ѝ не се е готвела да отлети на небето? А Стивън я е призовал някак да се върне?

— Ти едва не умря, лейди Мери! — извика Изабел. Взе ръцете ѝ в своите и ги стисна с видимо удоволствие.

— Едва не умрях — повтори механично Мери.

— Изабел, не изморявай принцесата — изрече строго Сеидре.

Но Мери седна изправена в леглото и се притисна към ръцете на Изабел.

— Стивън ли ме спаси? Стивън ли ми даде дъха си?

И графинята, и Изабел се стреснаха.

— Но... как е възможно да знаеш това? — попита Сеидре. — Стивън каза, че си била в безсъзнание, не си дишала и си била почти мъртва.

Мери се отпусна пак на леглото. Сърцето ѝ биеше силно. Затвори здраво очи. Горещи сълзи опариха клепките ѝ.

Едва не беше умряла. Стивън я беше спасил. Стивън я беше върнал към живота.

А тя не бе в състояние да обясни завръщането на странните спомени за това как Стивън се грижи за нея на пристана. Не можеше да обясни и на тях, но едно нещо беше ясно. Чудо бе, че беше жива. Дължеше на Стивън много повече от едно обикновено благодаря.

— Изабел, донеси ми долна риза и туника — нареди графинята. Изабел побърза да изпълни нареждането. — Вдигни си ръцете, скъпа. Ще ти помогна да се облечеш.

Мери се подчини. Докато майката на Стивън ѝ помагаше да се облече, тя си спомни за опита си да го упои. Той или притежаваше свръхчовешка издръжливост, или се беше досетил за плана ѝ. Лесно беше сега да се чувства ужасно за това, че го е измамил и е проявила невероятно вероломство. Как бе могла да постъпи така?

— Добре ли си, Мери? — попита загрижено графинята.

Мери се вцепени. Нямахте сили да произнесе и дума. Защото на вратата стоеше мъжът, който беше обсебил мислите ѝ.

Оскъдната светлина, която се процеждаше през прозорците на стаята, беше доста слаба, но обливаше Стивън с лъчите си. Изражението на лицето му беше непроницаемо. Сърцето на Мери заби гръмко. Нещо вътре в нея я подтикваше да го поздрави с вик и да му благодари. Това беше някакво безименно чувство, което тя не смееше да определи. Но не постъпи така. Вместо това се отпусна на възглавниците и втренчи поглед в него.

Спалнята беше малка. Той я прекоси бързо и решително. Спря до майка си. Погледът му се кръстоса с нейния.

— Добър ден, госпожице.

Мери знаеше, че трябва да благодари на този мъж и да му се извини за ужасното си предателство. Но още нямаше сили да продума. Нито пък да отвърне поглед. Забрави за присъствието на графинята и на Изабел. Накрая той каза:

— Чакахме те да се събудиш.

Мери навлажни пресъхналите си устни.

— Заповядай — каза Изабел и ѝ подаде чаша вода. Детето ѝ се усмихваше. — Изпий я, лейди.

Графинята се изправи.

— Ела, Изабел. Стивън иска да остане насаме с годеницата си.

Мери едва чу думите на графинята. Даже не видя кога тя и дъщеря ѝ са излезли от стаята и са затворили вратата зад гърба си. Дватамата впериха поглед един в друг. Той беше сериозен, тя трепереше и мълчеше.

След това Стивън седна на леглото до нея и Мери се озова в обятията му.

Толкова естествено беше да се притисне към него. Той беше въплъщение на сигурността и спокойствието, на мощта и честността, на живота. Тя се удиви от силата на чувствата си. В каква безопасност се чувстваше до него. Кожата на туниката му беше гладка. Дватамата останаха дълго така, без да мърдат и без да говорят. Накрая той каза с мек грубоват глас в ухото ѝ:

— Много се радвам, че се събуди.

Мери обърна бавно глава, за да го види. Нима бе възможно това? Нима този мъж я обичаше след всичко, което преживяха заедно? След всичко, което тя му стори? Нима не бе рискувал живота си, за да я спаси?

Тя си спомни отчаянието му, начина, по който беше вдъхнал обратно живота в тялото ѝ.

Гледаше я в очите с непоколебима увереност. Стори ѝ се, че иска да надзърне в душата ѝ.

Гърдите на Мери се стегнаха. Усети, че отвърща смело на погледа му. Прииска ѝ се да му се разкрие изцяло, докрай.

— Как се чувстваш? — Гласът му не звучеше толкова уверено за разлика от свирепата светлина в очите му. На Мери ѝ се стори, че забелязва в тях влага, но може би те просто се бяха напращили.

— Радвам се, че съм жива, милорд. Тря... трябва да ви благодаря.

Тялото му се напрегна и той приближи устата си до нейната още повече. Тялото ѝ се върна към живот, когато той продума. Дъхът му докосна леко лицето ѝ. Гърбът я досърбя.

— Искам нещо повече от благодарности.

Мери попита пресипнало.

— К-какво ще искате от мен, милорд?

— Не се ли сецаш?

На Мери ѝ се зави свят при мисълта какво може да се случи. Главата ѝ се замая. Не беше сигурна в това какво става помежду им.

— Ще... ще получиш нещо повече от благодарности — изрече тя, без да мисли, съвсем машинално.

Погледът му се впи в нея.

— Ще ми се подчиниш ли най-сетне, Мери?

Мери потрепери. Каква връзка сплитаха те помежду си, какъв договор сключваха? Разбра ли той какъв обет е дала? А тя дали разбираше това?

— Ти спаси живота ми. Едва не умрях. Ако не беше ти... — тя извика последните думи и не съумя да продължи.

Той я стисна още по-силно.

— Няма от какво да се боиш занапред, госпожице — увери я той. — Нищо лошо няма да ти се случи, обещавам ти.

Мери хвана кожената му туника. Двамата стояха на прага на ново и по-дълбоко взаимно разбиране. Тя се боеше и радваше на това.

— Стивън — прошепна тя. Знаеше, че никога преди не го е наричала с това име. — Съжалявам. Съжалявам, че опитам да избягам. Никога няма да бягам пак, милорд — заяви разпалено тя. — Обещавам ти.

Той не помръдна известно време. Външно сякаш дори не дишаше. Погледът му стана много мрачен и гневен.

— Много ще се радвам, Мери, ако най-сетне казваш истината.

— Говоря истината — прошепна тя.

Изражението му се промени. В него се появи нещо първично и тържествуващо.

— Ще се съгласиш ли доброволно да ми станеш жена?

Погледите им се кръстосаха. Въпреки че беше загубила доста сили, Мери усети прилив на желание в слабините си.

— Стивън — прошепна тя безсилно. В нея се надигнаха чувства, които бяха толкова силни, че пред очите ѝ притъмня. Мери се слиса, когато разбра, че обича този мъж. А в следващия миг вече не се и учудваше.

— Да — каза тихо тя.

Очите му се разшириха от удивление. Наведе се и докосна нежно устните ѝ със своите. А след това сякаш обезумя и престана да бъде нежен. Мери не я беше грижа. Тя го обичаше. Отвърна на целувката му.

Езиците им се преплетоха страстно. Мери притегли Стивън върху себе си. Изпадна във възторг, когато го усети до тялото си и видя как той реагира на недвусмислената ѝ покана. Той беше смущаващо твърд и дълъг. Притискаше се плътно към бедрата ѝ. Мери изскимтя. Едва не беше умряла. Сега беше обзета от неудържимото желание да го поеме дълбоко в себе си и да вика от екстаз, да поеме семето му и да му вдъхне живот. Нищо друго не беше имало някога такова значение за нея.

Стивън беше този, който сложи край на целувките им. Той вдигна глава. Дишаше тежко. Вдигнатите му вежди набръчкваха челото му. Лицето му беше помрачняло.

— Мери? Ако не се спрем незабавно...

— Не! — извика тя и се изви така, че щръкналият му връх да докосне леко горната част на бедрата ѝ. — Не, милорд, ти спаси живота ми... сега позволи на мен да ти дам живот!

Стивън застина, но само за миг. След това се хвърли върху нея. Погали с ръце слабините ѝ, замилва нежно пространството между бедрата ѝ. Мери изстена от удоволствие и се замята задъхано под него.

Туниката ѝ му пречеше. Мери изписка сърдито, вдигна полите си до кръста и притисна ръката на Стивън към влажната топлина на слабините си. Той се стресна. Очите му светнаха.

— За теб, милорд — прошепна Мери. Изпитваше неистово плътско желание и не съумяваше да се владее. — Само за теб, милорд.

Той изкрещя. След това навлезе дълбоко в нея. С това искаше не просто да проникне в нея, а да докаже, че я притежава.

Мери стенеше от възторг. Ридаше от екстаз. Стивън възкликна, нахлувайки напред-назад в тялото ѝ, милвайки я отново, и отново с внушителната си мъжественост, докато Мери не преживя втория си още по-могъщ екстаз от предишния. Той извика рязко и конвулсивно влезе още по-дълбоко в нея. Учестеният неритмичен шум от биенето на сърцата им се смеси с тежкото им дишане.

Мери въздъхна.

— Харесва ми усмивката ти, госпожице — прошепна Стивън.

Мери се зачуди дали ѝ личи, че е повалена от любовна лудост.

— Ще си живеем много добре двамата с теб — каза Стивън.

Тялото на Мери се стегна. Думите му ѝ се сториха много резки. Прозвучаха ѝ като предизвикателство, като обет. Тя седна и погледна тъмното му хубаво лице. Беше се навъсил така, сякаш не вярваше особено на думите си.

— Така ще бъде — прошепна Мери, но изведнъж се натъжи и уплаши. Спомни си с плашеща яснота за бездната на страшното минало, която зееше помежду им. То обхващаше по-дълъг период от няколкото седмици, които изтекоха, откакто той я залови. То се състоеше от безброй битки, в които бащите им бяха кръстосвали меч с най-крвожадни намерения. А съвсем наскоро тя самата бе постъпила доста вероломно спрямо него. Сега Мери копнееше повече от всичко двамата да имат за в бъдеще отношения като тези отпреди малко. Да няма никакви задни мисли помежду им. Да бъдат напълно честни и откровени един с друг. Но историята и положението в момента искаха да разрушат всичко хубаво, което се бе появило между тях.

Този заговор не им вещаеше нищо хубаво, но беше твърде късно. Мери осъзна, че му е отдала сърцето си веднъж завинаги и то вече никога няма да ѝ принадлежи отново. Любовта ѝ беше нанесла съкрушителен удар. Но не само миналото и настоящето заговорничеха срещу тях. Мнозина алчни и безжалостни врагове също им мислеха злото. Дори ако той я обичаше, а тя почваше да вярва в това, какво общо бъдеще щяха да имат те?

Мери протегна ръка към него.

— Някой се опита да ме убие.

— Знам.

Но още преди думите му да заглъхнат, Мери потръпна при мисълта, че Адел Бофор е организираща покушението срещу нея.

Никой друг не знаеше, че тя ще бъде на кея по това време на деня.

— Какво има?

Тя вдигна очи и го погледна стреснато.

— Милорд — прошепна тя ужасено, — само един човек знаеше за решението ми да избягам!

— Адел Бофор?

На нея ѝ прилоша. Кимна безмълвно.

— Адел ти е помогнала да подготвиш бягството си, но не можем да бъдем сигурни, че тя стои и зад покушението срещу теб. В двора има много групировки, които са зле настроени срещу нас, Мери.

Мери беше готова да заплаче, но като го чу, се вцепени.

— Кой? Кой е срещу нашия брак, Стивън?

— Трябва ли да знаеш?

Тя избухна.

— Така ще знам кой ми е приятел и кой враг!

— Братът на Адел е бесен от това, че скъсах с нея. Монтгомъри се страхува, че мощта на Нортъмбърланд надминава тази на Шрусбъри. И Дънкан...

— Дънкан! Със сигурност не той се е опитал да ми навреди! Той ми е брат!

— Той ти е полубрат. Срещала си го само веднъж досега. Той обича единствено себе си и има големи амбиции, Мери.

— Може и да има амбиции, но това не означава, че ще ми стори нещо лошо! — Самата идея за това беше нелепа и плашеща.

— Той иска един ден да управлява Шотландия. Искан да стане неин крал.

— Не! Невъзможно е да иска да свали баща ми от трона!

— Не е такъв глупак. Надява се да го наследи. Защо, мислиш, е останал всички тези години в двора и робува толкова покорно на Руфъс? Той е избраникът му за шотландския трон.

Мери загледа втренчено. Накрая поклати глава. Не беше в състояние да прецени доколко трябва да бъде откровена пред този мъж, пред бъдещия си съпруг. Усети, че още отсега, толкова скоро след разкриването на истинските ѝ чувства, а може би и на неговите, политиката заплашва да разруши постигнатото.

— Не, Едуард ще бъде следващият крал на Шотландия. Татко така реши и така ще стане.

Стивън я изгледа.

— Малкълм непогрешим ли е?

Мери се дръпна рязко.

— Хайде да не обсъждаме Малкълм — изрече накрая тя.

— Защо не, Мери? Винаги ли е прав? — внезапно тонът на Стивън се промени и той се ядоса.

Сърцето на Мери биеше твърде силно. Тя поклати глава и не пожела да отговори. Не беше в състояние да го направи.

Стивън стана изведнъж.

— Не бива да поемаме нови рискове, Мери. Затова ще останеш в Грейстоун през близките няколко дена. Тук ще се намираш в безопасност до сватбата.

— Близките няколко дена? Но сватбата ни е след три седмици!

— Не — каза Стивън и се наведе над нея. — Датата на сватбата е сменена.

— Сменена?

— Кралят се съгласи. Глупаво ще е да се бавим толкова, като знаем какво стана. Ще се оженим веднага щом се изправиш на крака и имаш сили да положиш тържествения обет.

Мери разтвори широко очи. Сърцето ѝ прескочи от удоволствие. Неволно се засмя. След няколко дни двамата щяха да се оженият — след няколко дни щеше да му стане жена!

Чак след като Стивън си отиде, тя се сети, че той се бе държал много сдържано. Не се усмихваше, докато ѝ съобщаваше неочакваните новини. Всъщност беше мрачен и се чувстваше неловко, сякаш очакваше всеки момент да се случи нещо ужасно.

— Веднага щом има сили да положи тържествения обет!

— Точно така, скъпи братко, те ще се оженият веднага щом принцеса Мери се почувства достатъчно добре, за да стои права и да се закълне — Руфъс се усмихваше неприятно. — Има ли причина тази бързина да те тревожи, Хенри?

Принц Хенри беше разярен.

— Знаеш, че съм против този брак. Казах ти го още в самото начало. Все още се надявам здравият ти разум да надделее и да им забраниш да се оженият.

— Защо според теб дадох съгласието си за този брак?

— Нямам никаква представа.

— За да не подозира Малкълм нищо, когато войските ни се нахвърлят върху него — смехът на Руфъс оголи зъбите му. — Досетих се, че още по-малко ще ме подозира след сватбата.

— Надминал си дори себе си, братко — изрече тихо, но гневно Хенри. — А какво ще правиш, милорд, ако един ден Нортъмбърланд се обърне срещу теб редом с шотландците.

— Този ден никога няма да настъпи.

— Ти си луд! Заради някакви нищо и никакви хълмчета даваш на Де Уорън власт да те срази, ако поиска! — Хенри се разхождаше неспокойно в покоите на краля. В подобни моменти се убеждаваше повече от друг път в това, че именно той трябва да бъде владетел на Англия. Никога не би дал такава власт на един благородник. Никога не би имал такова доверие на някого от васалите си, че да постъпи така. Искрено съжали, че Мери не се удави. Само това би предотвратило последиците от глупавата постъпка на брат му.

— Кой се опита да я убие?

— Не знам. Да не си бил ти, Хенри? — попита ласкаво Руфъс.

Лицето на Хенри почервения от прилива на кръв. Той се разяри пак.

— Нямаше да е жива сега, ако аз стоях зад това покушение!

Руфъс стана, отиде до прозореца и погледна към Лондон.

— Вярвам ти.

— Значи е имало покушение?

— Да, въпреки че някои слухове твърдят обратното.

Изведнъж Хенри се усмихна.

— Действително ли е бягала от Де Уорън?

— Това забавно ли ти е?

— Много — той се разсмя. — За бога, бас държа, че Стивън е побеснял. Тази дребосъчка е посмяла да го предизвика — колко ми се иска да можех да чуя някой от разговорите им след това!

— Хм. Доколкото те познавам, ти би предпочел сам да се уединиш с дребосъчката.

Хенри изгледа брат си.

— Няма да откажа, ако имам тази възможност. А ако Де Уорън те окуражи поне малко, ти пък би скочил в леглото с него, нали, ваше

величество?

Сега беше ред на Руфъс да се вбеси.

— Може би, когато беше момче, но сега мъж като него никак не ме привлича, никак — повтори грубо кралят. Обаче лъжеше и то не брат си, а себе си. Несподелената страст беше опасно нещо особено след толкова много години.

— Може би Стивън ще се чувства толкова задължен, че ще ти се отблагодари, както ти се иска — каза Хенри и тръгна, смеейки се, към вратата. — Но аз не мисля така, Уил. Не мисля така.

Той се поклонил подигравателно и излезе.

Руфъс продължи да гледа мястото, където беше стоял брат му. Стискаше юмруци. Ако Хенри не беше толкова ценен съюзник по време на война и ако зад гърба му не стояха толкова много нормандски наемници, готови да скочат при първото повикване, той би го хвърлил в тъмницата и би запратил в морето ключа за нея. Понякога мразеше брат си толкова, че се изкушаваше да превърне намерението си в действителност. Но това би попречило на плановете му. Затова ще гледа да използва войските и коварството на брат си, като винаги внимава да е с една крачка пред него. Защото Руфъс разбираше брат си много по-добре, отколкото той си мислеше. Причината, поради която Хенри толкова се ядосваше на този брак, който изобщо не го засягаше, беше, че той ламтеше да се качи на трона на Англия. А това, разбира се, никога нямаше да стане.

Адел Бофор лежеше по корем на леглото си, непокрита с нищо. Ръцете ѝ прегръщаха възглавницата. Носеше само къса тънка памучна долна риза. Беше сама в спалнята. Всички други дами бяха отишли да вечерят. Беше затворила очи, но не спеше. Дишането ѝ беше неритмично.

Споменът за срещата ѝ с Джефри де Уорън не излизаше от главата ѝ. Решителността ѝ нарастваше. Никога не беше жадувала така за някой мъж. През последните няколко дена той я избягваше. Преструваше се, че не я забелязва и че онзи следобед, който прекараха заедно и изпитаха такова блаженство, просто не го е имало. Но това се беше случило. И тя щеше да го има отново, и то скоро. Трябваше.

Тя изстена тихо и дрезгаво и сграбчи още по-здраво възглавницата. Тялото ѝ пламна. Той бе тук, в Тауър. Дори сега беше при другите на долния етаж и вечеряше. Коляното на Адел се вдигна нагоре и се притисна в леглото. Задните ѝ части се оголиха.

Адел си припомни всичко, което той ѝ стори онзи следобед, както и всичко, което тя направи за него. Изстена тихо. Пламъкът на страстта обви крайниците ѝ. Помисли си, че след тази любовна битка никога няма да намери друг мъж, който да я задоволява така.

Чу стъпки и замря. Те бяха тежки и мъжки. Спряха пред вратата на нейната спалня. Тя не отвори очи, но тялото ѝ се загърчи още по-конвулсивно. Представи си, че Джефри влиза, прокарва ръце по гърба ѝ и стиска задните ѝ части, преди да я прониже с огромния си член.

Вратата се отвори без почукване. Адел стисна още по-здраво възглавницата. Знаеше, че той я гледа.

Мъжът затвори бавно вратата.

— Кой те е разпалил толкова, малка кучке?

Адел изохка. Това беше единственият отговор, на който беше способна. Не беше в състояние да понася повече тази мъка. Той се приближи.

— Кой? — попита мъжът и спря при крака на леглото ѝ. — Кой те е накарал да се гърчиш сама в леглото? Трябвам ли ти, Адел?

— Моля те — прошепна тя. Мразеше от все сърце и себе си, и него.

Чу шума от събличане на дрехи.

— Моля те — прошепна тя.

Мъжът се засмя. Сламеникът се огъна от тежестта му, когато той коленичи между бедрата ѝ. Ръцете му се плъзнаха по тях и спряха едва когато сграбчиха полукълбата на хълбоците ѝ. Адел се сгърчи и изохка.

— Кой те докара до това състояние? — Той почваше да се ядосва. Стисна я силно и я накара да извика от болка. — Кой, по дяволите!

Адел разтвори краката си.

— Джефри де Уорън — промълви тя и изохка.

Той нададе вик и навлезе рязко в нея. Адел прехапа език, за да не изпищи. Мигновено получи невероятен пристъп на блажено удоволствие. Скоро след това той свърши и се отпусна върху нея.

Тя го блъсна настрана и скочи на крака. С един скок стигна до туниката си и я навлече. Погледна мъжа, който се беше проснал на леглото ѝ.

— Махай се оттук!

Роджър Бофор седна лениво.

— Заклучих вратата — усмивката му беше подигравателна. — Така ли ми благодариш, скъпа?

— Махай се — повтори тя сърдито. Отдавна го мразеше, защото именно той ѝ беше разкрил колко е аморална.

Бофор се изправи, облече се бавно и дойде при нея.

— Никога няма да се промениш — каза ѝ той в ухото. — А той само си играе с теб, защото е добродетелен, а добродетелта е нещо, което ти е дълбоко непонятно.

— Ами ти? — попита тя саркастично. — Каж ми, Роджър, кога реши да убиеш Мери? Не ти ли стигаше просто да избяга?

Той побледня. След това обърна лицето си към нея.

— Ако ме предадеш, скъпа сестро, ще те натопя веднага. Пропадам ли аз, пропадаш и ти.

Адел се дръпна рязко от него.

— Махай се!

Той се усмихна злоещо.

— Може би ще си побъбря с добрия архидякон. Не смятам, че дори твоето тяло ще продължи да го привлича, ако узнае, че си способна на убийство.

— Махай се!

Нервите на Мери се бяха изпънали до край. Вчера Малкълм и Маргарет бяха пристигнали в Лондон. Днес щеше да се омъжи. Стивън ѝ предложи да им отиде на гости в Тауър. Нямаше как да му откаже и ето че сега пътуваха за там. Мери едва не отказа. Във всеки случай, много ѝ се бе искало да го направи. Не искаше да вижда Малкълм точно в деня преди сватбата си.

От покушението бяха изминали три дена. Това беше много малко време, но тя беше безкрайно щастлива. Въпреки че Стивън прекарваше много време в двора, той я навестяваше всеки ден. Не говореха за това, което се бе случило в деня, в който пак бяха твърде близки, но Мери смяташе, че вече се разбират много по-добре отпреди и това ѝ се струваше чудесно. Вярваше му, а и как би могла да му няма доверие? Бранд също се бе отбил да я види и ѝ разказа как Стивън рискувал живота си, за да я измъкне от реката. Той беше рискувал живота си заради нея, а след това ѝ го беше вдъхнал отново. О, да, тя му вярваше напълно.

И не лъжеше, когато му обеща, че никога повече няма да го предаде и да бяга от него. Спомни си колко се трогна той от клетвата ѝ. Беше сигурна, че ѝ повярва.

Тя се страхуваше да се види със семейството си дори за кратко. Боеше се от това, което щеше да се случи, и от това, което щеше да узнае.

Докато приближаваха Тауър — и родителите ѝ — Мери забеляза, че Стивън смята, че ѝ прави голяма услуга, като устройва тази среща. Тъй като Мери не желаше да признае пред себе си собствените си чувства, тя не намери сили да му каже, че не иска да идва. Но с всяка крачка, която ги приближаваше до Тауър, сърцето ѝ биеше все по-бързо, а стомахът ѝ се беше свил на топка от напрежение.

Узна, че Малкълм е пристигнал пред лондонските порти с доста голяма войска. Обаче в града го пуснали да влезе само със свита от двадесетина души. Властите настояли тези мъже да оставят оръжията

си в двора на Тауър. Уилям Руфъс не искаше да остави и най-малкия шанс за покушение на своя най-опасен враг.

Докато пътуваше през Лондон, Мери започна да се тревожи. Познаваше добре баща си. Не се съмняваше и за миг, че той се е разярил от това, че са го принудили да се лиши от хората и оръжията си. Знаеше колко светкавично отвърща на удара, когато е вбесен. Дали Малкълм нямаше да разтури съюза в последния момент? Или пък да забрани сватбата? Мери се страхуваше. Колко се беше променила! Не искаше нищо и никой, дори Малкълм, да попречи на сватбата. Той постъпваше безжалостно с враговете си, а нямаше съмнение, че още ненавижда граф Нортъмбърланд... и Стивън.

Тауър се появи пред тях. Извисяваше се над крепостните стени и се отразяваше в гладката повърхност на Темза. Мери разтвори широко завесите на носилката. Потрепери. Стивън яздеше пред нея на кафявия си жребец зад знаменосеца, който развяваше червената роза на Нортъмбърланд. Съпровождаше ги отряд тежко въоръжени рицари.

В мига, в който прекосиха подвижния мост и влязоха в двора на крепостта, получиха кралски ескорт, който да ги въведе в замъка. Стивън ѝ помогна да слезе от носилката. Заобиколиха го неговите хора, а воините на краля. Мери се беше озовавала вече в това положение, но пак се почувства слаба и безпомощна. Не пускаше ръката на Стивън. Той я стисна, за да ѝ вдъхне увереност. Разбира се, дори самият крал нямаше да попречи на женитбата им. Нямаше да посмее.

Докато изкачваха стъпалата към замъка заедно с придружителите си, Мери се запита дали винаги ще се страхува от английския двор и няма да го харесва. Така ще е, ако продължаваше да се чувства като чужденка сред врагове. Тази мисъл я отрезви. А в навечерието на сватбата си не искаше да изпитва нищо друго освен празничен трепет и непресторена радост.

Влязоха в голямата зала. Разговорите заглъхнаха. Всички лордове и благородни дами се извърнаха, за да ги видят. Очите им блестяха от любопитство. Мери съжаляваше, че изобщо се е опитвала да бяга. Стивън нямаше как да е доволен от това, че го е предизвикала толкова открито. Тя въобще не се съмняваше, че мнозина от тези завистливи лордове са изпитали истинска радост от това унижение за Стивън.

Мери го погледна, докато прекосяваха залата. Главата му беше гордо вдигната, погледът му беше насочен напред, а изражението му — непроницаемо. Стори ѝ се, че докато минаваха, някой се изкикоти и спомена името на Стивън. Но не успя да открие присмехулника, когато огледа тълпата.

Помисли си гневно, че след известно време целият свят ще научи колко обича тя Стивън и колко му е вярна. Щеше да му се отплати достойно за всичко, което той направи за нея.

Отидоха направо в кралските покои на третия етаж. Още при влизането Мери видя, че Малкълм, Маргарет и тримата ѝ братя вече са вътре. Родителите ѝ разговаряха хладно с граф и графиня Нортъмбърланд. Бяха близо до подиума, на който върху трона си седеше Руфъс. Мери се изненада много, когато видя, че Дъг Макинън стои между Едуард и Едгар. Когато той погледна към нея, тя бързо отвърна поглед.

Ужаси се от неговото присъствие. Не разбираше защо съпровожда родителите ѝ. Слиса се, когато си спомни, че от деня, в който Стивън я плени, тя не си бе помислила дори веднъж за Дъг. Как е възможно да си е въобразявала, че е влюбена в него? И как щеше да се изправи сега срещу него?

Мери погледна крадешком към Стивън, но лицето му беше безизразно. Досети се, че той не знае кой е Дъг, изпита огромно облекчение. Познаваше го доста добре и беше сигурна, че никак няма да му е приятно да се запознае с бившия ѝ годеник.

Родителите ѝ я видяха. Мери застина на място. Нямахте сили да помръдне. Откакто бяха влезли, бе погледнала само веднъж баща си. Сега не смееше да се обърне към него. Успя да се усмихне на майка си, която изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче. Но не се обърна към Малкълм. Нямахте сили да го погледне в очите.

Стивън и Мери поздравиха краля.

— Радвам се да видя, че си добре, принцесо — изрече сърдечно Руфъс. Бузите му бяха почервенели. Миришеше на вино и гледаше злорадо събралите се. — Не изглеждаш така, сякаш наскоро си била на прага на смъртта.

— Оправих се, сир.

— Много се радваме.

Но Руфъс не се интересуваше от нея. Усмихваше се на Стивън.

Стивън не отвърна на усмивката му.

— Сир — беше всичко, което произнесе той.

Мери погледна мъжа, когото обичаше, а след това прехвърли погледа си върху краля. Лицето на Стивън беше непроницаемо, но кралят видимо се оживи при появата му, а очите му светнаха. Мери не помръдна. Не беше в състояние да откъсне поглед от Уилям Руфъс. Веднага се досети защо той се промени така при влизането им. Мили боже, кралят бе влюбен в Стивън!

Руфъс най-накрая я погледна и забеляза, че тя го гледа втренчено. Усмивката му изчезна. Погледът му стана студен.

— Баща ти те очаква. Иска да те поздрави, принцесо.

Мери незабавно се извърна, но още не можеше да се съвземе от откритието си — защото не се съмняваше и за миг, че е разкрила истината.

Нямаше избор. Вдигна очи и погледна Малкълм. Той ѝ се усмихваше както преди. Сърцето я заболя. В очите ѝ бликнаха сълзи. Погледът му беше нежен и сърдечен. Тя се почувства така, сякаш ужасната среща в пустото поле никога не се бе случвала и сякаш мъжете не бяха търгували с нея, все едно, че бе робиня, и то от най-незначителните. Стори ѝ се, че се радва да я види.

— Т-татко — успя да промълви тя.

— Дъще! Много си хубава, както винаги! Добре ли си?

Мери кимна и потрепери. Не откъсваше поглед от баща си.

Толкова ѝ се искаше той да я вземе в обятията си. Обаче Малкълм не беше от хората, които дават израз на топлите си чувства. Не очакваше той да покаже пред всички колко държи на нея.

В този миг Мери разбра, че обича баща си и винаги ще го обича. Знаеше, че и той я обича. Беше я дал на Стивън по политически причини, но такава беше съдбата на всяка дама от благороден произход. Не беше очаквала да се омъжи по любов, обаче това беше на път да стане след един невероятен поврат на съдбата. Чувстваше се предадена заради спомена за онзи ден в полето при Олнуик. Но това беше само спомен. Тогава Малкълм ѝ се бе сторил груб и напълно безразличен към нея. Сега, когато я бе посрещнал толкова топло, тя не можеше да си обясни защо е останала с такова впечатление. Може би се бе държал така, защото се е намирал пред враг, и то не обикновен враг. Стивън беше отвлякъл и опозорил дъщеря му. Така или иначе

Мери не разбираше държанието на Малкълм в онзи ден. Но това нямаше значение. Обичаше го и му прости всичко от сърце.

Мери се обърна към майка си, която разтвори ръце, за да я прегърне. Мери изхълца и се хвърли в милата, позната и толкова уютна прегръдка. Маргарет я залюля като бебе. След като най-сетне се пуснаха, Мери се усмихна на майка си през сълзи. Маргарет също плачеше.

— Ще се омъжиш — прошепна Маргарет. — Моята малка палавница ще се омъжи.

— Щастлива съм, мамо.

— Ох, слава Богу!

Двете пак се прегърнаха. След това Едгар я сграбчи и започна да я разпитва как е. Двамата бяха със съвсем малка разлика във възрастта. Като деца бяха неразделни. Мери беше най-близка с него от всичките си братя. Той явно не беше особено доволен от нейния годеж и се тревожеше за нея. Това напомни на Мери каква е политическата реалност. Хвърли поглед на Едуард, най-големия и най-практичен от братята. Беше свикнала да се обръща към него за мъдър съвет. Често я беше измъквал от бъркотиите, в които се беше замесвала, успокояваше я, когато беше паднала духом, защитаваше я, когато я обвиняваха за нещо. Той също беше мрачен. А Едмънд изобщо не прикриваше недоволствието си.

Мери се обезсърчи. Ненадейно усети, че напрежението отново стяга тялото ѝ. Извърна се от братята си и видя, че Малкълм и Стивън си разменят поздравии, които трудно можеха да минат за учтиви. Сърцето на Мери падна чак в петите ѝ.

Колко се мразеха двамата! Между баща ѝ и годеника ѝ нямаше никаква сърдечност. Държаха се студено и учтиво, но вежливостта не успяваше да прикрие взаимната им омраза.

Паметта ѝ я върна към един друг ден. Беше студено и мрачно като зиме, дърветата бяха оголени и изсъхнали, вятърът смразяваше костите. Гордият Стивън стоеше зад Руфъс в Абърнети, а коленичилият Малкълм се кълнеше във вярност на краля на Англия. По лицето на Малкълм се четяха омраза и ярост.

Нищо не се бе променило оттогава, като изключим това, че Стивън явно ненавиждаше Малкълм. Чувствата им бяха взаимни.

Мери си каза, че трябва да сближи двамата мъже. Преди дори не си бе помисляла за такова нещо. Но сега трябваше да направи много повече, отколкото преди бе смятала за възможно. Длъжна бе да вдъхне живот в споразумението им и да донесе мир и за двете страни. Със сигурност всички разбираха смисъла на съюза между нейното и Стивъновото семейство. Твърде много кръв се беше проляла в рамките на две поколения. Не беше ли дошло време за един продължителен мир?

Мери твърдо беше решила да го постигне. Защото имаше ужасното предчувствие, че тя ще бъде тази, която ще плати цената на войната, тя и Стивън.

Маргарет се усмихна, докосна я по бузата и прекъсна размислите ѝ.

— Ела. Позволиха ни да се оттеглим в съседната стая.

Мери се изненада и хвърли поглед към Стивън, за да види дали той е съгласен. След това се сети, че само тя и майка ѝ ще се уединят. Несъмнено майка ѝ смята, че трябва да даде няколко съвета на дъщеря си в навечерието на женитбата ѝ.

Мери се постара да не гледа към Дъг, докато минаваше покрай него. Вървеше след майка си, докато се озоваха зад един дъбов параван. Но усети, че той е взел някакво отчаяно решение и се изпълни с трепет. Не беше ли изтърпяла вече достатъчно? Не искаше повече премеждия, във всеки случай не и днес!

Маргарет не си губеше времето.

— Добре ли си, скъпа?

— Добре съм, мамо.

— Бременна ли си?

Мери почервения от срам.

— Не знам още, мамо... прости ми.

Усмивката на Маргарет беше ласкава и всеопрощаваща, но тя каза:

— Не мога да направя това, мила моя. Само Бог може да ти прости — Бог и ти самата.

— Обичам го, мамо — изрече едва ли не боязливо Мери.

Маргарет избухна в сълзи и хвана ръцете на дъщеря си.

— Толкова се радвам! Да знаеш колко рядко жените изпитват любов след сватбата!

— Ти обичаш татко.

— Да-а, обичам го — Маргарет обгърна с ръце брадичката ѝ. — Трябва ли да ти напомням какви са задълженията ти? Като добра съпруга и християнка?

— Обещавам да се подчинявам, мамо. На Стивън и на Бог.

— Мери, не забравяй задълженията си към тези, които зависят от теб. Не забравяй, че ще носиш отговорност за всички, които се трудят и воюват за твоя господар — васалите и селяните. И не пренебрегвай бедните и болните, скъпа моя.

— Няма, мамо.

Маргарет омекна.

— Доколкото разбирам, Стивън де Уорън е добър мъж.

Мери изпита дълбоко облекчение.

— Такъв е! Мамо... дано успееш да убедиш татко, че Стивън не е самият дявол. Така ми се иска нашите семейства да бъдат съюзници, а не врагове!

— Трудно е да убедиш Малкълм да си промени мнението по някой държавен въпрос, скъпа — предпазливо каза Маргарет. — Знаеш, че не обичам да му се меся в работите. Но ще се опитам.

— Благодаря ти — пламенно каза Мери.

Говориха още няколко минути, а след това се върнаха в другата стая. Мери се разочарова, когато видя, че Стивън е излязъл. Отиде при братята си. Зарадва се, че ще си поговори с тях. Не знаеше колко такива възможности щяха да имат след сватбата.

Но Едмънд ѝ каза в ухото:

— Носиш ли вече в корема си някое дяволско изчадие, малка сестро?

Тя се дръпна рязко.

— Това е почтен въпрос и има голямо значение — продължи Едмънд. Очите му се впиха в нейните.

— Върви по дяволите — прошепна разярено тя и му обърна гръб. Едуард го сграбчи и го извъртя към себе си.

— Простак! Защо не я пита поне добре ли е?

— Много добре виждам, че е добре! — отвърна язвително Едмънд.

— Не почвайте пак, не тук и не сега — прошепна гневно Мери. Често беше помирявала братята си. И сега се укротиха под

въздействието на непримиримия ѝ поглед.

— Мери?

Мери се вцепени. Тя разпозна гласа, който прозвуча зад нея. В него се долавяше нотка на настойчивост. Обърна се неохотно и застана срещу Дъг, срещата с когото се бе надявала да избегне. Дъг стисна ръцете ѝ така, сякаш двамата бяха сами. Тя настръхна.

— Дъг...

— Трябва да поговорим!

Тя се стресна. Изражението на лицето му беше напрегнато. Очите му светеха диво и отчаяно. Мери се досети какви чувства раздират душата му.

— Какво има? Нещо ли не е наред?

Огледа се бързо наоколо, докато говореше, за да се увери, че Стивън не се е върнал и не е видял по какъв начин я докосва Дъг. Зарадва се, когато не го видя и се освободи от ръката на бившия си годеник.

— Наложил ми се да моля баща ти да ми позволи да го съпроводя, Мери — изрече тихо Дъг.

— Не разбирам защо си дошъл.

Той видимо се обърка.

— Защо съм дошъл ли? За да те видя, разбира се!

Мери разтвори широко очи. Нима бе възможно Дъг все още да е влюбен в нея?

— Мери... добре ли си?

— Добре съм.

— Нарани ли те той? — запита Дъг.

Мери реши, че той иска да разбере дали Стивън не я е малтретирал.

— Не, не ме нарани.

Дъг се изчерви. Стисна пак ръцете ѝ и се наведе над нея. Мери започна да става все по-неспокойна.

— Бременна ли си, Мери?

Тя навлажни устните си.

— Не знам.

Лицето ѝ поаленя.

Той направи гримаса. Мери очакваше да ѝ се скара, но той не го направи.

— Не ме интересува — каза най-накрая Дъг. — Не ме интересува дали носиш детето му.

Отговорът му я спаси. Той прошепна настойчиво:

— Обичаш ли ме още?

— Дъг!

— Мери... ще избягаме. Ще избягаме довечера във Франция. Още имаме възможност да се оженим. Ще отгледам детето като свое. Още не е твърде късно.

Мери го изгледа втренчено.

— Само кажи „да“ — извика Дъг. — Имам план, Мери, ще успеем.

— Дъг — прошепна ужасено Мери. Той още я обичаше много и ѝ прощаваше загубата на честта ѝ. Приемаше за свое детето на друг мъж. Само по себе си това беше достойно за удивление, но последното му предложение наистина я порази.

— Сигурно си полудял! Невъзможно е да избягаме!

— Помисли си за това, Мери.

— Няма за какво да си мисля. Всичко е уговорено. Ще се омъжа за Стивън.

Лицето на Дъг стана пепеляво.

Мери се досети защо и се обърна рязко.

Стивън се усмихваше студено.

За чест на Дъг той не трепна под тежкия поглед на Стивън.

Стивън каза:

— Да не си решил да ми поквариш годеницата, Макинън?

Дъг изправи гръб.

— Тя нямаше да ти стане годеница, Де Уорън, ако не я беше отвлякъл и изнасилил.

Мери трепна и пребледня като Дъг. Очакваше, че Стивън най-безмилостно ще разкаже истината за нейното участие в съблазняването.

Стивън се усмихна пак. Усмивката му беше неприятна.

— Но това е минало, нали? А утре тя ще ми стане жена. Така че по-добре забрави глупостите, които си намислил, Макинън. Мери няма да има други ухажори освен мен.

Мери изпита огромно облекчение от това, че Стивън ѝ спести унижението, но не посмя да се намеси. Веднага разбра, че е допуснала грешка.

Кехлибарените очи на Дъг замяха гневни искри.

— Ще се ожениш за нея, Де Уорън, но няма да ни отнемеш това, което имахме помежду си.

Стивън застина. Очите му бяха почернели.

— И какво е то, Макинън?

Дъг се усмихна. Негов ред беше да се държи надменно и дори тържествуващо.

— Любовта.

Мери затвори очи и сподави стона си. Сърцето я заболя за Дъг. Той още я обичаше и си въобразяваше, че и тя е влюбена в него. Тя се уплаши. Трябваше да му каже веднага, че сърцето ѝ принадлежи на друг. Зачака с ужас отговора на Стивън. Беше сигурна, че той ще се разгневи страшно.

Но той само се засмя и сви рамене.

— Любовта е за глупци като теб, момко, а не за мъже като мен — той се обърна към Мери. От погледа му я побиха тръпки. — Време е да

се връщаме в Грейстоун, госпожице.

Мери знаеше, че гневът му е неоснователен. В очите ѝ блеснаха сълзи едновременно заради несправедливостта му и заради бедния Дъг. Тя докосна ръката на бившия си годеник.

— Дъг, утре Стивън и аз ще се оженим. Така се споразумяха бащите ни. Моля те, дай ни своята благословия.

Дъг се втренчи в очите ѝ. Прати ѝ мислено послание, молеше я да го чуе. Сърцето на Мери падна в петите ѝ. Той още се опитваше да я склони да приеме налудничавия му план за бягство.

— Дъг?

— Не искам невъзможното от мен, Мери — изрече сковано той. Стисна юмруци, обърна се и се отдалечи гордо.

Стивън стисна ръката ѝ.

— Сигурно доста си се изнервила.

— Стивън... — отрони стреснато Мери и го погледна в лицето. Усмивката му беше сардонична.

— Мери, какво се готвиш да кажеш, за да усмириш гнева ми? Че не го обичаш ли? Не се самозаблуждавай. Може би наистина го обичаш. Това не ме интересува, не и докато ти живееш в моя замък, топлиш моето легло и раждаш моите деца.

На Мери ѝ се прииска да извика с всичка сила. Той изобщо не я разбираше.

Денят на сватбата беше хубав.

Небето беше ясно. Зимното слънце се беше показало. Студът от предишната седмица беше омекнал. Денят беше слънчев и топъл, но Мери почти не забелязваше това. Нервите ѝ бяха изопнати до крайност още от предишната вечер, защото ѝ предстоеше да си сложи пръстена на Стивън де Уорън и да му стане законна съпруга. Изгаряше от нетърпение това да стане час по-скоро, но изпитваше и малко страх. Предстоеше ѝ да се омъжи за непознат и да прекара с него остатък от живота си. Щеше да се омъжи за най-злия враг на семейството си. Щом произнасяха клетвите, връзката им щеше да стане неразрушима. Щяха да останат мъж и жена, докато смъртта ги раздели, каквото и да се случи междувременно. Ако избухнеше война, как щеше да оцелее тя?

Коленете я заболяха. Литургията ѝ се стори безкрайна, но Мери, която познаваше всички детайли на церемонията, почти не забелязваше архиепископ Анселм, който я ръководеше. Беше коленичила до Стивън. Той стоеше неподвижен като статуя. Не беше помръднал и за миг, откакто се беше отпуснал на колене на пода. Даже сега, докато Мери накланяше леко глава, за да види строго очертания му профил, тъй като беше свел глава, той не промени положението си. Не беше я погледнал, откак тя се беше приближила по пътеката между редовете, придружена от баща си.

Явно още ѝ се сърдеше за разговора с Дъг. А ако беше подслушал всичко, щеше да знае, че тя отказа да избяга с дръзкия шотландец. Почти не беше разменял дума с нея, откакто я изпрати до Грейстоун вчера. Стомахът на Мери се сви на възел. Щяха да преодолеят този малък сблъсък и да го забравят, разбира се, но това беше възможно най-лошото начало за един брак — студен и сдържан младоженец и заплахата от безкрайна война.

Архиепископът ги покани да станат и да си подадат ръка. Мери се върна рязко в действителността. Коленете ѝ се бяха вкочанили и тя прие с благодарност силната ръка на Стивън, който ѝ помогна да се изправи. Опита се да го погледне в очите и най-сетне успя. Погледите им се приковаха един в друг. Каквато и неуместна ревност да изпитваше той, щом очите им се срещнаха, нещо мощно и трептящо блесна между тях във въздуха. Това я изпълни с въодушевление.

На Мери много ѝ се искаше да му каже хиляди неща — че ще бъде добра, послушна и вярна жена, че той трябва да ѝ вярва и че тя ще положи всички сили да направи живота му по-хубав. Погледът му я преценяваше. Сърцето на Мери подскочи. Подаде му дясната си ръка, за да го накара да ѝ повярва напълно и да я обича все така упорито.

Заклеха се. Най-сетне Стивън сложи пръстена си на безименния ѝ пръст. Архиепископът ги благослови с усмивка. Стивън се наведе, за да целуне булката си.

Мери се вдигна на пръсти към него. Главата ѝ се замая, когато устните му докоснаха леко нейните. Стивън се дръпна назад. Явно беше искал да я целуне съвсем официално, колкото за церемонията. Мери, която се беше навела напред и стоеше на пръсти, се олюля към него.

Стивън ѝ помогна да запази равновесие. Лицето на Мери пламна от срам. Този път в очите му се появи сърдечност и топлина.

— Радвам се, че целувките ми ти харесват толкова, госпожо — прошепна той. — Ще получиш още много от тях, докато живеем заедно.

Мери не откъсваше поглед от него. Сърцето ѝ биеше лудо. Беше подвластна единствено на чувствата си и трепереше от възбуждане.

Той я придружи по дългата пътека между редовете. Тълпата, сред която бяха всички най-знатни нормандски и английски благородници, ги поздрави с весели викове. Щом излязоха от църквата, върху тях се изля дъжд от ръжени семена. Мери се разсмее ентусиазирано. За нейна изненада Стивън също се изкикоти, когато семената ги заляха като потоп.

— Смятам, че след толкова много семена, бракът ни ще бъде доста плодотворен — каза той.

Още стискаше ръката ѝ. Мери спря да се смее. Неподправеното удоволствие проясни навъсеното му лице и накара сърцето ѝ да подскочи неконтролируемо.

— Надявам се така да стане, милорд — каза искрено тя.

Смехът му заглъхна.

Изражението на Мери стана дяволито.

— В края на краищата майка ми е родила шест сина и две дъщери. Толкова няма ли да ти стигнат?

Но Стивън беше станал пак сериозен.

— Дай ми един син, Мери, само един син и ще изпълня най-голямото желание на сърцето ти.

Пирът по случай сватбата се състоя в голямата зала на Тауър. Тя беше препълнена с благородници. Вътре беше много задушно. Мери и Стивън седнаха сами на издигнатия подиум. Крал Руфъс беше малко под тях от едната страна на дългата маса, докато граф Нортъмбърланд се беше разположил от другата. Малкълм беше настанен след Де Уорънови. Това беше умишлено оскърбление от страна на домакина на тържеството — краля.

Джефри нямаше апетит. Зачуди се защо неговият крал унижаваше така бащата на младоженката и защо никога не преставаше

да предизвиква Малкълм. За щастие Малкълм не носеше оръжия и нямаше да посмее да отвърне с гняв на обидата, а беше твърде късно бракът да бъде осуетен. Но си помисли мрачно, че съвсем не е късно съюзът им с шотландския крал да пострада, като си спомни, че след няколко дена ще нападнат Карлайл.

Той неочаквано стана от мястото си, избягвайки въпросителния поглед на баща си. Не искаше да гледа повече как булката и младоженецът си подават хапки храна и си разменят кравешки погледи. Не ревнуваше, но им завиждаше, а нямаше право на такива чувства.

Не беше ли направил умишлено този избор?

Джефри се провря сред подскачащите клоуни, мина покрай танцуващите момичета и едва не настъпи едно кученце. Намери едно свободно кътче далеч от блъсканицата и тълпата. Облегна рамо на стената. Не се удържа и погледна пак към брачната двойка на подиума. Стивън прошепна нещо в ухото на Мери. Тя поруменя и изгледа доста дръзко мъжа си.

Гърдите на Джефри го заболяха.

Какво ли е да имаш такава жена?

Откъсна поглед от тях. Ядоса се на себе си. Загледа танцуващите момичета. Те се закачаха и предизвикваха помежду си. Сториха му се привлекателни, нали все пак беше мъж. Бяха едва облечени, тъмнокожи и екзотични на вид. След това забеляза, че Адел Бофор изведнъж става от мястото си и веднага забрави за танцуващите момичета. Временно я изгуби от поглед, докато тя прекосяваше тълпата от танцуващи гуляйджии.

Само един следобед не стигаше, за да компенсира толкова много месеци въздържание. Но ако дръзнеше да си признае причините за поне част от болката, която го терзаше, той би разбрал, че раната, зейнала след тяхната среща, никога няма да се излекува само със секс.

Джефри не се ненавиждаше, но беше загубил надежда. Все още обичаше света много повече от Бога и църквата. Но винаги ли бе било така?

След като стана на тринадесет години, той живя три години като отшелник заедно с монасите в манастира „Свети Августин“. Като послушник заедно с другите обети беше дал клетва и за целомъдрие. Но той беше млад, а кръвта му — гореща и не съумя тогава да спази

обетите си. Не желаше да ги спазва. За щастие в манастира нямаше възможност да тича по жени, но нощем, сам в леглото, удовлетворяваше потребностите си по начин, възможен единствено за мъж. В случаите, когато напускаше обителта по църковни дела, го придружаваше Ланфран, но Джефри се измъкваше крадешком през нощта и вдигаше всички поли, които му попаднеха. Вината беше тежък за носене кръст и Джефри беше сигурен, че наставникът му винаги узнаваше за среднощните му увеселения. Но Ланфран никога не престана да вярва в него. Джефри също някак си поддържаше вярата в себе си.

Сега вече имаше мъжка воля, която беше много по-силна от задръжките на подрастващото момче. Въздържаше се от досег с жени за дълги периоди от време, докато копнежите на плътта не надделяваха над добрите му намерения. Но... той още не беше ръкоположен. Повечето архидякони бяха ръкоположени свещеници. Епископите също бяха ръкоположени до един, дори и церемонията да не беше нищо повече от представление за глупците.

Ако получеше висок пост от краля, щеше да постигне това, за което винаги бе мечтал.

Ако получеше такъв пост, нямаше да има връщане назад.

Досега беше избягвал ръкополагането, защото знаеше, че ако даде обет пред Бога, ако стане един от Божиите представители на земята, никога няма да престъпи клетвата си. За разлика от другите духовни лица, които даваха обети и ги нарушаваха понякога почти едновременно с клетвата, той нямаше да постъпи така. Нямаше право.

Не беше готов за тази последна крачка, за това последно обричане. Може би никога нямаше да бъде готов. Или може би се боеше да даде обета, боеше се, че в края на краищата ще измени и на Бог, и на себе си.

А Джефри, подобно на другите Де Уорънови, не понасяше измяната. Тя беше неприемлива, невъзможна.

Забеляза, че Адел е напуснала залата. Заповяда си да се върне на масата. Къде отиваше тя... или при кого, него не го засягаше.

Но го заболя. Болката обхвана гърдите му. Прииска му се да я смеси със страданието в слабините си. Тръгна след нея.

Не му се наложи да върви дълго. Намери я на площадката под залата. Тя гледаше през прозореца. Стоеше с гръб към него. Раменете ѝ

трепереха. Джефри се стресна, когато видя, че тя плаче. Приблужи се и едва не я докосна.

— Лейди Бофор?

Тя подскочи. Видя го и примигна гневно с гъстите си черни клепки. Той се изненада, когато откри, че сълзите почти са изтрили красотата от лицето ѝ.

— Стресна ме!

— Не съм го искал — той едва не докосна с пръсти влажната ѝ буза. Тя се дръпна, преди да я е стигнал, и изправи рамене.

— Защо плачеш? — попита Джефри. Колко добре я разбираше. Тя го мразеше, че я е видял в миг на слабост.

— Кралят ме дава на Хенри Ферарс! — извика тя и заридна отново.

Джефри се подвоуми и тъй като тя страдаше много, я взе в прегръдките си. Много добре знаеше, че Ферарс изобщо не можеше да се сравнява със Стивън. Този рицар беше получил като награда за верността си голямо имение в Тютбъри и беше добър воин, но беше от далечен произход.

— Той е добър мъж, Адел. Сигурно е влюбен в теб... или пък скоро ще се влюби.

Джефри я прегръщаше предпазливо. Не беше свикнал да се държи така с жените.

Адел се сепна и отметна глава назад. След това ноздрите ѝ се разшириха от гняв.

— Не ме интересува какви са чувствата му! Кралят ме обиди нарочно — само и само да уязви проклетия ми брат Роджър! А Стивън и Мери ме правят за посмешнице, като демонстрират толкова явно колко се обичат!

— Лейди Бофор — промълви Джефри, полагайки огромни усилия да не трепери. Тялото му я желаше неудържимо. — Никой няма да ти се смее.

Тя не помръдна. Мислите ѝ се насочиха в друга посока, защото усети нарасналото му желание.

— Ти ме отбягваше — прошепна тя и сложи ръце на раменете му.

— Да, така е.

— Защо?

— Няма да разбереш — Джефри съжаляваше, че я докосва. Съзнаваше, че е готов да се подчини на страстта ѝ. Същевременно не съжаляваше изобщо. Как да оцелее от тази битка, която водеше непрестанно? Тази битка беше по-важна от всички други. Това беше битката за спасението на душата му. Знаеше, че ако в него има поне грам святост, ще си отиде незабавно. Не помръдна.

Адел стискаше здраво раменете му.

— Защо си толкова мил с мен?

— Ти си в беда.

Тя примигна, когато в очите ѝ бликнаха още сълзи.

— Никой досега не се е държал мило с мен. Това не е ли забавно?

— Преувеличавате, лейди Бофор.

— Не — тя разтърси силно главата си. — Родителите ми се отнасяха равнодушно към мен, защото не бях момче, а те много искали да имат син. Баща ми умрял още докато съм била в бебешката люлка. Майка я дали за жена на Уилям Бофор. Останах сираче на десет години. Нима не знаеше това? Бунтовници на север убили от засада Бофор и майка ми. Моят доведен брат — тя процеди с омерзение тази дума — въобще не дойде да ме види цели две години. Той ми беше опекун. А след това, след това искаше от мен само едно — устата ѝ се сви в грозна линия. — Не говори за това, което не знаеш! Нищо не преувеличавам!

— Съжалявам — каза той и я притисна към себе си. Целуваше я с обич и с изключителна нежност.

Целувката почна някак лениво, а след това рязко се промени. Езиците им навлязоха дълбоко в устните им и се сплетоха. Адел се дръпна и ахна.

— Смятах те за непоколебим и опасен. Не си представях, че е възможно да се държиш галантно.

— В момента не се чувствам никак галантен, лейди Бофор — сините му ириси пламтяха.

Тя го погледна в очите.

— Не искам да си нежен с мен, милорд.

— Тогава да отпразнуваме сватбата заедно — предложи Джефри. Но докато обгръщаше устата ѝ със своята, той разбра, че уталожва само болката в слабините си. В гърдите му щеше да продължи да

властва страданието. Знаеше, че по-късно празнотата в него ще бъде много по-голяма отпреди.

Стивън се грижеше за Мери така, сякаш тя му беше любовница. Двамата пиеха заедно сватбен ейл. Всяка хапка, която преминаваше през устните на Мери, беше грижливо избрана за нея от мъжа ѝ. Не беше време за разговори. Впрочем Мери не би могла да продума, дори и да опиташе. Усещаше единствено неговото присъствие и го гледаше умишлено дълго. Знаеше, че Стивън също мисли за настъпващата нощ.

Сигурно бяха минали часове, преди тържествената вечеря да свърши, но ѝ се стори, че са изтекли само няколко минути. Имаше много развлечения — танци, клоуни, жонгльори, кучета, които изпълняваха различни номера, менестрели и един маймуноподобен мъж. Тълпата се отдаде на удоволствията от танцуването, празничните ястия, медовината и виното. Стивън я изгледа толкова безсрамно и похотливо, че Мери потрепери. Прииска ѝ се да си отидат веднага.

— Ще ми позволиш ли да поговоря с дъщеря си и да ѝ пожелаая всичко хубаво?

Мери видя, че Малкълм им се усмихва и стои до тях на подиума. Стивън невъзмутимо стана. Даже се усмихваше.

— Разбира се. — Погледът му погали Мери. — Ще се върна след няколко минути, госпожо.

Гърдите на Мери се стегнаха, сърцето ѝ гръмко заби. Той целуна ръката ѝ. Устата му се задържа върху нея. Дъхът му лъхна кожата ѝ.

Стивън слезе от подиума. Веднага го обкръжи група доброжелателни шумни познати. Малкълм се настани на неговото място и обви ръка около Мери. Тя отпъди всички непристойни мисли от съзнанието си. Развълнува се от това, че баща ѝ сядва до нея и ѝ желае всичко хубаво.

— Дъще, този брак май много ти харесва.

— О да, татко. Въпреки че отначало се борих срещу него и не го исках, вече желая Стивън от все сърце.

— Добре е, че изпълняваш така ревностно дълга си, Мери — каза Малкълм, без да се усмихва вече. Оглеждаше я внимателно.

Мери се напрегна. По гърба ѝ плъзнаха тръпки. Имаше лошо предчувствие. Не я интересуваше какво се четеше в погледа на баща ѝ.

— Татко? Възможно ли е сега, след като Стивън и аз сме женени, по границата наистина да настъпи мир?

Изражението му стана сурово.

— Много бързо забравяш!

— Какво да забравя? — попита тя. — Кръвта и смъртта ли?

— Много бързо забравяш коя си ти, Мери.

— Не съм ли жена на Стивън?

— Ти си моя дъщеря. Винаги ще бъдеш моя дъщеря. Нищо и никой няма да промени това.

Мери би се изпълнила с радостен трепет, ако той беше произнесъл тези думи по друг начин и при други обстоятелства. Но вместо това изведнъж стомахът я присви от неприятно предчувствие.

— Разбира се, татко. Това никога няма да се промени.

— Ти още си дъщеря на Шотландия.

Мери стисна масата. Изведнъж почна да се задушава.

— Да, така е.

Малкълм се усмихна, но в очите му нямаше весели пламъчета.

— Аз завися от теб, Мери.

— Зависиш от мен ли? — повтори тя машинално. В сърцето и душата ѝ се появи празнота.

— Завися от твоята вяност.

— Какво искаш да кажеш? — извика тя и скочи на крака.

Малкълм също се изправи.

— Казвам, че принадлежиш първо на Шотландия, а чак след това на Де Уорън.

Ноктите на Мери се впиха в дървената маса. Невъзможно беше това да се случва в действителност, невъзможно беше! Баща ѝ не биваше да говори такива неща, не можеше да продължава в същия дух!

— Ти, разбира се, трябва да бъдеш добра и покорна съпруга. Но не бива да се отричаш от мен и от Шотландия!

Сълзи замъглиха очите ѝ. Нямаше сили да говори, нито дори да му откаже. Толкова отчаяна и ужасена беше.

— Трябва да шпионираш в моя полза, Мери — заяви Малкълм. Очите му светеха ярко.

Мери усети, че ѝ прилошава. Стисна здраво масата.

— Искаш да шпионирам? Искаш да шпионирам мъжа си и хората му?

— Длъжна си! Защото нищо не се е променило. Норманите ме мразят, както и аз тях. Граф Нортъмбърланд си присвоява най-безсрамно земите ми. Руфъс също мечтае за шотландска земя. Помни коя си. На първо място си принцеса на Шотландия, а на второ — жена на Де Уорън. Нямаме по-изгодна възможност от теб, за да научим вражеските планове. Защо иначе позволих да се омъжиш за него?

Мери не можеше да гледа баща си. Но не заради сълзите, които я заслепяваха.

— Това е сватбата ми — прошепна тя.

— А ти си прекрасна булка — каза Малкълм и я потупа по рамото. — Избърши си сълзите, идва мъжът ти. Помни коя си, Мери, и на кого трябва да бъдеш върна.

ТРЕТА ЧАСТ
В МРАКА

След три дена се върнаха в Олнуик.

Последните няколко дни изтекоха като миг. Двамата се любеха пламенно и им се струваше, че се намират на седмото небе. Новобрачните не излизаха от спалнята. На Мери не ѝ остана никакво време за размишления, а и не искаше да се отдава на такива дейности. Стивън беше ненаситен и незадоволим любовник, но не бе егоист или садист. Мери откри в него страст, равна на собствената ѝ. Не ѝ се искаше да му отказва нищо и бързо се научи как да го съблазнява. Беше сигурна, че ако не е била бременна отпреди, то сега със сигурност носи детето му.

Олнуик изникна пред тях. Продължилото един ден пътешествие я отрезви и върна в суровата плашеща реалност. При нормални обстоятелства, ако Стивън не беше Де Уорън, а тя не беше шотландска принцеса, щеше да изпитва радостен трепет от пристигането в новия дом и от новата си роля в живота като жена на Стивън. Ако обстоятелствата бяха различни, щеше да се носи по въздуха от радост и щастие. Бъдещето би изглеждало светло и изпълнено с радостни надежди. Но обстоятелствата бяха съвсем други — мъжът ѝ беше наследник на Нортъмбърланд, а тя беше дъщеря на Малкълм. Затова Мери се терзаше непрекъснато от лоши предчувствия.

Изгаряше от желание да почне семейния си живот със Стивън, но много се боеше от това, което щеше да им донесе бъдещето. Думите на Малкълм не излизаха от главата ѝ. Напомняха ѝ по един ужасяващ начин за това, че бракът им е обречен още от самото начало. Причината се криеше в самите тях.

По време на тържеството не бе имала и миг свободно време, за да обмисли заповедта на баща си. Дългото пътуване днес ѝ бе дало възможност да размисли и да се отдаде на спомени, които желаше да избегне. Обаче това беше невъзможно. Малкълм беше поискал тя да шпионира в негова полза. Да шпионира мъжа си. Мери беше ужасена.

Единствената причина той да допусне брака ѝ е било внедряването ѝ като шпионка сред враговете от Нортъмбърланд.

Мери беше не само ужасена. Тя беше потресена до дъното на душата си. Беше разярена.

Това ли беше мъжът, когото беше обичала и почитала дълбоко, откакто се помнеше? Мъжът, който се смееше на момичешките ѝ лудории, докато майка ѝ ѝ се караше? Мъжът, който толкова се гордееше с нейния ум и красота, докато тя растеше? Това ли беше великият шотландски крал?

Как бе могъл да ѝ стори това?

Защото нямаше никакво съмнение, че тя още обича страната и рода си. Бракът не променяше и нямаше да промени това. Безспорно тя искаше Шотландия да остане цяла и независима. Не биваше да желае владетелят на Нортъмбърланд да нахлува още повече зад несигурната граница.

Но също толкова твърдо щеше да откаже да постъпи така, както баща ѝ искаше. Беше дала обета си пред Бога и искаше да го спази. Задълженията ѝ бяха да бъде вярна първо на мъжа си. Този дълг стоеше пред и над всичко друго, даже пред дълга ѝ към баща ѝ или страната ѝ. Но, мили боже, сега, когато ѝ бяха ясни намеренията на Малкълм и знаеше, че няма да има никакъв съюз, как да оцелее? Как щеше да се запази бракът ѝ?

Очевидно Малкълм кроеше някакво коварство срещу Нортъмбърланд и срещу мъжа ѝ. Беше само въпрос на време крехкият мир да бъде безвъзвратно разрушен. Въпреки че се беше заклела във вярност на Стивън, как щеше да се чувства, когато той тръгне на бой срещу баща ѝ? Ох, защо нямаше начин да се запази мирът!

Мери се обезсърчи. Ядът остави противен вкус в устата ѝ. Ужасните изисквания на Малкълм я преследваха и отекваха непрестанно в ушите ѝ. Как бе възможно да иска да я използва така? Та той унищожаваше всяка надежда за бъдещо щастие на нейното семейство!

— Вкъщи сме си, Мери — изрече приветливо Стивън, нарушавайки хода на мислите ѝ.

Въпреки че Мери беше напълно погълната от тях, тя непрестанно усещаше присъствието на Стивън. Той яздеше мълчаливо до нея. Беше също така мрачен, сякаш знаеше какви вихри се въртят в главата ѝ и какво е поискал от нея Малкълм.

Погледна го и се застави да си спомни колко хубаво си прекараха през последните няколко дена. Въпреки че се бяха любили по най-различни начини и тя беше спала само в неговите обятия, той още беше загадка за нея. Все още го чувстваше чужд и непознат. Мери се насили да се усмихне. Не биваше да му позволява да разбере колко е объркана. Не искаше той да знае колко е смутена. Не дай Боже Стивън да разбере какво е поискал баща ѝ от нея.

— Вкъщи — повтори тя механично. Болката заглуши радостта, която би изпитвала при други обстоятелства. Обърна се към мъжа си, като сподави силните чувства, които изпитваше към него. — Ще ти бъда добра жена, Стивън. Обещавам ти.

Тя трепереше.

Очите му я огледаха внимателно. Той сякаш усети, че зад думите ѝ се крие нещо друго. Поиска да разбере какво е то.

— Тревожи ли те нещо, Мери?

Мери поклати отрицателно глава. Нямахше сили да говори повече. Насочи погледа си към непревземаемата крепост на Олнуик. Денят беше сив. Дългите сенки над главите им правеха тъмните каменни стени на замъка сякаш още по-черни и угнетителни. Мери знаеше, че само играта на въображението ѝ я подтиква да вижда новия си дом в такава отблъскваща светлина. Каза си, че това не е предзнаменование, което ѝ разкрива суровото и трагично бъдеще.

Веднага щом пристигнаха в Олнуик, Стивън беше посрещнат от Нийл Болдуин. Двамата потънаха в разговор за положението на нещата в замъка. Мери се извини и поиска разрешение да влезе вътре. Усети, че погледът на Стивън не се откъсва от нея, дори когато Нийл му разказваше всички подробности за болестта, погубила десетки овце. Тя хукна по стълбите и влезе в замъка. Слугите се втурнаха подире и. Мери изкачи вихрено стъпалата към спалнята, в която щяха да живеят до идването на графа и графинята. Веднага нареди да разопаковат багажа на Стивън, да разпалят огън в камината и да донесат вино с подправки. Поиска и да стоплят банята за него. След това хукна към долния етаж, за да види какво готвят в кухнята за вечеря. Разбира се, там цареше пълен хаос заради внезапното пристигане на Стивън в толкова късен час. Мери успокои объркания главен готвач. Двамата

бързо се разбраха за едно простичко, но вкусно вечерно меню. След като излетя от кухнята, Мери хвана за ръката една слугиня и ѝ нареди да добави пресни билки към тръстиките в залата. После хвана полите си с ръка и се втурна нагоре по стълбите.

Не ѝ бе останал дъх. Банята, голяма бакърена вана, беше пълна с димяща гореща вода. Двама яки младежи я бяха напълнили догоре с кофите си. Мери огледа стаята, видя, че огънят лумти и искри, виното е сложено на сандъка, а на леглото са оставени чисти дрехи за мъжа ѝ. Тя се усмихна, доволна от себе си. Оказа се, че не е трудно да бъдеш омъжена жена. Не беше копняла и не се беше готвила специално за тази роля, но сега се радваше, че има като пример за подражание поведението на майка си. То беше добре запечатано в паметта ѝ. Зачуди се какво още може да направи, за да достави удоволствие на мъжа си, но видя, че той стои на входа. Изглеждаше малко слисан.

Погледът му беше сърдечен, а леката извивка на устата му караше лицето му да изглежда приятно усмихнато. Всичко това, както и властното му присъствие накараха Мери да се изчерви. Тя му направи лек реверанс. Сърцето ѝ заби бързо. Реши, че сигурно е страшно разрошена след дългото пътешествие и след голямото търчане преди малко. Може би въобще не приличаше на принцеса, а на някоя от слугините долу. Помъчи се бързо да прибере изскочилите кичури обратно под покривалото на главата си. Стивън пристъпи напред и откачи колана на меча си. Мери се наведе, за да го вземе от ръцете му.

Той се усмихна широко. В очите му светнаха весели пламъчета.

— Нямаш сили да вдигнеш меча ми, мадам, много си слаба за него.

Той сложи дългото страшно оръжие на сандъка в удобна близост до леглото.

— Нямам ли сили, милорд?

Той я изгледа с видимо смайване.

Мери не можеше да повярва, че е произнесла тези думи, но не сведе очи и добави дрезгаво:

— Нямам ли право на това, милорд?

— О, да, мадам, имаш. Нищо чудно да се окаже, че можеш и да се биеш.

Мери беше притаила дъх.

— Боя се, че ти ме научи да се държа дръзко.

— Харесвам твоята дързост, мадам, или поне дързостта, за която говорим сега — той отмести поглед от нея и огледа стаята. В нея вече не беше студено и мрачно. Пак погледна Мери. В погледа му се четеше топлота. — Може би трябваше да ускоря женитбата.

Мери се засмя от удоволствие.

— Радвам се, че си доволен, милорд.

— Повече от доволен съм, Мери.

Беше ѝ много ясно за какво намеква, защото в очите му се появи познатият блясък. Гласът ѝ стана още по-дрезгав.

— Има ли още нещо, което да наредя да ти донесат, милорд? Или което да направя за теб?

Погледът му беше пронизителен.

— Помогни ми да се съблека — каза Стивън, седна и свали калните си ботуши.

Въпреки че Мери току-що беше прекарала два дълги дена и три още по-продължителни ноци в леглото с мъжа си, доставяйки му удоволствие по всички възможни начини, които им хрумнаха и на двамата, тя беше обхваната от странна смесица от нервност и удоволствие, че има възможност да изпълни толкова простичка задача като тази, да му помогне да се съблече и да се изкъпе. Знаеше много добре, разбира се, как ще свърши къпането и тръпнеше от приятни предчувствия.

Отиде бързо при него и му помогна да си свали коланите и туниките. Сърцето ѝ заби по-бързо, когато ръцете ѝ го обгърнаха. Знаеше, че никога няма да може да остане равнодушна, когато го вижда и докосва. Широките му рамене, силните твърди гърди и плоският корем се оголиха пред властния ѝ, изпълнен с чувство на притежание, поглед. Когато той раздвижи тялото си, яките мускули се очертаха ясно заедно с едно дълго сухожилие.

— Ти си хубав мъж, милорд — изрече неволно тя. Стивън, който беше останал само по панталони и презрамки, се завъртя и я погледна в очите.

— Радвам се, че мислиш така, мадам.

Сърцето на Мери заби още по-силно. Коленичи до него и неумело се захвана да разкопчава жартиерите на чорапите му. Нямахше как да не забележи колко е възбуден мъжът ѝ. Панталоните му се плъзнаха и паднаха на пода.

Мери вдигна поглед към него. Той прикова поглед в очите ѝ и ѝ подаде ръка. Мери стана и се озова в прегръдките му.

— Ти също ми доставяш удоволствие, мадам — каза той тихо.

Тя поруменя от радост.

— Не искаш ли да се изкъпеш? — попита тя с всичкото спокойствие, на което беше способна.

— Желая да го направя с теб — промълви с въздишка Стивън. — Не знам как успяваш да ме накараш постоянно да те желая, мадам, но го постигаш някак. Един мъж на моята възраст отдавна трябваше да се е изтощил до крайност. Да не си ми дала някакво любовно питие, за което да не знам?

— Не — изрече Мери с усмивка. — Любовното питие би убило и двама ни.

Стивън се разсмя весело. Ефектът беше поразителен. Мери притаи дъх. Стивън обикновено правеше впечатление на твърд и сериозен човек, но тази усмивка придаде на лицето му мека мъжествена красота.

Той влезе във ваната и се настани в нея. Мери вдигна кесията за търкане и го погледна. Ръката ѝ се разклати леко.

— Както искаш — прошепна Стивън.

Мери се захвана да търка гърба му, като се стараеше да не мисли за тялото на мъжа си. Мъчеше се и да не приема поканата му така буквално, както ѝ се искаше. Стивън въздъхна от удоволствие. Когато тя свърши да сапунисва и плакне твърдите му мускули и тяло, Стивън се обърна леко. Очите му светеха като черен кехлибар. Мери се помъчи да не трепери. Постара се и да не гледа водата, която се плискаше около бедрата му и тази част от тялото му, която я приканваше толкова настойчиво. Устата на Стивън се беше стегнала в права твърда линия. Той се облегна назад. Мери коленичи до него. Остави кесията и почна да сапунисва гърдите му. Дланите ѝ се плъзгаха по твърдите му мускули и по гладката като коприна кожа. Мъжът ѝ се беше стегнал и не помръдваше. Когато ръката ѝ се спусна надолу по твърдия му плосък корем и го загали с кръгови движения, Стивън затвори очи. Стисна здраво зъби. Шията му беше изпъната, лицето му се беше изопнало. Мери погледна надолу и преодоля сдържаността си. Потопи ръката си във водата и покри със сапунена пяна нарасналия му член. Стивън изстена.

Мери не си дръпна ръката. Устата ѝ се приближи до ухото му.

— Желаете ли още нещо от мен, милорд?

Той се засмя тихо и грубо. Преди да се е съвзела от изненадата, той скочи на крака. Водата се разплиска около тях. Миг по-късно Мери се оказа легнала по гръб на кревата. Той разтвори краката ѝ. Полите ѝ се вдигнаха до кръста. Горещият му хлъзгав член се притисна в настръхналата ѝ кожа.

— Кой се закача, мадам? — промърмори той.

Мери нямаше сили да му отговори. Стисна здраво раменете му и ноктите ѝ се впиха в кожата му. Беше свободна да се държи както иска, да се откаже от всички преструвки и задръжки. Вече нищо не ѝ пречеше да бъде ненаситната развратница, в каквата я беше превърнал. Тя задиша тежко под него. Беше забравила за всичко друго и се беше разтворила широко за него. Стивън се разсмя тържествуващо и нахлу в нея. Мери изкрещя от удоволствие. След малко тръпнеха заедно в прегръдките на горещата всепоглъщаща страст.

Мери слезе късно за вечеря, но се оказа, че е имала късмет.

В мига, в който влезе в залата, видя, че Стивън се е отпуснал и се смее доволно. Погледът, който ѝ прати, я стопли със сърдечността си. Мери се изчерви. Бързият оглед я увери, че въоръжените мъже под подиума ги гледат разбиращо и едва крият веселото си настроение. Мери реши, че са съвсем наясно защо дамата закъснява толкова за вечеря, защото задоволеният вид на Стивън не скриваше нищо и по никакъв начин не можеше да бъде сбъркан. Мери се надяваше тя самата да изглежда по-благоразумна и сдържана.

Но никак нямаше да се ядоса, ако това не беше така и лъчите на любовта, които я заливаха цялата, бяха видими за всички. Нямаше да мисли повече за неприятни неща като Малкълм и неговите заповеди, например. Нямаше смисъл. Вече беше взела правилното решение. А след това, когато седна на мястото до Стивън, получи и последното доказателство, че е постъпила както трябва. Доказателството лежеше пред нея на масата.

Една цъфнала яркочервена роза.

Мери се слиса и застина на място. Погледна смаяно Стивън, който ѝ се усмихваше лениво. В очите му се таеше обещание за нещо

много повече от секс.

— Откъде я намери? — това бяха първите думи, които ѝ дойдоха наум.

— Странно е, нали? Роза през зимата. За теб е, мадам. Подарък от мен.

На Мери ѝ се доплака. Седна, без да докосва розата. Той беше подрязал късо стъблото и то приличаше много на розата, изобразена на щита му. Всъщност беше съвсем същата и в най-малките подробности.

— Всъщност майка ми отглежда рози. Предполагам, че топлото време от предишната седмица е излъгало растенията и те са цъфнали преждевременно.

Мери не искаше да се разреве като някоя глупачка. Какво означаваше това? Тя погледна решително Стивън в очите. Реши да разбере какво точно е имал предвид той с този романтичен жест, на който не го беше смятала способен досега.

— Стивън, ти си отрязал дръжката. Тази роза... е пълно копие на онази върху щита ти.

Той се усмихна от удоволствие.

— Съгласен съм, мадам. Надявах се да го забележиш.

— Какво означава това? Ти я носиш върху връхната си дреха и върху оръжията си.

Той се наведе към нея. Погледът му помилва лицето ѝ. В гласа му се долавяше напрежение.

— Страховитото черно поле, на което се крепи всичко, е мощ, Мери, и предупреждение към всички, които пожелаят да воюват с нас.

Мери потръпна.

— Бялото поле отгоре означава непорочност, а златното — знатност.

— А... розата?

— Червената роза е символ на страстта, мадам. Изненадвам се, че питаш.

Мери се изчерви. Сърцето ѝ заби лудо. Мощ, непорочност, знатност... страст.

— Де Уорънови са прочути с мощта си, чувството си за чест, знатността си и изключителната си страст в защитата на всички каузи, скъпи на сърцето им — изрече Стивън с тих и напрегнат глас. Погледът му се задържа върху нейния.

Мери стоеше като омагьосана. Знаеше, че е разбрала правилно жеста му. Заедно с розата той ѝ даваше и себе си.

— Стивън... благодаря ти.

Стивън се вторачи в нея. Мери дълго не отвърна поглед. Неговият си остана все така напрегнат. След това посегна към розата. Той я спря светкавично.

— Но внимавай — прошепна той — да не се убодеш от бодлите.

Повечето сутрини Стивън беше погълнат от делата по управлението на земите си, които обсъждаше с управителя си в залата. Но този ден не стана така. Той стоеше прав и се взираше неவிждащо в камината. Мери беше заета с домакинските си задължения. Той знаеше, че тя е в кухненския килер с артелчика. Васалите от свитата му също се бяха разпръснали по своите дела. Беше съвсем сам. Това му се случваше много рядко.

Усещаше постоянна болка в тила си. Добре познаваше това страдание. То го спохождаше от много години насам и се появяваше тогава, когато беше уморен или го грозеше беда.

Беше женен от четири дена. Четири свършени дена, които надминаха всичките му очаквания. Ако не се познаваше толкова добре, би помислил, че се е превърнал в романтичен глупак. Толкова щастлив беше с жена си, толкова сляпо влюбен. Не му се вярваше, че е намерил и ѝ е подарил червена роза. Но го беше направил. Тя беше разбрала отлично смисъла на дара. Остана и много доволна — прочете това в очите ѝ.

Трябваше да бъде на седмото небе от щастие. Но вместо това страдаше от най-тежкото главоболие, което го беше сполетявало някога.

Защото ужасният въпрос не беше намерил още решението си. Успял ли бе Ролф да отклони краля от плана му да измами Малкълм и да превземе Карлайл? Или щеше да трябва да тръгне на война срещу дома и семейството на жена си?

Мили боже, как щеше да реагира тя, ако той тръгнеше на бой срещу Малкълм? Щеше ли да разбере, че той изпълнява дълга си към своя крал? Ще му помага ли, както щеше да бъде длъжна?

Тя му беше жена. Отношенията им се бяха променили, откакто тя се събуди след опита за убийство. Безспорно беше приела охотно съдбата си и беше дошла доброволно при него в деня на сватбата. Изпълняваше с ентузиазъм задълженията си в Олнуик. Стивън виждаше, че тя се старае всячески да му угоди. И, мили боже, беше му много приятно. Но дали щеше да бъде вярна единствено и само на него?

Мери беше едно от най-гордите и решителни човешки същества, които той беше срещал някога. Възможно ли е хитрушата, която му се съпротивляваше и го предизвикваше всячески, да се е променила толкова бързо? Беше ли жена му вярна само на него в сърцето си? Беше ли?

Не знаеше.

Боеше се да узнае.

Боеше се от това, което щяха да му донесат следващите дни.

На следващия следобед граф и графиня Нортъмбърланд пристигнаха в Олнуик. С тях бяха Изабел и Джефри. Стивън не беше в замъка, когато те дойдоха. Затова Мери излезе в двора да поздрави своите свекър и свекърва, както беше обичаят. Всички си размениха топли и сърдечни приветствия. Мери изпита нелепо удоволствие от това, че семейството на мъжа ѝ не само я приема, но и обича.

След това Мери хукна към горния етаж, за да нагледа преместването на вещите на Стивън и нейните от господарската спалня. Прииска ѝ се да беше знаела предварително за пристигането на графа и графинята. Виковете на стражите по наблюдателните кули, последвани от тропота на малка група конници по спуснатия мост и в двора ѝ известиха, че Стивън се е прибрал вкъщи. Мери се засмя от радост, отиде до бойницата, която служеше за прозорец и загледа как мъжът ѝ слиза от жребеца си и подава юздите на оръженосеца си. Беше покрит с кал до коленете. Последните няколко дни бе валяло непрестанно. Стивън щеше да има нужда от баня, но Мери беше сигурна, че няма да се изкъпе чак до вечерта и че първо ще иска да се наслади на компанията на близките си.

След известно време, след като се убеди, че господарската спалня свети от чистота и е готова за графа и жена му, Мери слезе на

долния етаж. Докато приближаваше залата долу, ѝ стана ясно, че графът и синовете му разговарят оживено, но внимават много някой да не ги чуе. Тя не чу женски гласове, затова ѝ се стори, че се натрапва и идва неканена. Забави ход. На ъгъла чу Джефри да споменава, че укрепленията на Карлайл представляват купчина камъни, които се нуждаят от незабавен ремонт.

На Мери не ѝ направи почти никакво впечатление фактът, че Карлайл е темата на разговора им. При появата ѝ тримата, седнали на масата мъже замлъкнаха мигновено. Тя спря. Усмивката на лицето ѝ, предназначена за мъжа ѝ, изчезна, а поздравът на върха на езика и си остана неизречен. Тримата Де Уорън се обърнаха към нея. Никой не се усмихваше. Очевидно я смятаха за натрапничка и съвсем явно не желаеха тя да слуша спора им.

Мери спря посред пътя си на входа на залата. За пръв път от женитбата им се почувства шотландска натрапница, а не господарка на Олнуик и жена на Стивън. Лицето ѝ застина в някакво подобие на усмивка, предназначена за мъжа ѝ.

— Добър ден, милорд.

Стивън стана. Баща му, който седеше зад него, отпи малко ейл, а Джефри потропваше нетърпеливо с пръсти по масата. Стивън дойде при нея, но не за да я поздрави.

— Майка ми е в дневната горе с Изабел. Защо не идеш при тях?

Мери стисна устни. Сърцето ѝ подскочи рязко и я заболя. Той също смяташе ненадейната ѝ поява за нежелано натрапничество и гледеше да я отпрати по-бързо. Болката в гърдите ѝ стана гореща и мъчителна, когато вдигна очи и ги впери в хубавото лице на мъжа си. Той ѝ нямаше доверие.

Нямаше ѝ доверие, а те говореха за защитните укрепления на Карлайл.

Не, това бе невъзможно.

Изгледа го продължително. Чакаше поне един знак, че тази потайна среща не означава това, на което приличаше. Но той само повтори почти неприкритата си заповед.

— Защо не идеш при майка ми горе в дневната, госпожо?

Последните няколко дни се бе скъсала от работа, за да му угоди, за да задоволи всичките му вкусове и да му създаде уют по всички възможни начини. Бе се заклела пред всички, че ще му се подчинявай

ще го подкрепя всячески, а той още не ѝ вярваше. На Мери ѝ прилоша. Той ѝ няма доверие, а те говорят за Карлайл!

Мери кимна леко. Не можеше да промълви и дума. Душата ѝ се изпълни с ужас. Обърна се рязко и избяга в дневната.

Графинята вдигна очи от бродерията, над която работеше. Погледът ѝ беше загрижен. Изабел се втурна с радостен вик към Мери и почна да ѝ разказва последните клюки от лондонския двор. Мери кимна и се престори, че слуша, но не чу и думица от изреченото от детето. Опита се да си внуши, че цялата сцена отпреди малко не е била това, което ѝ се е сторило и че прави прибързани заключения. Каза си, че мъжът ѝ не се различава от другите мъже, които също отпращат жените си, за да поговорят на спокойствие с другарите и близките си. Но тези мислени уверения не я убедиха никак. Мери не им вярваше.

Карлайл. Какво бяха замислили те? Нима замисляха война? Възможно ли бе?

„Невъзможно е“, изкрещя мислено Мери. Защото именно тази утрин Стивън я бе прегърнал нежно след неколkokратната им любов. Сънливата му усмивка се дължеше единствено на обичта. Вчера ѝ даде розата, обещанието за вечна любов... или поне тя беше помислила така. Ако я обичаше поне малко, нямаше да воюва със семейството ѝ заради Карлайл.

Трябваше да разкрие плановете им. Обаче как да подслуша какво си говорят, без да привлече вниманието на графинята? Мери погледна майката на Стивън и почервения виновно, защото жената я гледаше навъсено и беше оставила иглата и конеца. Стори ѝ се, че се досеща какво е намислила Мери. Мери се почувства като долна предателка, но си напомни, че няма намерение да изменя на никого. Просто желаше да разбере дали мъжът ѝ смята да воюва с най-близките ѝ хора. Длъжна беше да разбере това.

„Сигурно ме обича поне мъничко, помисли си тя отчаяно. Поне мъничко. А в този случай няма да има война, тъй като Стивън ще откаже да участва в нея.“

— Извинете ме, мадам — каза Мери на графинята. — Не се чувствам много добре. Смятам да се кача горе и да си полегна малко.

Много ѝ беше неприятно, че мами свекърва си.

— Да наредя ли да ти пратят нещо за ядене? — попита лейди Сеидре. Тя се изправи и изгледа Мери съсредоточено и малко

замислено.

Мери нямаше апетити отклони предложението. След това изскочи нервно от дневната.

Тъй като стаята на жените гледаше право към залата, тя пак прекъсна грубо разговора на мъжете. Престанаха да говорят веднага щом я видяха. Мери не им обърна внимание, обаче лицето ѝ пламна от унижение. Излезе стремително от помещението. Чак когато изкачи стълбите наполовина и гласовете им се извисиха отново, тя спря. Потрепера и се притисна към стената.

Стори ѝ се, че всеки момент ще избухне в плач. Току-що се беше омъжила и обичаше горещо мъжа си. Но имаше твърдото намерение да го шпионира.

Не ги чуваше добре. Мери почна да се промъква бавно и безшумно надолу по стълбите. Стигна до втората площадка. Не биваше да продължава, защото знаеше, че ако завие, те ще я видят. Но вече чуваше всяка дума. Разговаряха точно за това, от което тя се боеше. Замисляха вероломен удар срещу баща ѝ — атака срещу Карлайл.

— Той иска всички войски, които мога да събера — казваше Джефри.

— Какви са отношенията ти с Анселм? — попита Стивън. Гласът му беше удивително безизразен.

— Врагове сме. Той излезе много по-голям религиозен фанатик, отколкото предполагах — изрече мрачно Джефри. — Но Руфъс се нуждае сега от Кентърбъри повече от всеки друг път. Шпионите ми докладваха, че принцът е толкова вбесен от женитбата ти, че е отказал да помогне по какъвто и да е начин. А аз се разорих съвсем, след като свиках тези мъже, защото в касата на Кентърбъри няма и пукнато петаче.

— Дългът ти е ясен. И макар че си докаран в момента до просешка тояга, не забравяй колко близо си до голямата награда — изрече твърдо Ролф. — Струва си да се поохарчиш малко, за да получиш изгоден пост от краля.

Джефри не отвърна нищо.

Ролф продължи.

— Да не се заблуждаваме. Хенри предпочита да си запази ръцете чисти, за да има възможност да ги окървави до лактите, когато му е

изгодно. Не е ли по-добре за него всички да се бием като един... и да се обезсилим до един? И кой друг освен него ще ни окаже помощ в критичния момент? Принцът винаги е постъпвал умно.

— Да се надяваме, че Карлайл ще падне лесно и няма да имаме големи загуби на хора и пари — каза сухо Джефри след малко. — И дано не се наложи Хенри да ни идва на помощ в критичния момент.

Стивън проговори най-сетне.

— Дъждът ще ни създаде главоболия — заяви той с равен глас. — Разчитаме най-много на конните рицари, а конете се движат с мъка в калта.

— Бих предпочел да бяхме провели тази акция преди месец, ако изобщо се налагаше да я провеждаме, но сега почти нямаме избор — каза Ролф. — Кралят си го е наумил и не иска да се откаже.

— Да — каза Стивън — Руфъс отдавна си е наумил това. Нищо няма да го възпре от това нападение, нищо и никой.

— Поне ще изненадаме Малкълм — отбеляза сухо Джефри.

— В края на краищата ти току-що се ожени за дъщеря му.

— Да — съгласи се Стивън, — определено ще изненадаме Малкълм.

Мери беше поразена. Стивън беше повторил най-безчувствено думите на брат си. Как бе възможно да е толкова хладнокръвен и бездушен, когато обсъжда вероломство срещу нейната страна, нейните хора, нейния род? Изведнъж осъзна целия смисъл на това, което бе подслушала. Той я порази като гръм. Помисли си с горчивина, че бракът им е бил фарс. Тя не беше любима жена, а нещо средно между любовница и слугиня. Той не даваше и пет пари за нея. Иначе би изразил поне малко съжаление за това, че нарушава договора, който беше сключил с баща ѝ! На Мери ѝ се прииска да зариде, да крещи и пищи. Бракът им не означаваше нищо за него, нищо отвъд политическата полза. А може би дори политическият аспект нямаше значение за него. Тя се притисна към перилото, задиша тежко и се помъчи да не се разреве.

Реши, че няма защо да остава тук. Заповяда си да се съвземе. Усети, че долу е настъпила тишина. Беше узнала всичко, за което беше дошла. Сега разбра, че не е искала да го узнае и се е бояла от това, което ще чуе. С мъка се удържа да не заплаче. Сигурно всички мъже бяха погълнати от радостно предчувствие за предстоящата битка. Дано

отидат в ада всичките! Дано Господ накаже мъжа й Стивън! Мери се обърна, за да се качи горе.

Действието й беше много рязко и тя се подхлъзна. Извика от изненада, докато се търкаляше по стълбите. Ужаси се при мисълта, че сигурно всички долу в залата са я чули. Застана неподвижно на ръце и колене. Една секунда й стигна, за да се съвземе и овладее. Скочи на крака и хукна да бяга. Но беше твърде късно. Мъжът й беше по-бърз, много по-бърз.

Мери разпозна веднага чия е силната ръка, която я сграбчи. Той я дръпна за шията, завъртя я и я пусна.

Мери залитна, както заради силата на движението му, така и заради изражението на лицето му. То беше слисано и невярващо.

В този миг не я интересуваше нищо. Твърде разярена беше, за да я е грижа за каквото и да е.

— Бъди проклет — изсъска тя. Веднага съжали за думите си. Изненадата му се превърна в ярост. Тя се обърна и избяга.

Мери беше потресена от чудовищната си постъпка — току-що беше подслушала мъжа си. Още по-лошо — хванаха я на местопрестъплението. Отсега нататък щяха да я смятат за шпионка. Изкреця ужасено, когато чу тропота от краката на Стивън, който неумолимо я настигаше. Изплашена до смърт, Мери влетя в спалнята, в която живееха. Вече ги делиха само една-две стъпки. Извърна се, за да затвори вратата. Надяваше се да я заключи. Твърде късно. Той вече стоеше на прага. Стивън затръшна вратата с една ръка. С такава лекота, сякаш тя беше от хартия, а не от тежък дебел дъб.

Мери отскочи назад. Лицето й се обля в сълзи.

Стивън се надвеси над нея. Очите му бяха широко отворени, лицето — изопнато, а тялото му трепереше от гняв.

— Ти шпионираш мен, своя мъж!

— А ти тръгваш на война срещу моя народ! — извика Мери.

Стивън я изгледа втренчено.

— Как можа? — извика Мери. Сърцето й подскочи лудо. — Как е възможно да искаш да тръгнеш на война?

— Мен ли питаш? — попита той най-накрая. Гласът му беше тих и звучеше неестествено. Мускулите на лицето му се изопнаха —

толкова здраво беше стиснал челюсти. — Мен ли обвиняваш? Изпълнявам си дълга, госпожо, точно както и ти изпълняваш твоя.

Мери не отговори. Трепереше.

— Госпожо — каза той сковано. И той трепереше. — Войната не те засяга. Ти имаш само една грижа и тя е животът ми да е уютен и изпълнен с удобства.

— Да, уютът ти е моя грижа — изрече неуверено Мери. — Но когато война заплашва моето семейство и дома ми, тя се превръща в първата ми грижа! Трябва да знам какво става!

— Да, трябва да знаеш какво става. Но ще те попитам нещо... Вярна ли си ми, Мери?

Тя отвори уста и каза:

— Отиваш ли на война срещу Шотландия, Стивън? Отиваш ли?

— Не ми отговори, Мери — изражението, позата и гласът му изведнъж станаха заплашителни.

— И ти не ми отговори — прошепна покрусено Мери. Дланите ѝ се притиснаха към гърдите, за да облекчат болката в сърцето ѝ.

— Отговори ми, Мери! — настоя Стивън.

— Да — каза Мери. Все едно, че някоя виновна селянка си признаваше престъплението пред господаря си, толкова смирен и покорен беше гласът ѝ. — Да.

— Лъжеш ли ме? — Гласът му стана още по-висок. Гледаше я обезумяло. — Не ме ли шпионираше?

— Да, шпионирах те — тя затвори за миг очи.

— Как е възможно да си ми вярна, щом ме шпионираш?

Тя не отговори.

— Отговори ми! — изрева той. Вдигна ръката си. Мери се сепна и отскочи. Той замахна, но не я удари. После я хвана за рамото и я разтърси. Мери се уплаши. Усети, че той всеки момент може да избухне още повече и да я пребие. — Ти ме шпионираш в собствения ми дом! Това не е ли измяна?

— Мразя те — прошепна Мери. Усети, че плаче. Само преди няколко часа се намираше в прегръдките му и беше влюбена до уши в този мъж. Този мъж, на когото въобще не му пукаше за нея.

За миг двамата се погледнаха в очите. След това той я придърпа още по-близо до себе си.

— Значи стигнахме до истината!

— Истината — каза тя — е, че ти не се различаваш от баща ми, който ме ожени за теб, за да ме използва и за да ти помогне да извършиш гнусното си вероломство.

Той я хвърли на леглото. Мери се сви и зачака върху нея да се изсипе порой от удари. Но това не стана.

Грубите и твърди ръце на Стивън я обърнаха насила по гръб, така че тя беше принудена да го погледне в лицето. Той се наведе над нея.

— Моето вероломство ли? Моето вероломство? Значи на всичко отгоре и дръзваш да ме обвиняваш? Искам ти да обясниш своето вероломство, госпожо! Обясни веднага защо постъпи така!

Мери не съумя да измисли нищо в своя защита. Всъщност нямаше никакво желание да се защитава, не и пред него, не и сега.

— Къде са хитростта и умът ти? Няма ли поне да отречеш обвинението?

Мери закри очите си с ръка и остана безмълвна.

Стивън я притисна в леглото.

— Ти си моя жена, госпожо, моя жена. Заклехме се пред Бога. Какво значат за теб собствените ти клетви, мадам?

Нямаше как да не му отговори. Той беше прекалено вбесен.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа истината.

— О, не! И какво ще ми пробуташ като истина, Мери? — Той се изправи и се надвеси над нея. — Че ме обичаш? Че никога няма да ме предадеш? — Той крещеше.

Мери трепереше. Чудеше се как е било възможно да е била влюбена в този мъж допреди малко. Стана, стиснала одеялото в ръце. Дланите ѝ бяха свити в юмруци.

— Защо шпионираше? — процеди той през зъби.

— За да узная намеренията ти! — Сълзите пак изпълниха очите ѝ. — А те са долни и безчестни!

— Да узнаеш намеренията ми — безрадостният смях на Стивън бе груб и стържеше слуха. — И да предупредиш Малкълм. Да предупредиш Малкълм да вземе мерки срещу мен. Да ме предадеш.

— Не!

За миг той не продума. Само се взираше в нея.

— Посочи ми някаква причина, Мери. Някаква причина да ти вярвам.

Мери дишаше тежко.

— Не ти ли доказах през последните няколко дни, че заслужавам доверието ти?

— Очакваш да ти вярвам! — Стивън мигновено се стегна. — От първия миг, в който се видяхме, постоянно търсеше някакъв начин да ме измамиш. Непрекъснато. Нужно е нещо повече от няколко дена в леглото, Мери, за да ме накараш да ти повярвам или за да ме превърнеш в безсилен и сляпо влюбен глупак!

Мери трепна. Много я заболя от думите му. През последните няколко дни двамата бяха преживели много повече, отколкото той признаваше. Беше видяла силата на чувствата му още от началото на семейния им живот. Още сълзи бликнаха и потекоха по лицето ѝ. Мъжът ѝ беше безчувствен и брутален тип. Как не бе разбрала това досега?

Накрая отвърна на студения му неподвижен поглед. Когато заговори, гласът ѝ беше изпълнен с горчивина.

— Едно вероломство води до друго, нали?

Стивън се хвърли толкова бързо напред, че Мери нямаше време да реагира. Вдигна я на колене и я притисна към тялото си.

— Толкова съм ядосан, че ако продължаваш в същия дух, ще изгубя контрол над себе си, Мери. Нали не искаш да си наблизко, когато това стане? Няма да оцелееш след избухването ми.

Мери не се съмняваше в това. Виждаше, че той трепери от гняв. Бяха притиснали лицата си едно в друго. Погледът му беше черен и яростен. Видът му вдъхваше ужас. Нежното ѝ тяло я заболя от натиска на пръстите му. Но тя предпочиташе физическата болка, защото се понасяше по-лесно. Задави се от болката в сърцето си.

— Ако ме обичаш поне малко, няма да правиш това.

— Ако те обичам, Мери, ще загубя всичко, което ми е скъпо на сърцето. Не ти ли е ясно? Дори и да те обичам, пак няма да ме отклониш от изпълнението на дълга ми към краля — той стисна зъби. Погледите им се кръстосаха. — Никога няма да обичам невярна жена.

Мери се вцепени. Начинът, по който я гледаше, я караше да иска да му каже, че не му е невярна. Искаше ѝ се да настоява, че не е възнамерявала да го предаде. Той като че ли очакваше да чуе нещо подобно от нея, но тя сигурно бъркаше. Не смяташе, че той ще я обича, ако му бъде вярна. Държането му и думите от предишния ден, когато ѝ

даде червената роза, изплуваха с поразителна сила в съзнанието ѝ. Тя извика:

— Стивън...

Усмивката му се разкриви. Той вдигна ръка и я спря, преди да е почнала да говори. Тя дори не знаеше какво да му каже.

— Достатъчно. Стига си плакала. Спирай веднага. Действията ти доказаха вината ти много по-убедително от всички думи... или сълзи... с които ще се опиташ да ме убедиш в невинността си.

— Не — прошепна Мери. Стори ѝ се, че сърцето ѝ ще се пръсне от мъка. През ума ѝ мина мисълта, че не я чака нищо хубаво, точно както беше предвиждала. Освен ако не спрат веднага. Но как, мили боже, как?

Той се извърна рязко от нея. Отиваше си. Бракът им беше рухнал. Любовта ѝ се беше превърнала в прах. Тя се облегна на ръце и се загледа подире му. Нещо я подтикна да хукне след него, но се сдържа. Не биваше да му позволява да я оставя така. Но след това Мери си спомни за кървавите му намерения и се задави от горчивина. Нямахте сили да тръгне подире му, нито да го повика да се върне.

Изведнъж той спря на вратата. Стоеше, обърнат с гръб към нея. Като че ли чакаше нещо. Мери си каза, че трябва да проговори, преди да е станало твърде късно и бракът им да се разстрои завинаги. Отвори уста, но само си пое въздух.

Раменете му настръхнаха.

— Аз съм глупак — каза той грубо... и си отиде.

— Не! — извика Мери. Някакъв глас закрепця в главата ѝ, че въпреки неговото вероломство и предателство, не бива да приключват така връзката си. Скочи на крака и хукна след него. Изскочи в залата.

— Стивън! Стивън!

Но беше твърде късно. Нямахте отговор — той си беше отишъл. Мери рухна на пода. Сълзите рухнаха на свобода, а сърцето ѝ се окъпа в кръв.

Затвориха Мери в стаята ѝ като наказание за вероломството. Първоначално ѝ беше все едно, но бързо загуби самоувереността си. Когато сълзите ѝ най-сетне секнаха, тя забеляза, че навън е тъмно, а каменният под под тялото ѝ е ужасно студен. Беше замръзнала до кости. Трепереше от студ. Стана на крака, въпреки че беше напълно изчерпана от борбата и от бурята от чувства, която се беше надигнала в нея.

Огледа малката стая, потънала в нощните сенки. В камината не гореше огън, не светеше и една свещица. Не беше гладна, но много ѝ се пиеше вода. Обаче нямаше с какво да утоли жаждата си. Ако имаше възможност, би удавила скръбта си в чаша вино с подправки. Все пак разполагаше с възможността да помоли Стивън да се върне при нея, като коленичи пред него и го помоли за прошка.

Мери отиде до леглото. Внезапно осъзна какво означава затварянето. Нека мъжът ѝ да я мори колкото си иска със студ и с липсата на елементарни удобства като храна и вода! Щеше да понесе това. Обаче се питаше дали ще понесе позора от наказанието. Всички в Олнуик скоро щяха да узнаят за него. Семейството и свитата на Стивън сигурно вече знаят, че е затворена против волята си. Вероятно бяха забелязали, че я няма на масата. Мери не се съмняваше, че Стивън ще посочи истинската причина за отсъствието ѝ. Той нямаше какво да крие. Не беше от хората, които прикриват нещата. Бузите на Мери пламнаха.

Не беше първата жена, претърпяла такова унижение, но това нямаше значение. Никога не си беше представяла, че бракът ѝ със Стивън ще стигне до такива крайности! До утре, когато Стивън щеше да тръгне на война срещу Шотландия, всички в Олнуик щяха да знаят, че новата му любовница е затворена в стаята си. Мери скръсти ръце. Запита се как ще погледне в лицата членовете на неговото семейство, как ще се изправи срещу най-долните слуги.

Не беше честно. Беше шпионирала. Това може би беше погрешно, но тя не беше имала намерение да му изменя. Докато той ѝ

беше изменил, като се ожени за нея, възнамерявайки да воюва със семейството ѝ. Все пак се беше заклела да го почита и да му се подчинява. Реши да удържи клетвата си. Възможно е никога да не възстановяха добрите си отношения и да не си възвърнеха краткотрайното щастие, което изпитаха заедно, но беше негова жена независимо от всичко, докато Бог ги раздели.

Настани се бавно в леглото си. Движенията ѝ бяха като на старица, но не заради болката в тялото, а заради болката в сърцето ѝ.

За щастие Мери разполагаше с одеяло и кожа, които да я пазят от нощния студ. Сви се под завивките. Сънят не идваше, въпреки че тя очакваше с нетърпение забравата, която той щеше да ѝ донесе. Искаше да се изплъзне от тъгата си — ох, как ѝ се искаше, но спорът с мъжа ѝ не излизаше от главата ѝ. Беше толкова изтощена, че почти нямаше сили. Гневът ѝ утихна от само себе си. На негово място дойдоха отчаянието и скръбта. И болката.

Дочу някакви звуци, които прекъснаха мъчителните ѝ мисли. Груби мъжки гласове забоботиха по укрепленията на замъка. Неизвестно защо войните на Олнуик бяха излезли по стените през нощта. Не смееше да мисли за причината. Твърде уморена беше. Но усети, че се опитва да открие гласа на мъжа си в тълпата. Зарадва се, когато не успя. Спомни си до какво доведе предишното ѝ подслушване, но се запита дали той се разкайва поне малко за провала на връзката им и дали болката раздира душата му.

Мери се събуди призори. Беше спала толкова дълбоко, че за миг се обърка и затърси голямото топло тяло на Стивън до себе си в леглото. Обаче бързо разпозна звуците, които я бяха разбудили от двора. Мери стана. Мъглата пред очите ѝ се беше разсеяла напълно. Стивън не беше до нея. Снощи я обвини във вероломство и затвори, за да я накаже за престъплението ѝ. Стомахът на Мери се сви от тревога. Гневното лице на Стивън се появи пред очите ѝ. Снощи ѝ беше разкрил колко е вероломен. А навън, навън чуваше глъчката от много мъже и тропота и пръхтенето на безброй коне. Те се примесваха към подрънкването на шпорите и юздите, скърцането на кожата и звънтенето на метала по оръжията.

Война. Днес ли щяха да тръгнат на война... на война срещу народа й?

Мери стана от леглото. Потрепери, когато босите й крака докоснаха студения каменен под и се втурна към прозореца. Надзърна навън. Сърцето й падна в петите от вълнение.

Около петдесет рицари, тежко въоръжени с боздугани и щитове, мечове и копия, чакаха в двора на конете си. Знаменосецът развяваше трицветното знаме с голямата кървавочервена роза в центъра. Мери потръпна, но не от студ. Знаеше, че войската, която вижда в момента, не може да се сравнява с мощта, която Де Уорънови ще хвърлят в боя. Нортъмбърланд имаше стотици васали. Ако графът поискаше, щеше да изкара на полето близо четиристотин души. Мери знаеше това, защото Малкълм й го беше повтарял често.

Погледна към малката група долу и за малко не извика. Отчаянието сграбчи разбитото й сърце. Това беше войска, която възнамеряваше да воюва срещу народа й. Как бе възможно Стивън да постъпва така?

Мина й през ума, че този брак е бил грешка. Бил е обречен от самото начало.

Обаче не преставаше да си припомня събитията от последните няколко дена, горещите погледи на Стивън, леката му усмивка и начина, по който я съзерцаваше, когато имаше сладострастни намерения. Спомни си как й даде розата.

Мери се задави. Погледът й се плъзна по множеството долу. Отначало се взираше безцелно, а после се огледа, за да намери мъжа си. Бързо го откри, защото той се извисяваше над хората около себе си с големия си ръст. В очите й се появиха сълзи. Той тръгваше на война срещу народа й. Може би дори щеше да кръстоса меч с някой от нейните роднини. Мери обгърна раменете си с ръце. Душата й се изпълни с мъка. Запита се дали ще му прости някога.

Обаче не откъсваше очи от него. Не си беше сложил шлема и лицето му беше напълно открито. От мястото, на което стоеше, Мери не виждаше добре изражението му, но все пак успя да забележи, че то е мрачно и непоколебимо. Сигурно той усещаше погледа й. Вероятно се досещаше, че го гледа. Нямаше ли поне веднъж да погледне нагоре?

Мери се стресна, защото разбра, че въпреки страшното скарване снощи, още храни някакви чувства към него. Някаква нежност.

Нямаше как да го отрече. Защото той отиваше на война. Изглеждаше безсмъртен, но не беше. Във всяка битка, дори в игралния турнир, се криеше смъртта. Ами ако го раниха днес или даже го убиеха? Прилоша и от тази мисъл. Ужаси се от нея. Мери стисна грубата каменна издатина и се наведе напред. Чисто импулсивно извика:

— Стивън! Стивън!

Той не я чу. Беше потънал в разговор със своя оръженосец. Мери се уплаши и задиша тежко. Сърцето ѝ заби болезнено. Не биваше да му позволява да потегля така. Колко глупаво постъпи, че го пусна да си иде снощи! Реши твърдо да привлече вниманието му на всяка цена.

— Стивън! — изкрещя тя. — Стивън!

Той я чу и застина на място. След това изви бавно глава и вдигна очи към нея.

Погледите им се срещнаха и задържаха един в друг въпреки голямото разстояние, което ги разделяше. Мери не знаеше какво да каже. Искеше да извика, че съжалява, но не беше сигурна за какво — може би за задънената улица, в която се озоваха заради взаимното им недоверие, може би за епохата, в която живееха. Обаче беше гневна и се страхуваше. Той тръгваше толкова спокойно на бой срещу баща и само няколко дни след сватбата им. Престъплението му беше толкова голямо, че тя се съмняваше, че ще го забрави някога. Съмняваше се също, че щяха да си възвърнат някога щастията, на което се бяха наслаждавали. Очакваше с ужас и много лоши предчувствия бъдещето, което ги очакваше. Но той ѝ беше мъж. Може би щеше да роди дете от него. Тази възможност се очертаваше все по-ясно от ден на ден. Не желаше той да умре. Мили боже, не желаше. „Бог да те пази“, прошепна тя най-накрая. Знаеше, че той няма да я чуе. Дори ако се сети какво му казва, това вероятно нямаше почти никакво значение за него.

Стивън се извърна. На Мери ѝ се искаше да вижда по-ясно лицето му, да го погледне в очите и да надзърне в душата му. Твърде късно ѝ се прииска да не се бяха карали и да не беше предизвикала гнева му. Помисли си с горчивина, че ако беше отричала твърдо недостойните му обвинения, може би щеше да го убеди, че е невинна. С голямо закъснение съжаляваше, че го е обвинила във вероломство. А най-много ѝ се искаше да бяха прекарали иначе последната нощ. Не тя

да лежи самотна и уморена на студа за наказание, а да бъдат заедно както преди.

Гледаше го как си слага шлема. Нормандският шлем със своя наносник веднага го преобрази и го превърна в някакво страшно и заплашително създание. Стивън възседна бойния си кон. Мери си пое дъх. В пълното си бойно снаряжение той беше напълно неузнаваем. Пред очите ѝ стоеше непознат враг. Сълзите бликнаха неудържимо от очите ѝ.

Рицарите почнаха да се подреждат бързо в боен строй. Тя чу грубия стържещ звук от вдигането на решетката и стона от спускането на дървения мост. Трудно ѝ беше да диша и да гледа. Виждаше като през мъгла, която се беше появила от влагата в очите ѝ, как Стивън тръгва начело на едната от колоните. Войските потеглиха на поход.

Мери гледаше как Стивън излиза от двора. Той прекоси бързо моста и изчезна от погледа ѝ. Обаче тя продължи да наблюдава заминаването на воините. Накрая просторният двор опустя и в него се възцари тишина. Решетката падна с трясък. Звукът отекна гръмко, сякаш една страница от живота ѝ се затвори безвъзвратно. Тя продължаваше да се взира в просторния пуст двор. Обърна се и се върна в леглото си, когато слугите се появиха отново на двора и хукнаха по задачите си.

Беше се вкочанявала от студ. Преди почти не бе го забелязала, но сега трепереше силно, а зъбите ѝ тракаха. Пропълзя под завивките и си спомни как изглеждаше Стивън, когато го видя за последен път. Нямаше как да избяга от себе си, а чувствата, които изпитваше към него, нямаха нищо общо с омразата. Мери разбра, че има много храна за размисъл до завръщането на Стивън.

Три дена по-късно Стивън стоеше на входа на палатката, в която спяха той и баща му. Навън падаше мрак. Пред него се простираше обширното кално бойно поле. Някога тази земя е била зелена, злачна и неопетнена от кръв и насилия. Сега изкривени или счупени парчета метал и късчета вълна покриваха арената на бойните действия. Много трупове на коне се разлагаха по земята. По тях бяха накацали хищни лешояди. На полето лежаха и няколко човешки тела. Зловонието от смъртта се долавяше навсякъде.

Стивън излезе навън. Дочу шумовете от импровизирания лагер. Ехтеше най-вече уморен смях, но се долавяха и женски гласове. В лагера имаше много проститутки, които изникваха сякаш от земята след битка, за да спечелят малко пари от похотта на воините. Стивън се чувстваше много уморен и мръсен. Нямаше настроение за приказки и се радваше, че е сам.

За пръв път от началото на битката беше сам. Заобиколи внимателно останките от боя. Вървя, докато окървавеното бойно поле остана зад гърба му. Спря на брега на един поток. Борове закриваха като щит гърба му. Той си свали кожените ботуши, а след тях и цялото си облекло. Нагази гол в студената вода. После се потопи напълно.

Потрепери и се задъха от студа, но това му се стори недостатъчно. Подозираше, че нищо няма да бъде достатъчно, за да пречисти и тялото, и душата му след битката. Пак се потопи под повърхността на водата.

Битката беше дълга и кървава. Цели два дни се бяха били без прекъсване, но Карлайл падна. Неизбежно беше.

Карлайл беше голям град. Крепостта му имаше само една централна кула, която беше построена набързо преди десетина години. Стените, които опасваха града, бяха само от дърво. Такъв начин на строеж обикновено довеждаше до опожаряване на стените по време на битка, но неспирният дъжд през последните няколко месеца предопредели друг начин на действие. В ход влязоха катапултите и стенобойните машини. Прогнилите стени, които трябваше да бъдат подменени още преди години, паднаха незабавно. Централната кула беше превзета за час.

Истинският бой започна скоро след това, когато местните лордове се притекоха на помощ, но те бяха разгромени, преди да се стъмни, като дадоха много жертви. Когато войската на Малкълм се появи призори и нападна, като се надяваше да си възвърне Карлайл, нормандските войски вече бяха заели стратегически важните места и владееха положението. Обаче Малкълм нападна. Свирепата битка продължи чак до другия ден.

Когато шотландската армия се оттегли накрая, тъй като видя, че е загубила, Стивън видя Малкълм, който стоеше изправен на стремената си и размахваше юмрук към него. Кенмор явно го проклинаше и се заклеваше, че ще му отмъсти.

Стивън въздъхна, но въпреки че зъбите му тракаха от студ, от гърлото му се изтръгна стон. Бързо се преоблече в чистите дрехи, които си беше донесъл. Не искаше да си спомня победения гневен Малкълм, защото мисълта за него го връщаше към спомените за жена му. Жена му. Не искаше да мисли и за нея. Всъщност беше избягвал да мисли за нея, откакто нареди да я затворят в стаята ѝ.

В сърцето му отново се надигна ожесточение. Обзе го и горчивина, която се дължеше на ужасното обезверяване. Мъж на неговата възраст и с неговия опит нямаше право на такива чувства. Стивън знаеше, че не е глупак. Но това никак не го утеши.

Защото Мери го беше изненадала приятно в дните след сватбата им. Потайната, политически мъдра, твърде умна хитруша се беше преобразила за една нощ в мила и привлекателна жена. Беше се превърнала в съвършена жена с очевидна лекота така, сякаш цял живот беше копняла за тази роля. Стивън знаеше, че това не е вярно. Жена му не беше като другите. Не беше и обикновена принцеса. Ролята, за която тя сигурно копнееше, прилягаше много повече на мъж, отколкото на жена. Мери би предпочела да влезе в бой, отколкото да седи при вретеното или поне той така си мислеше. Но щом се ожениха, тя се бе променила изцяло и почна да се държи така, сякаш нищо друго освен семейството, няма значение, а той, Стивън, е принцът на мечтите ѝ.

Устните му се отпуснаха надолу. Гърдите пак го заболяха. Отново изпита дразнещото чувство, че е предаден. Цялата им любов е била една илюзия, която се бе стопила за миг.

Беше ли предполагал, че ще се стигне дотук?

Нима не знаеше, че когато тя бъде принудена да направи избор, ще предпочете Малкълм?

Стивън не изпитваше нито вина, нито съжаление. Беше изпълнил дълга си. Винаги трябваше да постъпва така. Личните му чувства не биваше да се месят в чувството му за вяност към неговия крал. Въпреки всичко се радваше, че се стигна до това нападение. Вероломната атака на Карлайл му разкри какво представлява Мери — предателка в собствения му дом.

Колко го бе заболяло!

За няколко дни се бе увлякъл неудържимо по нея и бе повярвал, че брачният им съюз е успех, който надминава всичките му очаквания. Твърде бързо бе забравил омразата ѝ към него отпреди сватбата. Какво несравнимо удоволствие му бе доставила тя през последните няколко дена! Спомни си как тя неусетно нахлу в живота му и се превърна в негов център, спомни си всичките ѝ усилия да облекчи и да превърне в празник всеки негов ден. Беше невероятно щастлив и благодарен до нелепост заради всичко, което беше направила за него. Отстрани изглеждаше, че тя изпитва истинска радост от всичко, което прави за него. Тя се наслаждаваше на удоволствието, което му доставяше. Като че ли малко по малко се бе влюбила до уши в него. Почти му се струваше, че го е обичала.

Стивън се засмя гръмко. Звукът беше изпълнен с горчивина и насмешка към самия него. Може би той беше безсилният, влюбен до уши, глупак, за какъвто го е смятала. Жена му не го обичаше. Само го е разигравала и се е преструвала. Нямаше друго обяснение за поведението ѝ. Да кърпи дрехите му, да се грижи за храната му, дори да предугажда желанията му, да се люби с него страстно и умело като куртизанка, а след това, след това да го шпионира, докато той обсъжда бойните действия — това означаваше само, че държането ѝ до този момент е било неискрено.

Стивън тръгна по мръсното бойно поле и се наведе, за да влезе в палатката си. Споменът за измамата ѝ го следваше неотлъчно. Но не предателството ѝ, а преструването ѝ на идеалната жена, докато бе шпионирала него и семейството му — това предизвикваше леденостудената му ярост.

Трябваше да се досети, че ще стане така. Мери го беше лъгала непрестанно още от първата им среща. Още оттогава тя стоеше непримиримо на страната на своята родина и на близките си. Трябваше да се досети, че тя няма да се промени. Не беше възможно хитрушата да се преобрази в мила и нежна жена. Трябваше да се досети, че това долно безобразие ще се случи. Ако беше продължила да го предизвиква открито след женитбата и беше посмяла да го шпионира, може би щеше да ѝ прости, защото би я разбрал и може би дори уважавал. Но тя беше започнала опасна игра с него и с чувствата му. Никаква прошка нямаше да има за нея.

Но ако знаеше, че ще стане така, щеше да внимава повече.

Нямаше да ѝ даде повече възможности да шпионира или да прави пакости. Тя щеше да продължи да му бъде жена и на думи, и на дела. Щеше да се грижи за домакинството и да задоволява всичките му нужди. Той щеше да ѝ даде деца, а тя да ги износи и отгледа. Да, тя щеше да му бъде жена на практика, но не и по друг начин — не и в сърцето му. Никога подобна жена нямаше да има място в сърцето му. А най-лошото от всичко беше, че точно преди да разкрие вероломството и измамата ѝ, се беше влюбил в нея.

Стивън се досети, че сънят ще му убягва дълго тази нощ. Сега, когато вече не мислеше за войната, щеше да му бъде непосилно да прогони невярната си жена от мислите си. О, ако поне беше отрекла, че е извършила това. Ако само...

Той бе практичен човек, който се интересуваше единствено от настоящето, затова не биваше да мечтае за невъзможното. Утре щеше да се върне в Олнуик. Там някога бе царила радост и уют, но не и сега. Отпусна се на сламеника без да се съблича. Помисли си за поздравите, които щеше да получи утре, помисли си за връщането вкъщи при жената, която му беше по-опасен неприятел от всички, които беше срещал досега на бойното поле заради положението, което заемаше в дома му. Господи, колко беше уморен. Направо му прилошаваше от политика и интриги. Толкова копнееше да се върне вкъщи, а там да го чакат разтворени обятия и истинска прегръдка. Вместо това щеше да се върне в Олнуик, където го чакаше Мери, прекрасната му жена предателка.

Притисна буза към сламата. В гърлото му заседна, буца. Мили боже, ако трябваше смело да каже истината, трябва да признае, че пак се чувства като шестгодишно момче, сам и изоставен, след като се бе сблъскал с първото и истински горчиво предателство.

Мери седеше на ръба на леглото. Краката ѝ висяха, гърбът ѝ беше изправен, раменете — опънати, а ръцете си беше отпуснала в скута. Беше сресала косите си с пръсти, но беше положила всички усилия да изглежда добре. Пак си беше сложила; покривалото за глава. За нещастие нямаше чиста рокля, в която да се премени, но успя да се измие някак с водата, която; ѝ носеха всеки ден. Надяваше се, че изглежда добре. Помъчи се да изглежда спокойна и изпълнена с достойнство. В случай, че Стивън дойдеше право при нея.

След няколко минути той и хората му влязоха в двора. Невъзможно бе да не ги чуе, те се появиха с трясък. Разговаряха оживено, надуваха рогове и викаха радостно. Някои даже се смееха. Мери чакаше завръщането на Стивън. Усети го няколко дни предварително, но сега се уплаши. От веселата глъчка на завръщащите се рицари разбра, че са победили. Карлайл е паднал.

Как да не тъгува? Досети се, че това е само началото. Дори ако норманите се задоволяха с тази нова придобивка, войната нямаше да спре дотук. Малкълм никога не беше възнамерявал да спазва мира. При всички случаи щеше да иска отмъщение. И този път щеше да бъде двойно по-разярен, защото един от главните виновници за падането на Карлайл беше мъжът на дъщеря му, който на всичкото отгоре му беше и отдавнашен враг.

Мери реши да не мисли повече за Карлайл и за бъдещето. Не и след като мъжът ѝ току-що се бе завърнал. Може би се качваше в момента по стълбите и се отправяше към стаята ѝ. Изведнъж ѝ стана трудно да диша равномерно. Трудно ѝ бе да запази спокойствие. Какво щеше да стане, когато се срещнеха? Мери потръпна.

Нямаше и половин седмица, откакто я бяха затворили в стаята ѝ и откакто тя и Стивън се бяха скарали така. Мери знаеше, че той е добре и не е пострадал от битката. Но въпреки това не можа да се съдържи и отиде до процепа на прозорчето да види как рицарите влизат в двора. Веднага забеляза мъжа си. Той беше възседнал кафявия си жребец. Стоеше изправен. Бронята му беше изпръскана с кал, а

шлемът му висеше от една кука на ръката му. Ако беше ранен, нямаше да язди така. Мери изпита облекчение.

Дълги часове беше размишлявала мрачно какви са чувствата ѝ към мъжа ѝ. Спомняше си предишните им отношения и си представяше бъдещето, което ги очакваше. Мери никога не си беше представяла, че ще обича такъв мъж. Но колкото и да я болеше душата, тя си призна, че е влюбена в него. Това не ѝ хареса, пък и откъде накъде ще ѝ харесва? Той беше предал баща ѝ и семейството ѝ, за да задоволи безжалостните си хищни амбиции. Беше предал и нея, и техния брак. Това беше непроситимо. Но тя щеше да му прости.

Прошката ѝ нямаше нищо общо с любовта, тя имаше чисто практически основания. Щеше да остане негова жена, въпреки че го мразеше. Дори ако никога не му простеше, дори ако му се противеше, докато той не я изнасилеше. Дори и да го предизвикваше, докато той я пребие. Бог да ѝ е на помощ, но тя наистина го обичаше. Затова и му прощаваше всичко. Оставаше ѝ само да се надява, че нейният разумен отговор на безумната ситуация щеше да се окаже подходящ за случая и Стивън щеше да смекчи гнева си.

Не беше готова да размишлява какво ще стане по-нататък, не беше готова да подлага на анализ собствените си желания, потребности и тайни копнежи. Прецени, че ще бъде напълно достатъчно, ако между тях двамата се установи траен мир. Щеше да положи всички усилия да продължи да се грижи за удобствата му. Може би някой ден той щеше да разбере, че тя му е вярна. Може би след време щеше да забрави, че го е шпионирала, може би някой ден щеше да повярва в невинността ѝ. Трябваше да се опита да го убеди, че е невинна, въпреки че преди не беше направила такъв опит.

Мери настръхна, когато чу шум от отлостване и отключване. Мина цяла вечност, преди тежката врата да се отвори. Обхвана я разочарование, когато видя, че на входа стои не мъжът ѝ, а един слуга. Примигна, за да сподави една сълза. След това видя, че внасят в стаята голямата бакърена вана за къпане. Нещо повече — Стивън влезе след слугите. Носеше пускащата пара вода.

Мери се вцепени. Гледаше го неуверено, но втренчено. Той не я погледна. Крачеше уморено и бавно. Пажът вече му помагаше да си сваля бронята. Като видя колко е изтощен, Мери откликна съвсем не така, както ѝ се искаше. Но си спомни колко го мразеше допреди малко

и реши да не обръща внимание на съчувствието, което я обзе. Но това беше невъзможно. Всичките ѝ инстинкти я подтикваха да се втурне към него и да му помогне, да го утеши и да облекчи умората му.

Тя не помръдна. Усети, че не диша. Сърцето биеше гръмко в гърдите ѝ. Пое си няколко пъти дъх, за да се успокои. Стивън си беше свалил кожената фланела, която носеше под ризницата. Тя видя, че той най-сетне я погледна.

— Добър ден, госпожо — каза той и кимна с глава.

— Добър ден, милорд — промълви тя.

Настъпи тишина. Пажът бързо съблече мъжа ѝ — а това беше задължение на Мери. Стивън се обърна с гръб към нея. Тъй като тя знаеше много добре, че той не изпитва чувство на срам, значи явно я отхвърляше. Жестът беше незначителен, но ѝ причини болка. Ваната се напълни и слугите си отидоха. Стивън се потопи в нея. Не гледаше в нейна посока — нов признак на неизчезналото му негодувание. След това каза на младия паж да си върви. Момчето се подчини и двамата останаха сами.

Мери не знаеше какво да мисли. Стивън се държеше спокойно и разумно. Обаче тя не вярваше той да е забравил прегрешението ѝ или да го е опростил. Щом ѝ обръщаше гръб, и то така, значи не искаше да се сдобрява с нея. Може би това беше предупреждение, знак за нея да стои на разстояние.

Мери си спомни последния път, когато му бе помогнала да се изкъпе. Закопня за онова време, без да се надява то да се върне. Беше съвсем сигурна, че горещата страст и безумната им обсебеност един от друг никога няма да се завърнат.

— Да ти помогна ли, милорд?

Стивън тъкмо се търкаше с насапунисана гъба. Когато заговори, не обърна глава към нея. В гласа му се долови умора:

— Може би някой друг път.

Мери не помръдна. Много добре го разбра. Не беше забравил и простил нищо. Тя едва не зариде, но успя да сподави отчаянието, което я обхвана. Мъжът пред нея нямаше нищо общо с пламенния любовник отпреди скарването им.

Не знаеше какво да мисли. Реши да се погрижи за огъня. Така и така нямаше какво да прави. Заудря с ръжена угасналото дърво, за да излее част от гнева и мъката си, но съвсем не се отърва от нея. Той

явно възнамеряваше да я избягва. Но докога? Спомни си опасността, която заплашваше бъдещето им и разбра, че това положение не бива да продължава така. Не биваше да го допуска.

Стивън свърши с къпането и стана от ваната. Мери се обърна и потрепери. След миг той загърна в одеяло мощното си голо тяло. Не я погледна.

Стивън се захвана да се облича. Не проговори. Мери се боеше да се приближи и да му помогне. Беше съвсем сигурна, че усилията ѝ ще бъдат отхвърлени повторно. Това беше съвсем очевидно. Тя не се удържа и продума.

— До края на живота си ли ще ме отбягваш, милорд?

— Да те отбягвам? — извърна се рязко Стивън. — Нямам намерение да те отбягвам, мадам. Но много бъркаш, ако очакваш топло посрещане.

Тя вдигна глава. Ноздрите ѝ се разшириха.

— Още си сърдит.

Той се засмя. Звукът беше груб и неприятен.

— Още съм сърдит, но не се страхувай. Владее се напълно.

Погледът му не скриваше нищо и тя видя яростта в него. Тя беше студена и високомерна.

— Наказаха ме. Но аз не се извиних — тъй като знаеше, че не е предателка, ѝ беше трудно да продължи. — Съжалявам.

Той я изгледа недоверчиво.

— Изглеждаш ми прекалено искрена!

— Съжалявам! — извика Мери. — Стивън, кълна ти се, че никога не съм искала да те предам на баща си.

Той вирна надменно глава.

— Не смяташ ли, че е малко късно за извинение?

— Може и да е малко късно, но казвам истината.

— Съмнявам се, че знаеш значението на думата истина, мадам.

Мери си пое дъх.

— Ти си жесток.

— Защо се опитваш да ме убедиш сега? Не шпионираше ли?

— Да, но...

— Нови номера ли ми играеш? Да не си решила да ме размекнеш, за да ми забиеш ножа в гърба?

— Не!

— Ако вярвах, че съжаляваш искрено, това би било достатъчно. Не искам нищо повече от искрено разкаяние. Но никое извинение, независимо от това дали е искрено, или не, няма да пропъди гнева ми. Не ми е приятно да ме предават, дори предателят да е жена ми. Всъщност особено ми е неприятно именно твоето предателство.

— Кълна се, че ти казвам истината, никога не съм мислила да те предавам!

— Както се закле пред Бога да ме почиташ и да ми се подчиняваш ли? — той протегна ръка. Очите му блеснаха заплашително.

Мери не биваше да отстъпва.

— Не съм нарушила клетвата си.

— Стига толкова, госпожо — изрече на един дъх Стивън.

Гледаше я втренчено. Мери усети гневния си поглед през воала от сълзи, бликнали в очите ѝ. Помъчи се да запази спокойствие.

— Вече не си затворена, ако за това си се загрижила толкова — каза Стивън. — Очаквам да дойдеш при нас на вечеря. Водата е още топла. Защо не се възползваш от това?

— Колко си великодушен.

Той стисна юмруци. Очите му потъмняха още повече.

— Веднъж вече постъпих твърде великодушно с теб, забрави ли? Имаш късмет, госпожо, много голям късмет, че прекратих наказанието ти, което беше доста леко и че продължавам да искам да си ми жена, колкото и да ме мамиш.

Мери бързо почна да протестира. Горчивината в гласа ѝ се долавяше лесно.

— Знаеш, че нямаш избор, милорд. Заклехме се пред Бога, че само смъртта ще ни раздели!

— Има много начини да приключи брак като нашия — отбеляза многозначително Стивън.

Мери потрепери от страх. Сигурно не го беше разбрала. Не беше възможно да я заплашва с това.

— Какво... какво искаш да кажеш, милорд?

— Предлагам да внимаваш повече, госпожо, ако искаш да живееш с мен.

— Анулиране на брака ли ще искаш? — попита тя ужасено.

— Дали за това съм намекнал? Не, госпожо, никога няма да поискам анулиране. Обаче ти ще ми дадеш наследник. Трябва ли да ти напомням за това?

Погледът му беше леденостуден. След това той се усмихна, но усмивката му не беше никак приятна.

— Ще те пратя в изгнание, ако още веднъж ми измениш. Ако съм в добро настроение, ще те пратя в Тегли, едно мое имение на брега на морето. Ако не, ще идеш в някой френски манастир.

Мери побеля.

— А... ако нося твоя наследник?

Стивън се усмихна високомерно.

— Това няма да промени нищо, мадам. Както добре знаеш, жените в изгнание също раждат деца. — Стивън се завъртя на токовете си. — Не ни карай да те чакаме.

Той тръшна вратата зад гърба си.

Мери запази спокойствие, но само за миг. След това вдигна шлема му, който стоеше на сандъка до нея и го запрати гневно по вратата. Шлемът падна на пода с оглушителен трясък, но това не ѝ достави никакво удоволствие. Тя се отпусна на сандъка. Бутна настрана дрехите и бронята му и седна. Трепереше.

Мили боже. Чувстваше се така, сякаш се е разминала на косъм със съдба, почти толкова страшна, колкото и смъртта, и може би също толкова фатална. Изгнание. Той не хранеше вече никакви чувства към нея. Щеше да я прати в изгнание, когато му хрумнеше. Това ѝ се струваше съвсем ясно. На Мери ѝ се доплака.

Обви корема си с ръце. Той бе казал, че ще я прати в изгнание дори ако очаква дете. Думите му доказваха, че той все още очаква тя да го дари с наследник. Зарадва се, че не каза нищо. Вероятно бе бременна, защото не бе имала кръвотечение този месец. Тази тайна може би щеше да се окаже единственото оръжие, което ѝ бе останало, ако посмееше да го използва, разбира се. Ето защо тя не отиде при него и не му каза радостната вест. Сдържаността ѝ съвсем не се дължеше на някакъв нелеп романтизъм. След това, което стана през последния час, трябваше да е голяма глупачка, за да вярва, че между тях пак ще се възцарят мир и обич и че двамата ще се потопят в свят от светлина и смях. Не смяташе, че ще настъпи време, в което да започнат пак да се наслаждават на радостите на любовта, вместо да водят тази война.

По време на вечерята Мери научи всички подробности за това, което се беше случило при Карлайл. Графинята искаше да узнае всичко. Въпросите ѝ бяха ясни, конкретни и безкрайни. Графът беше останал на север, за да възстанови реда. Джефри се беше завърнал в Кентърбъри, но Бранд, който пътуваше за Лондон с хората си, се беше отбил в Олнуик, за да пренощува в него. Обаче именно Стивън отговаряше на въпросите на майка си. Гласът му беше невъзмутим и безстрастен. Колко спокойно говореше за триумфа си над нейната земя и нейния народ!

Мери слушаше, но не казваше нищо. Не беше в добро настроение след мъчителната среща с мъжа си. Вестта за това колко бързо е паднал Карлайл никак не подобри настроението ѝ.

За пръв път се срещаше с хора, откакто Стивън я наказва за шпионирането. Беше виновна, че е подслушвала, но не беше постъпила вероломно. Въпреки това се боеше да погледне графинята в очите. Знаеше колко е умна и колко много обича мъжа си и Олнуик, който някога е бил саксонско владение, принадлежало на баща ѝ. Мери реши, че лейди Сеидре ѝ е много сърдита и е ужасно разочарована от нея.

Затова се стресна, когато графинята се обърна вежливо към нея.

— Сигурна съм, че ти е трудно да слушаш това, Мери.

Стреснатата Мери вдигна очи и отвърна колебливо на погледа на свекърва си.

— Извинете, мадам?

— Сигурно е много трудно за теб да си омъжена за сина ми, норманина, който воюва срещу страната ти... и семейството ти.

Мери пребледня. Усети, че всички от дългата маса я гледат, също както и тези от масата на мъжа ѝ, който седеше до нея на подиума. Но Мери беше сигурна, че графинята наистина ѝ съчувства. Но как бе възможно?

— Да — изрече прегракнало тя най-накрая. — Много е трудно и неприятно.

За нейна чест една сълза бликна от окото ѝ.

Графинята седеше от другата страна на Стивън, но се наведе през сина си, за да потупа ръката на Мери.

— Стивън може би не ти е споменал, но на мен ми каза, че всички от твоето семейство са живи и здрави, Мери.

Мери си пое дъх. Тя се беше тревожила да не би някой от братята ѝ или баща ѝ да е ранен или убит. Въпреки че бе разбрала колко е безмилостен Малкълм, тя не го беше забравила — той винаги щеше да ѝ бъде баща. Не съумя да прикрие нетърпението в гласа си и се обърна към мъжа си за пръв път, откакто беше слезнала долу.

— Сигурен ли си?

Той я изглежда.

— Абсолютно сигурен съм. Мисля, че Едгар е ранен, но го видях да се бие до края, значи раната не е била особено тежка.

— Едгар! — Сърцето на Мери се сви конвулсивно. — Сигурен ли си, че е добре?

Стивън кимна, без да откъсва поглед от нея.

Мери въздъхна от облекчение, но потрепери. Явно имаше и по-лош вариант за развитието на събитията. Тя и Стивън да се намират в тази задънена улица, но всичко да е още по-усложнено от смъртта на някой от близките ѝ. Мери се замоли това да не се случва никога. Но ако войските на Нортъмбърланд продължаваха да се сражават с тези на Малкълм, нямаше ли това да бъде неизбежно? Тя потръпна от ужасно предчувствие.

— И на мен не ми беше лесно на времето — каза графинята.

Мери погледна пак графинята, но не се удържа да хвърли и един поглед на Стивън. Той се взираше мрачно в чашата си с вино. Пак ли го беше ядосала с нещо?

Мери се обърна към майка му с непресторено любопитство.

— Защото си саксонка ли?

— Не само съм саксонка, но и незаконна дъщеря на баща си — призна откровено Сеидре. — А Ролф, както сигурно си чувала, беше един от най-доверените хора на Завоевателя. Нямаше как пропастта помежду ни да бъде по-голяма, особено след като той преследваше задачата да подчини всички земи на север. Уилям се отнасяше много брутално с хората от нашия край. Когато срещнах за пръв път мъжа си, той нареждаше да изгорят до основи едно малко село за това, че беше дало подслон на няколко саксонски стрелци. Те бяха направили засада на хората му. Нареди не само да изгорят всички къщи, но и да унищожат запасите от жито. Това означаваше, че всички селяни не

само щяха да студуват през зимата, но и да гладуват. Помолих го за милост, но той отказа. Да знаеш само колко го мразех!

Слисаната Мери не откъсваше поглед от нея.

— Но... ако си го мразила толкова, как си могла после да се влюбиш в него? — Докато Мери чакаше отговора на графинята, усещаше повече от всякога присъствието на Стивън до себе си. Само няколко сантиметра разделя телата им. Невъзможно беше да не го усеща и се терзаеше от близостта му, колкото повече седяха заедно. Обаче той не помръдваше и сякаш не дишаше. Беше погълнат от разговора между нея и майка му или поне така изглеждаше.

— Ами... — Лейди Сеидре се усмихна леко — той е един от най-хубавите мъже на света, нали? Нямаше как да не забележа това. Освен това, както знаеш, мъжът ми е добър по душа. Той изпълняваше заповедите на краля си и нищо повече, а всички сме длъжни да правим така. Влюбих се в него, въпреки че тайно помагах на братята си, които бяха бунтовници. Нещата скоро тръгнаха още по-зле, защото той се ожени за сестра ми Алис, която беше законородена за разлика от мен. Бяхме врагове от самото начало, но се влюбихме един в друг — за миг тя потъна в спомените за миналото. Лицето ѝ стана удивително младо. Това сигурно се дължеше на розовата светлина, но очите ѝ пламнаха от само себе си. Тя въздъхна. — Не беше лесно. Предавах го непрестанно, тъй като си мислех, че изпълнявам дълга си. Той се сърдеше много. Но... времето лекува всички рани, Мери. То излекува и нашите. А когато раните болят по-малко, любовта се завръща и е по-силна отпреди.

Мери се зачуди какво е станало с Алис, първата жена на графа. Явно бе починала съвсем навреме и е позволила на графа да се ожени за дамата на сърцето си.

— Това е малко тъжна история — каза Мери, която усещаше, че Стивън слуша напрегнато, — но е хубава, много хубава.

— Извадих голям късмет — каза Сеидре. Тя се усмихна ласкаво. — И ти също, скъпа моя, въпреки че още не го знаеш. Понякога пътят към щастието е дълъг и труден, но несгодите правят още по-сладка наградата накрая.

Мери погледна към чинията, от която ядеше заедно с мъжа си. Въпреки че се хранеха заедно и той ѝ избираше най-вкусните късчета, в действията му нямаше топлина и обич. Дългът изискваше от него да

се държи учтиво. Нищо повече. Мери за миг изпита прилив на най-глупашки романтизъм, който иначе се стараеше да избягва. Усети, че мечтае за любовта, която графинята беше изпитвала към графа, любов, достатъчно силна, за да издържи и най-лошите времена. Любов, която да издържи завинаги.

В залата беше необичайно тихо. Мери забеляза, че много воители от свитата, които седяха долу, са слушали всяка дума на графинята. Внезапно погледна нагоре. Разбра за какво си мислят всички, включително и графинята. До един бяха убедени във вината ѝ. Смятаха, че тя, подобно на лейди Сеидре, е постъпила вероломно с мъжа си от невнимание, но въпреки това съвсем умишлено. В любовната история, разказана на пълен стомах и в блажената дрямка, причинена от хубавото вино, предателството беше приемливо и даже романтично, но в действителността не беше така. Тя отвърна на погледа на графинята.

— Аз не предадох мъжа си, мадам — каза тя само на нея, но гласът ѝ прозвуча отчетливо и всички го чуа. — Никога няма да наруша брачната си клетва.

Стивън не бързаше да се прибере, за да си легне. Въпреки че беше изтощен, той седеше в голямата зала пред угасващия огън. Много войни спяха на сламениците си. Майка му и сестра му отдавна си бяха отишли, както и жена му. Усещаше, че клепките му натежават, но още се взираше в нажежените въгленчета и в последните пламъчета. Страстното отричане на обвинението в лицемерие на Мери още отекваше в ушите му.

Предната врата се отвори с трясък и се затвори не по-малко шумно. Звукът го разбуди от унеса. Бранд влезе бавно в залата. Видя Стивън и се сепна, а след това се засмя.

— Какво? Не си ли си легнал още?

Приблужи се. Беше съвсем ясно какво го е задържало буден досега. На лицето му се беше изписало задоволство. Когато се настани до брат си, Стивън забеляза, че русата му коса е разрошена и в нея има сламки.

— Ако имах такава жена, нямаше да се бавя тук — изрече със смях Бранд.

— Може би това е проблемът.

Усмивката на Бранд се стопи.

— Какво те мъчи, Стивън? Не си особено щастлив.

— Трябва ли да питаш? — В гласа му ясно се долавяше горчивина и той реши да говори по-спокойно.

— Зная, че не ти е било приятно да отидеш да воюваш срещу Шотландия — каза бавно Бранд. — Но нямаше избор. Сигурно тя разбира.

— Нито тя ме разбира, нито аз я разбирам — Стивън се беше изправил и стоеше с гръб към брат си. Бранд не отговори и той се обърна бавно. — Кажи ми, братко, какво мислиш за жена ми?

Бранд заговори предпазливо.

— Ама че въпрос.

— Не ти ли прилича на ангел? Красота, съвършенство и невинност?

— Да.

Стивън се засмя.

— Тя не е нито съвършена, нито невинна.

Бранд стана.

— Стивън, знам какво се е случило. Джефри ми разказа.

— Тогавя знаеш, че тя е една малка лъжкиня.

Бранд се подвоуми.

— Хубаво е, че си разкрил истинските й намерения. А сега забрави това. Върви й направи един наследник. А после я прати в изгнание, ако пак постъпи така.

— Колко просто звучи това — Стивън погледна Бранд с присмехулна усмивка. — Боя се, че няма да имам желание да я пратя в изгнание, дори и да съм длъжен да постъпя така.

Бранд отвърна на погледа му.

— Ще трябва да го направиш, Стивън. Този път тя не постигна нищо с шпионирането си, но я си представи какво ще стане, ако следващия път успее да предупреди Малкълм? Много нормани ще загинат в този ден, може би дори ти и аз.

Той беше стиснал зъби.

— Мислиш ли, че не знам това? Много добре го знам!

— В такъв случай гледай да не го забравиш — заяви сериозно Бранд. След това се усмихна и стисна рамото на брат си. — Късно е.

Знам какво те мъчи. Върви при прекрасната си жена и ѝ направи наследник. Гарантирам ти, че това ще проясни мислите в главата ти.

Бранд се ухили.

Стивън го изпрати с поглед. Бранд прекоси залата и отиде при самоделния си сламеник. Стивън нямаше как да признае на брат си, че се бави в залата, защото се страхува. Сексуалното въздържание, дори и само по отношение на жена му, беше невъзможно — поне докато тя не зачене или не му даде наследник. Затова възнамеряваше да обладава Мери, колкото пъти му се приискаше, тъй като тя трябваше да забременее. Но как да овладее себе си? Защото се боеше, че въпреки вероломството ѝ ще го обземе неукротима страст към нея. Ако това станеше, Мери веднага щеше да се досети и да удържи победа над него.

Всички инстинкти, които бе развил у себе си, го предупреждаваха за грозящата го опасност, когато влизаше в двубой или тръгваше на война. Безспорно щеше да стъпи на опасна територия, когато влезе в леглото и. Щеше да ѝ даде огромна власт над себе си, власт, с която не смееше да подсили позициите ѝ.

А ако заплахите му да я прати в изгнание се окажеха само сапунени мехури, тя скоро щеше да разбере и това. Мери се беше проявила като твърде умна досега. Заплахите му не трябваше да звучат току-така. Ако имаше сериозно основание, той бе длъжен да постъпи, както повеляваше дългът му, трябваше да я отпрати оттук, колкото и да му е неприятно.

Ако не го направеше, Мери щеше да го доведе до гибел.

Стивън се извърна бързо. Не беше страхливец. А да се боиш от жена си е връх на малодушието. Винаги беше изпълнявал дълга си. Ако тя се окажеше виновна, веднага щеше да я прати в изгнание. И ще се владее в леглото, така че тя да не се досети колко е полудял от любов по нея. Не се ли беше научил преди много години, още съвсем малък и заложник в двора, как да потиска и овладява чувствата си? Това беше единственият начин да оцелее. Сега може би контролът над душата му щеше да се окаже единственият начин за оцеляване.

Мери не се преструваше, че спи. По обичая лежеше гола под одеялата и кожата на леглото си. Косата ѝ беше развързана, пусната на свобода и разрошена. Проблясваше на трепкащата светлинка от свещта. Беше се изкъпала преди вечеря, както ѝ предложи Стивън, обаче не в неговата вана, в която водата беше мръсна. Беше измила и косата си, тъй като знаеше, че Стивън ѝ се възхищаваше преди.

Мери прегърна възглавницата. Помисли си с тревога за мъжа си. Щеше ли да спи с нея тази нощ? Щеше ли да се опита да я люби? Не смяташе, че той ще си създава излишни неудобства, като спи на сламеник долу в залата, колкото и да искаше да я отбягва. По време на вечерята от време на време ѝ обръщаше внимание и тя реши, че ще легне при нея през нощта. Но не смееше да мисли дали ще я докосне изобщо.

Зарадва се много, че не му каза нищо за забременяването. Тогава той щеше да има удобен повод и извинение за това, че страни от нея и щеше да задоволява страстта си някъде другаде. Самата мисъл за приключението му с някоя друга жена накара Мери да настръхне. Помисли си, че ще изтърпи почти всичко, но не и това. Не и неверността му.

Мислите ѝ се насочиха към майката на Стивън. Натъжи се, когато си спомни за нея. Лесно си представяше как се е чувствала лейди Сеидре като малко момиче, чийто баща е загинал, а братята ѝ са лишени от владенията си и се крият, докато подготвят въстанието си. И въпреки това се е влюбила в своя враг, в мъжа на сестра си. Историята беше трагична и като че ли нямаше изход. Обаче такъв се беше намерил, и то прекрасен. Незаконороденото саксонско момиче беше станало графиня Нортъмбърланд, жена на любовника си, майка на трима силни сина и една много хубава дъщеря. Лейди Сеидре беше могъща, изискана и обичана.

Мери закопня за подобно бъдеще и за себе си. Но сигурно бе полудяла, щом си въобразяваше такива неща. Щеше да бъде напълно достатъчно, ако можеше да се радва на благоволенieto на Стивън. Никога нямаше да получи такава любов от него. Но... щеше да има деца. Сърцето ѝ се преобърна. Или поне едно дете. Може би взаимната им любов към това дете ще ги сближи, може би някой ден той щеше да се влюби безразсъдно в нея. А нямаше ли това да ѝ бъде достатъчно?

Кожата на Мери настръхна, защото отвън се дочуха стъпките на Стивън. Всички надежди и размисли за тяхното бъдеще моментално се изпариха. Тя се вцепени. Не помръдваше. Не смееше да диша. Вратата скръцна леко, когато той я отвори и затвори. Раменете я заболяха от напрежение. Слушаше как той се разсъблича. Първо откачи колана за меч, който издрънка шумно, докато го полагаше на земята. Другите колани се стовариха на земята, без да се церемони. Мери долови тихото прошумоляване на плата на туниките му. Представи си го как стои с голи гърди, по ботуши и панталони. Ботушите тупнаха глухо на пода. Още плат прошумоля закачливо.

Каква жена съм аз? Мери си задаваше този въпрос, докато той се настаняваше в леглото до нея. Тялото му не докосна нейното, но тя не успя да се отпусне. Плътта ѝ вибрираше мъчително от непосредствената му близост. Как бе възможно да има такова въздействие върху нея? Животът ѝ се беше превърнал в пълна бъркотия. Нещо трябваше да я спаси от гибел, но не я беше грижа за това. Вместо това лежеше сковано и се надяваше той да я докосне. Досети се, че няма да го направи.

Не го направи. Изминаха няколко дълги, мъчително бавни, минути. Мери се запита дали пък той не мисли, че е заспала. Не смяташе, че ще се отнесе с уважение към нея, не и при настоящите обстоятелства. Постепенно на Мери ѝ стана ясно, че той не възнамерява да я докосва. Странеше от нея въпреки думите си отпреди малко. Мили боже, ако не им бе останала страстта един към друг, значи нямаха нищо и нямаше никаква надежда за бъдещето! И най-отчаяните ѝ молби нямаше да го накарат да се обърне към нея!

Мери се ужаси. Възможно ли бе изведнъж да е станал безразличен към нея? Възможно ли бе подслушването ѝ да е угасило ярките пламъци на страстта им?

Мислеше с трескава бързина. Страстта беше старо женско оръжие. За тях двамата това можеше да се окаже ново начало или поне единственият израз на интимност, може би единственото, което щяха да споделят заедно. Съблазняването от край време беше метод за възстановяване на замряла връзка. А Стивън нямаше да ѝ откаже, нали? Възможно ли бе да не успее да го съблазни?

Подтикната от отчаяна храброст, Мери се обърна с лице към него. Той лежеше на своята страна на леглото и не гледаше към нея. Мери се уплаши, че ще я отхвърли, но докосна рамото му.

Тялото му се бе стегнало и на допир приличаше на дървено.

— Какво правиш? — процеди през зъби той.

Нямаше какво да му отговори. Затова Мери плъзна ръката си по големия му бицепс, а след това притисна тялото си към неговото. Гърдите ѝ се опряха в гърба му, бедрата ѝ обгърнаха задните му части. Докосна с устни едно сладко петънце на шията му, точно под ухото му.

Той отскочи рязко.

— Веднага престани, госпожо. Предупреждавам те.

Гласът му звучеше сурово. Мери застина. Зачуди се дали тонът му се дължи на гнева му... или на желанието му.

— Стивън, аз съм твоята жена.

Той не каза нищо, но тя долови неспокойното му пресекливо дишане.

Мери се притисна още повече. Искаше ѝ се да му каже, че го обича. Прокара ръка по гърдите му и след това я спусна надолу по корема. Ахна. Щръкналият му връх трепна срещу нея. Той беше дебел и набъбнал, хлъзгав и възбуден. Тялото ѝ заликува от радост. Независимо от зейналата пропаст помежду им той я желаше лудо.

— Стивън — прошепна тя. Шепотът ѝ прозвуча като стон. Докато говореше, пръстите ѝ се обвиха около него. Той си пое дъх. Беше твърд и дълъг.

— Ти си вещица — грубо през зъби просъска Стивън.

Тя забеляза, че той се бори с желанието си към нея. Не разбираше защо.

— Не, аз съм жена ти — отвърна тя. Болезненото ѝ въодушевление я караше да постъпва безразсъдно дръзко. Помилва го, както той я беше научил. Той изохка от сподавено удоволствие. Мери почна да трепери. — Моля те, Стивън. Ела в мен, скъпи, моля те.

— Проклетата да си — каза той, но се претърколи с удивителна бързина и я притисна под себе си. Мери го прегърна здраво и разтвори широко бедра, за да се нагласи към него. Половият му член я буташе, но той се беше вцепенил и не помръдваше навътре.

Погледите им се срещнаха. Неговият беше измъчен.

— Защо се бориш със себе си? — извика тя. — Защо се бориш с мен? Ела, скъпи, моля те!

Стивън помръдна. Без да каже и дума, навлезе в нея и зарови твърдата си дълга мъжественост дълбоко в тялото ѝ. Мери изохка от удоволствие. Той се дръпна леко. Цялото му тяло потрепери, докато той се мъчеше да се овладее. После бавно, много бавно пак навлезе в нея.

Мери заплака. Никога досега не беше изпитвала подобно удоволствие. Обаче усети, че той си налага един необясним контрол. Защо?

— Стивън — задиша на пресекулки тя, — не мога да... издържа... това.

Той изстена. И контролът му се разхлаби. Мери изкрещя, когато той почна да се движи бързо, силно и безразсъдно. Отметна глава назад от възторг. Ридаеше от невероятното удоволствие. Инстинктивно усещаше, че е спечелила, въпреки че не знаеше каква е наградата.

Стивън спря и я целуна. Мери захлипа. Целувката на Стивън беше лакома и гореща. Може би не изпитваше нищо към нея, но тук в леглото тя значеше за него всичко. Целувката му я хвърли в нов екстаз и зашемети и двамата.

Стивън изръмжа тихо и гърлено. Проникна още по-дълбоко в нея, като внимаваше повече отпреди. Потопи се в пълна забрава и се отдаде без остатък на страстта си. Мери го пое охотно в себе си.

Страстта им излезе извън контрол. Любовниците се вкопчиха един в друг и се затъркаляха по леглото, като за малко не паднаха от него. Той стана на колене. Тя също. Пак се целунаха. Езиците им се сплетоха подобно на телата преди малко. Стивън я отдръпна внимателно от себе си. Тя стисна таблата на кревата. Ръцете му се плъзнаха по влажната ѝ набъбнала женственост. Той прошепна нежно в ухото ѝ една гальовна дума, след която произнесе нещо значително по-нецензурно. Това беше прекалено много за Мери. Когато той навлезе отзад в нея и изпълни матката ѝ с горещото си семе, тя заплака диво от екстаз. Вълната от удоволствие я заля неудържимо, без да се оттегля от нея. След като умря и се роди отново, тя се усмихна на себе си. Още имаше надежда.

— Моля те, не ме пренебрегвай, Стивън.

Стивън лежеше по гръб. Беше се завил до кръста. Едната му ръка закриваше лицето му. Беше си възвърнал здравия разум преди известно време, но не желаше да си дръпне ръката и да я погледне. Знаеше добре, че тя не е в състояние да види изражението на лицето му. Но нима не се бе разкрил достатъчно? Съжаляваше за всеки миг от изминалия час. Съжаляваше, че се е напил от ейла. Съзнаваше ясно, че няма как да избегне занапред подобно самоунищожително поведение.

Свали бавно ръката си. Мери седеше най-безсрамно в леглото до него. Малките ѝ гърди бяха голи. Зърната им се бяха втвърдили от студа. Косата ѝ се спускаше в безпорядък по раменете ѝ. Пламъкът на свещта я обагреше в златист оттенък. Тя изглеждаше доволна като котенце, което е излапало всичкия крем. Гласът ѝ беше съвсем обикновен, но не и усмивката ѝ. Тя будеше най-неприлични мисли и сякаш го закачаше. Същевременно изразяваше пълно задоволство.

Стивън се прокле. Слабините му се събуждаха отново, докато я гледаше и си мислеше колко много си подхождат с нея. Тревогите му се оправдаваха. Страстта му беше излязла извън всякакъв контрол. Тя беше разбрала това. И изглеждаше предоволна. Всъщност жената, която седеше до него, беше достатъчно прелестна, за да го привлече отново. А той знаеше, дяволски добре знаеше, че не бива да харесва нищо в нея.

— Изглеждаш доволна, мадам — изрече хладно той.

— Така е — тя се извиваше като котка и още се усмихваше. — Ти ми достави удоволствие.

Стивън стана и се надвеси над нея.

— Не спя с теб, за да ти правя удоволствие.

— Не, ти предпочиташ да страдаш, но не и да промениш отношението си към мен. Защо? Заради някаква неуместна гордост?

— Задаваш твърде много въпроси, мадам. Аз съм твоят господар. Не съм длъжен да отговарям на въпросите ти.

Болката я проряза.

— Току-що се любихме страстно, а ти се преструваш, че не е станало нищо, нали? Значи продължаваш да ме наказваш заради вероломството, което, кълна ти се, не съм вършила!

— Помежду ни нямаше нищо друго освен взаимна похот — изрече той грубо. Каза си, че не бива да ѝ вярва — не бива, фактите

бяха кристално ясни. Трябваше да е луд, ако ѝ повярваше.

Тя се разсърди.

— Милорд — каза тя с все така сладък глас, — знай, че съм виждала много мъже и жени да спят заедно. И те уверявам, че техните усилия не могат изобщо да се сравняват с... нашите! За глупачка ли ме смяташ?

— Гледала си как мъжете и жените спят заедно? — повтори той. Неверието изведнъж се превърна в неудържим смях. Разбира се, че е гледала. Любопитството ѝ беше неутoliko. — Значи, госпожо, ти ми казваш, че си шпионирала любовници и дори не се изчервяваш от това?

— Виж какво, Стивън, имам шест братя. Нямахме как да стоя непрекъснато със затворени очи. Постоянно се питах защо преследват така жените. Всъщност, докато ги гледах, ми беше много смешно. Нищо повече.

Той се разсмя въпреки волята си. Без да иска, си представи как Мери се спотайва в храстите и шпионира любовните двойки. Мери се засмя заедно с него. Той се намръщи веднага щом забеляза това. След това тя го изгледа продължително и дръзко за негов ужас.

— Смятах за много забавно цялото това пъхтене и боричкане, докато ти не ме научи, че тук няма нищо забавно.

Той се насили и я погледна в очите. Мъжествеността му щръкна от само себе си.

— Вярвай каквото искаш, мадам. Ако си решила, че нашата страст е нещо специално, свободна си да вярваш в това. Аз искам син. Искам син от теб и колкото по-скоро го получа, толкова по-добре. Това е всичко.

Мери го изгледа немигащо. След това дръзна да му се усмихне отново, но вече самодоволно.

— Щом така казваш, милорд, нека да е така.

На сутринта го събуди с ръцете и устата си, а след това дръзна да го предизвика с още малко звучен смях.

Мери знаеше, че е извадила невероятен късмет. Неизвестно защо съдбата беше решила да се отнесе добре към нея. Защото тя и Стивън явно бяха сключили трайно примирие.

Нощем той се любеше с нея. Страстта опровергаваше нелепите му приказки. Той не отделяше ръце от нея. Ликуваше в тялото ѝ. Страстта им беше несъмнена и със сигурност необичайна. Нощем Мери изпитваше върховно удоволствие в леглото им. Радваше се и на пълното му доверие и летеше на крилете на сладката надежда.

Денем той се държеше учтиво. Мери отвърщаше с не по-малка любезност. Беше достатъчно проникателна, за да се досети, че не ѝ е простил, нито пък е забравил нещо. Още ѝ нямаше доверие. Но се държеше с нея възможно най-добре. Това ѝ стигаше. Засега. Това беше началото, от което имаха нужда, началото, за което беше мечтала. От време на време дръзваше да се надява, че ще я погледне сърдечно и с копнеж както преди. С течение на времето може би щеше да има още подаръци, друго доказателство за чувствата му. Щеше да се появи и резултатът от любовта му. След време може би щеше да получи още една роза.

Минаха няколко дена. Мери не бързаше за никъде. Смяташе, че бракът им върви към възстановяване, щом той продължава да я обсипва със страстта си нощем, а денем да се държи вежливо.

Само едно малко петно разваляше картината — бременността на Мери. Не му беше казала. Все още. Тревожеше се от това, защото не обичаше да постъпва нечестно и защото подозираше как ще реагира Стивън, ако сам научи истината. Този път щеше да има право да я обвинява, че го е измамила. Трябваше да му каже скоро, разбира се, но по-добре беше да почака още някой и друг месец. Месечното ѝ време винаги беше непредсказуемо, затова нямаше да има повод да я обвинява, че го заблуждава. Чиста измама си беше, че не му казва нищо, но Мери нямаше избор. Бракът им още не беше стъпил на достатъчно здрави основи. Мери беше решила твърдо двамата да продължат да прекарват бурни нощи, защото това беше единствената форма на интимност помежду им. Беше сигурна, че ако Стивън разбере, че е бременна, веднага ще престане да се люби с нея. Докато той ликуваше, обладавайки тялото ѝ, му беше все едно дали го е надхитрила, или не. Тя знаеше добре това. Не беше готов да признае, че тя му е нужна. Мери не възнамеряваше да му дава никакъв повод да избяга от леглото ѝ и да търси удоволствие някъде другаде.

Тъй като всичко вървеше доста добре, Мери се изненада много, когато Стивън дойде при нея една сутрин в кухнята. Доколкото знаеше,

той не беше стъпвал в кухня нито веднъж през живота си. Когато го видяха, се вцепени не само тя, но и всички готвачи и слугини. Лицето му беше мрачно и потъмняло. Мери усети лошо предчувствие. Бутна настрана пая с месо, който оглеждаше и се втурна към мъжа си.

— Милорд? Какво се е случило?

Лицето му се разкриви, когато той се помъчи да се престори на весел. Но си личеше, че изпитва единствено отвращение. Хвана я за ръката и я поведе навън.

Имаш посетител, мадам.

— Посетител ли? — Мери се обърка. — Но кой?

Той се усмихна пак, този път доста неприятно.

— Брат ти Едуард.

Мери застина. Лицето ѝ побледня като на смъртник.

— Едуард?

Стивън се озъби.

— Защо се изненадваш, скъпа моя? Не очакваше ли подобно посещение?

Мери усети, че над усилията ѝ да се сдобри с него е надвиснала голяма опасност. Стивън я гледеше така, сякаш е някаква гнусна предателка.

— Не! — извика тя и сграбчи ръкавите му. — Не! Не! Не съм викала Едуард! Не знам какво означава това!

— Ако не си го викала и не знаеш целта на посещението му — изрече студено Стивън, — скоро ще узнаеш. Той те чака в залата, мадам.

Стивън я изведе от кухнята. Двамата тръгнаха през двора към централната кула. На Мери ѝ се наложи да тича, за да не изостава. Крачките му бяха големи и решителни. Стискаше здраво ръката ѝ. Явно беше сърдит и си мислеше най-лошото.

— Стивън! Спри! Моля те!

Спряха пред задната врата, през която влизаха само слугите, за да внесат топлата храна в залата. Мери се беше отчаяла и не можеше да повярва на лошия си късмет — Едуард беше дошъл във възможно най-неподходящото време. Защо не дойдеше другия или по-другия месец, когато Стивън щеше да бъде убеден в невинността ѝ или поне когато инцидентът с подслушването бъде позабравен малко? Мери си помисли, че надеждата ѝ съвсем не е напразна, защото тя вярваше, че за един-два месеца той ще склони да капитулира пред доводите ѝ и че те двамата ще изпитват един към друг нещо повече от гореща страст нощем — а именно доверие.

— Не желаяш ли да поздравиш брат си, мадам?

— Не! — Думата изскочи от устата на Мери напълно несъзнателно. В същия миг разбра, че има възможност да откаже да види Едуард и по този начин ще си върне доверието на Стивън. Трябваше да откаже. Ако обърнеше гръб на семейството си особено сега и по такъв категоричен начин, Стивън щеше да приеме факта, че верността ѝ принадлежи само на него.

Но нямаше да постъпи така. Самата ѝ природа се разбунтува при тази мисъл. Беше невинна по отношение обвинението във вероломство, беше най-добрата възможна съпруга на мъжа си и не желаяше да къса връзките си със своето семейство нито сега, нито за в бъдеще. Нямаше да го направи.

А и Едуард носеше вести от нейното семейство. Не беше получавала никакви новини от Шотландия след битката за Карлайл, когато семействата им отново почнаха да враждуват.

— Не искаш ли да говориш с Едуард? — попита Стивън с присвити очи.

В очите на Мери бликнаха сълзи. Имаше мрачното предчувствие, че скоро ще съжалява за този ден.

— Трябва да говоря с него.

Гласът ѝ звучеше едновременно напрегнато и сломено. Неговата усмивка също беше сломена. Махна с ръка.

— След теб, госпожо.

Гласът му беше подигравателен и изпълнен с горчивина. Мери го погледна в очите.

— Не вярвай на най-лошото. Моля те. Няма да те предам, господарю мой.

— Скоро ще разберем, нали? — отвърна студено Стивън.

Мери се ядоса. Колко бързо стигаше Стивън до погрешни заключения! Тя влезе бързо в залата, без да му обръща повече внимание.

Беше съвсем празна, което се случваше рядко. Като изключим брат ѝ, разбира се. Той седеше на дългата маса на подиума. Придружаваше го Фъргъс, един от най-близките роднини на баща ѝ. Сърцето на Мери се изпълни с радост въпреки лошото ѝ предчувствие. Ох, колко обичаше Едуард, а откога не го беше виждала! Тя се дръпна от ръката на мъжа си, хукна през голямата зала и се хвърли в обятията на най-големия си брат.

Извика леко, когато той я прегърна. Едуард я обичаше. Откакто бе проходила, той винаги беше наблизко, за да я предпази да не направи някоя лудория. А след това винаги съумяваше да я сдържи да не прекали с пакостите. Той беше не само най-големият ѝ брат и нещо като герой за нея, но и мил, скъп приятел, приятел, който ѝ беше липсвал много, приятел, от когото имаше голяма нужда. Най-накрая Едуард я предаде на Фъргъс, който я стисна като някакъв гигантски мечок. Мери си изтри сълзите, когато големият червенокос мъж я пусна. Радваше се и тъжеше едновременно.

— Направо светиш от радост, малка сестро — каза тихо Едуард, докато ѝ се усмихваше и я гледаше преценяващо. Когато се усмихваше, се превръщаше в един от най-хубавите мъже, които беше виждала. Зъбите му бяха съвсем бели, а кожата — с хубав кафеникав загар. Косата му беше толкова тъмнокестенява, че приличаше на черна. — Бракът ти се отразява добре.

Мери едва не се разсмя. Преди няколко дена би се съгласила най-чистосърдечно с думите му. След това забеляза, че Стивън стои зад нея и слуша и гледа безмълвно. В усмивката ѝ се появи упоритост.

— Не съжалявам, че се омъжих.

Това беше истината. Надяваше се, че Стивън я разбира.

Погледът, който ѝ хвърли Стивън, определено бе враждебен. Мери едва не отскочи назад. Той ѝ се усмихна подигравателно.

— Порадвай се на гостите си, госпожо. И тъй като явно ти се иска да останеш насаме с тях, ще те оставя и ще ходя да си гледам работата.

Стивън си тръгваше. Мери забрави за брат си и хукна подире му.

— Чакай! Господарю! — Тя го настигна. — Какво правиш, Стивън? Защо ме оставяш сама с Ед? Защо не останеш с нас? — Тя шепнеше бързо и тихо.

— Не се ли доверяваш на самата себе си, Мери?

Тя трепна.

— Искаш да провериш верността ми ли?

— Искам да те оставя сама да си нахлузиш въжето — тросна се той. След това рязко я изостави и изчезна като вихрушка. Тежката врата на централната кула се затръшна с трясък зад гърба му.

Мери потрепери. Мили боже, Стивън изобщо не ѝ вярваше. Би го помислила за луд, ако не ѝ беше казал защо я оставя сама. Но той не беше луд. Защото вместо да седи с нея и брат ѝ и да не ѝ дава никаква възможност за предателство, той най-хладнокръвно беше предпочел да я остави сама с тях и да замисля каквито планове ѝ хрумнат.

— Явно не е много доволен от моето посещение — изрече с въздишка Едуард. — Докато се прегръцахме, гледаше ни така, сякаш ще ни убие всеки момент. Смятам, че това беше проява на неуместна ревност.

— Не, той не ревнува от теб, Ед — успя да промълви Мери.

— Добре ли си, Мери? — попита Едуард, докато Фъргъс се мръщеше.

— Разбира се, че не е добре — заяви грубо Фъргъс. — Омъжена е за самия дявол и при това той я мрази. Трябва да върнем момичето къщи с нас, Ед.

— Не! — извика Мери. Тази идея я потресе. — Не е толкова лош, Фъргъс, наистина. — Тя си пое дъх, за да се успокои. — Просто

се изненадвам, че ни остави сами.

Но изненадата ѝ постепенно изчезна. Дали Стивън не мислеше да я подмами да разкрие предателската си същност? Реши, че той не би я оставил да заговорничи срещу него. Сигурно е оставил шпиони наоколо. И... и при тази мисъл сърцето ѝ заби по-бързо... тъй като тя нямаше намерение да го предава, шпионите нямаше да имат какво да докладват.

— Мери? — Едуард я хвана за ръката. — Действително ли не съжеляваш, че се омъжи за него? — Говореше тихо, за да не го чуят никакви евентуални шпиони. Едуард също беше съобразителен.

— Не, Ед, не съжелявам, че съм жена на Стивън — отвърна с обичайния си глас и тон тя. Нека да ме слушат шпионите, помисли си тя с внезапно задоволство. — Но не е лесно. Разбираш ли, много се старая да спечеля доверието на мъжа си. Той ме обвини във вероломство, защото ме хвана, че го шпионирам.

Едуард побледня.

— Мери... заради татко ли? Ще шпионираш ли мъжа си?

— Не! Не! Татко каза ли ти, че поиска да шпионирам Стивън? Никога няма да шпионирам мъжа си! Просто проявих любопитство, нали знаеш колко обичам да си завирам навсякъде носа — тя усети, че горещи сълзи започват да парят очите ѝ. — Много съжелявам за глупавата си постъпка. Тъкмо разбрахме колко е приятен бракът, когато Стивън ме завари, че подслушвам. Сега си възстановяваме отношенията отпреди инцидента. Стивън почти ми беше простил. Може би вече беше започнал да разбира, че съм невинна, когато ти дойде. Много се радвам, че те виждам, но сега Стивън си мисли, че пак го предавам. Защото смята, че си дошъл да получиш някакви сведения от мен или за да заговорничиш с мен срещу него.

Едуард въздъхна и я поведе към масата.

— Съжелявам. Всъщност Малкълм ме прати, за да разбере защо не си успяла да го предупредиш за нападението. С радост ще му кажа, че нямаш намерение да нарушаваш брачния си обет. Всъщност вече му го казах, тъй като те познавам като себе си.

Мери прегърна брат си.

— Благодаря ти, Ед.

На върха на езика ѝ беше да попита Едуард как е възможно баща им да иска толкова ужасно нещо от нея, но тази тема беше твърде

болезнена и тя се отказа.

Вместо това си спомни за мъжа си. Представи си доклада, който ще му представят шпионите. Настроението ѝ се оправи незабавно.

— А сега стига толкова политика. Добре ли е Едгар? Чух, че са го ранили при Карлайл.

Едуард и Фъргъс останаха за обяд. Настроението на Мери беше прекрасно. Смееше се доволно и се усмихваше постоянно. Това, което беше започнало като ужасен удар по брака ѝ, се беше превърнало в дар от съдбата! Защото шпионите на Стивън щяха да докладват за разговора между нея и брат ѝ с всички подробности и той щеше да узнае, че тя никога не го е шпионирала.

Стивън сигурно тепърва щеше да разговаря с шпионите, защото на обяд видимо беше недоволен. Не обръщаше внимание на Мери. Всеки път, когато смехът ѝ отекнеше, устните му се присвиваха още по-силно. Тя не се вълнуваше от това. Скоро, съвсем скоро той щеше да узнае истината, и тогава едва ли щеше да я пренебрегва така.

Отначало между Стивън и Едуард имаше известно напрежение. Това не беше първата им среща. Бяха разговаряли в двора в Лондон преди и по време на сватбата ѝ. Мери си спомни, че тогава те се спогаждаха много добре. Но сега, толкова скоро след Карлайл, Едуард беше мрачен и тих, а Стивън — недоволен и потънал в мисли. След като Мери получи твърд отказ на опита си да го включи в разговора, графинята се опита да изглади нещата.

А лейди Сеидре имаше голям опит в уреждането на спорове и наглед непримирими противоречия. Тя бързо въввлече и Стивън, и Едуард в разговор на невинни и безопасни теми. Напрежението спадна и изчезна почти мигновено. Скоро стана ясно, че Стивън и Едуард се харесват въпреки скорошната битка за Карлайл, въпреки продължителната война, която лежеше като зейнала пропаст помежду им. Почнаха да разговарят с нарастваща симпатия. Гледаха да избягват темите, свързани с политиката под мъдрото водачество на графинята. Тя беше видимо доволна и с удоволствие следеше как се развива разговорът.

Радостта на Мери нарастваше, докато гледаше брат си и мъжа си. Не се и съмняваше, че някой ден Едуард ще стане крал на Шотландия. Това щеше да бъде добре за Нортъмбърланд. Може би, защото брат ѝ не беше толкова войнствен като баща ѝ, макар и да не му отстъпваше по смелост. Беше по-миролюбив и не толкова агресивен. При неговото управление постоянните битки по границата щяха да намалеят и постепенно да спрат. Мери си представи деня, в който щеше да зацарува мир. Дори си представяше още пиршества като това. Мъжът ѝ и брат ѝ щяха да ядат на една и съща маса. Щяха да се държат приятелски и да бъдат добре разположени един към друг.

Едуард и Фьргъс заминаха след обяд. Бяха дошли в Олнуик с доста голям отряд. През цялото време хората им ги бяха чакали извън крепостните стени. Мери ги гледаше как си отиват от крепостта. Чувстваше се едновременно ужасно щастлива и непоносимо тъжна. Кога ли щеше да ги види отново? Дали мечтите ѝ някога щяха да се превърнат в реалност?

Мери крачеше неспокойно из спалнята. Чакаше Стивън, който си дойде много късно тази вечер. Беше изчезнал след обяда и оттогава не го беше зървала. Очакваше с нетърпение този момент през целия следобед и вечерта. Досега Стивън трябваше да е научил, че е невинна. Най-сетне щеше да може да снесе този товар от плещите си и да почувства облекчение.

Той явно се изненада, когато видя, че е будна. След това високомерният му поглед се плъзна встрани от нея и той почна да се съблича.

Мери беше смаяна. Нищо ли нямаше да ѝ каже? Или бе толкова горделив, че не искаше да си признае, че е сгрешил? Или просто не го интересува? Но не... това беше невъзможно!

— Господарю? Позволи ми да ти помогна.

Тя се втурна към него, но той не я погледна.

— И сам ще се справя — каза той и дръпна ръцете ѝ от колана.
— Върви в леглото.

Мери се вцепени. Нещо не беше наред.

— Стивън? — Тя сложи ръка на гърба му. Той вече беше свалил горната си туника, но се обърна рязко и ръката ѝ падна от тялото му.

— Не ми досаждай, Мери.

— Какво... какво има?

— Какво има ли? — Той се засмя грубо. — Нищо, скъпа жено, съвсем нищо.

— Не си ли разговарял с шпионите си? — попита откровено Мери.

Той я погледна, докато си пускаше долната туника на пода. Отражението на пламъците танцуваше по широките му голи мускулести гърди.

— Шпионите ми?

Сърцето на Мери потъна в петите ѝ.

— Нямах ли шпиони, които да подслушват разговора ми с Едуард?

— Не, Мери, нямаше.

Мери беше толкова разочарована, че дълго не продума. Накрая в очите ѝ се появиха сълзи.

— Много си тъжна.

Той седна на леглото и изрита ботушите си един по един.

— Защо? — прошепна тя. Всичко ѝ беше като в мъгла и не виждаше ясно лицето му. — Защо нямаше?

— Точно поради тази причина, поради която си искала те да са там, госпожо. — Той се съблече чисто гол и мина покрай нея към леглото. — Шпионите ми нямаше да научат нищо ценно, тъй като ти нямаше да признаеш нищо друго освен това, което би поискала те да чуят и да ми докладват.

Мери беше ужасена. Дръпна се машинално от него. Цял ден се беше носила на вълната на въодушевлението. Смяташе, че най-сетне е доказала невинността си. Мислеше си замечтано за радостта, която ще навлезе отново в живота им. Представяше си как Стивън я прегръща, гальовните думи, които ще прошепне в ухото ѝ. А сега мечтите ѝ се срутиха с грохот и тя се озова на дъното на ада.

— Никога не съм мислела така — прошепна тя. Но не беше ли мислела именно така? Не беше ли мислела за шпионите му, докато изричаше всяка дума?

— Хайде, хайде, Мери, та ти си умно момиче! Няма да си губя времето да те шпионирам точно тогава, когато очакваш това.

Погледът му я изпепели, макар че се спря на нея само за миг. След това той се настани в леглото.

Мери се взираше невиждащо в огъня.

— Не съм толкова умна — прошепна тя най-накрая. Извърна се към мъжа си. Той се беше излегнал по гръб със затворени очи, сякаш спеше. А тя беше разярена.

Скочи на леглото и се нахвърли върху Стивън. Заудря го с юмруци. Той сграбчи мигновено ръцете ѝ и я удържа. Лицето му беше потъмняло.

— Какво значи това?

— Мразя те — извика тя. В този миг казваше истината. — Толкова се старях...

Той я вдигна нагоре. Лицата им застанаха едно срещу друго.

— Много си се старала ли, Мери? За какво? За да ме подмамиш със сладкото си тяло да ти се доверя и да забравя миналото?

— Не! — Тя се опита да се изтръгне от него, но не успя. — Толкова се старях да те убедя, че никога няма да наруша брачната си клетва!

— Де да беше вярно — Стивън я пусна. — Де да беше вярно.

— Вярно е, проклет да си! Шпионирах, защото съм шотландка, а ти явно замисляше някакво вероломство срещу Шотландия! Това е, признавам си! Но не се опитах да предупредя Малкълм, нито съм възнамерявала да опитвам!

— Приличаш на ангел отмъстител — Стивън докосна за миг косата ѝ. — Трябва да съм луд, за да се съмнявам в теб.

Тя стоеше неподвижно. Не вярваше на ушите си.

Той се усмихна така, сякаш беше принуден да глътне някакво горчиво лекарство.

— Но трябва да съм луд и за да ти повярвам.

— Не е честно!

— Защо брачната клетва означава толкова много за теб, Мери? Когато си мразила през целия си живот мен, норманите и Англия?

Мери замълча, за да обмисли внимателно отговора си. Защото с отговора си поемаше болезнен риск.

— Вярно е, че мразех норманите, но... не и теб.

Той я изгледа.

Тя почервения. Надяваше се той да не забележи това. Жалко, че не беше по-горда. В момента се чувстваше така, сякаш не ѝ е останала и капчица достойнство. Гласът ѝ се превърна в шепот.

— Никога не съм те мразила, господарю мой.

И си спомни за първия път, когато го видя. Колко могъщ и непобедим ѝ се стори той, колко горд, колко знатен. Беше се влюбила в него още тогава, в Абърнети, преди цели две години.

Стивън проговори най-сетне. Гласът му звучеше насмешливо.

— Какво смело признание... ти си ме била обичала.

Мери се задави.

— Никак не ми помагаш.

Той впери поглед в нея и замълча.

— Не заслужаваш да те обичам — промълви тя след продължителна пауза. Съмненията и подигравките му ѝ пречеха да му разкрие цялата истина за чувствата ѝ към него. Че любовта ѝ към него е била толкова невъзможна, че е трябвало да я прикрива зад планини от омраза. Изтри една сълза с opakото на ръката си.

— Знаем, че няма да получа обичта ти — каза той хапливо.

Мери се обърна.

Стивън я сграбчи. Тя ахна, когато той я повали по гръб под себе си. Очите му пламтяха.

— Опасни игри играеш, госпожо.

Тя поклати глава в знак на отрицание. Нямахше сили да продума. Той беше сърдит, тя уплашена. Обаче Мери изведнъж се въодушеви и остана без дъх при мисълта, че е под него. Подчини се изцяло на волята му.

— Предлагам ти да ми дадеш доказателство — изрече той с тих и дрезгав глас, — ако ме обичаш.

Мери се изпоти от напрежение. Облиза устните си.

— Не съм ли го доказала досега, господарю? — Гласът ѝ беше дрезгав и неузнаваем.

Усмивката му не приличаше на усмивка, а на животинско озъбване.

— Никога няма да ми докажеш любовта си в леглото, Мери. Не за това намеквам.

Погледите им се впиха един в друг. В неговия беше изчезнал първичният трепет. Сърцето на Мери потрепна безсилно, когато тя

разбра за какво ѝ намеква той. След това Стивън се обърна и не я докосна повече тази нощ.

На следващия ден принц Хенри пристигна в Олнуик. Не беше сам. Пътуваше с голяма войска. Многобройните му хора се настаниха на лагер извън стените на замъка. Палатките им стигаха чак до хоризонта. Пустошта се превърна в малко и шумно селище. Местните момичета се изпокриха от страх да не бъдат изнасилени, а селяните с мъка преглътнаха изколването на добитъка, който отиде за храна на пришълците. Войниците си доставяха храна със или без заповед на Стивън. Преди това бе валяло няколко дена, но сега времето се оправи. Това беше добре дошло за наемниците, на които непостоянното време в Англия никак не понасяше. Войните устройва няколко двубоя за развлечение и подгониха момите. Гледаха да се позабавляват добре.

Мери се зарадва, че ще стоят тук само една нощ. Една от кухненските прислужнички беше пострадала от ръцете на мъжете и Мери видя с очите си последиците от тяхната бруталност и жестокост. Лично се погрижи за горкото разплакано момиче. Беше виждала и преди какво правят войните след битка, но наемниците на Хенри се държаха много по-зле от всички войници, които беше виждала досега.

Въпреки че още не се беше съвзела от събитията снощи, въпреки че беше много ядосана на Стивън и го избягваше така, както и той нея, тя не съумя да сдържи езика си. Намери го, за да изрази негодуванието си от недисциплинираните нормани... и за да разбере защо са дошли тук на север.

— Ще стоят само един ден и една нощ — каза ѝ той. — Хенри не може да ги обуздае, дори и да иска, а той не иска.

— Но ти не разрешаваш на твоите хора да опустошават страната и да грабят и насилват, както им хрумне — възкликна гневно Мери. Изгледа сърдито мъжа си. Трепереше от гняв, който се дължеше на много по-дълбоки причини от злощастното произшествие преди малко.

— Моите хора не са наемници — каза Стивън и я отпрати, преди да му е задала някой нов въпрос.

Мери не беше очаквала Стивън да оправи положението. Реши да не протестира повече и да брани хората с всички възможни средства.

Нареди на стражите на входа да пускат всички местни хора вътре в двора на замъка, за да се изплъзнат от нормандските воители. Много добре усещаше иронията на ситуацията, докато даваше тези заповеди. Стивън се отнасяше към нея като към външно лице, а тя вече беше обикнала хората и дома му. Най-искрено смяташе за свое задължение да закриля Олнуик и всички, свързани с него. Надяваше се мъжът ѝ да не разбере за усилията ѝ. Но ако разбереше, тя смяташе, че той не е такъв варварин, че да ги отмени.

Но какво, за бога, правеше тук принцът? Въпреки че според слуховете той отиваше в Карлайл, за да подсили тамошния гарнизон, Мери се страхуваше, че пристигането му тук има съвсем друга цел.

А Хенри я караше да се чувства неспокойна. Всъщност неговото присъствие я изнервяше много повече от бандитите под негово ръководство. Тя не му вярваше. Той имаше пронизващи похотливи очи, които проникваха твърде дълбоко и знаеха прекалено много. Обаче Мери беше достатъчно благоразумна и гледаше да не се сближава много с него.

Той седеше на подиума заедно с нея, Стивън и графинята. Намираше се между мъжа ѝ и свекърва ѝ. Мери се зарадва, че Стивън ѝ служи като щит от него поне с голямото си тяло. Ако Хенри получише възможност да размени дори само няколко думи с нея, бързо щеше да надуши, че нещо не е наред.

Почти не спа снощи. Опита се да съблазни Стивън, след като той ѝ обърна гръб. Инстинктивно усещаше, че трябва бързо да си възвърне територията, която беше загубила снощи, територия, която беше спечелила с голяма мъка и усилия през предишната седмица. Не биваше да допуска бракът им да продължи да лети в пропасти. Обаче получи категоричен отказ. Грубото отхвърляне, в което нямаше дори и следа от нежност, беше последният удар. Тя се бе свила примирено в леглото до него. За пръв път в живота си се бе почувствала озадачена и победена.

На сутринта видя отражението си в стъклената чаша на Изабел. Под очите ѝ имаше черни кръгове. Мери изглеждаше кисела. А ето че

и Хенри бе тук. Пронизителният му поглед се плъзна по нея и огледа всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя се почувства ужасно неудобно. Подозираше, че той я желае. Погледна го и заподозря, че мислите му са доста неприлични. Не искаше да гадае, но тъй като Стивън я беше запознал с всички видове правене на любов, лесно си ги представи.

Разговаряха малко на вечеря. Разговорът като цяло вървеше леко. Обсъждаха незначителни теми. Хенри открито заяви, че ще подсили гарнизона в Карлайл. След това възнамерявал да се върне в именията си в Нормандия. Мери не я интересуваше много какво кроят за Нормандия, стига това да не засяга Нортъмбърланд или Шотландия, но като всички други знаеше, че Уилям Руфъс ламти за херцогството на брат си Робърт и вероятно някой ден ще тръгне на война, за да го завладее. Щеше ли да тръгне принцът да се бие срещу единия си брат в полза на другия? И ако бе така, кого от двамата щеше да подпомогне този път?

След вечеря имаше обичайните развлечения — менестрел, бард, жонгльори и един клоун. Мери се извини и се оттегли рано. Умората, с която се оправда, беше истинска. Но вместо да си легне, тя излезе да подиша чист въздух във на крепостните стени. Реши, че утре сутринта най-вероятно ще вали дъжд, ако беззвездната нощ изобщо нещо означаваше.

Стражите ѝ отпратиха учтиви приветствия, а след това спряха да ѝ обръщат внимание и я оставиха на мислите ѝ. Мери се беше загърнала в една подплатена с кожа пелерина. Обви я още по-плътно около себе си и се втренчи в многото угасващи лагерни огньове в полето. Вятърът довя до нея звуците на смях и песни. Някои от гласовете бяха женски. Някаква китара тъжно подрънкваше. Не ѝ се влизаше вътре. Не ѝ се ходеше в спалнята, в която живееше със Стивън. Подозираше, че той ще стои до късно, а в момента крои разни планове с Хенри. Двамата се разбираха много добре. Май бяха големи приятели. Тя не разбираше защо. Хенри определено беше магнетична личност, но беше безжалостен. Но не като мъжа ѝ. Това я плашеше. Подобно на Стивън и той беше могъщ, но за разлика от него беше най-малкият син. Завоевателят не му беше оставил нищо друго освен едно огромно богатство. Хенри беше заграбил доста земи и днес властта и могъществото му подхождаха на положението му. Може би приятелството на Стивън с Хенри се дължи още повече на

политически причини, отколкото на лични. За нещастие Мери не мислеше така.

Мери не искаше да мисли за Стивън. Не и ако имаше на какво друго да се посвети. Затова тя огледа почернелите от нощта полета. Грубоватият пейзаж се осветяваше слабо от доста на брой малки ярки пламъчета. Сърцето ѝ се присви. Усети, че гледа на север, към Шотландия, но не ѝ тъжно за дома. Отдавна не беше тъгувала за дома си.

Какво става с мен, запита се тя. Обичам страната си, но тя вече не е мой дом. Как стана това и то толкова бързо? Олнуик е станал мой дом. Днес жадувах да избия мъжете, които бяха наранили моята слугиня... моята слугиня. Мили Боже, май ставам англичанка в края на краищата.

Но нима това бе толкова лошо? Нейната съдба сега беше Нортъмбърланд. Някой ден щеше да стане графиня. А тя беше полуангличанка. Досега не беше обръщала никакво внимание на това, но майка ѝ беше внучка на саксонския крал. Мери се усмихна тъжно. Винаги се беше чувствала шотландка до мозъка на костите си. Още се усещаше такава, но някак си се беше променила, откакто прие брака и новия си дом. Неусетно стана искрено вярна на това място и тези хора и ги заобича. А и те я приеха, всички: от най-могъщия васал до последния крепостник. Не, помисли си бързо тя и силна болка разтърси тялото ѝ, не всички бяха я приели. Не я приемаше в сърцето си нейният господар, който се отнасяше към нея като към чужд човек и дори още по-лошо — като към долна предателка.

За секунда бракът им се беше разпаднал на малки парченца. Тя го бе уверявала толкова страстно, че го обича. А той се бе засмял подигравателно и я бе обвинил, че лъже. Мери искаше да го мрази. Но това не ѝ се удаваше.

Някой сложи ръка на рамото ѝ. Мери подскочи от страх. Хенри ѝ се усмихваше.

— Не исках да те стресна.

Мери се огледа бързо, но мъжът ѝ го нямаше. Тя и принцът бяха сами. За миг по гърба ѝ полазиха ледени тръпки, сякаш някой прокара студена ръка по кожата ѝ. Не, помисли си обезумяло тя, не сме сами. На стената имаше и двама стражи. Тя ги погледна с облекчение.

Хенри се досети какво я вълнува.

— Не се бой, милейди, репутацията ти е в безопасност. Имаме си свидетели.

Гласът му беше насмешлив, както винаги.

Мери съумя да се усмихне.

— Не се тревожа, милорд. Откъде накъде?

Хенри се усмихна и се облегна на стената с лице към нея. Очите му я оглеждаха умишлено бавно. Мери се напрегна. Не ѝ хареса блясъкът в тях.

— Представи си колко се изненадах — изрече тихо той, — когато излязох да подишам малко чист въздух и заварих теб.

Това беше доста неприятно съвпадение, но Мери не изказа на глас мислите си, само обви още по-плътно кожената пелерина около тялото си.

— Стивън отиде ли да си легне?

— Не — измърка Хенри. Тази негова усмивка вероятно бе карала доста женски сърца да забият гръмко. — Долу е, седи и размишлява пред огъня.

— Може би трябва да си вървя.

Ако Мери имаше някакви съмнения, то усмивката на Хенри ги пропъди веднага. Той я намираше за привлекателна и определено се държеше като съблазнител. Не смяташе, че я грози някаква опасност, не и тук, в замъка на мъжа ѝ. Но не ѝ харесваше начинът, по който я гледаше. Презираше държането му, защото то беше не само като на похотлив хищник, но и насмешливо. На него му харесваше да си играе с нея като с някаква играчка. Мери опита да мине покрай него, но той я спря с ръка. На лицето му пак блесна веселата му самоуверена усмивка.

— Боиш ли се от мен, Мери?

— Лейди Мери — изрече задъхано тя. Не беше пуснал ръката ѝ. Тя не вярваше на очите си. Но реши да се преструва, че не се е случило нищо особено. — Не, защо да се страхувам?

— Мисля, че се преструваш — в смеха му имаше нотка на задоволство. След това престана да се смее. Погледна я в очите. — Май си спала лошо. Всичко наред ли е?

— Разбира се — излъга тя. Пак помръдна, като се надяваше неусетно да разхлаби хватката на ръцете му, но той не я пускаше. Играта, която играеха, беше скрита за другите и видима само за тях.

Мери не искаше да протестира открито. Досега и двамата спазваха правилата на благоприличието. А Хенри познаваше добре играта. Досещаше се за страховете ѝ от това, как ще свърши всичко. Преструваше се на учтив. Държеше се така, сякаш случайно я е хванал за ръката, докато всъщност в действията му нямаше нищо случайно. Знаеше, че тя няма да настояе да я пусне, защото, ако постъпеше така и прекратеше привидно любезния разговор, ще предизвика откритата му враждебност.

— Последният път, когато те видях, Мери, ти светеше от радост. Рядко бях виждал толкова хубава жена. Явно бракът... и Стивън... ти се отразяват добре.

Мери не се усмихна. Той говореше в минало време.

— А колко уморена изглеждаш сега. И колко объркана. Стивън не ти ли харесва вече?

Мери не се сдържаше повече.

— Ама че въпрос! Разбира се, че ми харесва.

Хенри се засмя.

— Не говорех за отношенията ви в леглото, скъпа моя. Не се възмуцавай толкова. Познавам Стивън от малък, от шестгодишен. Аз съм само една година по-голям от него. Заедно сме ходили по жени доста пъти. Така че знам на какво е способен в леглото.

Мери не се преструваше повече. Изтръгна си ръката от него.

— Как смееш — изсъска тя. Сега го разбра. Обзеха я едновременно гняв, ужас и възмущение, че Хенри си е представял всички начини, по които Стивън се е любил с нея. Почувства се така, сякаш е стоял в спалнята им нощем и ги е наблюдавал.

— Как смееш да ни се месиш така?

— Аз да съм се намесил? — Той пак се засмя. Погледът му излъчваше невинност. — И как съм се намесил, Мери? Защото познавам добре Стивън, ли мислиш така? Защото го познавам така, както и ти не го познаваш?

Мери не отвърна нищо. Кипеше от гняв.

— Простил ли ти е, Мери? Ще ти прости ли изобщо някога? Не мисля, че това е възможно — Хенри пак се усмихна. — Ти си много глупава. Той също. Не мога да повярвам, че ти е позволил да се срещнеш сама с брат си. Не се преструвай на изненадана. Зная всичко важно, което се случва в това кралство.

— Имаш шпионин тук? — ахна Мери.

— Всички влиятелни хора имат шпиони навсякъде, Мери. Няма как да не знаеш това. Не работиш ли ти тук за баща си?

Мери замахна, за да му удари шамар. Той ѝ хвана ръката. Внезапно пелерината ѝ се изхлузи и тя усети, че е притисната към грубата каменна стена. Притискаше я твърдото тяло на Хенри.

— Веднага ме пусни. Стивън ще те убие.

Обаче не извика. Видя, че стражите са на другия край и стоят с гръб към тях, така че не виждаха какво става. Явно и Хенри разбираше това.

— Или пък аз ще го убия — изрече със смях Хенри. Мери беше ужасена. — Но няма да му кажа за нашата среща лице в лице, ако ти не го направиш.

Мери се взираше в хубавото му лице и в искрящите очи. Прииска ѝ се да го наплюе и да забие ноктите си в него, но той я държеше твърде здраво. Знаеше, че няма да каже нищо, тъй като Хенри беше брат на краля и безстрашен воин. Не искаше да му даде възможност да убие мъжа ѝ.

— Спокойно — изрече прегракнало Хенри. — Ти наистина си много хубава, но всъщност аз защитавам единствено Стивън... и собствените си интереси. Нямам намерение да те изнасилвам, сладурче, колкото и да ми се иска да лежиш под мен. Сигурен съм, че именно тялото ти кара Стивън да нехае за задълженията си към самия себе си и към своето наследство. Признавам си, че това възбужда любопитството ми. Виж, ако ти ме поканиш, това е вече друго нещо. Ще приема с удоволствие — Хенри се изправи и я пусна.

Тялото му все още препречваше пътя на Мери, която беше притиснала гръб към стената. Трепереше от яд и жадуваше да го удари.

— Никога няма да получиш покана от мен!

Смелостта ѝ беше само преструвка, защото трепереше от ужас. Ако ги нямаше стражите, Хенри би я изнасилвал веднага, а тя беше безсилна да го спре. Надяваше се той да не разбере истинските ѝ чувства.

— Но знам, че си истинска жена, макар и да се криеш зад тази крехка и привидно невинна фасада. Усетих го в мига, в който те видях. Няма да издържиш дълго без мъж А Стивън още дълго време няма да ти прости за подслушването. Някой ден ще направиш фатална грешка,

Мери, фатална. Той никога няма да ти прости и ще те прати в изгнание, нещо, което вече трябваше да е направил. Но не се бой. Аз няма да те забравя. Дори и да си затворена в манастир, пак няма да те забравя.

Мери не помръдваше. Самонадеяността и наглостта на Хенри я плашеха. Ако я пратят в изгнание, както смяташе той, че скоро ще стане, щеше да дойде там, за да облекчи мъката ѝ. Със секс. Тя потрепери. Господ да ѝ е на помощ. Ако я пратеха в изгнание, изобщо не се съмняваше, че Хенри ще потропа на вратата ѝ.

— Никога няма да го предам.

Хенри я изгледа безмълвно известно време. После каза:

— Много странно, но ти вярвам.

— Той се заблуждава. Не съм го предавала и няма да го предам.

Никога.

— Нима? Може би съм те преценил погрешно. А може би трябваше вече да си предала мъжа си, приятелко. Искаш ли да ти кажа истинската цел на моето отбиване в Олнуик?

Сърцето на Мери заби ужасено.

— Каква истинска причина? Искаш легло и покрив над главата си... нищо повече!

Хенри се засмя.

— Зная, че не си толкова наивна! Вече казах на Стивън, а сега ще кажа и на теб това, което той несъмнено ще скрие от теб. Баща ти, славният крал, е събрал най-голямата армия, която Шотландия някога е виждала.

Мери нямаше сили да помръдне. Опита се да проговори, но от устата ѝ не излезе и звук. Наложил се първо да преглътне и да си навлажни устните.

— Защо?

Гласът ѝ приличаше на грачене. Тя вече знаеше.

— За да си отмъсти, разбира се. Нещо повече. Малкълм се е закълел да повали Англия на колене. Всеки момент ще нахлуе в Нортъмбърланд.

Мери избяга. Стори й се, че тихият смях на Хенри я преследва, но беше толкова зашеметена от чутото, че не беше сигурна в това. Хукна по стръмните вити стълби, спъна се и падна. За щастие беше стигнала края площадката, когато рухна на земята и надолу оставаше само едно последно стъпало. Но това стигна, за да я накара да поспре, преди да се изправи задъхана.

Стисна силно корема си. Мили боже, какво правеше тя? Трябва да внимава повече! Никога няма да си прости, ако загуби бебето си от невнимание и безразсъдност. Трябваше да бъде по-сдържана заради детето.

Мери стана на крака. Сърцето й биеше гръмко, но тя се застави да обмисли положението. Не се съмняваше в думите на Хенри, а много й се искаше да има сериозни основания за съмнение. Но познаваше баща си. Той никога нямаше да остави ненаказана дързост като превземането на Карлайл. Изстена. Някой трябваше да го спре! Много добре си представяше до какви злини щеше да доведе войната за всички — шотландците, норманите, Малкълм, Стивън и самата нея.

— Мери?

Мери подскочи рязко, като чу гласа на мъжа си. Той стоеше в тясната тъмна зала и държеше свещица. Мери забеляза, че се е облегнала на стената и не е помръднала от стъпалото, върху което беше паднала. Вторачи се в Стивън, сякаш виждаше някакъв непознат.

— Добре ли си? Падна ли? — Той бързо й се притече на помощ.

Явно беше загрижен за нея. Мери извика радостно и се хвърли в обятията му. Не само че я обичаше, но и тя имаше нужда от него, и то точно сега! Той й беше нужен за съюзник в тези тъмни и страшни времена. Нуждаеше се от уют и надежда, нуждаеше се от силата му. За неин ужас Стивън не я прегърна. Избута я леко, но твърдо настрана. Лицето му беше толкова мрачно, сякаш не искаше изобщо да я докосва.

— Падна ли? — повтори той. — Нарани ли се?

— Добре съм — отвърна тя и стисна юмруци, за да не протегне отново ръце към него. Може и да беше загрижен за здравето ѝ, но още не ѝ беше простил нищо и очевидно не беше забравил за посещението на Едуард. — Вярно ли е? Наистина ли Малкълм замисля война? Ще нахлуе ли в Нортъмбърланд всеки момент? Това ли ни заплашва?

Стивън присви очи.

— И как, ако смея да попитам, си разбрала всичко това?

Тя беше сигурна, че Хенри е казал истината, но въпреки това изкрещя от мъка, когато думите на Стивън го потвърдиха. Но не се удържа да не изрече саркастично:

— Не съм шпионирала! — изкрещя тя и се разтрепери. — Твоят скъп приятел Хенри ми каза. Помисли си за това!

Мери се отдръпна рязко от стената и се опита да заобиколи Стивън. Той реагира мигновено. Сграбчи ръката ѝ и я повлече към тяхната стая. Пусна я само за да затръшне вратата. Мери отиде при огъня, за да се стопли и му обърна гръб. Още трепереше от гняв, ужас и страх.

Знаеше, че Стивън я гледа. След известно време се обърна, за да отвърне на погледа му. А и той беше пронизителен.

— Хенри ми каза — повтори тя. — Още е във на крепостната стена. Питай го, ако не ми вярваш.

— Този път ти вярвам — изрече тихо Стивън. — Хенри се мисли за голям кукловод, който дърпа конците на всички около себе си. Но за разлика от истинските кукловоди той никога не е сигурен точно как ще постъпят куклите му. Смятам, че това му доставя огромно удоволствие.

— И е твой приятел?

— Дотолкова ми е приятел, доколкото е възможно да ми бъде приятел някой, който не е от моето семейство — каза Стивън. — Хенри се радва, когато успява да създаде неприятности някому. Подозирам, че ни е създал доста от тях тази нощ. А сега какво? Ще плачеш, ще пициш и ще ме молиш да избегна сблъсъка ли?

— Ако баща ми нахлуе в земята ти, трябва да защитиш това, което е твое. Твоите войски трябва да влязат в бой — Мери потрепери при тези думи. Представи си как двете огромни армии се втурват една срещу друга, чу трясъка и звъна от ударите на метал в метал, чу писъците на болка, предчувстващи надвисвалата смърт.

— Да.

Изведнъж Мери се вцепени. Усети ужасно предчувствие за нечия смърт. Кой? Кой щеше да загине? Не Стивън! Моля те, боже, не и Стивън. Тя преглътна и проговори с усилие:

— Но това не бива да се случва. Още не е твърде късно. Малкълм още не е нахлул. Моля те, Стивън, иди при него!

— Ще ме пратиш в лапите на врага в навечерието на войната?

Мери се втурна към мъжа си и стисна ръцете му.

— Тази война трябва да бъде избегната!

Той се дръпна рязко.

— Да не си полудяла? Или мен смяташ за луд?

— Ти не разбираш! — извика тя. Разумът ѝ разсъждаваше светкавично, пулсът ѝ заби гръмко в ушите. Щеше да го моли на колене, ако трябваше. Залогът беше твърде голям. Войната между баща ѝ и мъжа ѝ трябваше незабавно да бъде спряна. Не можеше да понесе дори самата мисъл за нея. Още беше разтърсена от зловещото предчувствие. Вярваше му напълно. То беше твърде силно. Някой щеше да умре, някой мил и скъп на сърцето ѝ. Знаеше със сигурност това. Освен ако този ужасен сблъсък не се състои изобщо.

— О, добре те разбирам, госпожо — заяви студено Стивън.

Мери отскочи рязко.

— Да не би да смяташ, че ще попаднеш в капан?

— Нима си толкова вероломна кучка?

Мери отстъпи назад.

— Не, Стивън, не ме разбра... за пореден път.

Гласът ѝ трепна. Но разбираше защо той мисли така... Защото вчера се беше срещнала на четири очи с Едуард.

— Каква приказка ще ми разкажеш сега?

— Трябва да преговаряш с баща ми! — изкрещя тя. Усещаше, че още малко и ще изпадне в истерия. — Нима не разбираш това? Само преговорите, Стивън, са в състояние да възстановят примирието и да предотвратят катастрофата!

— Не вярвам да си толкова наивна, Мери, за да смяташ, че ще ида при баща ти, за да си бърборим. Ти ме изпращаш на смърт... или на доживотен затвор. Това не ми харесва — последните му думи прозвучаха като тихо ръмжене. Мери беше протегнала ръце напред умолително. Той ги блъсна настрани. Очите му потъмняха от яд.

— Не — прошепна Мери и залитна от тласъка. — Искрена съм, не тая лоши помисли.

— Искрена ли си? Очакваш да повярвам, че си искрена? Бориш се с мен от първата ни среща, презираш всичко, свързано с мен, особено името и страната ми. Съпротивляваш се на брака ни от самото начало. Само няколко дни след сватбената ти клетва ти я наруши с готовност — Стивън се усмихваше надменно. — А брат ти беше вчера тук.

Мери се сви пред Стивън, който се надвеси заплашително над нея. По лицето му личеше, че едвам сдържа гнева си.

— Не! — извика тя, но разбра как изглежда отстрани предложението ѝ. Ненавременното посещение на Едуард беше нанесло последния смъртоносен удар върху брака им. Нямахме как Стивън да я смята за невинна особено сега, когато войната щеше да избухне всеки момент, не и толкова скоро след превземането на Карлайл, не и след предполагаемото ѝ вероломство. От негова гледна точка посещението на Едуард не беше просто съвпадение, а добре премерена стъпка на врага. Молбата ѝ му приличаше на примамка, която цели да го вкара в капан.

— Не, Стивън, бъркаш.

Стивън се изправи.

— Уморих се от твоите игри, госпожо — доста хладно каза той. — Слушай ме добре. Утре отивам на война. Няма как да я избегнем.

— Моля те, Стивън! Този път ми повярвай!

Той ѝ обърна гръб. След това излезе от стаята. Когато Мери се събуди на другата сутрин след дълга и безсънна нощ той още не се бе върнал. Минаха много седмици, преди да го види отново.

Мери не смееше да мисли за това къде е спал Стивън през онази нощ. Вместо това почна да мисли за войната, която скоро щеше да се развихри. Малкълм беше нахлувал четири пъти в Англия на територията на Де Уорънови и четири пъти беше търпял поражение. После го бяха принуждавали да се кълне във вярност на английския крал. Мери не виждаше причина този път да се случи нещо различно. Обаче обстоятелствата в този случай бяха съвсем други. Защото този път тя се намираще от другата страна на шотландската граница. Този

път нямаше да бъде с майка си в Единбург, нямаше да чака с нетърпение всяка вест и да се моли от все сърце за победа на шотландците. Всяка победа щеше да се обърне в трагедия за Мери. Ако баща ѝ по някакво чудо спечелеше, Стивън щеше да загуби. Как да се зарадва на това? Обаче щеше да плаче от мъка, ако Малкълм загуби отново. Знаеше, че никога няма да остане глуха за страданията и мъките на победените шотландци, никога. В предстоящата война щеше да има победител, но той нямаше да бъде Мери. Тя вече беше загубила.

Не, каза си тя решително. Още не съм загубила. Не и ако поема работите в свои ръце.

Може би постъпи грешно, като помоли Стивън да иде при Малкълм, за да моли за мир. Те бяха врагове въпреки брака. Но какво щеше да стане, ако тя, дъщерята на Малкълм, идеше да преговаря вместо него?

Тялото на Мери се изпълни с въодушевление. С него дойде и страхът.

Знаеше добре, че това щеше да бъде най-големият риск, който е поемала през живота си. Дори ако Стивън не беше тръгнал от Олнуик, тя нямаше да го помоли за разрешение. Нямаше да повярва, че говори искрено. Пак щеше да я заподозре, че крои някакво вероломство. Затова щеше да трябва да напусне Олнуик без позволение и знанието му.

Мери не желаше да мисли какво ще стане, ако избяга от Олнуик и отиде при Малкълм, но не успее да го убеди да върне войските си назад. Това беше твърде плашеща перспектива.

Този път сигурно съм полудяла, помисли си тя, докато замисляше бягството си, защото коя съм аз, че да убедя тези две толкова велики сили да не воюват? Но нямаше да остане вярна на себе си, ако не се опиташе да го постигне. Жадуваше за мир, както никога преди това. Мир в страната и между двама им със Стивън.

Стивън и всички хора на Де Уорънови вече ги нямаше, когато тя стана от леглото и се облече. На зазоряване Мери се събуди от шума на заминаващите. Пак ѝ стана ясно, че събраното множество отива на война. Този път обаче те бяха по-малко на брой — доста бойци бяха останали в замъка. За да защитават Олнуик? Мери знаеше, че няма друго обяснение. Но не ѝ се вярваше. Нима графът и Стивън смятаха,

че е възможно да се стигне до обсада? Може би просто бяха длъжни да оставят замъка добре охраняван.

Мери се ужаси. Не от страх, а защото ѝ беше трудно да си представи баща си да обсажда крепостта, която принадлежеше на зет му, още повече, че и дъщеря му беше вътре.

Не биваше да мисли за толкова обезпокоителен развой на събитията. Наместо това Мери съобразително предположи, че ако Стивън е заминал толкова бързо, сигурно е разпратил вестители на коне да свикат през нощта васалите му за похода. А това означаваше, че Малкълм ще нападне всеки момент, както беше казал Хенри. Мери нямаше време за губене.

Хенри беше продължил за Карлайл, както беше уговорено. Сега Мери разбираше истинските му намерения — не да подсили гарнизона си там, а да го подготви за битка. Как бе възможно Малкълм да смята, че ще победи такава армия? Защо не посветеше волята и решителността си за постигането на мир, а не на война?

Нови зловещи предчувствия заляха Мери. Насочи мисълта си към предстоящата задача. Реши бързо да се преоблече като селско момче и да излезе най-дръзко от замъка. В селото щеше да открадне магаре или кон, ако се намереше някой под ръка. Тъй като щеше да изглежда като младеж, щеше да има много по-малко неприятности, докато пътува сама. Веднага щом се озове в безопасност, ще се разкрие пред хората и ще получи хубав кон и група шотландци за охрана.

Олнуик беше заприличал на кошер. Всички се суетяха и тичаха насам-натам по задачи, когато Мери слезе по стълбите и влезе в голямата зала. Това всеобщо раздвижване усили страховете и решителността ѝ. Хората явно се готвеха за обсада. Защото графът не само че беше оставил доста здрави и силни рицари, но и беше наредил да се подготвят за най-лошото. Мери потрепери. Доколкото знаеше, Олнуик беше непревземаем. Обаче графът беше опитен пълководец и брилянтен стратег. Очевидно ги заплашваше такава армия, каквато Мери не беше виждала през живота си.

Мери остана без дъх при тази мисъл. Реши, че трябва някак да отклони Малкълм от намерението му. Надяваше се да прекоси незабелязано залата и двора. Врявата и суматохата със сигурност ще ѝ помогнат да се измъкне по-лесно. Но графинята я видя веднага и ѝ махна да дойде при нея.

Мери прикри недоволствието си и се подчини на заповедта.

— Радвам се, че си станала толкова рано. Има много работа — каза безцеремонно лейди Сеидре. — Ти отговаряш за превръзките на ранените и всичко друго, което ще им потрябва. Ако има обсада, ще пострадат мнозина.

Графинята набързо ѝ прочете списък от храни и други необходими неща, които трябваше да бъдат докарани в замъка.

Мери я изслуша и кимна. Знаеше, че няма да събира чисти ленени превръзки и мухлясал хляб. Чувстваше се като предателка. Обаче ако успееше да разубеди Малкълм, нямаше да бъде предателка, а щеше да стане героиня. Онемя и се вцепени при тази мисъл.

Щеше да стане героиня, спасителка, спасителката. Най-накрая щеше да докаже верността си пред Стивън.

Мери толкова се слиса от тази мисъл и от видението за това, как се освобождава напълно от бремето, което я мъчи, че почти не чу графинята, която я прати на работа с леко потупване по рамото.

Мери получи чудесен предлог да се измъкне от кулата. Втурна се на двора, където слугите бързаха напред-назад. Търкаляха вътре тежки бъчви с питейна вода. Внасяха и чували с жито и сушени храни. Други вдигаха бъчви с масло на стените. Ако ги обсадяха врагове, щяха да нагорещят маслото, щяха да сложат бъчвите на ръба и да го излеят върху нападателите, когато те се опитат да ги атакуват.

Никой не обърна внимание на Мери. Тя си помисли, че нищо не ѝ пречи да излезе спокойно от двора и да мине по подвижния мост, който беше спуснат заради постоянното движение. По него беше пълно с пешеходци и с товарни коли. Обаче залогът беше твърде висок, за да рискува някой да я познае и спре. Мери хукна към задната част на централната кула. Там се намираха кухните и килерите. В тях работеха няколко момчета с приблизително нейния ръст. Един от младежите влачеше чувал с жито към кухнята. Мери веднага го извика настрана. Даде му едно пени за това, че му прекъсна работата. Това го зарадва, също както и наметалото, което му дари, за да си държи езика зад зъбите. Той я увери, че няма никакви проблеми двамата да си разменят дрехите. Мери взе всичко, което той носеше — дървените му обувки, прилепналите му панталони, грубата му вълнена туника, сплетения му от въже колан и най-важното — окъсаното му наметало с качулка.

Мери сви дрехите на топка и ги прибра под мишница. После изтича покрай кухните и сви отзад. Трябваше ѝ пълно уединение, за да се преоблече. Една празна каруца като че ли ѝ го осигуряваше... или поне тя мислеше така.

Бързо свърши с преобличането. Тъкмо скриваше внимателно собствените си дрехи в каруцата под някакви празни чували, когато Изабел възкликна:

— Какво правиш, лейди Мери?

Сърцето на Мери подскочи неудържимо. Тя се изправи. Лицето ѝ несъмнено беше почервенияло като догат от срама, който я обзе. Изабел беше разтворила широко очи и поглъщаше с поглед всяка подробност от облеклото ѝ.

— Качулката ти е много голяма — отбеляза тя.

Мери сграбчи Изабел и я придърпа в сенките зад каруцата. Сърцето ѝ биеше лудо. Какво по-смислено обяснение да даде на умното момиче, за да обясни нелепата промяна на дрехите си? Усети, че трябва да разчита на страстта на момичето към авантюрите. Трябваше да ѝ каже истината.

— Отдалеч — тихо каза тя — приличам ли на младеж?

Изабел отстъпи назад и я погледна сериозно.

— Може би да, ако си начерниш лицето и ръцете. Какво правиш?

Мери я дръпна по-близо до себе си.

— Изабел, трябва ми твоята помощ. Обещай ми, че ще пазиш в тайна това, което ще ти кажа.

Внезапно Изабел я погледна обвиняващо.

— Преоблякла си се така, за да избягаш оттук!

— Да, но не по причината, за която си мислиш!

Изабел побеля.

— Ще избягаш от нас, от Стивън? Точно сега? Ще ни изоставиш? Мислех те за приятелка!

— Моля те, чуй ме! — Гласът на Мери звучеше отчаяно. — Няма да избягам!

Изабел се втренчи в нея.

— Ще ида при баща си, за да го помоля да прекрати войната!

Изабел видимо се изненада.

— И Стивън не знае нищо?

— Нищо не знае. Замина, преди да се сетя за тази възможност. Но дори и да знаеше, нямаше да ме пусне. Мъжете не позволяват на жените си да изпълняват такива задачи.

Не каза на детето, че мъжът ѝ не ѝ вярва и като самата Изабел би помислил, че Мери иска да избяга.

Очите на Изабел блеснаха от възбуда.

— Ей, ако спреш Малкълм, бардовете ще разказват легенди за теб, а менестрелите ще те възпеят! Вече ще говорят не само за красотата ти, но и за смелостта ти! И Стивън... вече няма да ти се сърди! Пак ще те обича!

Мери мълчеше. Сърцето ѝ изтръпна при думите на детето. Тези думи отразяваха точно нейните собствени надежди. Откъде знае всичко това Изабел? Как така я разбираше толкова добре? Стори ѝ се, че детето осъзнава напълно тежкото ѝ положение. Как бе възможно едно малко дете да е толкова проникателно?

— В такъв случай ще ми помогнеш ли, като запазиш тайната?

Изабел я погледна.

— Ще се върнеш ли?

— Разбира се — тя забеляза, че Изабел не е съвсем убедена и се колебае. — Обичам Стивън, Изабел.

Очите на Изабел се ококориха.

— Ще ти помогна. Ще ти помогна да спреш тази война и да си възвърнеш любовта на Стивън!

По-късно същият ден, докато мракът се спускаше над земята, Мери заобиколи вражеските войски — войските на мъжа си, съпроводена от един конник. Дватамата се бяха устремили към лагера на шотландците.

Шотландецът, който яздеше с нея, беше снажен младеж, който ѝ помагаше с всички сили, след като тя разкри коя е на него и на рода му. Те живееха в един малък имот от източната страна на Шевиот Хилс. Не беше тайна, че огромната армия на Малкълм лагерува на равнините малко по на север от Лидъл, също както не беше тайна, че нормандските войски са разположили стана си по ниските склонове на юг от Карлайл. След като напуснаха малката ферма, те се насочиха право на запад към хълмовете, като се движеха по еленските пътеки.

Скоро свиха на юг. Трябваше да внимават по пътя. Двете войски се бяха установили на голямо разстояние от тях, но много въоръжени нормани и англичани, васали или съюзници на мъжа ѝ, още пресичаха местността, за да се присъединят към него. Не смееха да пътуват по стария римски път, а се движеха по многото пътечки по хълмовете точно над него. На два пъти на Мери и Джейми им се наложи да подкарват в галоп старичките си коне и да напускат пътеката, за да се скрият в някоя горичка или дере. Притискаха се ужасено към конете си, докато отлично въоръжените нормандски рицари препускаха на големите си жребци по пътя над тях. Те бяха заплашителни и опасни. Ако преди Мери не беше осъзнала колко е опасен планът ѝ, то сега го разбираше ясно. Ако рицарите я заловяха, никой от тях нямаше да повярва, че е жена на Стивън. Нейният живот и животът на Джейми висяха на косъм.

Каква ирония на съдбата! Войските на Стивън бяха станали неин враг, а тя го обичаше толкова много!

Слънцето почна да залязва. Светлината помръкна. Настъпи времето да се отдалечат от римския път. Река Тайн се извиваше на юг. Двамата конници свиха на запад, изоставиха пътя и потънаха в горите. Захванаха се да търсят лагера на Малкълм. Не бяха много далеч от Карлайл.

Джейми беше рядко съобразителен момък. Той успя да предпази Мери от всички клопки и опасности по пътя. Сега обаче белозъбата му усмивка беше изчезнала. Пот обливаше светлата му кожа, въпреки че не беше студено. Мери също се беше изпотила. Сърцето ѝ биеше гръмко от страх. Шотландската войска не беше далеч, но същото се отнасяше и за нормандската. А несъмнено през цялата нощ много патрули щяха да обикалят из местността. И тя, и младежът се страхуваха да не ги открие някой нормандски патрул. И тя се боеше от ужасната съдба като него. Пленяването им щеше да означава, че мисията ѝ се е провалила, а бяха твърде близо до успеха.

Десет минути, след като се отделиха от пътя, двамата се сблъскаха с един патрул. Грубият планински диалект разкри, че съгледвачите са шотландци. Джейми се разсмя от облекчение. Мери се присъедини към него. Мили боже, бяха успели! Някак си се бяха

промъкнали покрай стотиците нормани, бяха избегнати патрулите им и се бяха добрали до шотландска земя!

Въпреки дрехите всички я познаха веднага щом си отметна назад качулката. Още преди да е казала и дума. Едрите яки шотландци с карираны наметала я изгледаха недоверчиво. Никой не я попита какво прави тук, но недоверието им скоро се смени с доволни усмивки. Мери се досети какво си мислят те. Смятаха, че се е върнала вкъщи и е предала мъжа си.

Ноцта падаше бързо, но Мери виждаше добре. Слиса се от размера на бащиния ѝ лагер. Джейми се беше хвалил с него. Хвалбите се крепяха на слуховете и Мери не му повярва. Обърна се към един от яките мъже, които крачеха до уморения ѝ кон.

— Сигурно е събрал няколко хиляди души! О, та тук сигурно има поне десет различни клана! Виждам цветовете на Дъглас, на Макдоналд и на Фъргюсън! Те не са ни се притичвали на помощ, откак се помня!

Едрият шотландец, към когото се бе обърнала, се засмя лукаво и намигна.

— Този път кралят се е захванал здравата, момиче. Ще спечели тази война, бъди сигурна.

Мери не беше сигурна, но поне поражението не висеше като заплаха над главите им. Интересно какво ли е предложил на тези кланове, за да го подкрепят? И какво, за Бога, ще стане, когато шотландската армия се сблъскаше с нормандската? Страхуваше се. Масовата гибел щеше да бъде ужасяваща. Невъобразим брой хора щяха да загубят живота си. Сега разбра защо Олнуик се подготвя за обсада. Войската на Малкълм беше достатъчно внушителна и страшна, за да събуди всички най-мрачни страхове у враговете си.

Не беше време да мисли за себе си, но Мери едва не се задави от една буца, която беше заседнала в гърлото ѝ. Добре си представи как се свива и трепери от страх в дневната в Олнуик заедно с другите жени, докато нападателите обстрелват кулата с каменни и метални оръжия и гръцки огън, а стените се тресат под ударите на тежките стенобойни машини. Ако не успее да го убеди да спре войната, щеше

ли да се стигне дотам? Баща ѝ щеше ли да се опита да разруши Олнуик, дома на мъжа ѝ, дори ако тя е зад стените му?

Не биваше да е такава песимистка. Мери примигна два пъти, за да си проясни очите. Вторачи се в дългите редици почернели от времето палатки, които бяха опънати по хълмистите зелени полета пред нея. Палатката на Малкълм се намираше на едно малко възвишение. Не беше по-голяма от другите. Мери го забеляза веднага. Малкълм беше приклепнал пред огъня. Около него стояха няколко могъщи лорда. Тук бяха и Едуард, Едмънд и Едгар. Мери забрави за придружителите си, за Джейми и съгледвачите. Пришпори стария кон. Пръв я видя Едгар. Втрени се изумено в нея. След това се втурна към сестра си с радостен вик. Мери скочи от коня и се хвърли в обятията му. Зарадва се, когато видя, че той си служи добре и с двете си ръце.

Само че той не я прегърна. Вместо това я разтърси свирепо.

— В името на всички светии! Какво правиш тук, Мери? Защо не си при мъжа си?

— И аз се радвам, че те виждам — каза тя язвително и го прегърна. Той се изтръгна от ръцете ѝ. Не обичаше да дава израз на чувствата си, защото смяташе това за женствено. Явно не одобряваше постъпката ѝ.

— Надявам се, че имаш основателна причина да си тук, а не в Олнуик, където ти е мястото!

Тя погледна младото строго лице. Едгар никога не се беше държал зле с нея. Като малки заедно дразнеха по-големите и се защитаваха един друг. Мери се досети, че според него тя предава Стивън.

— Дойдох само да поговоря с татко. Възнамерявам да се върна в Олнуик още тази нощ.

Той зяпна от изненада. Изражението му беше толкова момчешко и в този миг заприлича толкова на предишния Едгар, че тя се засмя. Той отвори уста, за да каже нещо, но Едуард и Едмънд го изпревариха.

— Мери? — Едуард също не вярваше на очите си. — По дяволите, как се озова тук?

— Всъщност защо си тук? — попита Едмънд.

Мери погледна Едуард и видя, че е загрижен. Погледна Едмънд и видя, че не ѝ вярва.

— Трябва да поговоря с татко.

— Да не би да носиш съобщение от мъжа си? — попита скептично Едмънд. — Сигурно мръсникът е решил да се скрие под полите на жена си!

Мери стисна юмруци от ярост.

— Той никога не би се крил от никого, особено от такъв като теб!

Едмънд изръмжа:

— Личи си кому си вярна, сестро.

Тя се изчерви. Бе защитила Стивън машинално, но изказването ѝ не беше особено дипломатично.

— Не нося послание от Стивън. Той не знае, че съм тук.

Едмънд вдигна скептично вежда. Едуард видимо се разтревожи.

— Мили боже, Мери, защо си тук? Не биваше да идваш! Днес имаше вече няколко схватки. Вече загубихме трима души, а боевете още не са започнали! Нищо нямаше да те спаси, ако беше изпаднала в опасно положение!

— Трябваше да дойда — настоя Мери. — Трябва да говоря с татко.

— И какво е толкова важно, че си яздила преоблечена, за да ме видиш без позволенията на мъжа си? — попита Малкълм.

Мери се извърна рязко. Малкълм стоеше зад нея. Лицето му сякаш беше изсечено от гранит. Изглеждаше студен и надменен. Никога преди не се беше държал така с нея. Радостният ѝ вик заглъхна в гърлото ѝ. Тя се възпря и не го прегърна.

— Татко?

— Зададох ти въпрос.

Мери изправи гръб.

— Може ли да разговаряме насаме? — Какво ставаше? Какво не беше наред?

— Защо? Имаш ли нещо за криене от братята си?

— Защо говориш толкова студено с мен? — попита разтрепераната Мери. — Държиш се така, сякаш ми се сърдиш... сякаш ме мразиш.

— Гневен съм! — изрева Малкълм. Силният му глас отекна далеч в нощта. Хората от другите палатки и огньовете обърнаха глави към тях. — Ти не ми се подчини. Не съм забравил това! Не ти ли обясних защо ти позволих да се омъжиш за онзи мръсник? Нищо не ми пречеше да те пратя във Франция! Нищо не ми пречеше да те омъжа за

някой стар беден северен лорд! Но каква прекрасна възможност — дъщеря ми да е омъжена за един от тях, да живее сред тях.

Мери се вцепени.

— Не успя да ме предупредиш за нападението срещу Карлайл... Заради твоето вероломство загубихме Карлайл.

Мери не можеше да диша. Усети, че ще ѝ прилошее всеки момент. Прииска ѝ се да умре на място.

— Бързо казвай каквото ще казваш — заповяда Малкълм. — Нямам време за губене. Но ако си дошла, както предположи Едмънд, за да ми донесеш някакво послание от мъжа си, изобщо не ме занимавай с него. Повече разговори и послания помежду ни няма да има. Свърши времето на приказките. Дойде времето на мечовете.

— Не го предадох — успя да промълви Мери най-накрая. Настъпващата нощ замъгляваше всичко пред очите ѝ или може би това се дължеше на сълзите? — Татко, заклех се, че ще се подчинявам на мъжа си. Грешно е това, което поиска от мен — да наруша клетвата си. Още по-грешно бе да се съгласиш с тази женитба, за да ме превърнеш в своя шпионка.

Малкълм вдигна ръка. Мери изпищя. Едуард и Едгар скочиха пред баща си и му попречиха да я повали на земята с един удар. Малкълм се овладя и задъхано отпусна юмрука си.

— Вече не си ми дъщеря — изрече той сурово.

— Татко! — извика Мери.

— Чу ли ме? — изкрещя Малкълм. — Вече не си ми дъщеря!

— Но аз те обичам!

Малкълм кресна гневно.

— Дъщеря ми трябва да е смело и вярно на Шотландия момиче, а не някоя като теб! Не си ми дъщеря!

Тя беше плакала беззвучно до този момент, но сега по някакво чудо сълзите ѝ спряха да текат. Успя да изправи гърба и раменете си. Стори ѝ се, че отвътре е мъртва. Мъртва и стара... много стара. Но разумът ѝ не беше загинал. А там винаги стоеше образът на могъщия ѝ мъж. Баща ѝ постъпи чудовищно, като се отказа от нея, но това вече нямаше значение. Тя принадлежеше на друг, на Стивън де Уорън.

— Заклех се пред Бога — прошепна тя. Чу шепота си и се изненада, че говорни толкова спокойно и с такова достойнство, когато сърцето и е разбито.

— Клетвата пред врага се нарушава, когато поискаш! Особено ако си се заклела на някой като Стивън де Уорън — Малкълм отчаяно се мъчеше да запази спокойствие. Червендалестото му лице беше пламнало. Той се извиси над дъщеря си, от която току-що се беше отказал. — А сега, какво ще кажеш, госпожо? Говори бързо и да те няма.

Мери вдигна леко брадичката си.

— Дойдох да моля да прекратиш това безумие. Моля те, оттегли войските. Моля те, оттегли ги, преди стотици да загинат, преди границата да се окъпе в невинна кръв.

Малкълм я гледаше недоверчиво.

— Мъжът ти ли те прати? Да не се е уплашил? Бои ли се да се изправи срещу мен на бойното поле? — Малкълм се засмя. — Знае, че този път няма да загубя! Този път ще спечеля! Никога досега не е имало такава шотландска армия. Победата е наша!

— Но на каква цена? — прошепна Мери.

— Никоя цена не е прекалено висока! — извика Малкълм.

Мери се извърна. По бузите ѝ рукнаха нови сълзи. Някой, Едуард, я прегърна и я отведе настрана. Мери си каза, че не бива да плаче. Не беше успяла да предотврати войната. Чиста лудост е било да си въобразява, че ще успее да разубеди Малкълм от намеренията му.

Стивън. Колко и беше нужен сега. Стивън! Веднага трябваше да се върне къщи. Трябваше да се върне къщи, преди той да разбере, че е изчезнала... преди да си е помислил най-лошото.

— Ще си вървя, Ед — каза несигурно Мери след малко. Усмивката ѝ беше толкова тъжна, че в сините очи на Едуард се появиха сълзи. — Сигурно съм полудяла, щом съм си въобразявала, че ще го разубедя. Ще ми дадеш ли отпочинал кон и придружители?

Едуард кимна и стисна нежно ръцете ѝ.

— Мери, той не искаше да каже това. Не разбира и не иска да приеме, че си длъжна да бъдеш върна на Де Уорън. Ще го преглътне и ще свикне с това. С времето.

Тя погледна безсилно брат си.

— Той се отказа от мен.

Едуард си пое въздух. Блесналите ѝ от сълзи очи и гласът ѝ го наскърбиха повече от всякакви писъци и плачове. Но той познаваше смелата си малка сестра. Тя никога нямаше да изпадне в истерия и

щеше да се държи на ниво. След това се досети, че едва ли я познава толкова добре. Тя се беше измъкнала от Лидъл, за да се срещне с Дъг Макинън. Още от дете винаги си е била безразсъдна. Храбрата жена, която стоеше пред него с разбито сърце, което се мъчеше да прикрие, беше именно това — смела и несравнима хубавица.

— Ще промени мнението си. Сигурен съм.

Внимаваше тя да не го погледне в очите, защото не вярваше много на думите си.

Мери сви устни и не проговори известно време.

— Не го познавам в действителност, нали?

Едуард я погали по ръката.

— Винаги ти е приличал на някакво могъщо божество, но всъщност Малкълм е обикновен човек. Той не е лош по характер, Мери, но си има и недостатъци като всички други.

Тя го погледна и се задави.

— Ще се почувстваш по-добре, ако поплачеш малко — каза Едуард и я прегърна. Но тя го отблъсна.

— Не. Няма да плача — тя подсмръкна. — Няма значение. Ще има ужасна война. Хората ще загиват. Може би даже... — тя се задави. — Моля те, боже — прошепна тя, — не Стивън.

Едуард я хвана за ръцете.

— Той е голям воин, Мери. Не се страхувай за него.

— Но се страхувам — тя го погледна разтреперано. — И какво ще стане по-нататък? Няма надежда за мир между семействата ни, Ед, не и щом почна тази война.

Едуард помълча малко.

— Вярвам в бъдещето, Мери. Вярвам, че ние, синовете, ще поправим грешките на бащите си.

— Какво казваш? Че според теб един ден, когато ти си крал, тази проклетата война по границата ще спре веднъж завинаги?

— Вярвам в това.

Мери се вторачи в него. После стисна здраво ръцете на Едуард.

— Ти знаеш нещо, което не знам! Познавам по очите ти! Какво е то?

— Има надежда — каза Едуард след известно колебание. — Има надежда, ако Стивън си сдържи думата. Ще я сдържи ли?

— Да.

— И аз мисля така.

— Обещал ли ти е нещо, Ед? — попита Мери.

— Някой ден, когато му дойде времето, Стивън ще ми помогне да се кача на трона на Шотландия. — Той замълча, а след това добави: — С божията воля.

Мери ахна.

Едуард се усмихна и я потупа по ръката.

— Затова горе главата, малка сестро. Не всичко е загубено. Мъжът ти и аз ще станем съюзници. След време.

— Кога беше сключен този съюз? — извика Мери. — Защо никой не ми е казал?

Едуард се разсмя.

— Това е моята Мери! Скъпа, защо, за бога, трябва някой да ти казва за този таен договор?

— Малкълм знае ли?

— Знае, но не смята, че Стивън ще удържи на думата си. Твърде е вбесен заради Карлайл, за да мисли трезво за бъдещето — гласът на Едуард беше мрачен и тъжен. — Това беше цената за разрешението му да се омъжиш за Стивън, Мери.

— О, боже! — простена Мери и закри лицето си с ръце.

— Какво има? — попита Едуард. В гласа му отново се появи загриженост. Мери обикновено беше неуязвима, но той усещаше, че тази вечер тя не се държи както друг път. Крехкостта ѝ го уплаши.

— Разбрах, че са ме принесли в жертва по политически причини — прошепна тихо тя най-накрая. Плачеше. — Но че е заради теб... просто не ми дойде наум. Толкова ми се иска да знаех истината отпреди... Но това не променя нищо.

Едуард не знаеше какво да каже. Тайният съюз не променяше факта, че Малкълм се бе отказал най-безсърдечно от дъщеря си. Едуард се боеше, че Малкълм може да остане твърдо на това си мнение и да не го промени никога. Малкълм не се държеше особено разумно, когато имаше зъб на някого.

— Ти обичаш мъжа си. Единствено това има значение сега, Мери.

Тя вдигна лицето си. Очите ѝ блестяха.

— Знаеш, че той ще сдържи думата си.

Отново се задави от сълзи.

— Какво те тревожи толкова, Мери? Не е татко, нали?

— Трябва да си вървя къщи — гласът ѝ изтъня. — Трябва да се прибера незабавно... преди да е станало твърде късно.

— Мери — поде той, без да е сигурен как ще продължи.

Тя го прекъсна. Ноктите ѝ се впиха в ръката му.

— Ще ми уредиш ли кон и охрана, Ед? Трябва да си вървя!

— Мери, това е невъзможно!

— Какво?

— Чуй ме — изрече настойчиво той.

Тя пребледня от ужас. Ако ѝ беше ударил шамар, нямаше да се почувства толкова зле. — Поела си страхотен риск, като си дошла на някаква кранта със селянин, който не е въоръжен с нищо друго освен с ръждивия си нож! В името на Бога, Мери!

— Длъжна бях да опитам — каза тя немощно.

Едуард забеляза, че тя пак трепери.

— Твърде опасно е да се връщаш назад, Мери. Дори и да ти дам отряд от петдесет души за охрана. Защото утре сутринта започва битката.

Той се поколеба почти незабележимо, но Мери беше толкова смутена, че не го забеляза. Не искаше да ѝ казва нищо за плановете на Малкълм за Олнуик, но реши да не я праща там.

— Имай ми доверие. Твърде опасно е. Няма да те пратя обратно.

— Разбирам — изрече немощно Мери. Гласът ѝ едва се чуваше. Едуард се уплаши да не би тя да припадне. Никога не си беше представял, че буйната му сестра е способна на такива чувства. Тя едва стоеше на краката си и се олюляваше леко.

— Разбирам — повтори Мери. Опита да се усмихне, но не успя. — Само отлагаме малко завръщането. Ще се върна вкъщи, когато всичко свърши.

— Да — съгласи се Едуард, но я изгледа малко особено. Сърцето му се сви, въпреки че знаеше, че постъпва както трябва. — Когато всичко свърши, ще си идеш вкъщи, Мери.

И потрепери, тъй като му стана тъжно. Мери вече не принадлежеше на Шотландия.

— Изведнъж се изморих много. Да ида ли да поспя малко в палатката ти?

— О, не, за бога! Боя се, че няма да спиш тази нощ, Мери. Няма да ти позволя да останеш в лагера. Ще те изпратя в Единбург, където ще си в безопасност.

И Мери пребледня като смъртник.

Същата нощ само на няколко километра от тях, но няколко часа по-късно Стивън лежеше на сламеника си. Сънят му убягваше. Усети, че скоро ще се зазори. А той си бе легнал току-що, защото участва във военния съвет. Баща му и братя та му бяха сред десетината знатни благородници, които водиха нормандските войски. Приеха както винаги хитростите, които предложи Ролф. Джефри командваше частите от Кентърбъри, а Бранд беше капитан на рота от кралските войски. Участваше и принц Хенри, защото го бяха убедили да изведе на полето нормандските си наемници в името на брат си, краля. И самият крал, който беше талантлив пълководец, беше дошъл, за да поеме ръководството на всички части.

Всички отлично съзнаваха, че армията, с която щяха да се сблъскат утре, надминава по брой всичко, което беше събирал Малкълм срещу тях досега. Предстоящата война щеше да бъде най-кървавата от години насам и може би, просто може би победата щеше да им се изплъзне този път.

Стивън се чудеше дали толкова скъпоценният за него мир по границата ще бъде постигнат някога. Това не му се струваше никак вероятно. Приличаше му на сън. Стивън дълбоко съжаляваше за това.

Положението ставаше още по-мъчително от това, че само ако над тази страна се възцареше истински мир, щеше да има мир и между него и жена му.

Стивън се ядоса. Техните отношения не биваше да зависят от мира и войната. Тя беше длъжна да го обича и да му бъде вярна, независимо от това дали той воюва или не. Не трябваше да има значение с кого кръстосва меч. И имаше нужда от нея, тъй като отговорностите му бяха прекалено големи и му тежаха като непоносимо бреме. Никога по-рано не си беше позволявал да изпитва такава необходимост от някого, да си признава, че се нуждае от някого. Той беше един най-обикновен смъртен мъж, който съвсем не беше непобедим. Желаше жена му да стои до него винаги, в мир и в бой.

Но тя не беше до него, тя беше зад него... с кама, насочена към гърба му.

Мери се беше опитала да го прати при врага, да го въвлече в клопка. Щеше да му трябва повече от един живот, за да забрави това.

Съжаляваше, че ѝ бе подал достатъчно въже, за да се обеси. Господи, колко съжаляваше.

Съжаляваше, че се е влюбил в нея. Съжаляваше, че още я обича.

Но как се бе стигнало дотук?

Съвсем не беше толкова силен, колкото изглеждаше. Това беше тайна, известна само на него. Беше слаб, тъй като бе влюбен в жена, която се беше опитала да го измами, надхитри и предаде безброй пъти. Как бе възможно човек да изпитва такава болка, когато обича? Как да издържи това мъчение до края на живота си?

Ако само... Той не беше от тези, които си губеха времето в безполезни мечти. Но не за пръв път в съзнанието му се натрапи следната мисъл: Жалко, че тя не е такава, каквато изглежда. Щеше да ѝ прости всичко, ако ѝ имаше поне малко доверие.

А той знаеше, че ѝ няма никакво доверие.

Изведнъж се засмя гръмко. Смехът му беше изпълнен с болка и отежна рязко в мъртвешката тишина на нощта. Замалко не ѝ повярва снощи. Искаше му се да ѝ повярва. Ето защо Мери се беше превърнала в такава заплаха за него. Той искаше да вярва, че тя е искрена. И за миг ѝ беше повярвал.

Което си беше чиста лудост.

И още желаше да ѝ вярва. Стивън затвори очи. Може би, само може би той трябваше да обмисли пак възможността думите на Мери да са били диктувани от почтени намерения. Стивън знаеше, че Мери гледа на Малкълм както дъщеря гледа на баща си, тоест като на герой, а не като на мъжа, какъвто беше Малкълм в действителност. Тя си нямаше и най-малката представа, че баща ѝ е безскрупулен лъжец и алчен мошеник. Нямаше как да знае, че той е нарушавал клетвите си толкова често, колкото и вятърът мени посоката си. Не знаеше, че Малкълм обича войната и отмъщението много повече от мира.

Стивън не искаше да ѝ разкрива болезнената истина. Надяваше се никога да не дойде денят, в който тя ще я узнае.

Но Стивън уважаваше Малкълм, въпреки че знаеше какво представлява. Той беше опасен противник, защото беше умен мъж и

водач по рождение. Ако не беше безмилостен, непочтен и себелюбив, никога нямаше да обедини шотландските кланове, които вечно воюваха помежду си, и да ги държи в юздите си цели тридесет и пет години. Като крал Малкълм нямаше равен на себе си.

Но такъв владетел никога нямаше да се вслуша в молбите на дъщеря си за мир, не и ако чуеше нещо подобно от устата на най-злия си враг.

Стивън стисна юмруци. Ето тук се криеше истинската опасност за него. И Мери беше виновна за това. Той не беше толкова глупав, че да повярва, че тя нарочно е искала да го вкара в клопка с предложението си за мирни преговори. Знаеше това с абсолютна сигурност, обаче лежеше буден в нощта и се поддаваше на чара ѝ, макар и да ги делиха много километри. Съвсем малко не стигаше, за да повярва, че всичките ѝ постъпки се дължат на добри намерения.

Сигурно някой ден тя щеше да го погуби. Стивън стана и излезе навън. Нощта беше много студена. При дишането му от устата му излизаха малки облачета пара. Зарадва се на ледения мраз. Беше и облачно. Утре можеше да завали сняг, а не дъжд. Затърка ръцете си, за да ги стопли. Реши да не мисли повече за Мери. Прекалено болезнено беше.

Изведнъж Стивън застина на място и се заслуша. Някой се приближаваше от сенките. Това беше баща му. Беше твърде рано за ставане, а Ролф беше опитен воин и винаги спеше дълбоко преди битка. Злокобно предчувствие обзе Стивън. Баща му сигурно носеше лоши новини.

Ролф не проговори веднага. Накрая каза:

— Преди малко дойде пратеник от Олнуик.

Стивън стисна зъби. Това няма нищо общо с жена ми, каза си той. Няма.

— Жена ти е изчезнала.

— Изчезнала!

Ролф му обясни, че Мери се е преоблякла като селянче и е избягала от Олнуик. Стивън се потресе толкова, че не чу нищо повече. Шокът беше толкова силен, че главата му се замая и баща му протегна ръка, за да го задържи да не падне. Но Стивън не забелязваше Ролф.

Тя го е напуснала.

Мери беше избягала при семейството си в Шотландия. Беше го изоставила в навечерието на войната. Беше доказала вероломството си веднъж завинаги.

Жена му го е изоставила.

Част от сърцето му умря, а след това нещо друго, могъщо и унищожително, изскочи с ръмжене в душата му.

— Стивън? — попита Ролф.

Той не отговори. Нямахте сили. Вместо това се разяри и се зарадва на гнева.

Мери яздеше стремглаво към Единбург. Нощта беше черна и леденостудена. Личеше, че скоро ще вали сняг. Облаци пара плуваха във въздуха. Беше ги породил тежкият дъх на препускащите коне. Отрядът се носеше неумоливо напред. Придружителите ѝ караха запотените си коне в пълен галоп. Препускаха така, сякаш по петите им вървеше нормандската армия, но в действителност и двете войски бяха останали далеч зад тях. Мери подозираше, че им е наредено да я отвеждат на сигурно място възможно най-бързо и веднага след това да се върнат в бойните си части. Това не я интересуваше. Защото с всяка стъпка, която я приближаваше до дома на детството ѝ, Мери се приближаваше и към гибелта си.

Крайниците ѝ бяха изтръпнали от умора от безкрайната езда през целия ден и по-голямата част от нощта, но не беше толкова вцепенена, че да не усеща пронизителната болка от жестокото ѝ отхвърляне от баща ѝ. Но и това като че ли нямаше значение, като се има предвид, че тя вече не контролираше съдбата си, а бъдещата ѝ участ беше осеяна с мъки и нещастия. Защото много по-важно от всичко друго беше това, че я изпращаха в Единбург. А трябваше да язди към Олнуик, където ѝ беше мястото. Сега Олнуик беше неин дом. Трябваше да бъде там, когато Стивън се завърне от войната. А наместо това се устремяваше дълбоко в сърцето на Шотландия, в крепостта на враговете на Стивън, врагове, с които той скоро щеше да влезе в смъртен двубой.

Тя си помисли, че този път изобщо няма да я разбере. Реши, че този път той няма да ѝ прости.

Не искаше да отива на север. Докато се носеха в галоп и докарваха запенените си коне почти до ръба на пълното изтощение, на Мери ѝ се искаше да дръпне рязко юздите, да извърне назад кобилата си и да поеме по пътя за дома. Това беше лудост. Може би щеше да съумее да се измъкне от ескорта си, но слабото ѝ конче никога нямаше да успее да измине целия път до Олнуик. Дори и смелата кобила да имаше достатъчно сили, си беше чисто самоубийство да язди през редиците на биещите се.

Единбург се показа пред тях призори, по времето, когато на няколко мили по на юг роговете обявиха с тръбенето си началото на битката и първите мечове се сблъскаха, когато слънцето проби с призрачно белите си лъчи пепелявосивото небе. Тъмната, почти черна, крепост от изгнило дърво и древни каменни блокове беше разположена на същия шеметно стръмен хълм, на който се издигаше и централната кула. Тя приличаше на стръмен планински връх. От незапомнени времена закриляше града и замъка от нашественици. Над селището крепостта на краля на Шотландия пронизваше небето. Тя беше тъмна и черна като каменистия остров, върху който беше разположена. Мери пак усети гибелно предчувствие.

Скоро навлязоха в града. Минаха покрай една стара жена, която влачеше количка с дърва за огрев, покрай две момчета, които продаваха на открито осолена херинга и край глутница улични псета. След това поеха по стръмния път към крепостта. Портите бяха широко отворени. Скоро Мери се озова зад добре познатите ѝ стени, зад които трябваше да се чувства уютно. Но кожата ѝ я засърбя предупредително, когато решетката падна с трясък зад гърба ѝ. Имаше чувството, че е попаднала в затвор.

Но това не е затвор, а домът ми, каза си Мери. Това съвсем не оправи лошото ѝ настроение. Тя скочи от коня. Една се задържа да не падне и благодари на двамата здравеняци, които я охраняваха дотук. Нямахте защо да пита къде е майка ѝ. В този час на деня Маргарет още беше в параклиса и присъстваше на отслужването на ранната утринна литургия. Мери хукна натам с всичката бързина, на която беше способно умореното ѝ тяло.

Най-сетне гледка, която да я изпълни отново с увереност. Видът на изисканата Маргарет, коленичила пред олтара, за да се помоли на Бога и звуците от литургията, която явно приключваше, накараха Мери да спре. Тя си пое дълбоко дъх. Усети, че всеки момент ще заплаче. Помисли си, че именно от майка си се нуждае сега. Трябваше да ѝ разкаже за всичко: как Стивън ѝ няма доверие, как е напуснала Олнуик, надявайки се да предотврати войната и на каква опасност е изложила брака си с тази постъпка. Трябваше да разкаже на майка си и за ужасния разговор с баща си. Реши да ѝ каже и за детето. Мери изтри една неволна сълза от бузата си, импулсивно се втурна напред и

коленичи до майка си. Маргарет не я забеляза, но Мери не очакваше това. Наведе глава и се замоли.

Молеше се войната да свърши бързо и след нея да настъпи продължителен мир. Замоли се баща ѝ и братята ѝ да се завърнат живи и здрави. Произнесе същата молитва и за Стивън.

Изтри още една сълза. Поколеба се. Не ѝ се струваше правилно да моли Бога да ѝ помогне да реши проблемите си. Никога преди не се беше подчинявала на по-силните от себе си и затова не смяташе, че е редно да го моли. Обаче ѝ се струваше, че Бог е всемилостив и разбира всичко, въпреки че тя не заслужаваше да получи помощ от него, тъй като не се беше държала добре. Пак си пое дъх и изрече най-важната молитва.

— Мили боже, моля те, нека Стивън разбере истината — прошепна тя високо. След това добави: — Моля те, дано ме обича занапред.

Мери остана още дълго на колене. Не мислеше за нищо и чувстваше блаженство. Внезапно товарът падна от гърба ѝ и тя почти изпита облекчение. Усети, че е по-уморена, откогато и да било през живота си. Приятно ѝ беше да не се движи. Тялото я болеше от многото часове на седлото през последното денонощие. Разумът ѝ също бе изпаднал в блажена дрямка. След това видя, че майка ѝ става. Мери също се надигна. Мускулите ѝ почнаха да протестира от това усилие.

Мери огледа внимателно майка си. Под очите на Маргарет имаше дълбоки сенки, сякаш беше прекарала много безсънни нощи, изпълнени с грижи и тревога. Мери ахна, защото майка ѝ не само беше видимо уморена, но и по-слаба от друг път. Бледността ѝ накара Мери да се разтревожи дали майка ѝ не е болна.

— Мамо — Мери я прегърна. — Болна ли си?

— Не — гласът на Маргарет прозвуча несигурно. — Какво правиш тук?

— Постъпих като последната глупачка — призна Мери. — Опитах се да убедя татко да прекрати тази война. Едуард реши, че е твърде опасно да се връщам в Олнуик и ме прати тук.

Маргарет я хвана за ръката.

— Е, радвам се да те видя, скъпа. Непоносимо ми е да стоя сама с придворните дами и да чакам вестите — очите на Маргарет блеснаха

от непролетите сълзи. Ръката ѝ потрепера.

— Какво има, мамо? — Ако майка ѝ не бе болна, то сигурно ѝ прилошаваше в момента или най-малкото бе много наскърбена.

Устата на Маргарет трепна леко.

— Не мога да се отърва от ужасното предчувствие за близка гибел. През живота ми не съм се страхувала толкова — тя затвори за миг очи. — Много се страхувам за Малкълм и момчетата.

Мери стисна ръката на Маргарет, но сърцето ѝ заби тежко. Усети, че също е обзета от ужас. Нима не беше имала същото злокобно предчувствие?

— Всичко ще бъде наред с тях, мамо — изрече весело тя. — Малкълм е най-големият воин в тази страна. Той е непобедим. Знаеш това. И братята ми са като него. Не се бой. Напразно се тревожиш.

— Дано си права — произнесе апатично Маргарет.

Майка ѝ никога не беше изглеждала така. Кралица Маргарет беше спокойна и уравновесена по природа. Не беше от жените, които се тревожат за щяло и нещяло. Мери искаше да разкрие болките си и да разкаже всичко на майка си, но усети, че това в момента е невъзможно. По-късно, каза си тя. Когато войната свърши и татко и момчетата си тръгнат за вкъщи, тогава ще имам колкото си време поискам, за да ѝ разкажа за всичките си проблеми.

Мери се усмихна с пресилена веселост на Маргарет.

— Хайде да прекратим нощния пост, мамо. Не знам за теб, но аз съм гладна.

През целия ден Маргарет бе седяла в стола си в женската дневна до камината. Иглата ѝ се движеше механично над някакъв фин бродиран плат. Очакваше вест за изхода от първата битка. Вестта пристигна късно вечерта, когато вече валеше сняг. Тя беше доста ободряваща... поне за шотландците.

Шотландската армия не беше успяла да си възвърне Карлайл, но това вече нямаше значение. Защото, докато шотландците и норманите се сражаваха яростно в Кумбрия, друга войска, водена от самия Малкълм, се беше промъкнала край Карлайл и беше навлязла в източните краища на Нортъмбърланд. А оттам се беше насочила към самото сърце на графството. Олнуик беше обсаден.

Слугите и жените в залата завикаха от радост, с изключение на Маргарет, която не се усмихна нито веднъж. Страхът не изчезна от лицето ѝ. И с изключение на Мери, която беше толкова потресена, че едва стоеше на крака. Отпусна се в един стол и потрепери.

Олнуик е обсаден.

Първо се сети за Изабел и за графинята. Мили боже, смили се над тях! Дано да са живи и здрави! Мери затвори очи от мъка. Графинята беше силна и решителна жена. Ако някой бе в състояние да обедини хората в Олнуик пред вражеското нападение, това беше тя. В този миг Мери разбра кому трябваше да бъде вярна. Не изпитваше симпатия към нападателите, а само към обсадените. Само към Де Уорънови.

Изводите от станалото я разтърсиха окончателно. Баща ѝ Малкълм беше нападнал Олнуик, дома на дъщеря си. Страстта му към отмъщение не познаваше граници.

Но тя вече не му беше дъщеря, нали? Той се беше отказал от нея.

Мери погледна вестителя — дребен и тромав мъж, който, макар и уморен, не си намираще място от радост. Той непрестанно уверяваше Маргарет, че Малкълм и синовете му са добре. Мери се обърна към него.

— Възможно ли е да превземат Олнуик?

Мъжът изгледа Мери с блеснали очи.

— Това е само въпрос на време.

— Но те нямат време. Когато мъжът ми разбере, че домът му е обсаден... ще тръгне с хората си към Олнуик, за да го спаси.

Човекът я погледна право в очите. Беше застанал така, сякаш всеки момент щеше да я набие, разкрачил широко крака.

— Но мъжът ти, лейди Де Уорън, в момента е зает с яростна битка и няма как да я напусне. Дълго време ще мине, преди някой да разбере за обсадата. Освен ако някой в Олнуик не дръзне да се промъкне незабелязано покрай войската на баща ти — той се усмихна. — Стана точно, както го беше планирал Малкълм.

Мери беше втрещена, но пратеникът бе прав. Стивън беше в разгара на битката. Никой в Олнуик няма да успее да му съобщи за тежкото положение, в което бяха изпаднали. Ако Мери не беше седнала, отдавна да беше припаднала.

Колко хитър беше Малкълм. Мери се ядоса.

След това усети, че в залата е настъпила тишина. Всички я гледаха с изключение на майка ѝ, която сезираше немиждано в огъня. Погледът им беше осъдителен. Мери скочи на крака и избяга от стаята.

През нощта снегът почна да вали на парцали, а вятърът зави толкова силно, че стана невъзможно да се спи. Мери слушаше мрачния зловец звук и се мъчеше да не мисли за това, което се случваше на семейството и дома ѝ. Спомни си за майка си. Тя беше толкова объркана, че нямаше никакво съмнение, че е болна. Спомни си и за братята си, които водеха бой и може би дори участваха в самата обсада. Стараеше се да не мисли за баща си, но това беше невъзможно. Той се беше отказал от нея и беше нападнал Олнуик. За миг я заля вълна от омраза, но след това тя отмина и Мери се почувства слаба, изтощена и вцепенена.

Стивън вероятно е узнал вече, че тя е избягала от Олнуик. Това не ѝ носеше никакво облекчение. Беше направила ужасна грешка, като се измъкна без негово разрешение и се провали в мисията си. Когато той разбереше какво е направила, щеше да бъде убеден, че е постъпила така от вероломство. След посещението на Едуард в Олнуик Стивън щеше да си помисли, че бягството ѝ е било подготвено и уговорено предварително. Щеше да си помисли, че е избягала от него при враговете му. Но най-голямата ирония на положението се криеше в това, че тя се беше сблъскала с неподправената истина — че както обича рода и страната си, както обича Шотландия, така смята за свой дом Олнуик и дължи вярност на червената роза на Нортъмбърланд.

Мери съзнаваше, че самият ѝ живот зависи от това дали ще убеди Стивън да повярва в невинността ѝ. А колкото повече време минаваше, толкова повече той щеше да вярва, че тя го е напуснала. Въпреки че той ѝ нямаше никакво доверие, тя го обичаше от все сърце, принадлежеше му и знаеше, че винаги ще бъде единствено негова. Искаше двамата да живеят заедно както преди. Мисълта за евентуално изгнание ѝ беше непоносима. Мери си спомняше твърде добре неприкритата му заплаха да стори именно това. Трябваше незабавно да се върне вкъщи, но как? Докога щеше да продължава тази война? С внезапен ужас осъзна, че ако Малкълм постигнеше целта си, войната

нямаше да има край. Стивън, баща му и другите нормани щяха да се бият до смърт, за да отмъстят за разрушаването на Олнуик.

Мери седна в леглото и потрепери. Трябваше да се надява, че тази война ще свърши бързо, а това означаваше да се надява Малкълм да загуби. Не му дължеше вяност, след като той се отрече от нея така безмилостно, но сърце не ѝ даваше да се моли за поражението му. Твърде много години му бе дъщеря.

Мери се вслуша в пронизителния вой на вятъра. Нощта беше побеляла от снежната буря. Достатъчно луда ли е, за да намери кон и да се опита да се върне сама в Олнуик? Обичаше ли достатъчно Стивън, за да рискува живота си заради него?

Мери преглътна. Не беше толкова побъркана, че да се втурне презглава в снежната вихрушка и да рискува да загине. Но обичаше достатъчно Стивън, за да рискува живота си за него, ако се наложеше. Само че това време още не беше настъпило и дано никога да не настъпеше. Но Мери знаеше, че е невъзможно да седи безучастно и да чака примирието, за да се върне вкъщи. Ами ако изобщо нямаше примирие? Щеше да чака бурята да свърши и пътищата да станат проходими. Ако войната още не бе приключила, сама щеше да потегли за дома. И нищо и никой нямаше да я спре.

Мери най-сетне взе решението си и задряма, като се почувства много по-добре отпреди. Обаче когато се събуди на другия ден, тя се усъмни дали скоро ще има възможност да тръгне на път. Снегът беше спрял да вали, влудяващите ветрове също бяха утихнали, но земята навън беше покрита с дебело бяло одеяло. А по-важното бе, че прислужничката на Маргарет каза на Мери, че майка ѝ пак не е спала цяла нощ. В полунощ беше отишла в параклиса на литургия и беше останала там до зори. Беше нарушила нощните пости само с няколко глътки вода и две хапки хляб. Мери узна, че от две седмици насам майка ѝ почти не е яла или спала. Преди две седмици Малкълм беше напуснал Единбург. Стана ѝ ясно, че кралицата е преследвана от собствените си ужасни кошмари. Никакви молби нямаше да я убедят да похапне или поспи. Мери реши да я упои с нещо приспивателно, за да я накара да си почине.

Вторият ден ѝ се стори безкраен. Маргарет седна пред камината и се захвана да шие, а Мери нямаше друга работа, освен да се шляе насам-натам. Знаеше, че това изнервя другите жени, но те не смееха да ѝ кажат нищо. Сутринта се точеше бавно, но накрая стана обяд. Никой не яде. Здравчът почна да се спуска отрано. Не пристигаше никаква вест. Дълбокият сняг явно забавяше пратениците, които носеха вести за изхода от боевете през втория ден. Нощното небе изглеждаше черно, абсолютно черно на фона на бялото, покрито с лед езеро под крепостта. Съобщиха, че е дошъл нов пратеник.

— Да влезе — нареди Маргарет. Лицето ѝ беше побеляло като снега по дърветата отвън. Говореше толкова тихо, че я чуваха само тези, които бяха близо до нея.

Мери инстинктивно застана до майка си. Сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои. В душата ѝ потрепна страх. Трябваше да накара Маргарет да хапне нещо на обяд.

Пратеникът влезе и изтръска мокрия сняг от наметалото си. Беше още младеж. Ботушите му бяха покрити с вледенила се кал. Едната му ръка беше превързана, а лененият плат беше почернял от кръвта. Не се усмихваше. Беше посивял от умора. Мери го погледна в лицето и застина. Веднага ѝ стана ясно, че шотландците са претърпели ужасно поражение.

— Кралят е мъртъв — каза той.

Мери беше уверена, че го е чула погрешно. Отвори уста, за да възрази... със сигурност не го беше разбрала правилно.

— Малкълм е мъртъв — каза младежът. Този път произнесе думите с мъка и простена.

— Но — изрече невярващо Мери — това е невъзможно...

Шумно тупване прекъсна Мери. Тя се обърна и видя, че Маргарет лежи на пода. Очите и бяха затворени. Лицето ѝ беше безжизнено и бледо като платно.

— Майко!

Всички жени се втурнаха към кралицата. Мери обгърна лицето на майка си. Усети, че тя едва диша. Притисна ухо към гърдите ѝ и долови слабото биене на сърцето ѝ. От очите ѝ бликнаха сълзи на облекчение. Вдигна глава.

— Донесете леденостудени кърпи, за да я свестя. По-бързо! Само ѝ е прилошало от изненада!

Няколко слугини хукнаха да изпълнят заповедта. Мери се помъчи да върне съзнанието на майка си. Зарастърсва я, като ѝ говореше, но тя не се съвзе. Мери почна да губи надежда. Твърде добре разбираше, че Маргарет от седмици е изпаднала в някакво особено състояние и здравето ѝ е подкопано. Цялото ѝ облекчение се изпари. Маргарет беше твърде уязвима. Мери я плесна леко по лицето. Очите на Маргарет се отвориха.

— Слава богу! — извика Мери.

Маргарет погледна дъщеря си. Очите ѝ бяха изпълнени със сълзи. Те рукнаха като порой и заляха бузите ѝ. Клепките ѝ се спуснаха, но сълзите продължиха да се изливат и тя се сви на кълбо. Не издаде и звук.

Мери прегърна майка си. Беше побеляла от страх. Залюля я леко, докато Маргарет беззвучно плачеше.

— Донесете ми вино и валериан — каза спокойно Мери. — И повикайте двама души. Трябва да отнесем кралицата в леглото.

Един или два часа по-късно, Мери не беше сигурна точно колко време е изминало, Маргарет отвори очи. Погледът ѝ бе насочен към Мери.

— Знаех си — изрече тя прегракнало. Думите ѝ едва се чуваха.

Мери беше толкова загрижена за майка си, че нямаше време да мисли за вестта за бащината ѝ смърт. Сега стисна силно ръцете ѝ и се наведе над нея.

— Мамо, трябва да бъдеш силна. Трябва да хапнеш малко от овесената каша, която направи Джейн. Моля те.

— Трябва да се помоля — каза Маргарет. — Помогни ми да стана. Трябва да се помоля за душата на баща ти.

Мери разбра, че майка ѝ иска да отиде в параклиса.

— Не, мамо — заяви категорично тя. — Отец Джозеф ще дойде тук. Той е на долния етаж.

Маргарет се отпусна на възглавниците и затвори очи. Устните и се раздвижиха в мълчалива молитва. Мери хукна към вратата. Зад нея чакаха всички придворни дами на Маргарет. Те обичаха от все сърце своята кралица, както впрочем и всички, които познаваха Маргарет.

Лицата им бяха печални и бледи от тревога. Като чу заповедта на Мери, лейди Матилда се втурна по стълбите да повика свещеника.

Мери се върна край леглото на майка си и коленичи до него. Не желаше да мисли, че гибелта на Малкълм е дело на войниците на мъжа ѝ. Нямахше сили за това. Не биваше да мисли за това. Трябваше да се погрижи за майка си. Обузда мислите си с невероятно усилие.

Свещеникът влезе в стаята. Той също беше дългогодишен приятел и съветник на кралицата. Когато отец Джозеф се втурна към леглото, Мери се изправи. Маргарет отвори очи.

— Получил ли е Малкълм последно причастие?

Мери прочете тъжната истина в очите на свещеника, докато той лъжеше Маргарет, за да облекчи болката ѝ.

Докато Маргарет се молеше безмълвно със свещеника, Мери се измъкна тихомълком от стаята. Облегна се на стената в коридора. Дамите на майка ѝ я наобиколиха и я заляха с градушка от прошепнати въпроси.

Мери ги разблъска. Знаеше, че загрижеността им е непресторена и че всички до една се боят много за кралицата си. Но тя не знаеше отговора и на един техен въпрос. Не знаеше какво да им каже. Слезе някак си на долния етаж.

Младежът, който им беше съобщил вестта за смъртта на Малкълм, седеше на една маса в голямата зала и ядеше лакомо. Мери седна на пейката до него. Повдигна ѝ се при вида на храната.

— Нима това е истина? — промълви дрезгаво тя. — Наистина ли Малкълм е мъртъв?

Младежът блъсна чинията си настрана. Сините му очи бяха пълни със сълзи.

— Войската му беше нападната в гръб. А след това му отрязаха пътя към неговите хора. Това не биваше да се случва.

Пратеникът гледеше настрана.

Мери сграбчи ръката му със сила, която не беше и подозирала, че притежава.

— Чия войска го нападна?

— На Нортъмбърланд.

Мери усети, че ѝ се завива свят. Масата заплува пред очите ѝ. Стивън ли бе повел атаката, която бе погубила Малкълм? Той ли е бил?

— Принцесо — изрече пресипнало пратеникът. — Има и още нещо.

Мери разтърка очите си. Надяваше се зрението ѝ да се проясни. Масата пак си беше както преди, но целият свят ѝ стана като в мъгла.

— Не — каза тя, — не бива да има още.

Той облиза устните си.

— Раниха Едуард.

— Не! — Мери стисна масата, за да не залитне и падне на земята. — Той не е...

— Раната е лоша. Но беше жив, когато тръгнах за насам.

— Той ще живее — изрече уверено Мери. Затвори очи. Този път ѝ се зави свят от облекчение. — Никой проклет норманин нямаше да убие Ед — С мъка се удържа да не почне пак да трепери. Няма да изпада в истерия точно сега. — А... Олнуик?

— Отблъснаха ни при Кумбрия. Положението се промени. Намираме се отново на мястото, където бяхме преди — изрече мрачно момчето. — Още се води битка за Карлайл. Но сега вече без Малкълм и без Едуард...

Мери затвори очи.

— Едмънд е голям воин, както и другите вождове на кланове...

— Вождовете постоянно се бият помежду си, принцесо. Само Малкълм разполагаше с достатъчно сила, за да ги обедини. — Момчето се подвоуми. — Не всички вярват на Едмънд.

Мери нямаше какво да му отговори. Брат ѝ не беше особено добър по характер. Но щом Ед бе ранен, а Малкълм е загинал... тя незабавно пропъди тези мисли. Нямаше да мисли за баща си, няма. Вместо това щеше да се моли за Ед.

Не биваше да мисли и за Стивън, не и сега, когато хората му бяха убили баща ѝ и ранили брат ѝ. Не биваше.

— Мамо, моля те, пийни малко от това. Това е собствената ти билкова настройка.

Маргарет не ѝ отвърна. Като че ли изобщо не я чуваше. Откакто отец Джозеф си бе отишъл преди часове, Маргарет беше изпаднала в някакво подобно на сън състояние. Никой не можеше да я събуди. Това

не беше обикновен сън. Ако Мери не беше забелязала, че майка ѝ още диша, макар и съвсем слабо, тя би я помислила за мъртва.

Мери не беше съвсем на себе си. Не беше спала от дни. Не смееше да се отдели от майка си, не и сега, когато Маргарет като че ли умираше пред очите ѝ. Мери беше взела твърдо решение. Нямаше да ѝ позволи да умре. Не биваше. Но какво можеше да направи, за да го предотврати?

Взе ледените ръце на майка си в своите и ги стопли. Силното почукване на вратата ѝ поддържа утешително, защото отклони вниманието ѝ от мрачните мисли. Мери се стресна, когато в стаята влезе Едгар. Видя го за последен път преди три нощи, точно преди първата битка за Карлайл.

Той беше неузнаваем. Беше пребледнял и изглеждаше изтощен. Под очите му имаше тъмни кръгове. Приличаше на съсипан мъж на средна възраст, а не на весел седемнадесет годишен момък. Погледът му се плъзна бързо по Мери и се спря върху майка им.

— Не разбирам — промълви прегракнало той. — Долу ми казаха, че тя е на смъртно легло.

Мери се изправи. Ставите ѝ се бяха вкочанили и я боляха от дългите часове, през които беше стояла на колене пред леглото на майка си. Цялото ѝ тяло я болеше, но тази болка изобщо не можеше да се сравни с мъката в гърдите ѝ.

— Вестта за гибелта на Малкълм не ѝ поддържа добре — каза неуверено Мери. Появата на Едгар заплашваше да разклати трудно постигнатия контрол над чувствата ѝ. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Когато пристигнах, я заварих в ужасно състояние. Не беше яла и спала от дни наред. Беше се поболяла от тревоги. Струва ми се — каза тя прегракнало, — че е предчувствала смъртта на Малкълм.

Очите на Едгар блеснаха от нахлулите сълзи.

— Той умря като истински воин. Умря точно така, както винаги бе желал. По начина, по който всички мъже се надяват да умрат, гордо и смело във вихъра на битката.

Мери потрепери. Бързо кръстоса ръце пред гърдите си. Не биваше да мисли сега за Малкълм, не биваше. Утре, когато Маргарет се оправеше малко, е, тогава щеше да си позволи да поскърби.

Едгар прекъсна мислите ѝ.

— Едуард е мъртъв.

Мери изкрещя.

Едгар светкавично прекоси с два скока малката стая и я взе в обятията си. Мери стисна силно очите си. Под клепките ѝ напиреха горещи сълзи и ги опариха, но тя не ги остави да рукнат на воля. Едуард, не Едуард, най-големият ѝ брат, скъпият приятел, нейният герой! Не вярваше на думите му, те просто не бяха верни!

Едгар зашепна в ухото ѝ, галейки я по гърба. Едгар, който никога не я беше прегръщал и не ѝ беше показвал открито обичта си с такава нежност. Едгар, който вчера беше момче на седемнадесет години, а днес приличаше на петдесетгодишен мъж.

— Раната беше смъртоносна. Той загуби твърде много кръв. Слава богу, умря, докато спеше. Не е усетил никаква болка.

Едуард беше мъртъв.

— Няма да го понеса — изрече сподавено Мери.

Изведнъж Едгар се дръпна рязко от нея.

— Мъжът ти стоеше начело — процеди той.

Мери изправи гръб.

— Той е непобедим! Нахлу съвсем сам дълбоко в нашите редици. Изложи се неколкократно на гибел, но никой не можеше да се приближи до него, без да стане жертва на меча му. Прегази всички по пътя си. Всички казват, че е обзет от някакъв зъл дух или че е самият дявол.

Едгар се помъчи да се успокои и малко по малко се овладя.

Мери се беше вцепенила. Стивън беше научил някак за бягството ѝ. Не се съмняваше в това. Стивън не беше обладан от дявола, а просто беше обзет от нечовешка ярост. Тя се смрази от страх.

Едгар я дръпна рязко за ръката.

— Заклел се е да си пробие път до теб, Мери. Пусна един от пленниците, за да ни изпрати това съобщение. Точните му думи са, че те иска обратно не въпреки вероломството ти, а именно заради него.

Мери потрепери.

— Искане да ме накаже — прошепна тя.

— Мисля, че иска да те убие — каза Едгар. — Зърнах лицето му пред Олнуик и дори аз се ужасих.

Мери изскимтя. Беше виждала Стивън разгневен до дъното на душата си. Дали я мразеше толкова, че да иска да я убие? Дали желаше смъртта ѝ?

След два дена Маргарет почина.

Мери беше потресена и съвсем изтощена. Усети, че още стои на колене до тялото на майка си и държи вкочанилите ѝ се ръце. Откога седеше така? Застави тялото си да се подчини на разума. Несръчно и болезнено се вдигна на крака.

В стаята отекваха високо риданията и стоновете на придворните. Шотландците имаха обичай да скърбят шумно, неприкрито и без да се въздържат. Мери се вслуша в плача на дамите на Маргарет, които стояха зад вратата и хълцаха истерично. Вслуша се в рева на мъжете и жените в залата долу. Те също ридаеха и плачеха, както и онези, които се бяха събрали в двора. Сърцераздирателният общ плач пронизваше слуха ѝ, докато болката не обхвана душата на Мери и не я извади от вцепенението.

Усети, че в гърдите ѝ се е свила голяма топка, която иска да избликне навън. Мери се задави от нея.

Мъртва. Мери се задави гръмко. Мъртва. Боже, думата ѝ звучеше толкова неотвратимо. Погледна Маргарет, която изглеждаше толкова ведра в смъртта, колкото беше и в живота. Мъртва! Това ѝ се струваше невъзможно. Не и Маргарет, не и майка ми!

Мери също искаше да заплаче. Искаше да пици, да ридае и да си скубе косата, както правеха жените в залата отвън. Но не го направи. Трябваше да обуздава скръбта си. Трябва да мисли за братята си. Те щяха да имат нужда от нея в това време на ужасна загуба.

Изведнъж Мери възкликна:

— Майко, толкова те обичам!

Това ѝ изглеждаше невъзможно. Маргарет беше мъртва! Маргарет, скъпата ѝ майка беше мъртва, Малкълм беше мъртъв и Едуард беше мъртъв! Не беше честно! Как щеше да го понесе, как?

Завъртя се, без да вижда нищо. Почувства нужда от уют и утеха, които нямаше кой да ѝ даде. Накрая притисна бузата си към грубата каменна стена, впи пръсти в нея и я прегърна. И заплака.

Плачеше неударимо. След това заудря стените, докато ръцете ѝ не се разкървавиха. Тогава го намрази заради неговото участие в тяхната гибел, заради тяхното убийство. Намрази мъжа си. Всички

бяха мъртви, Малкълм, Маргарет, Едуард и това беше завинаги. Никога повече нямаше да ги види.

Накрая не ѝ останаха сили да плаче повече. Мери се просна на пода. Господи, колко беше уморена! Едва се вдигна, за да седне. Не биваше да продължава така, не биваше, не и когато бе толкова уморена и се съмнява, че ще съумее да ходи.

Но след това разумът ѝ заповяда да мисли. Разумът ѝ заповяда да мисли за опасността, която е надвиснала над Единбург. Тази опасност заплашваше не само нея, но и братята ѝ и дори самото съществуване на Шотландия. Мери избърса последните следи от сълзите си. Не беше време за сълзи. Твърде много бе заложено на карта. Животът на хората бе заложен на карта. Бе заплашено съществуването на кралството.

Малкълм беше мъртъв. Шотландия беше кралство без крал. Столицата му беше Единбург. Скоро най-силните кланове в страната щяха да връхлетят върху нея, като щяха да се надяват да увеличат собствената си власт и могъщество. Сигурно точно в този момент вождовете на десетте най-силни клана бързаха към Единбург да се състезават за короната.

Всичките ѝ братя бяха законни претенденти за трона. Тя не се боеше за Едмънд. Не се и съмняваше, че той ще съумее да се погрижи да себе си. Етълред беше в безопасност, тъй като беше човек на Бога. Но на плещите ѝ тежеше отговорността за защитата на другите ѝ трима братя. Всеки от тях представляваше реална заплаха за следващия крал на Шотландия. Мери не се сети, че Едгар е по-голям от нея и отговорността е негова.

Мери с усилие се вдигна на крака. Движеше се като много стара жена.

Изведнъж спря, защото чу, че шумът отвън се промени. Сърцето ѝ инстинктивно подскочи от ужас, когато се помъчи да разбере какво чува. Стори ѝ се, че долавя гръм в далечината, но небето беше ясно и безоблачно синьо. Мери ахна.

Това, което чуваше въпреки гръмките ридания в замъка, не беше гръм, а тропотът от огромна армия, която връхлиташе върху града. Мили боже, не толкова скоро! Нямаше ли да има отсрочка?

А след това Едгар влетя в стаята. Смъртнобледата Мери потресена чу как той ѝ казва, че Доналд Бейн е бил обявен за крал от вождовете на клановете. Едмънд ги бил предал и присъединил

войските си към тези на чичо си. Двамата узурпирани заедно трона. Междувременно тътенът навън почваше да се чува все по-ясно.

За миг Мери и Едгар се втренчиха един в друг. Мери се изплаши. Реши, че Едмънд ще се разправи най-безжалостно с тях, все едно, че не им е роднина.

Тя се изправи.

— Повикай момчетата! Веднага! Заповядай да докарат катафалка за... — Тя погледна Маргарет. Стоманеното ѝ спокойствие се разклати и тя се задави. — За кралицата. Ще я погребем в абатството в Дънфърмлайн. Там ще потърсим убежище. Побързай!

Едгар се обърна рязко и излезе. Мери не спираше да трепери. Хвана се за молитвения стол, за да не припадне. Скръбта, страхът и крайната умора надделяха над нея и я обезоръжиха.

С голямо усилие Мери отиде при майка си и я зави. Едгар влетя през вратата. Изглежда я продължително, а след това се втурна към Маргарет. Вдигна безсилно майка им на ръце.

Мери се застави да крачи редом с него.

— Как е възможно Едмънд да ни изостави?

— Той вече не е част от семейството — процеди през зъби Едгар, докато слизаха на долния етаж и излизаха на двора. Слънцето грееше толкова ярко, че за миг ги заслепи. Братята ѝ вече бяха яхнали конете. Всички бяха тук с изключение на предателя Едмънд, разбира се. Предпоследният, Александър, се мъчеше да успокои малкия Дейви, който плачеше. Едгар положи майка им в една каруца.

В този момент Мери усети, че в двора е настъпила зловеща тишина. Обезумелият плач беше престанал. Не се чуваше абсолютно нищо. Тишината беше неестествена и плашеща. Мери усети, че се вслушва за нещо, но не знаеше какво. А след това се досети — злокобният тропот от конете на нашествениците беше престанал.

Мери извика, когато Едгар я вдигна на един кон и сам скочи на седлото. Войската беше спряла, за да се подготви за атака!

— Това Доналд Бейн ли е?

— Едгар тръгна към нея.

— Не.

Мери застина.

— Тогава... кой?

Погледът, който той ѝ хвърли, беше продължителен и мрачен. И Мери разбра. В този момент изпита всичко наведнъж — любов, омраза, страх и ужас.

— Не.

— Това е Нортъмбърландският мръсник — процеди Едгар. — Води войската си право към Единбург. Дали пък сам не иска да се качи на трона?

На Мери ѝ прилоша.

— Не — прошепна тя. — Идва за мен.

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
В ИЗГНАНИЕ**

Абатството в Дънфърмлайн беше разположено на едно хълмче от другата страна на Фъртъф форт в Единбург. Заобикаляха го средно високи, но дебели каменни стени. Те служеха единствено като граница на владенията на абатството. Спираха крадците и скитниците, но не бяха достатъчно високи и здрави, за да преградят пътя на нападаща войска. А точно срещу това се бе изправило абатството, помисли си абатът унило.

Стотина тежко въоръжени рицари на коне се бяха строили в редици по покрития със сняг хълм. Оръжията им бяха прикрити от големите наметала, които всички носеха, за да се предпазят от сковаващия студ. Слънчевите лъчи просветваха по стотината щитове и шлемове. Огромните коне риеха снежната покривка, копаейки големи буци черна кал. В първите редове се развяваше черно-бяло златисто знаме. В центъра му имаше кървавочервена роза с къса дръжка — червената роза на Нортъмбърланд. Тази гледка караше коленете на абата да се подгъват, а самият той трепереше неприкрито. Сякаш това не стигаше, ами и водачът на тези нормани го гледаше право в лицето от високото седло на едрия си боен кон. Той беше грамаден мъж, достатъчно внушителен и когато стоеше на краката си. Не носеше шлем и абатът виждаше ясно лицето му. Изражението му го плашеше повече дори от голямата военна сила, изправена срещу напълно неукрепеното абатство. Лицето на норманина го смразяваше със студения си и надменен израз.

Абатът на Дънфърмлайн доста смело беше решил да поздрави посетителя си. Беше отворил тясната странична врата и беше излязъл от нея. Проходът пропускаше изправен човек, но не и някой в ризница и пълно бойно въоръжение, още по-малко пък отряд рицари на коне. Значи щяха да поискат да отключи двете предни порти. Той притисна наметката към слабото си тяло. Почти не усещаше студа. Защото твърдо беше решил да не отваря предните врати. Обаче усещаше, че ако мъжът пред него реши да влезе в абатството против волята му, няма как да го спре.

— Какво желаш, милорд?

— Ти си приютил тук принцеса Мери. Пусни я веднага.

Абатът се уплаши. Не за себе си или за абатството, нито пък за монасите или послушниците, а за младата жена, която беше дошла при него, за да намери убежище за себе си и за братята си посред нощ. Не беше трудно да си представи какво щеше да направи рицарят на хубавата измъчена принцеса и нямаше намерение да му я дава. Помоли се наум на Бога. Със сигурност имаше нужда от помощта му.

— Сър, знаете, че това е дом на Бога. Тя помоли за убежище тук. Няма да ви позволя да оскверните това свято място.

Зъбите на рицаря блеснаха, когато той се усмихна хладно. Това беше усмивка на варварин.

— Сър абат, предпочитам да не осквернявам божия дом, но ако се наложи, ще го направя.

Точно така беше. Абатът потрепери. Знаеше, че лордът казва истината.

— Няма да ви позволя да влезете, сър.

— Сър абат, знаете ли, че тя ми е жена?

Абатът преглътна. Разбира се, че знаеше това.

— Сър, това е въпрос на дълг към Бога. Няма да ви позволя да влезете.

Зъбите блеснаха отново, но вече не от усмивка.

— Ще вляза насила.

Абатът вирна брадичка, стисна устни и не помръдна. Стивън се извърна и вдигна ръка. Мигновено двама рицари се отделиха от редиците.

— Счупете вратите — каза той.

Джефри яздеше до Стивън. Лицето му стана смъртнобледо, но той не каза нищо.

Двамата рицари се понесоха в галоп напред, вдигнали големите си пики и връхлетяха върху вратите. Дървото изпука и простена, но железните резета не поддадоха. Следващата атака беше успешна. Двете врати се отвориха с шумен трясък.

Абатът погледна лорд Де Уорън. Лицето му беше изпито и измършавяло така, сякаш не беше спал от няколко дена. Обаче очите му блестяха от очакване — гневно, изпълнено с омраза очакване. Никой досега не му беше приличал повече на див звяр. Стивън вдигна

леко ръката си и пришпори жребеца си напред. Десетина мъже влязоха заедно с него в манастира.

Стивън скочи от коня в мига, в който се озова вътре. Погледът му се спря на църквата с дългия ѝ главен кораб. Тя беше разположена в северния край на абатството. А спалното помещение се намираше от източната страна на църквата и беше обърнато към Ерусалим. Погледът на Стивън не се задържа дори веднъж върху останалите постройки — правоъгълният манастир, където монасите преписваха текстове на дървени маси между колоните и се разхождаха по време на почивка, помещението, където се събираше катедралният съвет, трапезарията и спалнята. Той хвърли поглед на Джефри.

— Не разрешавай на никой да излиза.

Стивън закричи по замръзалия двор. Насочи се право към църквата. Разтвори широко вратата и пристъпи вътре. Спря за миг, докато очите му привикнат със слабата светлина в помещението.

В центъра на кораба стоеше Едгар с ръка върху меча си. Зад него в подобна поза чакаха по-малките му братя Александър и Дейви. От сенките на църквата се появи Етълред. Не носеше никакво оръжие, но също застана до Едгар срещу Стивън. Мери не се виждаше никъде.

— Ще идеш право в ада, милорд — изрече тихо Етълред. — Не си струва усилията.

— Къде е тя? — попита надменно Стивън.

— Няма я — изръмжа Едгар. — Никога няма да се върне при теб, никога.

Дъхът на Стивън секна от гняв.

— Къде е отишла, Едгар? Отговори ми. Не ме карай да измъквам насила истината от теб.

Ръката му беше на меча. Владееше се толкова зле, че малко беше нужно, за да изгуби самообладание и да нареже брата на Мери на късчета, за да измъкне желаните сведения и да се добере до нея.

Етълред пристъпи напред.

— Няма да допусна да опетниш тази църква с кръв и насилие! Не е заминала никъде — той погледна мрачно Едгар. — В спалнята е. Тя не пожела да потърси убежище тук, милорд. Помисли си за това.

От усмивката на Стивън ги побиха тръпки. А той самият пет пари не даваше защо не е пожелала да дойде при братята си в църквата. Излезе навън и прекоси манастира. Веднага се сети коя

сграда е тази със спалните помещения и се насочи към дормиториума. Отвори вратата и се озова в дълъг и тесен коридор. В него имаше една редица малки стаи, във всяка от които имаше сламеник. Стивън тръгна по коридора, като оглеждаше всяка спалня. Всичките бяха празни. Намери жена си едва когато стигна до самия край на коридора.

Тя беше в последната спалня. Беше се облегла на стената с лице към вратата и го очакваше.

Стивън едва дишаше от гняв. Известно време не помръдна. Мълчаливо ѝ заповяда да не продумва, защото, ако се опиташе да му обясни защо е тук, и пак изрече някоя проклета лъжа, знаеше, че ще загуби контрол над себе си и ще я убие.

Но очакваше прекалено много от нея. Мери трепереше. Беше бяла като снега по дъбовете, но проговори.

— Милорд — изрече прегракнало тя, — моля те, моля те, чуй...

Самообладанието му се стопи, както той си и знаеше, че ще стане. Ръката му се вдигна. Чу се плясък, когато отворената му длан удари лицето ѝ. Мери ахна от изненада, когато се удари в стената и след това се стовари на пода.

Стивън се извърна от нея. Дишаше тежко и трепереше. Мразеше се, но не и колкото мразеше нея.

— Недей — каза той най-сетне, — да изричаш дори една лъжа. Няма дума, която да кажеш и на която да искам да повярвам.

Мери се отблъсна от стената и седна на студения каменен под. Стаята като че ли се завъртя заедно с едрото силно тяло на Стивън. Болката я заля на вълни. Събра мислите си и се уплаши. Дали не ѝ бе счупил челюстта? Чувстваше се така, сякаш е строшена. Запита се и дали това е краят за тях двамата.

Стивън се обърна и я изгледа.

— Предупредих те. Не... да не си посмяла да говориш. Когато казвам, че не искам да те слушам, значи не искам да те слушам. Пращам те в изгнание в Тетли.

Мери примигна. Болката, която я заливаше, се промени и придоби друг характер. Той я изпращаше в изгнание. Поне нямаше да я убие преди тази среща. Тя не знаеше какво да очаква от него. Наложил се да призове цялата си смелост, за да остане в стаята си и да го чака тук, а не да се крие в църквата. Нямаше да я убие, но тя не изпитваше

облекчение. Изгнанието беше участ, от която се боеше като от смъртта. Защото не беше ли това краят на брака им?

А той не ѝ разрешаваше да говори в своя защита. Мери искаше, трябваше да говори, но се боеше от него. Страхуваше се, че той дотолкова не се владее, че ще я удари пак и този път неволно ще убие и нея, и детето. Или може би тъмното, смъртоносно и жестоко желание се крие в гърдите му и му трябва само малък подтик, за да избухне. А отчаяните ѝ думи щяха да бъдат този подтик.

Мери заплака отново, както често ѝ се случваше през последните няколко дена.

В съзнанието ѝ се появиха поредица от образи. Надменният и гневен Малкълм, който ѝ заявява, че тя не му е вече дъщеря. Едуард, който я отвежда настрана, прегръща я и я утешава. Майка ѝ, коленичила в параклиса в Единбург за молитва.

Всички те бяха мъртви. Това бе твърде много за нея. А сега и това.

Мъжът ѝ, бащата на нероденото ѝ дете, човекът, когото тя мразеше и когото трябваше да продължава да мрази, но така и не успяваше, я ненавиждаше. Ненавиждаше я достатъчно, за да я прати в изгнание, където тя несъмнено щеше да остане завинаги. И ако не внимаваше, омразата му щеше да го подтикне да убие неволно и нея, и детето им.

— Сълзите ти не ме трогват — изрече студено Стивън. — Никога няма да ме трогнеш отново.

Мери искаше да му каже за детето. Може би, ако му кажеше за живота, който разцъфва в нея, той щеше да омекне и дори да я заобича отново. Беше отчаяна. Реши да направи всичко, само и само той да се влюби отново в нея. Но в този момент той каза:

— След като ми родиш наследник, ще те пратя в изгнание във Франция.

Мери се вцепени от изумление. Щеше да я прати във Франция, ако тя му роди син. Знаеше, че от това няма да има връщане назад. Щом веднъж я заключеха във Франция, никога повече нямаше да има възможност да се добере до него. Никога нямаше да успее да го накара да ѝ повярва, защото повече нямаше да го види.

За миг ѝ призля толкова, че си помисли, че ще повърне.

Стивън отиде до вратата и спря там. Извърна се леко към нея.

— Твърде гневен съм, за да си помисля дори да легна с теб пак в близко бъдеще. Но ти си млада. И гневът ми постепенно ще утихне. Когато нуждата ме обземе, ще те посетя. Ще имам син — лицето му беше обърнато изцяло към нея. В очите му се четеше ненавист.

Мери изхълца и стисна здраво очи. А след това ще ме прати в изгнание и всичко между нас ще свърши.

Тогава Стивън каза грубо:

— А след като имам син, няма да имам повече нужда от тебе.

Мери го гледаше как се обръща и си отива. След това рухна на пода и застана. Но вече не от болка в нараненото си лице, а само от мъката в гърдите си. Сърцето ѝ беше разбито и опустошено. Разкъсано на безброй малки парченца. Останала беше само разтърсващата болка.

Джефри дойде, за да изведе Мери. Тя забеляза, че той се ужаси при вида на лицето ѝ. Едната страна на челюстта ѝ се беше подула и по нея имаше петна. Мери знаеше, че тя скоро ще придобие пурпурен оттенък.

Лицето му беше строго и навъсено, но при вида ѝ омекна малко.

— Добре ли си? — попита той. Дойде и я хвана за ръката.

Мери го погледна с блеснали очи.

— Не, сър. Никога няма да съм добре.

Джефри помрачня.

— Той никога няма да забрави това, Мери, но с течение на времето ще омекне. Мисля, че след време ще ти прости.

Мери затвори за миг очи.

— Много ми се иска да ти вярвам — тя ги отвори. — Не избягах от него, милорд. Искях само да спра тази война. Въобразявах си, че баща ми ще се вслуша в молбите ми — сълзите ѝ течаха като порой. — Обичам Стивън. — С голямо усилие на волята тя овладя бушувашите в гърдите ѝ чувства. — Дори след като той ми стори това. Още го обичам. Отдавна го обичам. От Абърнети.

Джефри се почувства неловко, но слушаше внимателно.

— Може би трябва да му кажеш това, Мери.

— Как? Той не иска да ми вярва. И е толкова бесен, че се боя от него. Страхувам се не само да му говоря, страхувам се да съм близо до него.

— Трябва да изчакаш да мине малко време. Следващия път, когато видиш Стивън, сигурно ще имаш възможност да разговаряш с него, без да се боиш от насилие. Това не му е присъщо.

— Разбира се — изрече потиснато Мери, когато поредната гореща вълна на мъката се изкачи до върха на душата ѝ и после се стовари върху нея. Щеше ли тя да оцелее следващите няколко минути, да не говорим за следващите няколко дена?

Ако искаше да си върне Стивън, трябваше да оцелее. Не знаеше кога ще го види пак. Щеше да се наложи не просто да оцелее през следващите няколко дни. Може би щеше да ѝ се наложи да чака много месеци, преди да получи шанса да го види отново, за да се защити и да го накара да ѝ повярва.

А ако минеха повече от месец-два от тази среща, бременността ѝ щеше да е видима за всички. Той, разбира се, щеше да ѝ се разсърди, че не му е казала. Но ако му кажеше сега, щеше да я прати в изгнание и нямаше дори да се отбие, за да я посети в килията ѝ. Мери знаеше, че единствената надежда да спаси отношенията им се крепи на взаимното им желание един към друг. Ако той още изпитваше подобно желание. Не бе никак сигурна в това.

Мери се чувстваше изтощена до крайност от срещата с мъжа си, от загубата на родителите и на брат си, от многото дни, през които се беше грижила за умиращата си майка, от сблъсъка с баща си и от лудешкото бягство от Олнуик. Беше съвсем сигурна, че не е в състояние да понесе нищо повече. Джефри я изведе навън. Мери с мъка овладя бурята от чувства, развихрили се в гърдите ѝ. Въпреки че имаше причина да плаче, не искаше да изпада в истерия, докато Стивън я извежда насила от абатството пред брат си, хората му, монасите и добрия абат. Гордостта беше всичко, което ѝ беше останало.

След това нещо трепна долу в корема ѝ и я накара да затаи дъх. Толкова зле се чувстваше, а очакваше дете.

Те отвърнаха поглед от нея. Джефри се качи зад нея, когато тя се приближи до тях, придружена от архидякона. Мери избърса влажните си очи. Погледът ѝ срещна този на Стивън. Той също отвърна надменно поглед от нея.

Колко я мразеше!

След това Мери видя тримата си братя, Едгар, Александър и Дейви. Те яздеха един до друг в центъра на нормандския отряд.

— Какво правят те тук? — попита тя.

Джефри я изгледа.

— Не са в безопасност тук, Мери.

— Разбира се, че са в безопасност!

— Нима Стивън не разби портите, за да се добере до теб?

Мери замълча. Погледът ѝ се насочи към широкия гръб на Стивън. Щом той е успял да влезе в абатството и да наруши божия закон, нищо не пречеше на някой като чичо ѝ Доналд или, прости Господи, на брат ѝ Едмънд, да направи същото. Тя потрепери. Те бяха узурпирали властта в деня, в който тя и момчетата избягаха от Единбург. Вестта беше пристигнала през онази същата нощ. Не искаше да си представя, че Доналд Бейн или Едмънд ще сторят зло на братята ѝ, за да си осигурят трона.

— Къде ги води Стивън? — попита тихо Мери.

— Засега в Олнуик.

Мери си отдъхна. Братята ѝ щяха да се намират в безопасност в Олнуик, поне докато са там. Поне за известно време нямаше да ѝ се налага да се тревожи за тях. Още повече, че собственото ѝ бъдеще ѝ създаваше твърде много ядове и грижи.

Воините излязоха в колона от портите на абатството. Начело яздеше Стивън, Мери беше на един кон с Джефри, а братята ѝ — по средата на колоната. Въпреки умората си Мери усети, че е възвърнала спокойствието си, макар това да противоречеше на настроението ѝ. Каквато и да бъдеше нейната съдба, каквато и да бъдеше участието на братята ѝ, за момента всичко беше извън нейна власт и контрол. Беше настъпило време за изчакване. Колкото ѝ зле да се чувстваше по време на това чакане, Мери усети, че има голяма нужда от малко отдиш. А Стивън явно твърдо бе решил да я прати в изгнание в Тетли.

То започна с лоши предзнаменования. Скоро, след като преминаха река Туийд и навлязоха в Нортъмбърланд, войските на Стивън се разделиха. Джефри и още двадесетина войници се отклониха на изток и поведоха Мери със себе си. Стивън и другите продължиха на изток към Олнуик с тримата ѝ братя.

Дадоха ѝ съвсем малко време да се сбогува. Тя прегърна Едгар, Александър и Дейви и ги посъветва да не се тревожат за нея или за каквото и да било.

— Обещавам ви, че накрая всичко ще бъде наред — каза тя.

Надяваше се да е била убедителна. Увереността и си беше сапунен мехур, защото Мери се тресеше от страх и съмнения. Положението се влоши още повече, защото не само че братята ѝ също се усъмниха в думите ѝ, но и от собствените ѝ очи рукнаха горещи сълзи от скръб заради раздялата им.

Не се сбогува със Стивън. Никой не ѝ даде тази възможност. Той се дръпна от нея, докато тя се сбогуваше с братята си, не слезе от коня и остана с гръб към нея. Жестът му беше красноречив. Когато Мери яхна отново коня, тя си помисли, че сигурно я е изтръгнал от сърцето си с желязната си воля.

Късно следобед се насочиха право на изток и пристигнаха в Тетли. Настроението на Мери спадна още повече, когато зърна самотния замък. Той беше разположен на усамотена стръмна урва точно над протока, където река Тайн излизаше на крайбрежието. Един-единствен извит и несигурен път водеше до ръждивите му порти. Нападението и обсадата бяха невъзможни при това разположение на замъка. По-късно Мери научи, че Тетли е бил изграден тук точно по тази причина. И заради това отдавна беше станал напълно безполезен за притежателя си.

Нямаше нужда от подвижен мост. Решетката се вдигна над стръмния изровен път. Очевидно Стивън беше изпратил в замъка няколко слуги, управител и икономка, защото назъбените порти, които едва се движеха от старост, се отвориха незабавно. Отрядът влезе под почернелите каменни стени и се озова в малък тъмен двор. Земята под краката им беше покрита със замръзнала кал. Мери се огледа отчаяно. Малкото постройки явно се нуждаеха от ремонт. Стените се ронеха, а таваните бяха хлътнали. Тези бараки не ставаха за нищо. Забеляза, че наскоро са вдигнали нов навес, който да служи за обор на конете. В него имаше и няколко прасета.

Мери се обърна към външната част на замъка. Тя се състоеше от една самотна кула, обърната с гръб към урвата и брега. Имаше три страни и в нея постоянно се блъскаха силните крайбрежни ветрове. На предните ѝ стъпала стоеше нейната прислуга — две момичета, един

млад крепостник, възрастен управител и пълна, загрижена на вид, икономка.

Мери се загърна още по-плътно с пелерината си. Тук, на върха на урвата, беше студено от морския вятър, но треперенето ѝ се дължеше повече на уплахата, отколкото на смразяващия студ. Щеше да живее тук. Докога? И кога Стивън щеше да я посети? Джефри ѝ помогна да слезе. Паника обзе Мери. Тя се притисна към ръката му.

— Няма да си идеш, нали? — извика тя.

Изражението му беше печално.

— Изпратих да съобщят на архиепископ Анселм, че ще се забавя. Ще остана няколко дена, Мери, за да наглеждам как върви ремонтът и за да се уверя, че си настанена добре и се чувстваш уютно.

— Уютно? — В гласа на Мери се долови горчивина.

— Вярно е, че Тетли е виждал и по-добри дни, но нищо няма да ти липсва. Обещавам ти.

Думите на Джефри се оказаха верни. Тетли беше добре снабден в очакване на тяхното пристигане. Явно Стивън го беше подготвил за място на изпълнение на присъдата му. Управителят беше способен човек и се стремеше да ѝ угоди, а икономката беше мила и състрадателна. В стаите на Мери непрестанно гореше голям огън, за да прогони постоянния студ. Всичко, което пожелаеше за ядене и пиене, ѝ се сервираше моментално. Мери нямаше апетит. Сърцето я болеше твърде силно, но тя си спомняше за детето и ядеше повече от обикновено. Джефри остана две седмици. Мери му беше много благодарна за това. През деня тя помагаше на икономката. Нямаше какво друго да прави и реши да си намира работа, за да не мисли за трагедията, която я беше сполетяла. Твърде лесно ѝ беше да скърби за родителите и брат си, за самата себе си. Нощем разговаряше с Джефри пред огъня. Жалко, че нямаше начин той да остане тук за постоянно. Беше весел и внимателен. Но си отиде, щом оправиха конюшните. И Мери нямаше друг избор, освен да прекарва сама нощите си.

Именно нощите заплашваха да помрачат разума ѝ и да я докарат до лудост. Вятърът виеше като някакъв зъл дух. В най-добрия случай пречеше на съня ѝ, но понякога въобще не ѝ даваше възможност да си почине. Тя се измъчваше от копнежи и непостижими мечти. Едуард и

Маргарет ѝ липсваха страшно много. Не можеше да повярва, че никога повече няма да ги види. Много ѝ се искаше последните разговори с баща ѝ въобще да не се бяха случвали. Беше разтърсена от дън душа. Изведнъж Малкълм се превърна в някакъв чужденец. Вече не беше чудесният татко-крал, какъвто винаги бе досега за нея. Мери искаше да си го спомня такъв, какъвто го бе познавала през целия си живот, а не какъвто го видя за последен път. Искеше ѝ се да бъде сигурна, че я е обичал въпреки жестоките си слова. Въпреки че се беше отнесъл към нея като към играчка на волята си. Въпреки че се отказа от нея. Но това не и се удаваше. И вече никога нямаше да узнае какви са били последните му мисли за нея.

Копнееше за Стивън. Не за студения, изпълнен с омраза, човек, в който той се беше превърнал, а за пламения любовник, почтителния съпруг, благородния мъж. Копнееше за него. Никога не беше изпитвала такъв копнеж по някого. Но той щеше да дойде, когато му хрумнеше, и щеше да се отнесе към нея като към предмет.

Дните се нижеха монотонно. Отмина януари и настъпи февруари. Снежните бури се вихреха една след друга. Ветровете духаха неумолимо. Мери намрази Тетли. Понякога мразеше и Стивън. Много по-лесно беше да мразиш, отколкото да обичаш, а Господ ѝ беше свидетел, тя имаше причини да го ненавижда. Пламъкът на гнева никога не гореше дълго. На негово място винаги се появяваше неудържим копнеж.

Мери хранеше нероденото бебе и го обичаше нежно.

Тялото ѝ се беше променило. Докато беше по туника, се забелязваше само, че гърдите ѝ са нараснали, но когато беше гола, Мери с удоволствие разглеждаше малката издатина на корема си. Имам поне това бебе, помисли си тя. Вече обичаше от все сърце детето си. Мислеше закрилнически и майчински за него. Не беше луда, но тъй като беше съвсем сама, понякога му говореше и му пееше стари галски балади. Слугите я гледаха уплашено, а икономката я съжаляваше. Знаеха, че тя очаква дете, защото Мери не се опитваше да прикрива състоянието си. Когато я виждаха да шепне на себе си и на бебето, те се кръстеха или правеха древни езически знаци и гледаха да избягат. Мери не се интересуваше какво си мислят. Знаеше, че ако не е това дете, ще загуби всяка надежда, а нищо чудно и разсъдък си.

Мери загуби представа колко дни са изминали, но снегът бе престанал да вали. Икономката заяви, че зимата е била много сурова. Сега само духаше от време на време, но един следобед лъчите на слънцето проникнаха през ниските гъсти облаци. А един ден, когато Мери бе излязла да подиша малко чист въздух на двора, видя, че в калта са израснали няколко зелени стръка трева.

Вдигна глава и погледна небето. То беше бледо и съвсем светлосиньо, но независимо от това беше ясно. Слънцето грееше ярко и беше чисто жълто. Мери се усмихна. Вече беше март. Долавяше аромата на пролетта във въздуха. Пое си дълбоко дъх. Угнетеността ѝ изчезна мигновено. Беше преживяла дълга, тъмна и ужасяваща зима. Изведнъж се изпълни с надежда. Пролетта означаваше подновяване и повторно раждане на всичко. Поне можеше да очаква по-приятни дни, а с настъпването на лятото и раждането на детето си. Сърцето ѝ подскочи от радост при тази мисъл.

Скоро Стивън щеше да дойде.

— Милейди, конници!

Мери погледна стража от подиума, на който седеше сама и обядваше. Изпусна ножа от вълнение.

— Конници?

— Много са далеч, за да разбере кои са, но са голям отряд и имат знаме, милейди — каза мъжът. Току-що беше дотичал от единствената наблюдателна кула и не му беше останал дъх.

Мери не помръдна, но сърцето ѝ заби толкова силно, че ѝ прилоша. Това е Стивън. Знаеше си, че ще дойде. О, боже, знаеше си. Душата ѝ се изпълни с възторг, въодушевление и страх. О, боже, трябваше веднага да се приготви! Трябваше да си го върне!

Мери скочи на крака. Беше бременна в петия месец, но тъй като беше с дребно тяло, състоянието ѝ още не личеше, когато беше облечена. Той, разбира се, веднага щеше да забележи, че е наддала малко на тегло. Лицето ѝ беше по-пълно, а гърдите — по-големи. Изведнъж Мери се уплаши много. Ами ако не бе хубава, както преди?

Втурна се нагоре по стълбите и влетя в стаята си, за да избере подходящи дрехи и да приглади косата си под покривалото за главата. След това застина. Стивън много обичаше косата ѝ. Омъжените жени

никога не носеха косата си разпусната, но косите ѝ бяха най-хубавата част от нея, след като си беше загубила фигурата. Мери се поколеба... Щеше да я пусне. Сърцето ѝ гръмко биеше, а ръцете ѝ трепереха. Бързо махна фибите и я разпусна. Косата ѝ се спусна като някакъв буен, бляскав, слънчевозлатист водопад до кръста ѝ. Мери беше сигурна поне в едно: косата ѝ никога не беше изглеждала по-хубава. Обаче ръцете ѝ продължаваха да треперят, докато я сресваше.

Скоро така се изнерви, че ѝ се зави свят. Чу, че някакви мъже влизат в залата долу. Опита се да си поеме няколко пъти дълбоко дъх. О, боже. Ами ако още я мразеше?

Мери спря пред вратата на стаята си и се замоли бързо и безмълвно. След това изправи раменете си и вдигна гордо глава. Отвори тежката врата, спря за миг така и тръгна бавно по стълбите.

Влезе в залата и спря. Очите ѝ се разтвориха невярващо. На масата седеше мъж, но той не беше Стивън. Вместо него на подиума се беше разположил като господар на Тетли принц Хенри. Усмихна се, когато я видя. В усмивката му се четяха всичките му намерения. Беше дошъл да я навести в изгнанието ѝ, както беше обещал в онази тъмна самотна нощ при стените на Олнуик.

Мери го гледаше втрещено. Хенри отвърна на погледа ѝ. В очите му се четеше веселие от изненадата ѝ. Погледът му обходи всеки сантиметър от нея, като почна от лицето, прехвърли се на косата ѝ и накрая се спусна по тялото ѝ. Когато пак я погледна в лицето, в очите му се четеше още по-силна страст.

— Колко си хубава! — възкликна той.

Сърцето на Мери подскочи ужасено.

Погледът му се премести върху съблазнителните ѝ гърди, които напиреха под плата на туниката ѝ.

— Никога не си била толкова хубава, Мери — каза принцът.

Сърцето на Мери се блъсна яростно в гърдите ѝ, но тя се съвзе. Съжали за глупавата си постъпка с пускането на косата. Но беше твърде късно. Пребледня и се уплаши. Реши да изпрати Хенри да си върви по пътя... след като разбереше къде е Стивън и какво прави. Пристъпи бавно напред.

— Добър ден, милорд — изрече тя и направи лек реверанс. — Каква изненада.

Той ѝ махна да стане, след това хвана ръката ѝ и ѝ помогна да се качи на подиума. Мери веднага си издърпа дланта. В погледа му пак се появи веселие.

— Защо се изненадваш? — попита той. — Не ти ли казах, че ще дойда да те видя по време на изгнанието?

Мери пак се ужаси, но седна до него привидно спокойна.

— Много мило от твоя страна, че си дошъл на гости, когато съм толкова самотна — каза тя и напълни чашата му с вино. — Но ми е трудно да повярвам, че любезността е единствената причина да дойдеш тук. Тетли се намира далеч от оживените друмища и едва ли ти е бил по пътя.

— Наистина е доста изолиран и запуснат. Какво ужасно място! Но ти явно се чувстваш прекрасно в него. Направо сияеш, Мери. Толкова ли си щастлива, че се намиращ далеч от мъжа си?

Хенри отпи от виното си, но очите му не се отделяха от нейните.

Мери се обърна с лице към него.

— Не съм щастлива, щом не съм със Стивън, милорд. Обичам го. Копнея за деня, в който той ще ми прости и ще ме повика пак при себе си.

Хенри се усмихна.

— Не смятам, че този ден ще настъпи някога, Мери. Ти го предаде, а той не е от хората, които прощават на враговете си.

— Не съм му враг. Жена съм му.

— Опасно съчетание, фатално съчетание, той добре го знае.

Мери се разсърди и отвърна поглед. Застави се да запази спокойствие. Това беше първият ѝ посетител за цялата зима, а тя беше решила твърдо да научи всичко за Стивън, братята си и Шотландия. Не бяха получили никакви новини през последните няколко месеца.

— Как е той?

— Добре е.

Това не означаваше нищо за Мери.

— А... братята ми?

— И те са добре. Радват се на гостоприемството на Уилям Руфъс. Едмънд се наслаждава на властта си. Седи на трона на Шотландия заедно с чичо ти Доналд Бейн.

Мери не отвърна нищо, защото вестта, че братята ѝ са станали затворници на краля съвсем не беше изненадваща.

Хенри я изгледа.

— Новините май не ти правят никакво впечатление. Знаеше ли, че и Стивън е там? Той прекара в двора по-голямата част от зимата.

Мери не му повярва. Стивън мразеше кралския двор. Пристигнала е заповед братята ѝ да бъдат отведени там и Стивън ги е съпроводил, но не разбираше защо се е задържал толкова дълго.

— Какво прави там Стивън? — попита тя предпазливо.

През последните няколко месеца Мери се стара много да не мисли за това как съпругът ѝ задоволява мъжките си потребности. Досега беше успявала в това си намерение. Но сега не съумя да избегне тази мисъл. В двора имаше твърде много красавици, безнравствени като проститутки. Мери си помисли, че няма да има нищо напротив, ако той спи с проститутка — тези жени бяха мръсни и грозни. С която и от тях да преспеше, в това нямаше да има нищо лично, никаква проява на чувства. Но мисълта, той да е в леглото на някоя прекрасна дама, ѝ се струваше непоносима. Щом е стоял толкова дълго в двора, сигурно не е прибягвал до проститутки.

— Както знаеш, няма кой знае каква работа за вършене в Олнуик през дългите зимни месеци. Предполагам, че се е забавлявал с интриги. Адел Бофор също е в двора — каза ласкаво Хенри.

Мери го погледна. Думите му бяха жестоки. Досети се, че той не намеква за политически интриги. И внезапно реши, че няма да стои повече в заточение.

Тя беше жена на Стивън. Това отчуждение помежду им бе продължило прекалено дълго. Ако Стивън си е взел някоя за любовница, тя щеше да изпадне в такъв пристъп на гняв, какъвто той не е виждал през живота си. Представи си го в леглото, прегърнал Адел Бофор. Сцената ѝ се стори ужасна. Тя му беше жена. Ако той имаше някакви нужди, тя трябваше да ги задоволи.

— Какво за Адел Бофор?

— Тя се омъжи за Ферарс през февруари — изрече с усмивка Хенри. — Това, разбира се, не възпря проклетите ѝ планове. — Той се усмихна още по-широко.

В гърдите на Мери се появи тежест. Да не би Хенри да намекваше, че Адел и Стивън са подновили връзката си? Тя се наведе импулсивно напред.

— Вземи ме с теб, когато си тръгваш. Искам да ида в двора при мъжа си.

Очите на Хенри се разшириха от изненада и той се разсмя.

— Колко си нахална! Не мога да те взема със себе си, Мери. Въпреки че си струва да видя изражението на лицето на Стивън, когато те съзре там. Но той те е пратил в изгнание, и то съвсем основателно. Ако аз бях на мястото на мъжа ти, сега да си в манастир до края на живота си.

— Но не си ми мъж, нали? — Гласът на Мери бе язвителен.

— Не — Хенри се наведе към нея. — А мъжът ти не е тук. — Той ѝ се усмихна. — Зимата сигурно е била мъчително дълга за теб.

— Не толкова, колкото ти се иска — отвърна студено Мери. — Не ме интересуват твоите намерения, милорд. Въпреки всичко, което се случи, обичам мъжа си и ще му остана вярна.

— Дори ако ти докажа, че той не ти е верен?

Господи, колко я заболя от тези прозрачни думи.

— Дори и в този случай.

— Възхищавам ти се, мадам — каза Хенри. Облегна се на стола си и въздъхна, но очите му пламтяха.

Мери не успя да заспи през нощта. Думите на Хенри не излизаха от паметта ѝ. Болеше я заради неверността на Стивън. Продължи да си го представя с прекрасната развратна Адел Бофор, която вече беше Адел Ферарс. Мери се помъчи да измисли някакъв начин да избяга от Тетли в двора, за да си възвърне мъжа и положението си на негова съпруга. Но бягството от Тетли беше невъзможно. Единственият начин да се излезе беше през предните порти, а на нея ѝ беше строго забранено да ги преминава. Ако Хенри беше дошъл с каруца, щеше да се опита да се скрие в нея и да се измъкне, но той не беше докарал такава. Мери се мятеше в леглото. Накрая се обърна на една страна. Единственото, което ѝ оставаше, беше да прати писмо по Хенри. Себелюбивият принц със сигурност щеше да отнесе посланието ѝ до Стивън.

Мери настръхна. Стори ѝ се, че през воя на вятъра чува скърцане от затваряне на врата и отдалечения тътен на морските вълни, които се стоварваха върху брега. Хенри спеше в единствената друга стая на

горния етаж. Досега трябваше да е заспал, но на този етаж нямаше кой друг да се прокрадва тихомълком в нощта. Сърцето на Мери учести ритъма си. Но когато вятърът утихна за миг и тя чуваше само мекия приспивен звук на вълните, които се удряха в брега, тя се успокои в това, защото не чу нищо повече.

Но само за миг. В следващата секунда Хенри се промъкна в леглото ѝ с кикот и притисна дългото си възбудено тяло в нея. Привлече я към себе си. Мери ахна стреснато.

— Не се изненадвай, сладурче — прошепна Хенри и затърка нарасналите си слабини в голите ѝ задни части. С едната си ръка милваше пълните ѝ гърди. — Сигурен съм, че копнееш за мъж.

Мери не отговори. Слава богу, Хенри трябваше тепърва да се съблича, но тя беше чисто гола. И мили боже, толкова отдавна не я беше докосвал мъж. Тялото ѝ се изпълни с такава жажда при допира му, че сърцето ѝ се разбунтува. Обичаше Стивън, но Хенри беше много мъжествен. Тялото ѝ го усещаше.

— Ти си се сгорещила — прошепна глухо Хенри. Стисна нежно гърдите ѝ и си поигра с едното зърно. — Господи, знаех си. — Той я целуна по тила.

Мери си върна здравия разум.

— Махай се от леглото ми! Веднага се махай оттук!

— Не го искаш, нали — отвърна той и се затърка лениво в нея.

Мери затвори очи. Прииска ѝ се Стивън да лежи до нея. На следващата секунда го прокле, че я остави така и е изпаднала в такова положение. За миг си позволи да се отдаде на усещанията, които се промъкваха крадешком из тялото ѝ. След това си пое дъх и лакътят ѝ удари с всичка сила Хенри по гръдния кош.

Той изохка. Мери се хвърли настрана. Хенри изпъшка гневно. Дръпна я рязко назад и я просна по корем.

Мери изкрещя, когато той се настани върху нея и се захвана да сваля непохватно гащите си.

— Бебето, проклет да си! Ще ми повредиш бебето!

Хенри се вцепени. След това стана от нея и прокара ръка по изпъкналия ѝ корем.

Мери се измъкна изпод него и се дръпна от леглото.

Хенри седна.

— Мили боже! — възкликна той. Беше потресен.

Мери застана пред огъня. Огледа се обезумяло за някакво оръжие. Очите ѝ се спряха на ръжена. Сграбчи го и го вдигна заплашително.

Хенри се вторачи в нея. Погледът му мигновено се съсредоточи върху закръгления ѝ корем. След това премина към процепа между бедрата ѝ и към потрепващите ѝ гърди. Изправи гръб.

— Няма нужда от този ръжен — изрече сухо той. — Не съм искал да те изнасилвам.

— Нима? — попита Мери. Гласът ѝ беше креслив и прегракнал. Почна да трепери. Не я интересуваше какво казва той. Принцът едва не я бе изнасилил.

В отговор Хенри се вдигна от леглото и запали една свещица. Вдигна я и погледна отново Мери.

— Стивън не знае.

Гласът му се беше променил. Студенината в него беше изчезнала и той звучеше твърдо и надменно. Това беше гласът на неудовлетворен аристократ.

Мери забеляза, че е гола. Пусна ръжена, дръпна една кожа от леглото и я уви бързо около тялото си. Заповяда си да запази спокойствие, да се държи предпазливо с принца, като се владее напълно.

— Не, Стивън не знае.

— Негово ли е?

Мери настръхна.

— Да, милорд, на Стивън е — гласът ѝ прозвуча като съскане. — Никога не съм спала с друг мъж нито преди и нито в бъдеще ще го направя. — Изведнъж няколко сълзи замъглиха погледа ѝ. — Колкото и да жадува тялото ми за мъжки ласки.

Хенри беше мрачен.

— Негово право е да знае за детето.

Мери бе напълно съгласна и изведнъж застина на място. Единствената ѝ надежда да види Стивън се крепеше на незнанието му, че тя е бременна. Затова очакваше той да дойде и да преспи с нея, за да зачене наследник. Това, което се случи с Хенри, разбира се, щеше да се случи и с него. Когато свали туниката и ще се убеди, че тя вече чака дете, ако не се досети още отпреди това. Но поне в този миг щеше да бъде насаме с нея. Трябваше да се изправи срещу него. Това бе

единственият шанс да възстанови отношенията им. Но ако Хенри му кажеше, че тя вече е бременна, той щеше да я изпрати в изгнание, както беше обещал. В съзнанието на Мери се разигра ужасяваща сцена. Тя бе много по-страшна от всичко, което ѝ се бе случило досега. Тя ражда детето си, отнемат ѝ го, а нея я затварят завинаги в манастир във Франция.

— Не му казвай!

— Ще му кажа. Трябва да узнае веднага за това!

— Какъв добър приятел! — процеди Мери. От очите ѝ бликнаха сълзи. Не обичаше да моли, но сега ще моли. — Моля те, нека аз му кажа.

— Кога? След раждането на детето ли? — попита саркастично Хенри.

— Не — тя се сети, че това е изходът от положението. Отговорът на молбите ѝ беше пристигнал. — И преди те помолих за това, но по друга причина. Сега те моля пак. Вземи ме с теб. Ще му кажа веднага щом го видя. Моля те. Това е мое право.

Хенри се втренчи в нея. Мери не знаеше какви мисли му минават през главата. Очите му бяха непроницаеми. Но накрая кимна.

Вълна от радостно облекчение заля Мери. Щеше да иде в кралския двор при Стивън. За да му каже за детето и да се пребори за бъдещето си.

ПЕТА ЧАСТ
ОБЕЩАНИЕТО НА РОЗАТА

Адел не беше виждала Джефри де Уорън от сватбата си с Хенри Ферарс, но днес щеше да има възможност да го зърне.

Носилката, в която беше пътувала, спря. Адел забеляза, че е пристигнала, тъй като пътуваше с дръпнати завеси. Виждаше високата катедра на Кентърбъри, която се извисяваше гордо и сякаш пронизваше синьото небе, въпреки че я обграждаха двадесетина от най-смелите рицари на мъжа ѝ.

Не беше виждала Джефри от мъчително дълго време. Тя се бе омъжила в началото на февруари, а сега беше априлският ден на глупците. Това беше ужасна загуба на време — мъжът ѝ не беше помръднал от Тютбъри през последните няколко седмици. Тютбъри се намираше на много мили на изток от Есекс, откъдето пък не помръдваше тя. Беше сама. Отчаянието ѝ се усилваше от ден на ден. Адел беше изпратила на Джефри няколко послания, но той не им беше отговорил.

Адел не можа да слезе от носилката. В душата ѝ бушуваха толкова буйни страсти, че нямаше сили да помръдне, още не. Беше побесняла от категоричното отхвърляне. Но и се страхуваше.

Тя, най-желаната жена в кралството, се страхуваше, че може би е омръзнала на архидякона.

Тяхната връзка още от самото начало беше на приливи и отливи. След сватбата на брат му той продължи да се среща с нея още няколко дена, докато не го повикаха да участва в похода срещу Карлайл. Но след това не се завърна при нея, както тя очакваше. Тръпнеше в очакване любовникът ѝ да се появи, но така и не го бе видяла оттогава.

Адел почна да му пише писма. Отначало го придумваше, после го молеше настойчиво, а накрая му заповяда да дойде при нея. Отговорите му бяха съвсем кратки. Делата му го задържали. Тя трябвало да се занимава със собствените си работи.

Адел не само се страхуваше, че може би му е омръзнала. Тя беше бясна. Беше ѝ съвсем ясно, че той ѝ намеква да си намери друг

любовник. Но никой друг мъж не я интересуваше. Беше жестоко наранена, но не искаше да признае това дори пред себе си.

Междувременно сватбата ѝ за Ферарс приближаваше. Той беше мъж на средна възраст. И тогава, точно две седмици преди това събитие, от което тя изпитваше неприкрит ужас, Джефри бе помолил за среща с една бележка. От последната им среща бяха изминали десет безкрайни седмици. Посланието му беше доста настойчиво и Адел се досети защо. Реши да му отказва всичко, да го дразни и измъчва. Накратко казано, реши да го накаже заради досегашното му пренебрежение. Но когато той дойде, двамата се нахвърлиха един върху друг като някакви свирепи зверове. Само за няколко секунди той разкъса дрехите ѝ с камата си и я прониза. Двамата веднага достигнаха върха на наслаждението, но Джефри не я остави. Вместо това я взе отново, и отново. Както винаги, беше много умел и ненаситен, а Адел за пръв път през живота си се почувства напълно изтощена след любовна среща. Но изпитваше неописуемо удоволствие.

Това едва ли трябваше да се смята за край на връзката им.

Още по-голямо удоволствие бе изпитала, когато Джефри дойде при нея на следващия ден. Така бяха изминали цели две седмици. В навечерието на сватбата си тя бе лежала в мощните обятия на Джефри. Бе се чувствала преситена и не се бе разкайвала за нищо.

Усещаше, че той не е щастлив. Забелязваше това по всяка чертичка на лицето му, познаваше по очите му. Адел се зарадва. Той ме обича, бе си помислила тя щастливо, и сърцето му е разбито от това, че се омъжвам за друг.

На следващия ден бе произнесла сватбените клетви. Закле се да уважава и да се подчинява на съпруга си. Закле се и да бъде целомъдрена спрямо другите мъже. Джефри участваше в литургията, но на тържеството след това не се появи. Тръгна си рано от церемонията, като не пожела да я погледне нито веднъж. И оттогава не го беше виждала.

Адел още я беше яд, че я дадоха на ферарс. Не я интересуваше колко велик воин е Хенри Ферарс на бойното поле или колко верен е бил на краля и на баща му. Единственото, което си мислеше за него, бе, че той е едно парвеню и плебей. Нищо нямаше да промени този факт.

Все пак новият съпруг на Адел беше много страстен. Тя знаеше, че той е толкова доволен от брака си, колкото тя нещастна. Беше съвсем наясно, че е полудял по нея, може би дори е влюбен. Адел не възнамеряваше да го предизвиква или да му отказва каквото и да било. Истинските ѝ чувства нямаха значение. Нямаше навика да се държи като глупачка. Ако съдбата ѝ бе да бъде лейди Ферарс, значи ще положи всички усилия да накара мъжа си да я почита като божество. Хенри беше могъщ рицар, но от силата и властността му не оставаше почти нищо, когато беше с Адел. За две седмици тя почна да го върти около малкото си пръстче. Може би той можеше да надхитря приятелите и враговете си, но на нея със сигурност не съумя да наложи волята си.

За разлика от архидякона на Кентърбъри, когото Адел едва контролираше, ако изобщо имаше някакво влияние върху него. Но сега и това бе на път да се промени.

Адел жадуваше от все сърце и душа Джефри. Трябваше да го види. Беше съвсем сигурна, че не може да живее без него. Той беше завзел изцяло мислите и чувствата ѝ. Вместо да си потърси любовник, тя се самозадоволяваше, като си мислеше за него. Когато се съберяха и се хвърляха в обятията си, страховете щяха да се окажат глупави и неуместни. Той я обичаше. Тя беше сигурна в това. И щом не идваше при нея, тя беше дръзнала да го направи. И беше дошла при него.

Освен това имаше да му казва нещо. Беше убедена, че то ще промени отношенията им завинаги. Трябваше да му го каже веднага. И след този ден Джефри нямаше вече да иска да я избягва. След този ден връзката помежду им никога нямаше да се скъса.

Джефри не вярваше на ушите си. Застина на място. Беше се навел над една дълга маса, покрита със свитъци. Втренчи се в младия дякон, който стоеше на входа на стаята. Намираха се в една от стаите в Кентърбърийската катедрала. Тук държаха документите, които се отнасяха до управлението на делата на епархията.

— Моля?

— Милорд, тук е лейди Ферарс. Искат да разговаря с вас.

Джефри се изправи. Не искаше да повярва на ушите си. Изпълни се с гняв, но поне за щастие Анселм беше в Лондон. Мили боже, не

беше ли разбрала какво означава отказът му да дойде при нея?

Не че бе престанал да я желае лудо. Съвсем не. Но тя вече беше омъжена, а Джефри не искаше да слага рога на човек, когото уважава. Възможно е другите мъже да не изпитваха угризения, докато вършеха подобни прелюбодеяния, но той не беше като тях. Това за него означаваше, че ще излезе краен победител в личната си война против себе си.

— Доведи я тук — изсъска раздражено той.

Адел нахлу като вихрушка в стаята. Джефри се скова. Тя носеше червена вълнена мантия. Червеният цвят ѝ отиваше. Стори му се пленителна, въпреки твърдата му решителност да устои на чара ѝ.

— Милорд — прошепна тя и направи реверанс.

Джефри промърмори някакъв безсмислен поздрав, но не ѝ помогна да се изправи. За нещастие дяконът беше излязъл и ги беше оставил сами.

— Лейди Ферарс, виждам, че бракът ти се отразява добре — каза отсечено Джефри. Колкото по-скоро си отидеше тя, толкова по-добре. Нямахте си никакво доверие.

Очите на Адел потъмняха, а огнената ѝ усмивка угасна.

— Разбира се, че е така — успя да промълви тя.

— И как е младоженецът?

Очите ѝ пламнаха. Тя погледна многозначително отворената врата, но Джефри не ѝ обърна внимание.

— Хенри е в Тютбъри — каза накрая тя. — Там е от няколко седмици.

— И аз така чух — отвърна сухо Джефри. Адел му беше изпратила поне десетина послания. Всяко от тях му напомняше, че тя е сама. — С какво искате да ви услужа, лейди Ферарс?

Тя го гледаше с безмълвна настойчивост.

— Отивам в имението на брат ми в Кент. Искам да прекарам нощта тук, милорд.

Джефри се вбеси. Такива молби се отправяха често и не беше прието да им се отказва, защото обичаят изискваше във всяко абатство да се предоставя легло и храна на пътниците. А абатството Свети Августин се намираще от другата страна на пътя.

— Не разговаряйте с нужния човек, лейди — промърмори той. — Абатът с удоволствие ще ти даде подслон.

Какво си въобразяваше, че ще постигне Адел с тази молба? Нямахте да успеете да се промъкнете през портите на абатството след мръкване. Или пък се надявахте да прекарат заедно следобеда на някоя горска поляна? Нищо чудно да разчиташе на това. Познаваше я отлично.

И въпреки волята си, той се втвърди и нарасна, като си спомни какво удоволствие му обещава подобна среща.

— Много съм уморена — каза Адел. — Мислех да спра тук и да си почина.

Джефри помълча известно време. Затова в гласа му не се прокрадна никаква нотка на възбуда.

— Разбира се, лейди Ферарс, както желаете.

Очите ѝ мятаха искри.

— Всъщност не се чувствам никак добре. Мисля да остана тук няколко дена, преди да продължа на юг.

Джефри тъкмо се готвеше да ѝ възрази, когато с ужас забеляза какво върши тя. Беше взела ръката му и я беше пхнала под мантията си върху покрития с коприна корем. Галеше се с нея.

Тя каза тихо, без да откъсва поглед от очите му:

— Може би няма да отпътувам изобщо.

Нямахте смисъл да я пита защо постъпва така. Нали я познаваше отлично? Постъпката ѝ беше недвусмислена. Джефри бързо отиде до вратата и я затвори. После я погледна невярващо.

— Лейди Ферарс, ако очакваш дете, не бива да пътуваш.

— Значи съм сбъркала — изрече дрезгаво тя. Но се усмихваше триумфално.

Джефри се беше вцепенил. Адел очакваше дете. От него ли? Изведнъж Адел се олюля.

— Лошо ми е — прошепна тя.

Той я улови, преди да е припаднала. Тя се облегна на него. След това се хвърли в обятията му и се усмихна.

— Най-сетне — изрече тя с пресипнал глас, без да се опитва да прикрива възторга си.

За миг погледът му се прехвърли от изкусителната ѝ уста върху натежалата ѝ гърд. Мантията ѝ се беше разтворила и тъй като не носеше нищо под фината си копринена туника, големите щръкнали

зърна на гърдите ѝ се виждаха ясно, както и цялата ѝ съблазнителна фигура. Джефри не забеляза никакъв признак на бременност.

— Очакваш ли дете? — Той я дръпна рязко от себе си.

Тя се сгуши в прегръдките му.

— Трябва да бъдем заедно!

Джефри стисна китките ѝ и я накара да го пусне.

— Не, Адел, всичко между нас е свършено.

Тя си пое дъх. След това се замята неистово.

— Ще те убия!

Джефри я притисна към стената. Адел се съпротивляваше отчаяно, съскаше и плюеше като побесняла котка. Накрая я усмири, но без никакво удоволствие, защото тя беше доловила, че мъжествеността му е нараснала и се засмя въодушевено.

— Трябвам ти, скъпи, не отричай!

Джефри не искаше да постъпва жестоко с нея, но тя му се подигра, когато му заговори за дете. Нямахше да ѝ позволи да го разиграва повече.

— Искам само женско тяло, Адел. Не е задължително то да е твоето.

Тя се задави от гняв.

— А на мен ми липсваше само големият ти... кучи сине — извика Адел.

Джефри беше твърде обезпокоен, за да се разсмее.

— Ама и ти, Адел, винаги се държиш и говориш като истинска дама.

Тя замря. Дишаше тежко. Накрая обви ръцете си около врата му, изстена и притисна потръпващото си тяло към неговото.

— Не, Джеф, знаеш, че това не е вярно. Разбира се, че ми липсвайте — изрече прегракнало тя. — Кълна ти се, ти си единственият мъж за мен.

— Съмнявам се — изрече той мрачно и се изтръгна от нея. Нямахше никакво желание някой да ги завари така, сами и прегърнати. Последниците щяха да бъдат ужасни. Особено сега, ако шпионите му не бъркаха.

Адел се приближи до него. Приличаше на горделива и решителна тигрица. Един от дългите ѝ остри нокти одраска леко кожата му.

— Никой друг не го бива така като тебе.

— Между нас всичко е свършено, Адел, свършено е.

Тя изсъска от неудоволствие. Той улови ръката ѝ, преди върхът на ноктите ѝ да се впие в бузата му.

— Има ли някоя друга? Коя е? — извика тя.

— Няма друга.

— Не ти вярвам! — Внезапно тя го сграбчи между краката. — Или може би ти вярвам!

Той отблъсна ръката ѝ.

— Явно не си нито уморена, нито болна. Ще те придружа до абатството. Адел, ако направиш някоя сцена, и двамата ще си платим скъпо. Приеми, че всичко е свършило.

— Не е, и никога няма да свърши! — извика тя и се усмихна. Очите ѝ блестяха триумфално.

Джефри усети неприятно предчувствие за бъдещето. Кожата на тила му настръхна.

— Очакваш дете, нали?

Тя се разсмя. Звукът беше дрезгав и възторжен.

— Ще бъде момче. Една циганка ми го каза миналата седмица — тя втренчи поглед в Джефри и добави. — Хенри ще остане много доволен.

Лицето на Джефри се изопна. Ноздрите му се разшириха. Гласът му прозвуча заплашително.

— Мое ли е?

Тя се засмя доволно и сви рамене.

Той се нахвърли върху нея. Тя беше обърнала гръб, сякаш се готвеше да си тръгва, но той я извъртя с лице към себе си.

— От кого е детето?

— Какво ще получа, ако ти кажа? — попита тя престорено свенливо.

Не бе удрял жена до този момент, но едва не го направи.

— Кога ще се роди, Адел? Отговори ми, преди да съм те пратил право в ада!

Адел побеля.

— След седем месеца.

Джефри бързо пресметна времето.

— Значи е възможно да е от Ферарс, но може да е и от мен.

Адел го гледаше едновременно предпазливо и въодушевено.

Той се отдалечи вдървено от нея. Очите му бяха станали ледено сини. Трепереше. Баща ли щеше да стане?

А Адел се усмихваше.

Джефри нямаше деца. В това нямаше нищо чудно, като се имаше предвид, че макар и да не пазеше целомъдрие, все пак сдържаше страстите си, доколкото му беше възможно. Но още на тринадесет години беше спал с жена. Нима не бе създал досега някое дете? Беше му минавало през ума, че може би не е способен да създава деца. Обаче досега не беше размишлявал кой знае колко върху това досега. Едно дете щеше да му бъде пречка и бreme, ако се имаше предвид неговото положение. Едно дете е в състояние да провали всичките му досегашни усилия. Нищо чудно да унищожеше бъдещето му.

Но... мили боже, колко му се искаше да има дете!

Мили, мили боже, колко се надяваше бебето в утробата на Адел да е негово!

Въпреки че никога нямаше да има възможност да обяви пред всички детето за свое и въпреки последствията, ако истината се разкриеше... той искаше това дете да е негово.

Джефри погледна Адел. Тя се усмихваше самодоволно. Той се ядоса.

— Ще съжаляваш, ако продължиш да ме разиграваш, Адел.

Усмивката ѝ изчезна.

— Знам, че е твое.

— Защо си толкова сигурна? Бях в леглото ти цели две седмици, но веднага след това ти се омъжи за Ферарс. Защо си толкова сигурна?

— Сигурна съм!

Джефри беше достатъчно благоразумен да не ѝ вярва. Нямаше как да бъде сигурна, нали? Нищо чудно той да бе бащата, но е възможно и да бе Ферарс. Датата на раждането на детето не доказваше нищо, защото понякога раждането закъсняваше или се случваше по-рано.

А тъй като и Ферарс беше рус, видът на бебето също нямаше да докаже нищо, освен ако чертите му не бъдат прекалено характерни. Но и в този случай щяха да минат много години, преди приликата да си проличи.

Адел стоеше зад него. Едната ѝ ръка лежеше на рамото му.

— Ти си бащата — изрече съблазнително тя. — Сигурна съм. Семето ти е силно и мощно като самия теб.

Джефри почти не я чу. В този миг осъзна, че най-вероятно никога няма да узнае истината. В същия миг разбра, че това дете ще го привърже навеки за Адел. То беше много по-здрава връзка от похотта.

И само за миг, миг на лудост, въпреки че познаваше Адел отлично, си помечта тя да му е жена.

— Ще те придружа до абата. Ще му пратя бележка, ако искаш.

— Джефри!

Погледът му беше непроницаем.

— Детето не променя нищо, Адел. Всичко между нас свърши.

— Но аз те обичам — извика Адел и се изчерви. Предателският цвят на лицето ѝ му разкри, че тя казва истината.

— В такъв случай съжалявам — каза Джефри. — Наистина съжалявам, както никога досега през живота си.

Адел не беше от жените, които плачат. Бяха минали много години, откакто беше плакала за последен път. Това стана, когато беше десетгодишна и узна, че разбойници са убили родителите ѝ и е останала сираче. Не беше плакала две години по-късно, когато доведеният ѝ брат Роджър де Бофор я разврати. Прокълнатото ѝ тяло с готовност участваше в това дело. Но през онази нощ, сама на твърдия сламеник в абатството Свети Августин, тя плака. Сърцето ѝ беше разбито.

След като му го каза, разбра, че е изрекла истината. Обичаше го. Той беше силен, с чисти помисли и добър за разлика от нея. Беше истинско въплъщение на мъжествеността. Въпреки че не беше особено целомъдрен, беше добродетелен по начин, който Адел не разбираше, но със сигурност предизвикваше възхищението ѝ.

За пръв път през живота на Адел ѝ се прииска да е добродетелна жена. Искаше да е различна, да е достойна за Джефри де Уорън, да е жена, която той да желае не само в леглото, но и да иска за съпруга. За пръв път тя съжали за характера си, за любовните си истории, за всичко. Но не съжаляваше, че е била с него.

Беше уверена, че детето е от него. Нямахте как да е от Хенри. Така ѝ нашепваха всичките ѝ инстинкти. Трябваше да е негово! Ако не,

значи наистина го бе загубила.

Адел внезапно престана да плаче. През последните шест години, откакто загинаха родителите ѝ, беше крояла непрестанно различни планове, за да оцелее. И то не просто да оцелее, а да постигне нещо в живота си. Почти не беше загубила битка през това време. И сега нямаше да загуби.

Джефри не се бе трогнал от вестта за детето. Обаче Адел беше твърдо решена да си го възвърне. Тази раздяла нямаше да бъде окончателна. Искаше си Джефри. Той ѝ принадлежеше.

Накрая реши, че е време да си избърше сълзите. Отдавна беше стигнала до заключението, че той за щастие е духовник, така че нямаше защо да се бои от друга жена. Не се боеше и от добродетелността му. Той още я желаше, а тя умееше да съблазнява. Утре щеше да опита отново. Утре щеше да успее. А ако утре не успееше, щеше да успее вдругиден.

Никога няма да се откаже.

Младият дякон въведе Адел в кабинета на Джефри. Въпреки че бяха съобщили за пристигането ѝ, той не помръдна. Стоеше до един от отворените прозорци. Слънцето го обливаше с лъчите си. Прекрасният му златист профил се очертаваше рязко на фона на пейзажа. Излъчваше недоволство.

Адел се вцепени. Нещо не беше наред. Никак не беше наред.

Джефри обърна леко глава към нея. Погледът му беше необичайно безизразен.

— Какво има сега, Адел?

Той беше уморен и на Адел ѝ се прииска да го прегърне. След това забеляза, че той държи свитък в ръката си. Печатът върху свитъка беше строг. И по всичко личеше, че това е кралският печат.

Адел се напрегна. Досети се, че Джефри сигурно е получил някакви нареждания от краля. Уплаши се, тъй като знаеше, че той се бори с Руфъс за контрола над много неща, които засягаха и короната, и църквата. Колко често ѝ се бе искало да го предупреди да прекрати тази налудничава война срещу краля, но се беше сдържала, тъй като не искаше той да разбере колко дълбоко го обича.

— Джефри... какви вести си получил?

Устата му се сви леко.

— Ами, току-що получих всичко, за което съм мечтал някога.

Гласът му звучеше удивително насмешливо. Косите на тила на Адел се изправиха.

— Скъпи — прошепна тя, напълно забравила за отворената врата, — какво е станало?

Очите му светнаха. Изражението му се промени. Той стисна зъби така, сякаш е преминал някаква невидима граница и бе взел окончателно решение.

— Кралят ме е назначил за епископ на Илай.

Адел ахна. Побиха я тръпки.

— Епископ на Илай! — извика тя. — Господи, това е чудесно!

Джефри не каза нищо. Не помръдваше. Очите му блестяха, но бяха непроницаеми.

— Но нали ти и кралят водихте битка цели четири години, откакто почина Ланфран — каза Адел. Челото ѝ се набръчка. — Защо Руфъс те назначава на пост, който ще ти даде голяма власт и влияние?

— Не разбираш ли? — попита сухо той. — Той ме купува, Адел. Кралят възнамерява по този начин да измъкне тръна от петата си.

Адел погледна Джефри. Той стоеше там горд, студен и непоколебим. Тя потрепери. Уплаши се. Познаваше го. Кралят щеше да очаква вечна вярност от следващия епископ на Илай, но Джефри не беше от мъжете, които правеха компромис със задълженията си. А дългът му беше към църквата.

Страховете на Адел нараснаха. Коварната война, която Джефри и кралят водеха досега, не търпеше сравнение с това, което щеше да се случи, ако Джефри продължаваше да действа както досега, щом бъдеше ръкоположен и заемеше новия си пост.

— Трябва да внимаваш много отсега нататък! Не бива да правиш никакви глупости, щом получиш това назначение! Трябва да прекратиш идиотската си съпротива срещу короната!

Джефри я изгледа.

— Какво чувам? Нима ме обичаш поне малко, хвърли един поглед към отворената врата, но по нищо не личеше някой да ги подслушва. Джефри никога не се беше държал толкова непредпазливо.

— Разбира се, че те обичам.

Вдигнатата му вежда изразяваше нескрития му скептицизъм.

Адел се уплаши още повече.

— Джефри, какво ти става? Мили боже, току-що получи голяма награда от краля, пост, за който други мъже биха умрели, мамили, крали и лъгали, а го приемаш съвсем спокойно! Изобщо не изглеждаш доволен!

— Доволен съм — усмихна се той безрадостно. — Как да не съм доволен?

Изведнъж Адел се сети, че кралят може да отмени заповедта си. Джефри имаше много врагове. Самият той го беше казал.

— Ще получиш поста, нали?

— Разбира се, че ще го получа. Тази сутрин получих и друго писмо. Праща ми го Анселм. Като се върне, ще ме ръкоположи. Обещава ми подкрепата си. Това означава, че изборът ми от катедралния съвет е сигурен. Получаването на пълномощията ще бъде само една формалност.

Адел едва дишаше. Душата ѝ се изпълни с радостен трепет от тази новина. Господи, колко му подхождаше този пост! Обаче той се беше променил. Тя едновременно се уплаши и изпълни с радостно въодушевление. Защото той вече ѝ изглеждаше някак отдалечен и не достижим.

А властността, която беше усетила, беше нараснала и излиташе от него на студени вълни.

Адел потрепери. Джефри де Уорън стоеше срещу нея в другия край на стаята в дългата си тъмна роба и с тежкия златен кръст. Беше удивително мъжествен, рус, синеок и прекрасен. Беше станал един от първите прелати в кралството и един от най-могъщите васали на краля. Той беше епископ на Илай, а, мили боже, още не беше навършил и двадесет и три години.

Дори и тя се изпълни с благоговение.

Мери не искаше отново да се среща със Стивън в двора след толкова време. Не желаше на това събитие да присъстват много хора. Принц Хенри я заведе до вратата на Грейстоун. Мери му благодари учтиво за усилията да ѝ помогне и го покани да влезе вътре. Той се разсмя.

— Няма да изпусна тази гледка за нищо на света, Мери.

Мери се беше надявала той да откаже. Пак се ядоса, най-вече на това, че той не направи опит да прикрие удоволствието си от сцената, на която му предстоеше да бъде свидетел. Мери си имаше достатъчно тревоги и без загадъчния принц.

Съвсем не се чувстваше смела. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Стомахът също я присвиваше. Бяха стигнали за два дена до Лондон. Возеха я в носилка заради състоянието ѝ. През тези два дни тя така и не хапна, нито спа. Страхът разяждаше душата ѝ. Толкова много беше заложила с този си ход. Ставаше дума за самото ѝ бъдеще. Представяше си с ужас реакцията на Стивън, когато я видеше. В най-добрия случай щеше да ѝ нареди да се върне в Тетли. В най-лошия щеше да побеснее от предизвикателната ѝ постъпка.

Обаче въобще не си представяше как ще реагира той, след като научеше за бременността ѝ. Въпреки че беше имала основание да крие досега тази новина от него, той едва ли щеше да погледне на това по този начин. Непрекъснато съжаляваше за тази си измама. Мигът, който трябваше да бъде изпълнен с радост и веселие, беше пропит със страх и ужас.

Мери дръпна пелерината си и се загърна още по-плътно. Принцът вървеше до нея. Дватамата застанаха пред предната врата. Вече беше късно. Здрачът се спускаше бързо и беше твърде вероятно Стивън да си е вкъщи. Големият отряд, с който пътуваше Хенри, вдигна доста шум при спирането си, така че вътре сигурно бяха разбрали за пристигането им. Граф Нортъмбърланд застана на вратата и ги загледа как се приближават. Усмихна се сърдечно на Хенри.

След това погледът му се плъзна към нея. Очите му вече не се усмихваха, а гледаха изпитателно. Въпреки че Мери се надяваше, че добре е скрила лицето си и още дълго никой няма да разбере коя е, тя подозираше, че дребният ѝ ръст ще я издаде.

— Кого ни водиш, Хенри? — попита Ролф.

— Изненада — изрече с кикот Хенри.

Мери влезе след двамата мъже. Сърцето ѝ падна в петите. Прииска ѝ се да изчезне. Точно срещу тях, обърнал гръб към камината, стоеше Стивън де Уорън.

— Изненада ли? — попита скептично Ролф.

Хенри само се засмя.

Стивън се втренчи в нея. Мери се сви от ужас, защото очите му се взираха невярващо в нея. Яростта беше разкривила чертите му. Той я беше разпознал мигновено.

— Довел си я тук? — Недоверчиво попита Стивън, без да откъсва тежкия си поглед от Мери.

Тя отметна назад качулката си. Сърцето ѝ се изпълни с отчаяние.

— Това беше моя идея, Стивън.

Стивън или не ѝ обръщаше внимание, или не я слушаше. Пак се обърна към принца.

— Довел си я тук, като знаеш какви чувства имам към нея?

— Тя много иска да ти каже нещо — подхвърли сухо Хенри.

Стивън пристъпи напред и се надвеси заплашително над главата ѝ. Гневът изопна чертите на лицето му.

— Оставих те съвсем основателно в Тетли, мадам. Сигурно не си забравила защо? — Беше повишил гласа си, който вече гърмеше силно в залата.

Мери се удържа някак да не избяга.

— Стига толкова, Стивън — каза тя. Примигна, за да възпре сълзите си. — Може ли да поговорим насаме?

— Нямам какво да ти казвам — изрече студено Стивън. — Веднага се връщаш в Тетли. Още сега.

— Не — прошепна отчаяно Мери.

— Стивън, чуй какво ще ти каже — изрече спокойно Хенри. В гласа му се долови заповедна нотка.

Стивън се обърна към приятеля си. Ядоса се и на него, но успя да се овладее. След това сграбчи рязко ръката на Мери. Не се и

опитваше да се държи учтиво и ръката я заболя. Мери извика. Стивън едва не я повлече по стълбите.

— Внимавай с нея, Стивън — изрече рязко Хенри. Стивън не спря, но отслаби хватката си. Все пак не я пусна, а я накара да изкачи стремително късите стълби. После я вкара в първата стая, която му попадна, като затръшна силно вратата зад гърбовете им.

Мери отскочи неспокойно.

— Сълзите ти не ме трогват — каза Стивън.

Мери си избърса очите.

— Никога ли няма да ми простиш?

— Никога.

Мери зарида. Свали си пелерината.

— Проклет да си — прошепна тя.

— Надебеляваш — изрече грубо Стивън.

Мери примижа срещу него и изпъна дрехата си по тялото. Извърна се настрани, в случай че той още храни някакви съмнения. Стивън се вторачи в нея.

— Не питай. Ако посмееш да попиташ, ще те убия. Бебето е твое. Не съм спала с друг и никога няма да го направя — извика Мери.

Стивън не помръдна и не проговори. Не изглеждаше в състояние да го направи. Гледаше смаяно изпъкналото ѝ тяло.

Накрая Мери отпусна ръце и отиде до леглото. Седна уморено на него.

— Мисля, че ще се роди през юли.

Стивън се съвзе, обаче гласът му беше удивително дрезгав, когато проговори.

— Това означава, че си заченала скоро, след като се срещнахме. Още преди да се оженим. И ти си знаела през цялото време.

Тя го погледна право в очите. Реши да не му разрешава да я тормози повече.

— Разбрах веднага или поне толкова бързо, колкото е възможно за жена, на която месечните цикли не са много точни. Искях да ти кажа преди войната. Запазих вестта за по-добро време — сълзите замъглиха очите ѝ. — Искях да ти съобщя тази вест като любовен дар, докато сме в леглото. Аз, глупачката!

— Не ми каза и в Дънфърмлайн — каза Стивън, който беше пребледнял. И двамата си спомниха как я бе ударил и повалил на

земята от ярост.

— Знаех, че ще се радваш, ако намериш и друга причина, за да ме обиждаш и да ме обвиняваш в невярност. Не ти казах. Ти ми заяви съвсем ясно, че ще ме пратиш в изгнание, за да получиш дете. Това беше неприемливо.

— И кажи ми, моля, кога беше решила да ми кажеш? — Гласът му почна да звучи заплашително.

— Когато ме посетиш в Тетли, както ми обеща — Мери го погледна. Очите ѝ се бяха разтворили широко и я боляха. — Но ти така и не дойде.

Стивън пак се втренчи в нея.

Мери стисна юмруци. Дълго спотаяваният гняв изскочи навън.

— Добре ли се забавляваше тук, в двора, милорд? Да не би да не дойде при мен, защото си се влюбил в друга жена? Може би в последната си любовница?

— Въпросите ти са нагли — тихо каза Стивън.

Мери пак примижа, за да възпре потока на сълзите.

— Понякога — прошепна тя — те мразя. И това ми носи облекчение.

— Не ме интересува — той пристъпи напред и се надвеси над нея. — Разбираш ли, Мери, радвам се, че си заченала, но не изпитвам нищо повече. Това не променя провиненията ти или характера ти. Веднага щом се възстановиш от пътуването, ще те върна в Тетли. Нищо не се е променило.

Мери се задави от сълзи и покри лицето си с ръце. Сбъднаха се най-лошите ѝ страхове. Стивън нито беше забравил, нито беше простил. Беше решил тя да роди в изгнание.

Той отиде бавно до вратата и спря на прага, без да се обръща към нея.

Мери вдигна глава.

— Стивън — прошепна тя.

Това беше молба. Той я погледна неохотно.

— Вземи ме пак при себе си. Обичам те. Имам нужда от теб. Много ми липсваш.

Той стисна зъби. Обърна се и излезе от стаята.

Всички в къщата спяха.

С изключение на Стивън, който знаеше, че тази нощ сънят няма да го навести. Стоеше сам в залата пред угасващия огън. Силна болка терзаеше душата му.

Никак не му беше лесно през последните няколко месеца. Мразеше двора, но след като повери тримата сина на Малкълм на грижите на Руфъс, предпочете да остане тук. Решението беше добре обмислено. Въпреки че се чувстваше задължен да бъде сигурен, че трите момчета са добре настанени и към тях се отнасят с уважение, остана тук, тъй като искаше да остане възможно най-далеч от вероломната си жена.

Обаче голямото разстояние, което ги делеше, не изтри спомените му. Тя си остана част от него. Не успя да я прогони от мислите си, колкото и да се мъчеше. Паметта му непрестанно призоваваше образа ѝ. Той понякога беше игрив, друг път сериозен. Представяше си я и като възплъщение на поквареността. Заспиваше с лика ѝ. Той го преследваше по-настойтелно от който и да е дух.

Стивън се втренчи в огъня, но виждаше само Мери. Жена му Мери, която беше станала още по-хубава. Все едно, че изобщо не беше страдала през дългата зима на изгнанието ѝ. Бременността ѝ я правеше още по-прекрасна. Не успя да спре пороя от сподавени досега чувства. Мили боже, наистина му бе липсвала.

Последните няколко месеца си мислеше, че я мрази. Позволи на омразата си да го погълне. Подхранваше я и дори ѝ се наслаждаваше. Знаеше, че никога няма да ѝ прости затова, че тя го изостави по време на война и отдаде верността си на своя род, а не на него. Омразата беше много приятна, защото облекчаваше болката му. Болката, която трябваше да избегне на всяка цена.

Но я изпитваше. Тя изпълваше душата му. Но се беше самозалъгвал. Изобщо не я мразеше. Защото ѝ беше дал най-големия възможен дар, като ѝ връчи розата. Беше ѝ дал вечната си любов. Жалко, че няма как да си я вземе обратно. Но това не бе възможно. Мъж като него обичаше само веднъж и завинаги.

Това бе невероятно. Стивън zakрачи напред-назад. Сигурно беше полудял. Тази вечер се изправяше срещу чувства, които не желаше да изпитва, но нямаше как да избяга от самия себе си. Най-странното бе, че всъщност не искаше да се отърве от тях.

Беше напълно необяснимо как е възможно да му липсва жената, способна на такова вероломство. Как бе възможно мъж като него, със стоманена воля, да обича такава жена, такава вероломна жена. Това противоречеше на разума. Но твърде късно бе разбрал тази истина — беше съвсем очевидно — любовта не се крепеше на разума. В нея нямаше нищо разумно. Самата ѝ същност противоречеше на разума. Любовта извираше не от разума, а от дълбините на сърцето.

Не биваше да отстъпва пред тази всепоглъщаща любов, пред неударжимия копнеж по нея. Не биваше да се поддава на изгарящото желание.

Ако се поддадеше, щеше да загуби не само битката, но и войната. О, колко добре знаеше това.

Защото никоя друга жена нямаше да го задоволи. Беше разбрал това през последните месеци. Бе имал няколко други жени, до една проститутки, жени, чиито лица не си спомняше и чиито имена беше забравил. Срещите с тях бяха кратки, безлични и му предоставяха само телесен отдушник на потребностите. Нямаха нищо общо с това, което преживяваше заедно с Мери.

Стивън затвори очи. Сърцето го заболя за нея: Беше се втвърдил като скала и отчаяно копнееше да даде воля на страстите си. Само тя би се справила с тази задача. Жадуваше Мери да облекчи страстта му. Жадуваше и много повече. Всъщност нима не мечтаеше страстно за любовта ѝ? Любов, която тя никога нямаше да му даде.

Няма да отиде при нея, нямаше.

Защото, ако го направеше дори веднъж, щеше да бъде загубен.

Каква мъка беше това изкушение!

Не се е променила, повтаряше си той непрестанно. Значи не бива да я пуска отново в леглото... и в живота си. Тя бе твърде опасна. Още имаше власт над него. Това не се бе променило.

Знаеше, че е взел правилното решение. Веднага щом лекарят обяви, че тя е готова за път, щеше да я върне в Тетли. Това беше единствената му надежда.

Проблемът му беше, че не знаеше как ще се удържи далеч от нея, след като я видя пак и тя бе тук, в къщата, на горния етаж и спеше в леглото му.

Докато Стивън се разхождаше неспокойно пред огъня в Грейстоун, Хенри се излежаваше на едно кресло на подиума в голямата зала в Уайт Тауър. В залата цареше пълна бъркотия. Вечерта беше дълга и пълна с развлечения и веселие. Повечето посетители лежаха пияни по пейките край невероятното дългата маса. Неколцина се съвокупляваха неприкрито със слугините и с момчетата, които сервираха храната. Мнозина хъркаха, натъркаляни като чували по пода.

До Хенри седеше брат му, кралят. Той допиваше поредния литър вино, докато му излагаше последните си планове. Уилям Руфъс беше решил, че е крайно време да качи любимия си приятел Дънкан на трона на Шотландия.

Хенри вдигна удивено вежда.

— Сега сме само двамата, скъпи братко. Наистина ли си въобразяваш, че ще контролираш Дънкан, след като го сложиш на трона?

Руфъс се усмихна и махна апатично с ръка.

— Сигурно знаеш истината, братко. Дънкан ме обича.

Веждата на Хенри пак отскочи удивено нагоре.

— Надявам се да е вярно — той се усмихна. — Колко смешно. Той чезне по теб, а ти чезнеш по друг.

Руфъс престана да се усмихва и изгледа злобно брат си.

Хенри се засмя.

— Много ще ми е интересно да видя какви ги върши Стивън с жена си, след като тя е бременна?

Дойде ред на Руфъс да се засмее.

— Вече не е влюбен в нея. Презира я. Няма дори да й продума. Знаех си, че тя скоро ще му омръзне. Никоя жена не е задържала за дълго вниманието му.

— За твой късмет — промърмори Хенри. — А може би само ти си мислиш така.

Но Руфъс не го чу.

— И така, какво мислиш за плановете ми?

— Смятам, че няма да е лесно да свалиш сегашния крал. А още по-трудно ще ти бъде да качиш някой, който да се задържи по-дълго на трона.

— Почти никой не смята Доналд Бейн за шотландски крал. Мнозина негодуват срещу него. А никой не обича и Едмънд.

— А ти си обещал на Дънкан, че най-големите му мечти ще се сбъднат.

— Никога не съм му обещавал нищо — каза рязко Руфъс. — Защо се съмняваш, че ще успея да го контролирам, след като той стане крал?

— Дънкан е много честолюбив. Много прилича на Малкълм. Той е безжалостен и решителен. Отдавна крои планове как да заграби короната на баща си. Няма да ти е толкова лесно, колкото си мислиш. Ако ти трябва някой по-невръстен, защо не се насочиш към младия Едгар? Той е законен претендент. И е достатъчно млад, за да му влияеш лесно.

— Не съм съгласен — Руфъс вече не изглеждаше пиян. Обърна се към брат си. Лицето му доби неприятно изражение. — Той е твърде млад и ще му трябва голяма подкрепа, за да се задържи на трона. Нищо чудно да се обърне за помощ към Стивън, а не към мен. Не, предпочитам Дънкан, който винаги ми е бил верен. Да разчитам ли на теб, скъпи братко?

Хенри се облегна на креслото. Нямаше никакво желание да повежда войските си към поредната война в Шотландия, която само щеше да подсили позициите на брат му в Англия и да му развърже ръцете да води бойни действия в Нормандия.

— Не се нуждая от още сребро и имения.

— Всеки се нуждае от още сребро и имения.

— Нима нямаш достатъчно благородници зад гърба си? Нима могъщият граф Нортъмбърланд не прави всичко, което му кажеш? Ако на Стивън му се роди момче, то ще бъде внук на Малкълм. Те сигурно обмислят как да подобрят отношенията си с Шотландия. Ей, Дънкан ще бъде чичо на детето! Със сигурност не ти трябвавам!

Руфъс се намръщи.

— Както сам каза, не е лесно да качиш нов крал на трона. — Трябва да ми помогнеш, Хенри. Наградата ти ще бъде голяма. Може би ще извадя другата шотландска принцеса от манастира и ще ти я дам.

— След смъртта на Малкълм този брак няма да ми донесе нищо, така че не го желая — каза Хенри. — Особено щом Дънкан ще седи на трона.

— Кажи ми тогава какво искаш.

— Ще си помисля — каза Хенри. — Доста ще си помисля.

Но вече бе взел решението си. Отговорът му беше отрицателен. Нека другите благородници губят хора и пари в тази война, нека те сеят семето на бъдещото си унищожение. Когато всичко свърши, неговата войска щеше да бъде най-силната в кралството. А Хенри нямаше нищо против да изчака малко, преди да осъществи дръзките си мечти, дори и това да означаваше, че трябва още няколко години да стои със скръстени ръце. Търпението беше неговото кредо. Нима не беше мечтал за короната на брат си, откакто се беше родил?

Мери спеше дълбоко, но изведнъж се стресна от някакъв шум и се събуди. Не знаеше какво я е събудило. Може би нещо бе прошумоляло или бе сънувала кошмар. Лежеше по хълбок, с лице към огъня, който още мъждукаше в камината. Мигновено си спомни къде се намира. В Грейстоун, в спалнята на Стивън, в леглото му. Душата ѝ се изпълни с копнеж.

Чу, че вратата на спалнята се затваря. Мери се изправи рязко и седна, отворила широко очи. В сенките стоеше неподвижно един мъж. В мрака не виждаше лицето му, но знаеше, че това е Стивън. Имаше само една причина, поради която можеше да е дошъл.

— Стивън.

Той не помръдна. Когато заговори, гласът му беше тих и дрезгав.

— Жадувам те, Мери, така, както пияница жадува за вино.

В очите на Мери бликнаха сълзи. Тя стисна завивките.

— И аз копнея за теб, Стивън.

Той се приближи. Огънят го освети. Мери видя пламъка в очите му и изписка леко от радост. Не я интересуваше, че е дошъл при нея само за да задоволи желанието си. Протегна ръце към него.

Стивън се озова до нея само с една крачка. В мига, в който ръцете им се докоснаха, телата им се възпламениха от желанието, избухнало в душите им. Мери обви лицето му с длани — прекрасното му, толкова обичано лице — и се наслади на порива и страстта, които видя в очите му. Стивън не сведе поглед. Между тях се установи някаква невидима безмълвна връзка. След това той почна да я целува.

Обгърна я с ръце и я събори на леглото. Погълна лакомо устата ѝ със своята. Целувката му беше неистова и влажна. Мери го желаше не по-малко и му отвърна със същия плам. Доста време мина, преди устните им да се разделят. Откъснаха се един от друг, когато не им остана дъх.

Мери едва не заплака. Не я беше грижа какво говори той. Пък каквото и да кажеше след това, тя нямаше да му повярва. Всеки мъж, който целува така, е обзет от много по-силно чувство от обикновеното желание. Реши да заложи бъдещето си на това. Пред нея се откри възможност да постигне най-смелите си мечти.

Пак се целунаха, но скоро престанаха, защото бяха твърде нетърпеливи за да се бавят с такива закачки. Стивън прокара ръцете си по набъбналите ѝ гърди, шепнейки гальовни думи. После докосна с благоговение твърдия ѝ закръглен корем. А след това тя се озова легнала по хълбок, а той проникваше дълбоко в нея.

Мери пееше името му. Толкова го обичаше. Каза му го. Беше обезумяла. Беше се отдала изцяло на страстта. Викаше от удоволствие. Искаше да я чуе цял свят. Не я интересуваха какво ще си помисли някой за нея.

Стивън я взе така, сякаш не е бил с жена от много дълго време. Не се поколеба и за миг. Когато се облекчи и удоволствието завладя и него, също извика името ѝ. Не веднъж, а много пъти.

Мери се сгуши в обятията му. Тук искаше да остане завинаги, това беше нейното място. Толкова обичаше Стивън, че я заболя.

Горещите ѝ сълзи рукнаха неудържимо, въпреки щастието, че е отново с мъжа си.

Мери не искаше да плаче. Не тук, не сега. Беше щастлива. Стивън се беше върнал при нея. Беше щастлива. Но беше загубила всякакъв контрол над себе си от момента, когато прие с възторг Стивън при себе си. Могъщите силни чувства, които сподавяше грижливо толкова отдавна, изскочиха навън. Всички прегради се строшиха. Мери се задави от плач.

— Мери? — каза Стивън.

Тази единствена дума, нейното име, окончателно я отпусна. Тя скоро усети, че не може да спре да ридае. Стивън я прегърна. Лицето му се беше изопнало.

— Не плачи — прошепна рязко той.

— Аз... аз... с-съжалявам — Мери заплака още по-силно.

— Лъжеш — изрече прегракнало Стивън. — Но сълзите ти ме трогнаха. Няма да те върна в Тетли.

Нямаше да я връща в Тетли. Дългата зима на изгнанието ѝ действително беше свършила. Стивън се беше върнал при нея. Радостта ѝ се смеси с болка, за която тя смяташе, че е заровила дълбоко в душата си и никога повече няма да се сблъска с нея.

Защото, докато лежеше и хълцаше в прегръдките на Стивън, гърдите ѝ потръпнаха от насъбралата се горчивина. Горчивината и болката от загубата на близките си, от това, че баща ѝ се бе отказал от нея, от изгнанието ѝ.

— Защо ревеш толкова? — попита той грубо. — Съжалявам, много съжалявам, че ти причиних такива мъки.

Тя се притисна плътно към него. Доста време мина, преди да се овладее.

— Загубих майка си, баща си и брат си. Едва не з-загубих и т-теб. А ти ме питаш защо рева.

Стивън мълчеше и се стараеше да изглежда силен, но в действителност беше омекнал. Продължи да я гали и прегръща. Изрече пресипнало:

— Съжалявам, Мери, съжалявам за Малкълм, Маргарет и Едуард. Исках да те накажа, но никога не съм желал да страдаш толкова заради загубата на любимите ти хора. Постоянно съжалявах, но обстоятелствата бяха такива, че нямаше как да ти го кажа.

Беше длъжна да му го каже.

— Малкълм се отказа от мен. Когато отидох при него и го помолих да, да спре войната... той м-ми каза... той м-ми каза... — тя не успя да продължи. Отпусна се безсилно на гърдите на Стивън. Стисна го здраво, сякаш той беше спасително въже.

— Какво ти каза? — промълви пребледнелият Стивън.

— Че... вече не съм му дъщеря. Че дъщеря му е смело шотландско момиче и не е като мен!

Стивън прокле Малкълм и прегърна жена си. Залюля я.

— Ти си смело шотландско момиче, Мери, най-смелото, което съм виждал някога — той вдигна обляното ѝ от сълзи лице към себе си. — Наистина ли отиде при него, за да го помолиш да спре войната?

Мери впери поглед в него.

— Не избягах от теб. Кълна ти се, Стивън.

Стивън пак притисна главата ѝ към гърдите си и затвори очи. Пак му се прииска да ѝ повярва. Предположи, че думите ѝ са верни. Ако съществуваше жена, която да дръзне да се изправи срещу краля, за да се опита да го разубеди да спре войната, то тази жена беше Мери. И имаше ли избор? Твърде дълго се беше борил с нея. Не беше възможно да продължават така. Твърде дълго се беше съпротивлявал на любовта си. Но сега вече осъзнаваше чувствата си и разбираше, че обичта към нея никога няма да изчезне от душата му. Не бива да причинява на Мери такива страдания. Тя имаше нужда от него. Отдавна имаше нужда от него. А той не беше до нея. На Стивън му прилоша при тази мисъл. Мили боже, ако беше разбрал какви мъки ѝ причинява, никога нямаше да я прати в изгнание. Ако знаеше, че тя страда, отдавна би отишъл при нея.

— Няма значение — изрече той накрая. — Единственото, което има значение е, че си моя жена и носиш моето дете. Не мога да живея без теб.

Смаяната Мери се втренчи в него.

— Не можеш да живееш без мен?

— Не и ако искам да съм щастлив.

— Стивън — прошепна тя. — Това означава ли, че ще забравиш миналото?

— Не съм човек, който забравя лесно — каза прямо и сериозно Стивън. — Но ще дам трети шанс за нас двамата. Ще почнем от днес, Мери.

Мери примижа срещу него. Сълзите ѝ най-сетне секнаха. Стори ѝ се, че става някакво чудо. И че Стивън я е изцелил някак, защото мъката и болката, които изгаряха гърдите ѝ, утихнаха до слабо пулсиране, което тя понасяше с лекота. Отнякъде дълбоко в нея почна да извира истинска радост, която щеше да прогони останките от скръбта ѝ.

Той я погледна внимателно.

— Обещай ми тук и сега, закълни се в живота на детето си, че няма повече да излагаш на опасност брака ни. Трябва да съм сигурен, че мога да ти имам доверие, Мери.

— Имай ми доверие. Винаги ще ти се подчинявам, Стивън — закле се Мери.

Най-сетне изражението на Стивън омекна. Устата му се присви леко.

— Не смея да се надявам на чак толкова голямо уважение, мадам. Стига ми да се държиш предпазливо и благоразумно.

И Мери се засмя от сърце и се притисна към него. Беше спечелила. Стивън пак беше неин.

Руфъс току-що се беше завърнал от успешен лов и беше в прекрасно настроение. Обви ръка около Дънкан, който крачеше до него. Двамата слязоха заедно от личните покои на краля и се запътиха към голямата зала.

— Днешният успех беше добро предзнаменование за бъдещето — каза той на дългогодишния си приятел. — Скоро ще хванем много по-голяма плячка.

— Дано си прав — изрече Дънкан. През последните няколко дена той почти не се усмихваше от напрежение и тревога. Въпреки че кралят му беше намекнал за плановете си, Дънкан бе узнал от слуховете, че скоро, много скоро, голяма англо-нормандска войска ще се устреми на север, за да свали Доналд Бейн и Едмънд. Той мечтаеше да застане начело на тази войска и след победата да се качи на трона на Шотландия.

Руфъс мина бавно през залата. Тя беше пълна с придворни. Кралят размени няколко думи с любимците си. Очите му заблестяха широко и настроението му се подобри още повече, когато забеляза на масата едно скъпо на сърцето му лице. То седеше точно под подиума. Толкова рядко виждаше това лице! Въпреки че Стивън беше останал в Лондон след настъпването на Нова година, когато доведе тримата синове на Малкълм Кенмор, той рядко се отбиваше в Тауър. А и когато го правеше, идваше само когато присъствието му беше необходимо или го викаха изрично.

Руфъс изгледа хубавия му профил секунда повече от необходимото. Неохотно отмести погледа си от наследника на Нортъмбърланд и тръгна през събралото се множество, което веднага му правеше път. Всички разговори престанаха мигновено.

— Седни до мен — каза приятелски Руфъс на Дънкан. Двамата се качиха заедно на подиума. Погледът на Руфъс се насочи пак право към Стивън. Усмивката му се стопи незабавно.

Стивън хранеше жена си с късче агнешко.

Разбира се, това беше само проява на учтивост от негова страна. Но нямаше нищо учтиво в начина, по който я гледаше или в пламъка в очите му и в разширените му от любовна страст ноздри. Макар и отдалеч, Руфъс ясно долавяше аромата на възбудата му.

Той погледна Мери. Лицето ѝ беше пълно, а гърдите ѝ бяха станали големи и отблъскващи. Представи си как изглежда, когато е права. Сигурно се клатеше като патица и приличаше на крава. Жена в нейното състояние не биваше да се показва на публично място. Той се вбеси, че трябваше да я търпи в залата си. Не стигаше това, но и знаеше, че Стивън е спал с нея, след като проклетият му глупав братя я бе довел в Лондон. И пак щеше да го прави, Позна по лицето на Стивън, че щеше да се нахвърли върху нея в мига, щом станат от масата.

Дънкан проследи погледа му.

— Удивително е каква власт има малката ми сестра върху този мъж. Удивително е... и опасно.

Руфъс го погледна.

— Тя наистина носи в корема си заплаха за теб, скъпи Дънкан.

— Сир, никога не сме говорили за това. Но смятате ли, че Де Уорън мечтае за Шотландия?

Руфъс сви рамене. Всъщност беше почти сигурен, че Стивън не мечтае за никакъв трон, но искаше събеседникът му да остане с друго впечатление.

— Приятелю мой, той, разбира се, никога няма да претендира за трона, но кой мъж няма да иска синът му да носи корона? Де Уорън е като баща си. Честолюбив и готов на всичко.

Руфъс нарочно не довърши мисълта си.

— Може би изчадието, което тя носи, ще умре.

Руфъс отпусна длан върху рамото на Дънкан, за да го успокои.

— Стивън ни е нужен, Дънкан. Не забравяй това. Той трябва да ни помогне да спечелим Шотландия за теб.

Дънкан почервения ликуващо, когато чу, че кралят изрича толкова открито най-спотаените му мечти. Умът му трескаво заобмисля всичко. Дали да не посмее да премахне заплахата за себе си и за амбициите си, която представляваха Мери и детето ѝ? От детето ѝ се боеше повече, отколкото от тримата си братя, повече и от самата нея. Лесно беше да си представи как Стивън се обявява за принц регент.

— Явно сбърках, като позволих този брак — каза тихо Руфъс. — Може би ще дойде време да поправа тази грешка. Може би, когато ти седнеш на трона... — гласът на Руфъс заглъхна.

Дънкан не каза нищо.

Руфъс поиска шампанско.

Обядът продължи така, сякаш нищо не беше станало. Но Дънкан беше получил кралско разрешение да се погрижи връзките на Стивън де Уорън с шотландския трон да бъдат прекъснати веднъж завинаги.

— Защо се връщаме така внезапно в Олнуик? — попита Мери, когато Стивън нареди на оръженосеца си да подготви всичко за незабавното им заминаване. Момъкът изскочи като вихър от стаята. — Какво е станало, та трябва да тръгваме още днес? — гласът ѝ се повиши.

Беше началото на май. Мери се намираше в двора от четири седмици, но не се чувстваше отегчена. Беше твърде заета да преоткрива тялото, усмивките и нежността на мъжа си.

Стивън обърна бавно лице към нея.

— Предпочитам да родиш в Олнуик, Мери. Това е най-подходящия момент да те отведе в Нортъмбърланд, тъй като трябва да се върна веднага.

— Но ти не отвърна на въпроса ми, милорд! — извика уплашено Мери. Защото в двора имаше слухове, които нямаше как да не чуе. Едгар ѝ съобщи с горчивина, че Руфъс ще се опита да качи Дънкан на трона на Шотландия. Невъзможно беше тези слухове да са верни.

— Не искаш ли да си идеш вкъщи? Нима желаете да родиш детето тук, в разгара на лятото? В Лондон никак не е приятно по това време.

Вкъщи. Мери опита вкуса на тази дума, изричайки я. Сърцето ѝ се стопли при мисълта за Олнуик и че ще роди детето им там. Но... не всичко беше така невинно, както той ѝ го представяше. Иначе нямаше да бърза толкова.

— Ще родя детето, където ми кажеш — каза искрено Мери. — Олнуик е подходящо място, Стивън, и много ми харесва. Но ще отговориш ли на въпроса ми?

Той стана сериозен.

— Отивам на война, Мери.

Мери извика. Знаеше си. Усещаше с шестото си чувство, че проклетите слухове са верни и че Стивън ще стои начело на войската, която щеше да нахлуе в Шотландия и да свали чичо ѝ и брат ѝ — предателя. Не ѝ се вярваше, че Стивън ще наруши клетвата, която беше дал на баща ѝ, а той беше поискал най-големият му син да застане на трона. Едмънд беше предал семейството, Етълред беше свещеник, така че оставаше Едгар. Едгар трябваше да бъде следващият крал на Шотландия!

И не стигаше това отвратително положение, но я обзе и страх. Само преди шест месеца беше загубила родителите си и брат си заради война. Вече трябваше да спре да скърби за тях. Наистина имаше сутрини, когато се събуждаше от сладки сънища, в които те бяха заедно с нея. Насън забравяше, че те са мъртви. В тези утрини тя очакваше да види как майка ѝ ѝ се усмихва, седнала до леглото. Най-тежко ставаше, когато се разсънваше и се сблъскваше с грубата реалност — майка ѝ, брат ѝ и баща ѝ никога повече нямаше да бъдат заедно с нея. Сега се страхуваше за Стивън. По време на една война беше загубила най-скъпите на сърцето ѝ хора. Мисълта, че ще загуби Стивън по време на друга, ѝ беше непоносима. Как щеше да живее без него!

— Не отивай — чу думите си сякаш отстрани. Стивън стисна зъби.

— Не говори като някоя глупачка.

Мери затвори очи.

— Защо правиш това?

— Кралят е решил да свали Доналд Бейн.

Мери примигна, за да възпре сълзите.

— Ти презираш краля си. Докога ще му се подчиняваш?

Гласът на Стивън беше остър като върха на меча му.

— Мадам, аз съм негов васал. Както ти си се заклела да ме подкрепяш и да ми се подчиняваш, така и аз съм дал обет да го подкрепям и да му се подчинявам.

Тя се дръпна от мъжа си. Разбра, че го ядосва още повече, като му обръща гръб, защото той си пое рязко дъх. Не я интересуваше. Нарастващият ѝ корем караше гърба ѝ да хлътва и тя неволно го затърка. Вторачи се през прозореца и загледа без никакъв интерес

гъсто израсналите по ливадата диви сини цветя. Съзнаваше, че трябва да внимава много. Не бива да се меси в работите на мъжа си. Това на няколко пъти едва не бе погубило връзката им.

— Мери, наистина ли искаш да не се подчиня на краля, на когото съм се заклел във вярност? — попита Стивън.

Мери не искаше да лъже.

— Вярно е, че дължиш вярност на своя крал, но какво ще кажеш за клетвата, която си дал на баща ми, на моя крал?

Стивън едновременно се разгневи и не повярва на ушите си.

— Моля?

Мери си пое дъх.

— Говоря за обещанието, което си дал, за клетвата, която си изрекъл — да качиш Едуард на трона на Шотландия.

Стивън я гледаше втренчено.

Мери извика:

— Нали няма да я нарушиш точно сега? Трябва да се бориш за Едгар, а не за Дънкан!

Той пристъпи към нея, но спря по средата на стаята. Видът му предвещаваше буря.

— Не бях ли достатъчно ясен, когато се сдобрявахме?

Мери вирна брадичка. Знаеше, че си е позволила твърде много, но нямаше право да отстъпва. Съдбата на тримата ѝ братя висеше на косъм. Може и да се отнасяха към тях като към високопоставени гости, но бяха кралски затворници и нищо повече. Не разполагаха с нищо освен с името си. Нямаха и пукнат грош, никакви имена, нищичко освен дрехите на гърба си, добрата воля на Руфъс и клетвата на Стивън.

— Да, съвсем ясен бе — прошепна тя. — Но аз съм твоя жена. Твоите грижи са и мои грижи. Не искам да те тревожа, но ние трябва...

— Ние?

В очите на Мери бликнаха сълзи.

— Няма ние в политиката.

Тя сподави сълзите си и си каза, че това е заради детето. Твърде често плачеше напоследък.

— Ами Едгар? — долови тя шепота си.

Очите на Стивън потъмняха. Стисна още по-здраво зъби.

— Дори не искам да знам как си разкрила най-голямата ми тайна, Мери.

— Едуард ми каза — прошепна Мери — през нощта, преди да загине.

Изражението на Стивън се промени. Испита не гняв, а симпатия.

— Едуард щеше да бъде велик крал.

— Едгар ще бъде велик крал!

— Мадам, месиш се в мъжките работи.

Мери извика безразсъдно:

— Нима искаш да свалиш едно чудовище, за да качиш друго на мястото му? Нима?

Стивън не вярваше на ушите си. След това се ядоса.

— Смееш да критикуваш постъпките ми? Поставяш под въпрос честността ми?

— Но аз съм твоя жена! Ако ми имаш доверие... — гласът ѝ заглъхна. Какво да му каже? Той не ѝ доверяваше тайните си. Нима не беше казал, че никога няма да забрави вероломството ѝ? Старата рана не беше зараснала и се беше загнездила дълбоко в сърцето ѝ. Никога нямаше да оздравее, само ще прониква още по-дълбоко. Беше предполагала, че раната ѝ ще остане погребана завинаги. Явно беше сбъркала.

— Ти си моя жена. Предлагам ти да се държиш като жена, мадам, освен ако не искаш да обърнеш този брак нагоре с краката — Стивън отиде горделиво до вратата и излезе, без дори да я погледне.

Щом той изчезна От погледа ѝ, Мери се втурна към вратата и я затръшна зад него с всичка сила. След това избухна в сълзи.

Какъв брак беше това? Проклет да е Стивън! Толкова бевтвърдоглав и надменен! Тя имаше право да знае какво е намислил да прави, защото след смъртта на родителите ѝ на нейните плещи лежеше отговорността за братята ѝ. Единствената им надежда беше един ден Едгар да се качи на трона. Дори и да им разрешаха да напуснат Лондон, нямаше да посмеят да напуснат убежището, което им осигуряваше Руфъс, Претендентите се избиваха за трона на Шотландия. Народът имаше дълга и кървава история. Доналд Бейн вече беше пратил покана на братята ѝ, но те не посмяха да я приемат. Не се съмняваха и за миг, че когато стъпят на шотландска земя, ще бъдат затворени до края на живота си или убити.

Така че Едгар нямаше кой знае какъв избор. Трябваше да остане в двора в Лондон и да се подмазва на краля, като се надява, че един ден Руфъс ще му помогне да спечели трона на Шотландия. Бъдещето му зависеше от добрата воля на Руфъс. Същото важеше и за братята му, които бяха негови съюзници. Те знаеха, че ако Едгар се възкачи на трона, ще станат могъщи лордове.

Мери не желаше да воюва с мъжа си. През последните няколко седмици двамата се бяха наслаждавали на мира помежду си. Тя искаше това да продължи до края на живота им. Но не беше от жените, които приемат смирено предизвикателствата на съдбата. Той отказваше да сподели грижите си с нея. Докъде щеше да ги доведе това?

Може би нямаше да се измъчва толкова, ако не ставаше дума за близките ѝ. Но братята ѝ бяха много повече нейна грижа, отколкото на Стивън. Имаше пълно право да подтиква мъжа си да действа така, че да осигури бъдещето им. Защо не я разбираше той?

„Защото още ми няма доверие, помисли си тя безрадостно. Ако ми повярва, ще бъда най-ценният му съюзник и той ще ми доверява с радост всичките си тайни.“

Мери искаше да му бъде най-ценният съюзник. Искаше това повече от всичко друго, като изключим любовта му. Но беше загубила надежда. Ако Стивън не ѝ прости за миналото, това никога нямаше да стане.

На вратата се почука. Мери извърна глава и видя, че е влязла една прислужница. Младата жена се поколеба, като видя мъката, изписана по лицето ѝ. Явно беше чула нещо, ако не и всичко от спора ѝ със Стивън.

— Милейди? Дойдох да ви помогна да си стегнете багажа.

— Моля — Мери махна на момичето да влезе. Гърбът ѝ болеше и тя бавно се захвана за работа. Но цялата ѝ радост беше изчезнала, въпреки че се връщаше вкъщи.

Стивън и Мери не си говореха, освен за да поддържат някакво подобие на учтивост. Въпреки че целта на Стивън беше да се върне в Олнуик и да свика войските и васалите си на война, той внимаваше да не изморява бременната си жена. Затова пътуваха цели два дена до Олнуик. Мери не му беше особено благодарна. Беше твърде обърквана.

Грижеше се за мъжа си и му угаждаше, както изискваше обичаят, но сърдечността, доброто приятелство и взаимната страст бяха изчезнали. Стивън се държеше сковано и официално с нея. Явно и той беше разстроен. Отношенията им пак се бяха обтегли.

Стивън не остана в Олнуик дори една нощ. Свали Мери на предните стъпала на централната кула, докато чакаше да му доведат нов кон с пресни сили.

— Довиждане, мадам. За съжаление не мога да остана повече. — Изведнъж изражението му омекна. — Ще се отбия, ако е възможно, мадам — каза той тихо, — и веднъж завинаги ще сложа край на глупавата война помежду ни.

Мери едва не го замоли да остане. Разбра какво иска да ѝ каже. Щеше да се люби с нея. С уменията на тялото си ще ѝ покаже, че е неин господар, но с оставането си щеше да ѝ разкрие, че е и неин роб. В леглото бяха равни. В леглото ѝ се отдаваше целият, без остатък. Мери знаеше, че никога няма да се радват на подобно равноправие извън него. Това беше смешно, но тя се закле, че ще дойде ден, когато той доброволно ще ѝ се отдаде и без да са обгърнати от пелерината на страстите.

Той не прочете мислите ѝ правилно. Лицето му се изопна от загриженост.

— Не се безпокой, Мери. Майка ми ме увери, че ще стои непрестанно при теб до края на бременността. Тя ще дойде до две седмици. Няма да си сама, ако не се върна скоро.

Мери се стресна.

— Нима смяташ да отсъстваш дълго?

— Не знам. Дори и Дънкан да вземе властта, не бива да остава сам, докато не се закрепим здраво на трона.

Мери се успокои.

— Не се тревожа — излъга тя. Не искаше Стивън да тръгва на бой, като се притеснява излишно за нея. Всъщност всяка жена, която тя познаваше, се боеше от раждането. Твърде много умираха по време на това изпитание. И тя не беше изключение от правилото, но досега беше избягвала да мисли за това. Реши да не го прави и сега, когато се разделяха.

— Значи си по-храбра, отколкото мислех, Мери. Наистина си смело шотландско момиче.

Мери погледна хубавия си мъж. Стори й се, че сърцето й се преобръща. Той се тревожеше и беше загрижен за нея. Одобрението му й беше много приятно след жестоките думи, с които я обиди Малкълм. Любовта заплашваше да надделее над всичките й чувства. Коленете й омекнаха. Мили боже, не искаше той да отива на война, особено пък по такъв повод. Но трябваше да бъде толкова смела, за колкото я смяташе Стивън.

— Бог да ти е на помощ, милорд. Уверена съм, че ще спечелиш.

Той се наведе от коня и впи поглед в нея.

— Ще се радваш ли на това?

Мери си пое дъх, но не се колеба повече. Длъжна беше да го подкрепя.

— Да — сподави внезапните сълзи. Каза си, че никога няма да изостави братята си. — Ще се радвам, когато разбере за победата ти.

Стивън се втренчи в нея.

Трудно беше да се усмихваш, когато ти се плаче, но Мери съумя някак да го постигне.

— Благодаря ти, мадам — каза Стивън. И в очите му се появи подозрителна влага.

Войската потегли най-сетне в средата на май. Насочи се право към Стърлинг, където срещна слаба съпротива. Норманите вече бяха стигнали близо до кралската кула, когато срещу тях се възправи друга войска. Битката свърши удивително бързо. Сред частите на шотландците царуваше пълна бъркотия. Нямаше единно командване. Доналд Бейн и Едмънд избягаха, когато стана ясно, че губят. През последната седмица на май победоносната нормандска армия тържествено влезе в Стърлинг. Дънкан стоеше начело. Короноваха го за крал още същия следобед.

Още на следващия ден всички в Олнуик узнаха за голямото събитие. В замъка почна лудо веселие. Мери не участваше в спонтанния празник. Отдели се от празнуващите и се прибра в стаята си. Загледа се през бойницата, която служеше за прозорец. Проклинаше Стивън, колкото и да искаше да му бъде върна.

Спомни си за тримата си братя, които нямаха друг избор, освен да останат в Лондон. Обхвана я непоносима тъга. Какво щеше да стане

сега с тях? Някой, може би дори самият Дънкан се беше опитал да я убие, а дори тя не представляваше такава заплаха, каквато бяха те. Един ден всеки от братята ѝ щеше да има право да претендира за трона на Шотландия, да събере армия и да се втурне да го превзема. О, колко се боеше за тях! Всеки от тях стоеше на пътя на амбициите на Дънкан.

На следващия ден Мери получи вест от Стивън, че няма да се върне веднага. Щеше да остане няколко седмици в Стърлинг с войските си, както беше предвидил. Явно Дънкан още не владееше положението. Това ободри Мери, но тя още не се радваше, защото беше решила твърдо да остане на страната на Стивън. Въпреки че не беше съгласна с него и се тревожеше много за съдбата на братята си. Стивън ѝ липсваше много. Колкото повече приближаваше времето на раждането, толкова повече жадуваше той да е вкъщи, близо до нея.

Мери си помисли въодушевено, че денят е идеален за малка разходка. Навън беше топло и приятно. Слънцето светеше ярко. Сините сойки кряскаха радостно от зелените върхове на дърветата. Графинята и Изабел яздеха до носилката, на която лежеше Мери. Съпровождаха ги двама воители от замъка, заедно с две прислужници. Мери подозираше, че с този кратък излет графинята иска да отвлече вниманието ѝ от нарастващата скука и тревогите. Бременността ѝ се струваше безкрайна, а страховете от раждането почваха да нарастват. Мери едновременно се радваше и се ужасяваше от предстоящото събитие.

За няколко минути стигнаха селото, което лежеше под Олнуик. Мери настоя да походи пеш. Реши да разгледа оживения слънчев пазар. Искаше да купи няколко джунджурии. Нямахше как да се рови из стоката пред продавачите, докато е на носилка. Искаше и да купи нещо на Стивън, някакъв подарък, който да му покаже колко ѝ липсва, колко много го обича. Но това не ѝ се удаде.

Мери тръгна бавно към една сергия, за да огледа тъканите. Графинята крачеше до нея. Изабел хукна напред, за да си купи някакъв сладкиш. Изведнъж някой блъсна лейди Сеидре.

Мери видя всичко и се ужаси, защото селянинът нарочно блъсна графинята. Сеидре политна и се стовари върху масата на търговеца. Прекатури я и всички стоки паднаха на земята. Настъпи пълна бъркотия. Селянинът дръпна грубо Мери към себе си. Запуши с ръка устата ѝ и пресече вика ѝ.

След това я вдигна на ръце и я отстрани от мястото, в което цареше вече пълен хаос. Мери усети намерението му и почна да се съпротивлява.

Но след малко той я хвърли на един кон и скочи зад нея. Мери изпищя.

Графинята, която най-сетне разбра какво става, извика. Двамата воители извадиха мечовете си.

Мери се ужаси не за себе си, а за бебето. Хвана здраво гривата на коня, който препускаше в галоп. Друг конник, който се появи изневиделица в тълпата, се присъедини към тях. Продавачите и клиентите отскачаха настрани от пътя им, докато те се носеха лудо през пазара и преобръщаха сергии, каруци и всичко друго, което им се изпречеше.

Мери още се държеше за конската грива. Погледна невярващо през рамо. Видя, че графинята тича безсилно подире им. Врявата зад гърба им беше оглушителна, но на Мери ѝ се стори, че чува някой да вика:

— Отвлякоха жената на господаря!

А след това от тълпата изскочиха двама воители и се втурнаха към конете си.

Мери се отпусна върху шията на кобилата и почна да трепери. Мили боже, света Богородице Марийо, отвлякоха я! Най-хладнокръвно я отвлякоха посред бял ден! Къде я водеха? Кой беше виновникът? И как, мили боже, тя и бебето ще оцелеят?

Стивън беше разярен.

— Нима не ти мина през ума, че може да се случи нещо, когато излезете навън? — изрева той.

Графинята се отдръпна.

— Тя се боеше толкова, че...

Лицето му се разкриви. Не вярваше на ушите си. Нямахте сили да продума. Ролф застана между сина и жена си.

— Майка ти се поболя от тревоги. Не е виновна за отвличането на Мери — каза дрезгаво графът. — Ако трябва да обвиняваме някого, това са Уил и Ранулф.

Стивън стисна зъби. Баща му беше съвсем прав. Обаче той нямаше да прости на майка си. Казал й беше съвсем ясно Мери да не излиза от замъка. Извърна се студено от нея. Не го интересуваше, че тя се обиди. Мили боже, ако се случеше нещо с Мери...

Страхът впи ноктите си в него. Никога през живота си не се беше страхувал толкова. Сега тя беше някъде навън с похитителите си. Може би страда и я боли. Или пък й се е случило нещо още по-лошо. Внезапно той се съвзе. Нямахте време да обмисля всички възможности. Трябваше да действа. Стивън се обърна към двамата воители, които се бяха провалили и не бяха опазили Мери.

— Кажете ми пак какво се случи.

Бяха го уведомили за отвличането на Мери преди пет-шест часа в Единбург, в двора на Дънкан. Пратеникът на майка му го събуди в полунощ. Стивън веднага замина за Олнуик. Отби се само за да каже на баща си къде отива и защо. Ролф реши да дойде с него. Новият крал на Шотландия им пожела всичко хубаво. Дънкан също се бе ядосал от вестта.

Вече се зазоряваше. Стивън едва не уби коня си от бързане. Беше пристигнал преди минути. Бързо разбра, че са отвлекли Мери предишния следобед. Двама конници буквално я бяха изтръгнали от двамата му воители. Хората му бяха проследили похитителите до гората. Там ги бяха изгубили от поглед.

— Милорд, те бяха облечени като свободни хора от простолюдието, но яздеха като опитни рицари — каза Уил. — Явно отдавна са замислили всичко. Мисля, че тези хора са дебнели подходяща възможност да отвлекат нейно благородие.

Стивън се досещаше, че това не е обикновено отвличане. Никой престъпник нямаше да посмее да отвлече жена му в присъствието на васалите му. Очевидно някой от враговете му беше похитил Мери. Стивън смяташе, че го е направил, за да си отмъсти. И пак му призля от страх.

Безполезно беше да отрича и възразява. Обичаше лудо жена си. Щеше да направи всичко, за да си я върне. А щом тя дойдеше при него, щеше да изпълни всичките ѝ желания. Нямаше да ѝ откаже нищо.

Но какво можеше да направи сега за нея? Трябваше да прерови цялата страна, но да я намери. Така да бъде. Само да разбере кой е виновен за отвличането на жена му! Всички подчинени на този човек щяха да му платят скъпо! Нямаше да има милост. Стивън преценяваше наум кой можеше да го мрази толкова, че да посмее да предприеме толкова дръзко нападение. Имаше десетина заклетни врагове, но никой от тях според него не беше толкова глупав, че да извърши такова престъпление.

— Да вървим в гората, на мястото, където сте ги видели за последен път. Уил, Ранулф, вие ще ни водите — нареди Стивън.

Стивън и двадесетина рицари в пълно бойно въоръжение излязоха от замъка на разсъмване, но не откриха нищо, въпреки че обикаляха до вечерта. Следата изчезваше в един поток, в който бяха влезли двамата похитители. Стивън и хората му не намериха никакви други знаци. Мери беше изчезнала и никой не знаеше къде се намира тя.

Мери усещаше, че се отправят на север към Шотландия. Почна да мисли въпреки ужаса, който я беше обхванал. Разумът беше единственото, което ѝ беше останало. Не разбираше защо се насочват натам. Шотландците ѝ бяха сънародници. Кой от тях би се решил да я отвлече? Или пък това беше уловка? Дали нямаше да се скрият в Шотландия само, защото Стивън никога няма да се сети да я търси там?

Стивън. Сърцето ѝ се сви болезнено при мисълта за него. Колко щеше да се измъчи горкият! Ужаси се при мисълта, че можеше никога повече да не го види.

— Стивън — прошепна тя без да съзнава, че говори на глас — трябваш ми, много ми трябваш. Моля те, помогни ми!

Не язدهа по римския път, а се отправиха по една еленска пътека на хълмовете. Пътуваха по места, които не познаваше никой друг освен шотландците. Конниците спряха на два пъти. Първият път, за да напоят животните и да прехвърлят Мери от единия кон на другия, а след това, за да сменят конете си на едно предварително подготвено място — малка къщичка със сламен покрив, която изглеждаше изоставена. Тук бяха вързани за кол два отпочинали коня. Когато Мери се по-свърже малко, тя се опита да ги заговори, като се надяваше да научи кой ги е пратил и къде я водят, но те не пожелаха да приказват с нея.

Яздиха цяла нощ. Мери заспа на седлото. Сънят ѝ беше неспокоен. Мечтаеше Стивън да се появи. Молеше го да дойде да я спаси. Присъни ѝ се и бебето, което ѝ предстоеше да роди. То беше момче. Тя го държеше нежно, а то изглеждаше съвсем малко и напълно беззащитно в ръцете ѝ. Обаче сънят не беше щастлив, защото тя се мъчеше да го защити от някаква невидима заплаха. Когато се събуди, се страхуваше още повече отпреди.

Нощта беше тъмна като в рог и Мери не разбра нито къде са, нито къде отиват. Двамата мъже караха конете си в бърз тръс.

— Къде сме? — попита тя с пресъхнала уста.

Мъжът, който яздеше с нея, ѝ подаде кожен мех с ейл. Мери отпи с благодарност.

— Недалеч от Единбург, момиче.

Мери се вцепени. Сърцето ѝ заби силно. Единбург? Някога това беше домът ѝ, но не и сега. Сега Единбург беше столица на Дънкан, новия крал на Шотландия. Той ѝ беше полубрат, но на нея ѝ призля от страх.

Защото се досети, че Дънкан стои зад отвличането. Не знаеше какво я очаква в бъдеще. Ако беше решил да я убие, отдавна да го е сторил. Какво искаше от нея? Мери стисна уплашено корема си и се

замоли дано има късмет и да завари Стивън в шотландския кралски двор.

Отведоха Мери в замъка. Бяха пристигнали късно през нощта. По това време пътуваха много малко хора и затова всички се отнасяха към тях с подозрение. На Мери ѝ стана ясно, че очакват пристигането им, защото когато единият от похитителите извика паролата, тежките порти се отвориха незабавно, за да ги пропуснат. Мъжете се насочиха веднага към централната кула. На предните стъпала ги чакаха един рицар и една прислужница.

Свалиха Мери от коня. Тя усети, че едва ходи след мъчителното пътуване. Рицарят веднага я взе на ръце. Мери се вгледа в него, докато той я внасяше вътре. Надяваше се да го разпознае и да го помоли за помощ. Но не го позна. Качиха я на горния етаж и я сложиха да легне в една малка стая, в която немного отдавна бяха живели по-малките ѝ братя.

Мери се зарадва на леглото, но това беше единственото, което облекчи мъката ѝ. Опря ръка на челото си. То пулсираше. Усещаше, че бебето рита в нея. Тялото ѝ се беше вкочанило и я болеше. Проследи с поглед рицаря, който излезе от стаята без дори да я погледне. Прехвърли поглед върху слугинята. Тя беше слаба и по-възрастна от нея. Разпалваше огъня. Нощите в Единбург бяха студени дори през юни. Жената се обърна и се приближи до нея.

— Ще ви донеса топла храна, господарке, и малко хубав ейл. Няма да се бавя дълго.

Мери беше страшно изтощена и лежеше абсолютно неподвижно.

— Искам да говоря с брат си.

— Брат ти?

— Брат ми Дънкан.

— Искаш да кажеш с твоя полубрат краля нали, скъпа? — чу тя гласа на Дънкан от вратата.

Мери понечи да стане, но падна безсилно на леглото и изохка. Силен гърч прониза корема ѝ.

Дънкан се приближи и я изгледа надменно.

— Смятам, че трябва да си починеш, скъпа сестро, освен ако не искаш изчадието ти да се роди преждевременно.

Мери се уплаши. Знаеше колко ще я боли. Може би спазмите означаваша, че бебето ѝ иска да излезе скоро. Рано родените бебета оцеляваха рядко, а на нея ѝ оставаха още три-четири седмици до крайния срок. Мери затвори очи и се помъчи да потисне страха и паниката.

— Много разумно от твоя страна — каза Дънкан, който стоеше над нея. — Но не знам кое е по-добре, племенникът ми да живее или да умре?

Очите на Мери се отвориха светкавично. Омразата я задушаваше.

— Ако сториш нещо на детето...

— Какво ще направиш?

— Стивън ще те убие!

Дънкан се засмя.

— И как ще го направи, Мери? Аз съм крал. Тези, които убиват крале, ги обезглавяват и забождат главите им на пики за всеобщо назидание.

Мери се помъчи да сдържи пристъпа на ужас, който я обхващаше. Представи си главата на Стивън, набучена на кол и ѝ прилоша. Дънкан беше прав. Стивън нямаше да го убие.

— Какво искаш? — извика уплашено тя. Ръцете ѝ обгърнаха закрилнически утробата ѝ. — Какво си решил да правиш с мен и с бебето?

— Всичко е много просто и съвсем цивилизовано — изрече спокойно Дънкан. — Няма от какво да се тревожиш.

Мери почти не го слушаше. Очакваше с ужас следващия спазъм, признак за недоволството на детето. Но той не дойде и тя се отпусна леко.

— Ти си заплаха за детето ми. Имам всички основания да се тревожа.

Дънкан я изгледа.

— Не възнамерявам да правя нищо лошо на твоето изчадие. Ако нещо му се случи, ще бъдеш виновна ти, а не аз.

На Мери ѝ се искаше да му вярва. Нямаше как да знае дали ѝ казва истината. Облиза изсъхналите си напукани устни.

— Защо ни отвлече, щом не искаш да ни сториш нищо лошо?

— Не е ли очевидно? Не вярвам на мъжа ти, Мери. Всъщност в Шотландия има много хора, които му вярват. Те се страхуват от мощта му след сватбата с теб. В момента е изцяло предан на Англия, но кой знае какво ще стане след раждането на детето ти?

Мери го гледаше втренчено с широко разтворени очи. Най-сетне разбра всичко. Дънкан се страхуваше от детето ѝ. Моментално се досети защо то го плаши повече от братята ѝ. Нейните братя нямаха никаква подкрепа. А нейният нероден син разполагаше с цялата огромна мощ на Нортъмбърланд и му предстоеше да стане наследник на Стивън. Ако детето ѝ бъде момче, щеше да бъде и внук на Малкълм и може би някой ден щеше да претендира за трона.

Дънкан видя, че тя го разбира.

— Това е проблемът, скъпа сестро. Трябва ми някакво средство да държа под контрол мъжа ти. Искам той да продължи да ми помага... докато съм жив.

Ръката на страха стисна силно сърцето на Мери. Успя някак да се оттласне от леглото и да седне. Остана без дъх, но попита:

— Не ми отговори.

— О, не, отговорих ти. Нали разбираш, ако ми гостувате ти и детето, Стивън няма да посмее да ми се противопостави.

Мери побеля.

— Ще ме задържиш тук като заложница? Ще ни задържиш като заложници? Докога?

— Няма краен срок.

Мери задиша тежко.

— Ти си полудял!

Но знаеше, че той съвсем не е луд. Даже беше много умен. Ако я убиеше, Стивън щеше да го преследва докрай, за да си отмъсти. Но ако тя и детето са заложници, той няма да има друг избор, освен да подпомага Дънкан и занапред.

Сега Дънкан се беше разгневил.

— Ако аз съм луд, значи и великият Завоевател е луд! Та нали Малкълм ме даде за заложник на Завоевателя, когато бях малко момче. Трябваше да послужи като гаранция за доброто му поведение, макар че нищо не излезе от това! Защото Малкълм само гледаше на него да му е добре и нарушаваше клетвата си пред крал Уилям, когато му

хрумнеше. Голям късмет извадих, че изобщо оцелях! Всъщност късметлия съм, че се прибрах вкъщи... след двадесет и две проклети години!

Мери го гледаше безмълвно.

— Ще родиш тук проклетото си изчадие и ще живееш тук, докато сметна за необходимо — заяви студено Дънкан. — Може би някой ден няма да си вече ценна. Тогава ще те пусна да си вървиш. Но детето, ако е момче, ще остане тук — усмихна се Дънкан. — Както мен ме принудиха да остана в двора на Уилям. Защо си толкова бледна? Единбург е родният ти дом, а изчадието ти е четвърт шотландче. Няма да познаеш никакви лишения и мъки. Ще страдаш единствено, ако решиш да се смяташ за заложница, а не за гостенка.

— Стивън няма да допусне това — промълви Мери. — Ще се обърне за помощ към краля. Ще видиш, че Руфъс ще те принуди да ме върнеш.

— Не, скъпа, бъркаш. Защото Руфъс реши, че е сгрешил като е дал съгласието си да се омъжиш за Де Уорън. Съвсем наскоро ми разреши да правя каквото си искам с теб и с детето.

Мери знаеше, че трябва бързо да възстанови силите си. Времето не беше на нейна страна. Бебето трябваше да се роди до месец. Тя прекара следващите няколко дена в леглото. Почиваше си и се възстановяваше от дългото и мъчително пътуване до Шотландия. Ядеше много и пиеше доста вода. Избягваше виното и ейла, които я караха да изпада в летаргия. Два пъти дневно ставаше от леглото, за да се поразходи в двора. Раздвижваше мускулите си и се надяваше, че тялото ѝ ще съхрани силите си. Беше решила да избяга.

Щеше да избяга. Въобще не се колебаеше по този въпрос. Никога не беше взимала по-категорично решение.

Беше сигурна, че вече са уведомили Стивън къде се намира тя. Макар че Дънкан сподели с нея, че няма да бърза много с това съобщение. Забавляваше се искрено, докато ѝ го казваше. Мери намрази още повече Дънкан. Защото беше съвсем ясно, че той се забавлява, като измъчва така мъжа ѝ. Стивън сигурно се тревожеше много за нея и жадуваше да узнае, че тя е добре. Но Дънкан не възнамеряваше да му изпраща тази вест, поне не засега.

Обаче дори и Стивън да разбере, че тя е тук, беше повече от съмнително, че щеше да успее да я освободи. Мери си помисли, че Дънкан не излъга, когато каза, че Руфъс е одобрил действията му и е на негова страна. Мери си спомняше много добре последния път, когато видя Руфъс. Побиха я тръпки от този спомен. Той я гледаше с нескрита омраза.

Мери реши, че има много слаба вероятност Ролф и Стивън да убедят Руфъс да принуди Дънкан да я пусне. Това не ѝ стигаше. Тя не се съмняваше и за миг, че ще я накарат да остави детето като залог за постоянната поддръжка на Стивън за Дънкан, също както Малкълм беше дал Дънкан като момче на Завоевателя. Всички използваша постоянно децата си за заложници. Идеята да остави само детето си тук ѝ се стори по-ужасна от смъртта.

Това беше най-основателната причина за бягството ѝ.

Още сега, преди детето да се е родило.

Мери не беше глупачка. Съзнаваше, че състоянието ѝ никак няма да помогне на плановете ѝ. Обаче щеше да ѝ бъде много по-трудно, ако не и невъзможно, да избяга с малкото новородено. Мери съзнаваше също, че е длъжна да рискува живота си, както и този на бебето. Но беше решила твърдо да се измъкне успешно. Беше уверена, че решителността ѝ, която беше по-голяма от всякога, и любовта ѝ към бебето и мъжа ѝ ще ѝ помогнат да избяга на сигурно място. Никой и нищо нямаше да ѝ попречи да се върне при Стивън и да роди при него. Нито Дънкан, нито който и да било.

На Мери не ѝ трябваше план. Беше отраснала в Единбург. Познаваше всяко кътче в замъка по-добре от всички, като изключим може би тримата ѝ братя. Дънкан, който се чувстваше като чужденец в новия си дом и войниците му, половината от които бяха нормандски наемници, си нямаха никаква представа за тайните на замъка. Както ставаше в повечето случаи, строителите бяха предвидили, че един ден ще го обсадят врагове. Една тайна врата водеше към къс тунел. Той позволяваше на хората в замъка да минават под него и да избягат зад рова.

Мери изчака една седмица. Разбра, че времето за бягство е дошло на осмата нощ след пристигането ѝ. Беше станала тромава и се клатеше като патица, докато ходеше, но силите ѝ се бяха възвърнали. Мери се молеше наедриялото ѝ тяло да не я забави през нощта.

Пред вратата на стаята ѝ нямаше охрана. Явно никой не вярваше, че жена в нейното състояние ще се опита да избяга. Обаче прислужницата спеше на един сламеник в коридора точно до вратата ѝ. Мери реши да не прави нищо лошо на възрастната жена, която се държеше много мило с нея. Вместо това, когато в голямата зала настъпи пълна тишина и Мери се увери, че Дънкан се забавлява с последния си любовник, тя повика с висок глас жената. Ейрик се събуди и хукна към нея. Мери се заизвинява чистосърдечно.

— Съжалявам, Ейрик, знам, че е много късно, но не мога да заспя. Боя се, че бебето иска да порасне още, защото съм много гладна! Моля те, иди до кухнята и ми донеси яхния с говеждо, топъл хляб, агнешки пай и малко от съомгата, която ядохме на обяд.

Ейрик зяпна от изненада.

— Миледи, ще ви прилошее от толкова храна!

— Гладна съм — заяви твърдо Мери. — Хайде върви, Ейрик, но се погрижи да затоплят съомгата, защото наистина ще ми прилошее, ако ям студена риба.

Ейрик тръгна, без да протестира повече. Мери изпита известно облекчение. Ейрик ще трябва да събуди другите слугини, за да ѝ помогнат да приготви яденето. Мери знаеше, че старата прислужница ще стопли всичко. Това щеше да отнеме дълго време, тъй като всички огньовете в кухнята бяха угаснали по това време. Мери прецени, че вероятно разполага с час или малко повече, преди да вдигнат по тревога Дънкан и хората му.

Но не се беше сетила за кучетата.

Нощта беше светла. На небето грееха ярки звезди. Когато Мери се измъкна от тунела и излезе навън, в първия миг изпита силен възторг. Нямаше да се наложи да пали някоя от свещите, които беше взела със себе си, защото половинката от луната и светлината от звездите ѝ стигаха, за да вижда. И тъй като беше излизала често от тунела като дете, знаеше точно къде се намира. Досега бягството ѝ се беше оказало невероятно лесно.

Но въодушевлението ѝ се изпари скоро. Тя чу животински вой.

Мери стоеше пред гората. Готвеше се да се насочи право към града, за да задигне някой кон или магаре, с което да избяга. Вцепени

се, когато чу воя. Той приличаше много на вълчи, затова вледени кръвта ѝ и накара косите ѝ да щръкнат. „Моля те, Господи, каза тя наум, дано не е див вълк.“

А след това се чу лаят.

Мери изпищя от ужас. Дънкан беше пуснал на свобода глутница ловджийски хрътки, които вече тичаха подире ѝ. Не беше минал и четвърт час, откакто тя нареди на Ейрик да иде в кухнята. Прислужницата сигурно се беше върнала почти веднага в стаята ѝ. Мери не беше обмисляла тази възможност. Вдигна си полите и хукна да бяга толкова бързо, колкото ѝ беше възможно.

Макар и изплашена, тя успя да обмисли положението. Беше разчитала на поне час преднина пред враговете си. А сега беше загубила цялото си преимущество. Отначало смяташе да намери кон в града и да се втурне като вихрушка към Нортъмбърланд. Имаше възможност също да открадне лодка, да отплува през Фърт ъф Форт и да се добере до бенедиктинското абатство в Дънфърмлайн.

Сега нямаше начин да осъществи който и да било от тези планове. Ловджийските хрътки виеха лудо. Бяха ги пуснали през предните порти. Още не я бяха надушили, но скоро и това ще стане. Мери не смяташе, че ще успее да стигне до града и да открадне лодка. Още по-малко вероятно бе да се добере до Фрт ъф Форт.

Мери се обърна и навлезе в гората. Тресеше се от страх. Как да избяга пеш от хората и кучетата на Дънкан? Имаше един съвсем малък шанс да успее. Щеше да използва същия номер, който използваша похитителите ѝ, за да се изплъзнат от хората на Стивън.

Храсти, папрати и тръни шибаха краката и бедрата ѝ и се впиваха в кожата ѝ, но Мери не им обръщаше внимание. Втурна се по една еленска пътека, която познаваше от малка. За последен път беше вървяла по нея много отдавна. Лаят се чуваше вече по-надалеч. Слава богу. Хрътките се бяха отправили в грешна посока.

Мери забави ход. Сърцето ѝ подскачаше лудо. Едва дишаше. Остра болка я прониза в хълбока. Наложил ѝ се да спре замалко и да стисне мястото на спазъма. Дишаше тежко. Знаеше, че не бива да се бави. Всеки момент хрътките щяха да надушат миризмата и да я намерят само за минути.

Мери изчака още малко, за да се увери, че спазъмът е отминал. След това се устреми надолу по стръмния склон.

Подхлъзна се и залитна. Падна върху задните си части и се хлъзна надолу. Така измина останалата част от пътя. Почвата беше мокра и влажна, както и очакваше. Пак беше останала без дъх, когато стигна до дъното на клисурата. Как щеше да избяга, ако на всеки няколко крачки ѝ се струваше, че се задушава?

Планът ѝ се провали безвъзвратно. Нямаше как да се добере до Нортъмбърланд без кон. Дори и волята ѝ не беше толкова силна, че да я пренесе вкъщи. Трябваша ѝ физически сили, с които не разполагаше.

Мери се изправи. Хрътките се чуваха по-ясно. Бяха наблизко.

Позна по лая им, че вече са намерили следата ѝ. Обаче долови и че водачите им са сменили направлението на издирването, обикалят в кръг около замъка и се насочват в друга посока. Беше само въпрос на време обучените кучета да надушат миризмата ѝ и да я открият.

Мери вдигна полите си и нагази в един буен поток. Извика, когато усети леденостудената вода. Често беше играла в този поток като малка, но и през най-топлите летни месеци водата беше такава, защото извираше някъде високо от планината. Мери се зачуди дали съдбата ѝ не е да умре от студ, вместо кучетата да я изядат жива.

Тя потрепери, вдигна полите си и навлезе още по-дълбоко в ручей. Беше плитък. Водата ѝ стигаше само до бедрата. Беше постигнала целта си. А сега какво да прави?

В този миг Бог ѝ се притече на помощ и тя се досети за един изход. Мери тръгна нагоре срещу течението. Дънкан щеше да си помисли, че е потеглила на юг, към къщи. Макар че нямаше друго място, в което Мери да искаше да иде, реши, че ще постъпи като голяма глупачка, ако се опита да стигне пеш до дома. Щом Дънкан загубеше следата ѝ в потока, щеше да се помъчи да я надхитри и да прати хрътките си на юг, като се надява да надушат следата ѝ. Затова нямаше да върви на юг.

Вървеше бавно и мъчително трудно. Всяко вдишване ѝ причиняваше болка. На всеки няколко минути ѝ се налагаше да спира, за да се успокои поне малко сърцебиенето ѝ. След това пак тръгваше напред. Толкова се беше вкочанила, че отдавна беше престанала да усеща студа.

Мери не знаеше колко време е минало или докъде е стигнала, когато чу кучетата да лаят разярено. Застина на място. Водата се въртеше около нея. С мъка се удържа да не падне. Въодушевеният им

вой изпълваше нощта. Звучеше силно и невероятно близко. Мери потръпна от ужас. Кучетата бяха намерили следата ѝ.

Мери се озърна обезумяло и се помъчи да разбере къде се намира. Помисли си, че положението ѝ е безнадеждно. Беше се вцепенила от студ и страх. Преследваха я най-безжалостно. Не знаеше къде се намира. Пресече потока и излезе на отсрещния бряг. Впери поглед през балдахина от дървета и потърси някоя звезда, която да я води.

Северната звезда ѝ намигна. Мери стисна решително зъби и тръгна напред. Препъна се и едва не падна. Забеляза, че ръцете ѝ са се разкървали от многото дървета и камъни, които я бяха драскали по време на бягането през гората. Камъчетата в потока бяха пробили дупки в обувките и, но тя не биваше да мисли за болката, а да върви. Хрътките виеха, ръмжаха, джавкаха и скимтяха. Приблжиха се още повече. Почнаха да се бият едно с друго, преди да се нахвърлят върху нея. Мери хукна да бяга. „Едва ли е толкова далече, каза си тя, едва ли е на повече от няколко мили, моля те, господи.“

Мери беше съвсем мокра и трепереше неудържимо. Беше на границата на силите си. Заудря по стената с окървавените си юмруци. Извика отново, но беше толкова отслабнала, че гласът ѝ почти не се чуваше и стражите на наблюдателната кула не я забелязаха.

Стори ѝ се, че от цяла вечност тропа по стената. Почувства се толкова зле, че не успя да вдигне юмрука си. След това се сети, че от доста време не е чувала лая на кучетата, но не почувства нито възторг, нито въодушевление. Не се усещаше победителка. Беше ѝ само страшно студено. Болката беше проникнала дълбоко в нея и я измъчваше. Мери беше загубила всяка надежда.

— Моля ви — прошепна със стон Мери и се подхлъзна на земята. — Моля ви, пуснете ме, моля ви.

Сви се на кълбо и в същия миг изпадна в блажено безсъзнание.

Призори един от стражите на кулата забеляза малката човешка купчинка, която се бе проснала до вдигнатия подвижен мост.

— Сигурно е някаква просякиня — си каза той и отиде да си гледа работата.

Но господарят на замъка беше решил да иде на лов в същия ден и беше прехвърлил задълженията по управлението на иконома си, за да потегли още на разсъмване. Вдигнаха решетките и спуснаха подвижния мост. Десетина шотландци на коне прекосиха с тропот дървения мост и последваха младия си господар.

Един от братовчедите му я посочи.

— Дъг, май някаква просякиня ни е легнала на входа.

Дъг Макинън сви рамене и отмина. След това съзря кичур невероятно руса златиста коса. Беше я виждал върху главата само на една жена. Обърна коня си назад.

— Не е възможно — възкликна той изумено, но пришпори жребеца си към свитата на кълбо жена и слезе. Не обърна внимание на кикота и на грубите забележки, които подмятаха хората му.

Сърцето му се качи в гърлото. Дъг обърна по гръб клетницата. Очите му се разтвориха в смайване и той ахна ужасено. Веднага вдигна Мери на ръце. Извика отново, когато пелерината ѝ се разтвори и разкри огромния ѝ корем.

— Повикайте лекар — отсече той. — Доведете и акушерка. И... някой да иде да съобщи на Стивън де Уорън.

Дъг се обърна и тръгна по подвижния мост с Мери на ръце.

Мери се събуди, когато наляха насила малко горещ бульон в устата ѝ. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Потрепери, въпреки че в стаята гореше буен огън, а върху нея бяха струпани няколко одеяла. Болката я раздираше отвътре. Мери побеля и с мъка сподави вика си.

— Мила моя, всичко е наред — прошепна един познат глас.

Мери примига. Постепенно зрението ѝ се проясни и пред очите ѝ просветна. Видя ясно мъжа, който седеше до нея в леглото и държеше ръката ѝ. Стресна се, когато позна в него Дъг Макинън. За миг се обърка.

— Намерих те свита на земята пред наблюдателницата — каза тихо Дъг и я погали по косата. — Всичко свърши, Мери. Каквото и да е станало, всичко свърши.

Изведнъж Мери си спомни, че избяга от Дънкан и хрътките му. Извика.

— Дънкан ме отвлече. Държеше ме като затворничка, Дъг.

В очите ѝ бликнаха сълзи. Би стиснала ръцете на Дъг, ако не беше до лактите си в превръзки. Гласът ѝ толкова беше прегракнал от викане, че едва се чуваше. На Дъг му се наложи да се наведе близо до нея, за да разбере какво му казва.

— Искаше да задържи детето ми като заложник завинаги... за да си осигури поддръжката на Стивън... А ми е брат!

— Мръсник — процеди Дъг, но изпита облекчение. Наскоро узна, че Стивън де Уорън е пратил хора из цялата страна и търси навсякъде жена си. Като много други и Дъг беше чул, че Мери е изменила на Шотландия по време на войната в ноември. А след това се ужаси при мисълта, че тя мрази толкова мъжа си, че е готова пак да избяга от него, защото това беше очевидното заключение от действията ѝ. Не беше спрял да обича Мери. Въпреки че беше омъжена за друг, не искаше тя да бъде нещастна. Още повече се обезсърчи, когато видя в какво състояние се намира любимата му. Сигурно бракът ѝ е бил непоносим, щом е избягала в напреднала бременност. Изпита голямо облекчение, когато узна истината.

Доста се беше уплашил. Дъг почти не осъзнаваше, че гали косата на Мери. Когато я видя как вика в леглото му, бременна и безсилна, старият копнеж се надигна в него, колкото и да се мъчеше да се овладее.

Дъг мигновено се отърси от тези мисли. Разгневи се на Дънкан, краля, когото никога нямаше да подкрепи. И той, и много други шотландци смятаха Дънкан за англичанин, който не е нищо друго освен марионетка на Уилям Руфъс.

След това Мери каза:

— Къде е Стивън? Да знаеш само колко ми трябва! О, боже, дано дойде по-скоро! — извика тя, когато тялото ѝ се раздра от нов пристъп на болка.

Дъг усети пронизваща празнота в душата си. Разбра, че колкото и да се беше опитвал да го прикрие, още е таял надежда те двамата да се

съберат някой ден. Сега надеждата му изчезна безвъзвратно при тази проява на неподправена любов към мъжа ѝ.

— Стивън — прошепна Мери. Очите ѝ се насочиха не към Дъг, а към някой зад него.

— Тук съм — изрече Стивън от вратата.

Дъг пребледня. Извърна се и стана, но Стивън дори не го погледна. Той виждаше само Мери. Прекоси стаята с дълги и решителни крачки. Калната му пелерина се сучеше около тялото му.

Мери се засмя и изхълца едновременно. Протегна ръце към него. Стивън се отпусна на леглото до нея, на мястото, което беше освободил Дъг. Притегли я нежно в обятията си.

Мери заплака.

Стивън също плачеше беззвучно.

Дъг излезе тихо от стаята.

— Ти дойде — промълви накрая Мери и се притисна към него.

— Но не достатъчно бързо — каза пресипнало Стивън. Беше брадясал. Очите му бяха кръвясали. Под тях имаше сенки. Не беше спал повече от няколко часа през последната седмица. Обгърна с ръце издрасканото ѝ от шубраците и клоните лице.

— Дънкан е виновен. Трябваше да се досетя.

— Откога си тук? — попита малко уплашено Мери.

— Достатъчно дълго, за да разбера, че Дъг Макинън още те обича, а ти още обичаш мен.

Мери се отпусна безсилно на гърдите му. Беше изтощена докрай, но изпитваше огромно облекчение. Той я прегръщаше и галеше. Сълзите му се смесиха с нейните.

— Как, Мери? — попита Стивън, когато съумя да проговори отново. Гласът му беше загрубял. — Как успя да избягаш?

— През един таен тунел, в който не бях влизала от малка — каза Мери и го погледна. — Н-но той имаше кучета. Наложих ми се да бягам от кучетата.

Стивън я прегърна много по-нежно, отколкото му се искаше. Погали я с едрите си ръце.

— Любима моя, повече няма да се наложи да преживяваш такива мъки. Не успях да те защитя този път, но вече ще бъдеш в безопасност. Кълна ти се, Мери.

— Не се обвинявай — извика буйно тя. След това изкрещя пак и пребледня.

— Детето ли е? — попита настоятелно Стивън. Погледите им се кръстосаха.

Мери кимна и стисна устни.

Стивън я положи бавно по гръб.

— Не се изморявай с приказки. Пази си силите, в случай че детето ни реши да излезе по-рано.

Мери се втренчи в него. Очите ѝ бяха широко отворени и гледаха непоколебимо. Когато спазъмът отмина, тя попита удивено:

— Защо плачеш?

Стивън се овладя и се усмихна леко.

— Не е ли ясно? Ти си моят живот... а едва не те загубих — гласът му притихна и той докосна бузата ѝ. — Казах ти го вече веднъж. Не мога да живея без теб, госпожо.

Сълзи изпълниха очите на Мери.

— И аз те обичам, Стивън. Винаги съм те обичала.

Стивън се помъчи да сподави сълзите, защото не подобаваше на един мъж да плаче. Обзеха го едновременно неудоволствие и въодушевление. Все пак реши да я смъмри:

— Е, госпожо, този път много се изхвърли. Винаги?

— Откакто те видях за първи път — прошепна Мери. След това пребледня отново и извика. Заудря ръцете на Стивън с превързаните си юмруци.

Стивън се усмихна пресилено, след като спазъмът отмина и Мери се успокои.

— Когато ме видя за пръв път, ти ме мразеше, скъпа, не си ли спомняш? — Искаше да ѝ отклони вниманието от болката.

Страдалчески сълзи пълнеха очите на Мери, но тя поклати упорито глава в знак на отрицание. Когато поредният пристъп свърши, тя ахна от облекчение.

— Не, с-сър, моля за извинение. За пръв път те видях преди три години в Абърнети. Ти стоеше зад крал Руфъс, а баща ми беше коленичил и произнасяше клетва за вярност и подчинение.

Стивън се стресна.

— Била си в Абърнети по това време!

— Тя се усмихна леко.

Яздех с Едгар. Бях преоблечена като негов паж.

— Ах, ти, хитрушо — изрече тихо Стивън. — Значи онзи прекрасен момък, който ме зяпаше, си била ти!

— Т-ти си ме забелязал?

Той се изчерви.

— Забелязах те. Почувствах се много неудобно, тъй като си помислих, че съм се увлякъл по момче.

— О, Стивън! — Те се гледаха един друг с благоговение. Всеки от тях се питаше дали любовта им не е разцъфнала в онзи зимен ден по толкова странен начин. И двамата решиха, че така е станало.

Стивън се наведе и докосна устните ѝ със своите.

— Стига толкова разговори, скъпа моя. Почивай си спокойно — той се усмихваше. Изражението му беше нежно, както никога по-рано.

Но Мери бързо излезе от блаженото състояние. Изстена тихо и протяжно. Лицето ѝ пребледня като на смъртник. Болката доста дълго не напусна тялото ѝ. Накрая почна да спада и изчезна.

— С-стивън — изрече прегракнало тя. — Моля те, доведи акушерка.

Стивън също пребледня.

— Изчакай да се върна, Мери. Поне този път... не прави нищо прибързано!

Но Мери пак се оказа нетърпелива или може би детето нямаше търпение и поиска да излезе час по-скоро. Когато Стивън се върна с акушерката, чу скимтенето и плача на бебето. Сърцето му заби бързо и на лицето му се изписа недоверие. Някой се шегуваше с него. Та той беше отсъствал само няколко минути! Отвори широко вратата. Мери се беше отпуснала безсилно на леглото, но се усмихна, когато го видя. Завивките лежаха пръснати по пода, а между краката ѝ имаше малко окървавено бебе.

Стивън видя кръвта и тъй като никога преди не беше присъствал на раждане, реши, че е загубил жена си. Втурна се обезумяло към нея. Тя се засмя тихо от удоволствие. Той се стресна и я погледна. Тя хвана ръката му.

— Родих, милорд — гласът ѝ звучеше триумфално. — Момче е. Тя се извърна към акушерката, която вече беше прерязала пъпната връв

и завиваше малкото дребосъче.

— Покажи на негово благородие сина му.

Акушерката се обърна. Лицето ѝ се изкриви в някакво подобие на усмивка и тя вдигна малкото невръстно дете, което гледаше с широко отворени очи.

— Вижте му само пръстчетата и петите, ваше благородие. Той е голямо момче, въпреки че е избързал малко с раждането. И вече се е събудил!

Стивън я изгледа смаяно.

— Моят син?

— Твоят син — изрече щастливо Мери и отвърна на изумения му поглед. — Силен смел момък, който бърза да излезе на бял свят, за да поздрави татко си. Дай му бебето.

Още преди Стивън да се усети, малкото новородено се озова в ръцете му. То изглеждаше съвсем малко в обятията на грамадния си татко. Стивън се изненада, когато видя, че очите на детето наистина са широко отворени... и го следят неотлъчно.

— Да, той ме гледа — промърмори той. От дъното на душата му бликнаха нови, необясними чувства. След това се усмихна нежно.

— Госпожо, виж колко е пъргав.

— Като баща си — каза тихо Мери. — Също като баща си.

И Стивън ѝ се усмихна. Прилив на гордост завладя сърцето му.

— Госпожо, ще изпълня и най-дръзките ти мечти, за да ти се отблагодаря.

Мери вдигна глава.

— Вече осъществих най-голямата си мечта, Стивън. Имам бебето и теб. Какво още бих могла да искам?

Но имаше и още, разбира се.

Мери се възстанови в Кинрос, където Стивън остана с нея, като повери делата си в ръцете на иконома и управителя на замъка си. Тримата се върнаха в Олнуик един месец след раждането на бебето. Кръстиха го Едуард на загиналия ѝ брат.

Когато приближиха замъка, Мери усети, че става нещо. Стивън яздеше до носилката ѝ. Когато погледнеше към нея и към сина си, в изражението му се четеше и нещо друго освен сърдечната топлина, с

която тя беше привикнала. В очите му се таеше загадъчен блясък. Тя не разбираше какво означава той. Но явно мъжът ѝ беше замислил нещо... и изпитваше огромно удоволствие от това.

Цялото семейство излезе да ги поздрави пред централната кула. Мери се смая, когато Стивън ѝ помогна да слезе от носилката, а дойката задържа малкия. Графът и графинята се нахвърлиха върху нея. Почнаха да я целуват и прегръщат и да я уверяват колко се радват, че е жива и здрава и пак се е прибрала вкъщи. След това епископът на Илай я вдигна във въздуха. Прошепна ѝ в ухото, че лично той ще кръсти детето и няма да отстъпи на никого тази чест. Бранд я млясна по устните, а Изабел почна да охка и ахка над бебето.

Мери плачеше по време на цялата тази бъркотия, защото зад семейството на Стивън стояха Едгар, Александър и Дейви.

Протегна ръце към тях. Братята ѝ се втурнаха напред с радостни викове. Но не пожелаха да я прегърнат. Колко типично за тях! Едгар я вдигна и я завъртя във въздуха. Александър я плесна по рамото, а Дейви поиска да подържи бебето. Трите момчета я обкръжиха, а тя прегърна гордо сина си и погледна мъжа си. Той ѝ се усмихна и тя се засмя в отговор.

Мери беше много уморена. Дотътри се с мъка до стаята им със Стивън и влезе. Зарадва се, че ще остане поне минутка сама. Привиждаха ѝ се само чудесните празнични лица на братята ѝ и на близките ѝ от семейството на Стивън. Те се веселяха шумно в залата долу. Завръщането вкъщи беше действително страхотно.

Мери положи спящото бебе в люлката до леглото. В очите ѝ се появиха сълзи. Изпитваше почти непоносима обич към сина си... и към скъпия си любим мъж.

Знаеше, че това гостуване представлява нещо повече от обикновена семейна сбирка. Съзнаваше, че Стивън се отнася като братя към Едгар, Александър и Дейви и му беше благодарна за това. В същия ден получиха следната вест: Стивън поема отговорността за благополучието на братята ѝ. Вече знаеше и без да ѝ го казват, че е сбъркала, като е решила, че той няма да изпълни обещанието си. Усещаше дълбоко в сърцето си, че ще дойде ден, когато Стивън ще

изпълни обещанието си пред Малкълм. Някой ден щеше да качи Едгар на трона. Не се съмняваше в това.

Мери усети, че не е сама. Обърна се и се вцепени.

На вратата стоеше Стивън и ѝ протягаше роза.

Една съвършена роза с късо подрязана дръжка.

Мери пристъпи напред. Почти се страхуваше да докосне розата и него. Едрият могъщ мъж, който ѝ предлагаше червената роза — това беше прекрасна гледка!

— Стивън — прошепна тя. Приливът на обич този път беше толкова силен, че я заболя от него. Сега разбра, че без болка не е възможно да има толкова голяма и всепоглъщаща любов.

Стивън прошепна:

— Няма да те убоде, любима, защото бодлите ѝ са отрязани.

Мери му се усмихна през сълзи, посегна и взе розата. Нищо не я убоде.

— Винаги държа на думата си — заяви Стивън.

Тя притисна цветето към гърдите си.

— Знам.

— Ще изпълня клетвата си пред баща ти, Мери. Един ден Едгар ще бъде крал на Шотландия.

— И това го знам — тя заплака. Стивън ѝ имаше доверие. Това беше най-големият дар, който можеше да ѝ даде след дара на любовта си. И той я обгръщаше с него, откакто бяха дошли в Кинрос.

— Принадлежа ти изцяло, Мери — каза сериозно той.

— И това го знам — прошепна тя. Власт, чистота, знатност и страст — обещанието на розата. Изправи се на пръсти и го целуна. — Благодаря ти, господарю мой.

И той я прегърна силно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.